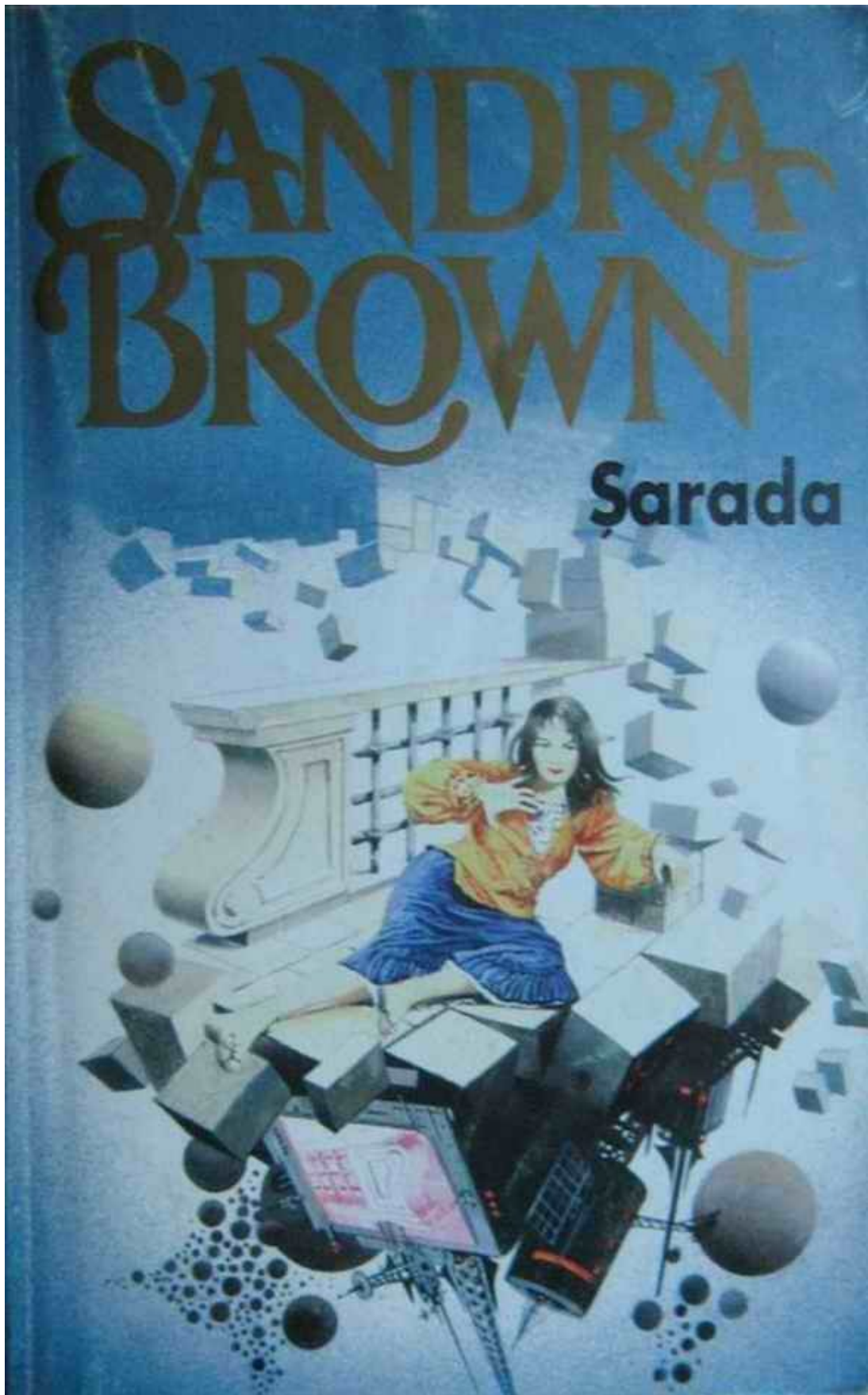

SANDRA BROWN

Sarada

SANDRA BROWN

ŞARADA

Charade by Sandra Brown

Traducere de Anca Nistor

EDITURA MIRON

Bucureşti – 1994

Mulțumiri

Pentru scrierea acestui roman m-am bazat pe ajutorul unor profesioniști, care au fost cu toții foarte amabili, în ciuda programului lor încărcat.

Mii de mulțumiri lui Anne Wagner, coordonator relații cu publicul învățământ public, la Banca de Organe Southwest, lui Nancy Johnson, coordonator principal al transplanturilor, Universitatea din TexasCentrul Medical St. Paul și lui John Criswell, KDFW – TV, Dallas, Texas.

Și un mulțumesc deosebit lui Louann, a cărei candoare este întrecută doar de curajul ei.

Capitolul unu.

10 Octombrie 1990

— Cat, trezește-te! Am găsit o inimă!

Cat Delaney își făcu drum cu greu prin pâcla somnului provocat de medicamente spre țărmul conștienței. Deschizându-și ochii, încercă să-și limpezească privirea și să-l vadă pe Dean. Imaginea acestuia era puțin neclară, dar avea un zâmbet larg și încântat.

— Ți-am găsit o inimă, repetă el.

— Adevărat? Întrebă ea cu un glas răgușit și stins. Intrase în spital cu convingerea că va pleca ori cu o inimă transplantată, ori în sicriu.

— Echipa de recuperare o aduce chiar acum. Doctorul Dean Spicer se întoarce apoi să le vorbească celor din personalul spitalului care îl însoțiseră în salonul de reanimare. Ea îi auzea vocea, dar cuvintele lui îi păreau lipsite de sens.

Oare, visa? Nu, Dean îi spusese foarte clar că o inimă donată era adusă chiar atunci. O inimă nouă – pentru ea! O viață!

Deodată, se simți cuprinsă de o energie extraordinară, cum nu mai cunoscuse de luni de zile. Se ridică brusc în capul oaselor în patul de spital și le vorbi repede și agitat infirmierelor și tehnicienilor care se învârtteau în jurul ei, mânuind ace și catetere cu care să o înțepe și să o testeze.

Violarea medicală a țesuturilor devenise ceva atât de cotidian, încât ea nici nu îi mai dădea atenție. În ultimele câteva luni, din trupul ei se extrăseseră atâtea lichide, cât să se umple un bazin de dimensiuni olimpice. Pierduse foarte mult din greutate, astfel că îi mai rămăsese cam puțină carne pe scheletul delicat.

— Dean? Unde s-a dus?

— Aici sunt, spuse cardiologul ei, venind spre pat și luându-i mâna. Ți-am spus că o să găsim o inimă la timp, nu?

— Nu te mai împăuna atât. Toți medicii sunteți la fel. Niște ticăloși încrezuți.

— Nu-mi place ideea asta.

Doctorul Jeffries, chirurgul care avea să efectueze transplantul, își făcu apariția în încăpere, de parcă și-ar fi făcut plimbarea de seară. Se potrivea perfect descrierii pe care Cat tocmai o făcuse. Ea îi recunoștea talentul, îi respecta priceperea, dar nu îl putea suferi ca persoană.

— Dumneata ce cauți aici? Îl întrebă ea. N-ar trebui să fii în sala de operații pentru a-ți steriliza instrumentul?

— E cu dublu înțeles, cumva?

— Se presupune că ești un geniu. Dă-ți seama singur.

— La fel de dezagreabilă ca întotdeauna. Cine te crezi, o vedetă de televiziune?

— Exact.

Netulburat, chirurgul o întreabă pe infirmiera șefă de la reanimare:

— Pacienta are febră cumva?

— Nu.

— Durere de cap? Vreun virus? Vreo infecție?

— Ce-i asta? Întrebă Cat enervată. Încerci să dai înapoi? Vrei o seară liberă, doctore? Ți-ai făcut alte planuri?

— Voiam doar să mă conving că ești în regulă.

— Sunt în regulă. Adu inima, taie-mă și termină odată. Anestezia e opțională.

El se întoarce și plecă.

— Ticălos arogant, mormăi ea.

— Ar fi mai bine să nu-i mai zici nimic, spuse Dean râzând ușor. Mai târziu, în seara asta, o să ne fie de folos.

— Cât trebuie să așteptăm? Puțin.

Al rugă să fie mai explicit, dar nu află nimic în plus. Încurajată să se odihnească, dar încărcată de adrenalină, rămase perfect trează fixând cu privirea scurgerea orelor pe ceas. Era mai mult emoționată decât speriată.

Vestea apropiatului transplant se răspândi imediat prin spital. Transplanturile de organe reprezentau ceva obișnuit, dar tot inspirau un amestec de respect și de teamă. Mai ales cele de inimă. În cursul serii, s-au perindat prin salonul ei nenumărate persoane pentru a-i ura numai bine.

I se făcu o baie de iod, care era lipicios și nesuferit și-i transformă culoarea pielii într-un auriu ciudat. Înghiți prima doză de ciclosporină, medicamentul vital împotriva respingerii. Lichidul fusese amestecat cu lapte cu ciocolată, în încercarea zadarnică de a-i acoperi gustul de ulei de măsline. Încă se mai plângea în legătură cu acest lucru, când Dean veni să-i aducă vestea pe care o tot aștepta.

— Vin spre spital cu inima cea nouă. Ești gata?

— Papa e catolic?

El se aplecă și o sărută pe frunte.

— Mă duc jos acum să mă pregătesc. Voi fi acolo tot timpul alături de Jeffries, privind peste umărul lui, zise el făcând apoi o pauză: O să fiu lângă tine absolut în fiecare clipă.

Ea îl apucă de mânecă.

— Când mă trezesc, vreau să știu imediat dacă am o inimă nouă.

— Bineînțeles.

Auzise de alți pacienți cărora li se spusese că li se găsise o inimă potrivită. Un bărbat pe care îl cunoștea fusese pregătit pentru operație și anesteziat, dar

când a sosit inima, doctorul Jeffries a examinat-o și a refuzat să efectueze transplantul, spunând că nu era destul de bună. Pacientul respectiv încă nu își revenise de pe urma acelui șoc emoțional, care îi agravase și mai mult starea sănătății.

Acum, cu o forță surprinzătoare, Cat strângea mâneca hainei Armani a lui Dean.

— În clipa în care îmi recapăt cunoștința, vreau să știu dacă am o inimă nouă. Da?

Elji acoperi mâna cu a sa și încuviință.

— Îți dau cuvântul meu.

— Domnule doctor Spicer, vă rog, îl chemă o infirmieră.

— Ne vedem în sala de operații, draga mea. După plecarea lui, totul se desfășură foarte repede. Cat strânse cu putere barele metalice ale patului ambulatoriu în timp ce acesta era împins repede pe coridoare. Când patul trecu de ușile duble, ea fu uluită de lumina orbitoare din sala de operații, unde personalul medical, purtând măști, se mișca repede, și hotărât, toți fiind foarte atenți la ce făceau.

Privind dincolo de luminile suspendate deasupra mesei de operații, Cat văzu o mulțime de chipuri care se uitau prin geamul ce împrejmuia galeria de observație.

— Văd că s-a strâns ceva lume. Toți oamenii aștia au bilete și programe? Cine sunt, de fapt? Hei, spuneți ceva. Eu sunt singura de aici care vorbește engleza? Ce căutați aici?

Una din figurile cu mănuși și mască gemu.

— Unde-i doctorul Ashford?

— Vine, spuse anestezistul făcându-și apariția repede.

— Slavă Domnului că ești aici. Adoarme-o odată ca să ne putem apuca de treabă, te rog.

— E o adevărată pacoste.

Cat nu se supără, fiindcă știa că nimic nu se spunea cu răutate. Atmosfera din sala de operații era optimistă și ea prefera acest lucru.

— Dacă așa îi insultați pe pacienți mereu, nu-i de mirare că purtați măști ca să vă ascundeți identitatea. Lașilor.

Anestezistul se apropie de masă.

— Înțeleg că sunteți puțin cam agitată și faceți zarvă, domnișoară Delaney.

— E marele meu spectacol și o să-l joc cum vreau.

— O să fiți grozavă.

— Ai văzut inima?

— Eu nu sunt chiar atât de important. Relaxați-vă acum, spuse el tamponându-i brațul pentru o injecție. O să simțiți o mică înțepătură.

— Sunt obișnuită cu micile înțepături. Toată lumea râse.

Doctorul Jeffries se apropie împreună cu Dean și cu doctorul Sholden, cardiologul, căruia Dean i-o transferase când renunțase să mai fie medicul ei din motive personale.

— Cum stăm? Întrebă doctorul Jeffries.

— Scenariul dumitale trebuie revizuit, doctore, îi spuse Cat ironică. „Cum stăm?” ar fi trebuit să fie replica mea.

— Am examinat inima, zise el calm.

Ea își ținu răsuflarea de emoție și apoi îl privi încruntată.

— Noi folosim pauzele astea în filmele siropoase ca să creăm suspansul. E o chestie ieftină. Spune-mi despre inimă.

— E superbă, zise doctorul Sholden. Arată excelent. Are numele tău scris pe ea.

Cu coada ochiului observă câțiva tehnicieni care erau adunați în jurul unui răcitor.

— Când o să te trezești, o să-ți bată în piept, îi spuse Dean.

— Ești pregătită? o întrebă doctorul Jeffries. Era, oare, pregătită?

Firește că avusese unele îndoieli când auzise prima oară vorba de transplant. Dar credea că toate acele îndoieli dispăruseră deja.

Intrase într-un declin lent la puțin timp după ce Dean îi spusese prima oară diagnosticul. Medicamentele reprezentaseră un remediu temporar pentru oboseala foarte mare și lipsa de energie, dar, așa cum îi spusese și el, până la urmă nu exista nici o șansă de vindecare. Nici chiar atunci nu voise să accepte gravitatea bolii.

Abia când începuse să se simtă cu adevărat rău, când un duș era un chin îngrozitor și când, pentru a mânca o farfurie de mâncare trebuia să facă un efort imens, admisesese ideea că starea sănătății inimii ei ar fi putut fi, într-adevăr, foarte gravă.

— Am nevoie de o altă inimă.

Până când ea nu le făcuse acel anunț îndrăzneț directorilor rețelei de televiziune, aceștia nu băgaseră de seamă nimic. Nici colegii, nici cei din echipa tehnică a serialului de zi intitulat Drumuri, alături de care lucra în fiecare zi, nu îi remarcaseră paloarea de sub fard.

Aceștia, împreună cu conducerea rețelei începură să refuze acea idee, cum era și de așteptat. Nimeni nu voia să creadă că vedeta lor, Cat Delaney, câștigătoarea a trei premii Emmy, al cărei rol, Laura Madison, era personajul principal în serial, putea fi chiar atât de bolnavă. Cu sprijinul lor neîntrerupt și folosindu-se de talentul și de personalitatea ei energică, continuă să lucreze.

Dar, până la urmă, ajunsese ca, la un moment dat, indiferent cât de hotărâtă ar fi fost, să nu mai poată ține pasul cu programul foarte încărcat, astfel încât fusese nevoită să-și ia un concediu.

Pe măsură ce starea sănătății ei continua să se agraveze, slăbi atât de mult, încât mulțimea de admiratori ai săi nici n-ar mai fi recunoscut-o. Avea

cearcăne deoarece nu mai putea să doarmă, deși era în permanență epuizată. Degetele și buzele i se învînețiseră.

Ziarele scriau că avea o mulțime de boli, de la pojar nemțesc până la SIDA. În mod obișnuit, acele speculații ale presei ar fi înfuriat-o și ar fi revoltat-o, dar îi lipsea energia. Deci, ignoră totul și se concentrează asupra supraviețuirii.

Starea sănătății ei deveni atât de gravă și deprimarea atât de profundă, încât, într-o după-amiază, îi spuse lui Dean:

— M-am săturat să mă tot simt slăbită și inutilă și aș vrea să mor odată. Dean nu prea îi onora comentariile în legătură cu moartea, nici chiar pe cele făcute în glumă, dar în ziua aceea simți că ea voia neapărat să vorbească.

— Ce te frământă?

— Port discuții cu Moartea în fiecare zi, spuse ea încet. Mă târguiesc cu ea în fiecare zi, în zori, și îi spun: „Mai lasă-mă o zi. Te rog. Una măcar”. Fac totul ca și cum ar fi pentru ultima oară. Asta o să fie, oare, ultima dată când văd ploaia, când mănânc un ananas, când ascult o melodie cântată de Beatles?

Își ridică privirea spre el.

— M-am împăcat cu Dumnezeu. Nu mi-e teamă să mor, dar aș prefera să nu fie dureros și groaznic. Ce se va întâmpla când mă voi stinge?

El nu îi alungă temerile, ci îi răspunse cu sinceritate:

— Inima va înceta să-ți mai bată.

— Fără zarvă? Fără surle și trâmbițe?

— Nimic. Nu va fi traumatic ca un atac de cord. Nu va fi nici o furnicătură preliminară în braț. Inima, pur și simplu, se va... opri.

— Da.

Discuția aceea avusese loc cu câteva zile în urmă. Acum, printr-un joc al soartei, viitorul ei își schimbase direcția și se îndrepta spre viață.

Dar își dădu seama deodată că, pentru a-i putea introduce inima cea nouă, medicii trebuiau să i-o scoată pe cealaltă, gând care o îngheță. Ura acel organ bolnav care, în ultimii doi ani preluase controlul asupra vieții ei, dar se simțea și inexplicabil de atașată de el. Era adevărat că ardea de nerăbdare să scape de inima cea bolnavă, dar i se părea că toată lumea părea obscen de bucuroasă.

Bineînțeles că era prea târziu pentru a se mai gândi să dea înapoi și, în plus, operația aceea era simplă în comparație cu altele pe cord deschis. Taie. Scoate, înlocuiește. Coase.

În timp ce așteptase apariția unui donator, echipa specializată în transplanturi îi răspunsese la tot felul de întrebări. Îi angajase în discuții prelungite și aflate o mulțime de informații. Cei din grupul de susținători ai săi, format din alți bolnavi de inimă care așteptau să li se facă transplanturi, își dezvăluiseră și ei – temerile în cursul acelor ședințe, care erau interesante și datorită faptului că transplantul de organe era o problemă extrem de

controversată. Părerile variau de la o persoană la alta și luau în considerare emoții, convingeri spirituale, moralitate și implicații legale.

În cursul acelor luni de așteptare, Cat înlăturase toate neclaritățile și era încântată de decizia pe care o luase. Era perfect conștientă de riscurile existente și era pregătită pentru orice chin care ar fi putut să o aștepte la reanimare. Acceptă și posibilitatea ca organismul ei să respingă inima.

Dar singura ei alternativă era moartea – și cât de curând. Așadar, nu avea deloc de ales.

— Sunt pregătită, spuse ea încet. Ah, stați puțin, încă ceva. Cât voi fi adormită, dacă încep să compun ode pentru vibratorul meu personal, să știți că toate sunt minciuni.

Râsetele lor erau înăbușite de măști.

Peste câteva secunde, căldura fluidă a anesteziei începu să o învăluie, făcând-o să simtă o moleșeală mătăsoasă. Se uită la Dean, zâmbi și închise ochii, poate pentru ultima oară.

Atunci, chiar înainte să-și piardă cunoștința, un gând îi trecu deodată prin minte, sclipitor, ca o stea, cu o clipă înainte de dezintegrare.

„Cine o fi donatorul?”

Capitolul doi.

10 Octombrie 1990.

— Cum poate divorțul să fie un păcat mai mare? Întrebă el.

Se aflau în patul pe care ea îl împărțea în mod normal cu soțul ei, dar acesta era acum de serviciu la centrul de împachetare a cărnii. Datorită unei scurgeri de gaze, clădirea lor fusese evacuată pentru tot restul zilei, astfel că profitau de avantajul acelei neașteptate vacanțe.

Micul dormitor era încărcat de esența sexului. Sudoarea se zvânta pe trupurile lor, grație ventilatorului din tavan care își rotea paletele încet deasupra lor. Așternutul era umed și răvășit. Jaluzelele erau lăsate pentru a înlătura lumina soarelui de amiază. Lumânări parfumate ardeau pe noptieră, aruncând o lumină pâlpâitoare asupra crucifixului de pe peretele acoperit cu un tapet floral și decolorat.

Atmosfera de somnolență era amăgitoare. Timpul lor era limitat și doreau cu ardoare să-i smulgă fiecare clipă de plăcere. Cele două fiice ale ei urmau să vină de la școală în curând. Nu suporta să lrosească clipele prețioase pe care le mai aveau cu acea neînțelegere permanentă și dureroasă.

Nu era pentru prima oară când o implora să divorțeze de soțul ei și să se mărite cu el. Dar ea era catolică. Divorțul nici nu intra în discuție.

— Comit un adulter, da, spuse ea încet. Dar păcatul meu ne afectează doar pe noi doi. Suntem singurii care știm de el. În afară de preotul meu.

— I-ai spus preotului de relația noastră?

— Până când confesiunile mele au început să se repete. Nu mă mai duc pentru că mi-e prea rușine.

Se ridică în capul oaselor și se așeză pe marginea patului, întorcându-i spatele. Părul des și negru i se lipi umed de ceafă. El o vedea însă în oglindă. Spatele ei imaculat se îngusta spre mijloc, lărgindu-se în dreptul șoldurilor. La baza coloanei avea două gropițe identice.

Ea nu avea o părere prea bună despre propriul corp, considerând că șoldurile erau prea late și pulpele prea pline. Dar lui păreau să-i placă formele ei ample și pielea ușor închisă la culoare. Bineînțeles că tot ce își spuneau în vâltoarea pasiunii era lipsit de semnificație. Totuși, ei îi făceau plăcere laudele lui.

El întinse mâna și începu să-i mângâie spatele.

— Să nu-ți fie rușine pentru ceea ce facem. Mă doare foarte mult când spui că ți-e rușine pentru dragostea noastră.

Relația lor începuse cu adevărat cu patru luni în urmă. Înainte își petrecuseră câteva luni chinuți de propriile conștiințe. Lucrau la etaje diferite, dar se văzuseră în lifturile clădirii zgârie-nori cu birouri. Se întâlniseră prima

oară la bufetul de la subsol, unde el se ciocnise de ea, făcând-o să-și verse cafeaua. Își zâmbiseră jenați și schimbaseră scuze și nume.

După puțin timp, își coordonaseră pauzele de cafea și de prânz. Întâlnirile la bufet deveniseră un obicei, care apoi se transformaseră într-o necesitate. Buna lor dispoziție depindea de faptul dacă se vedeau sau nu. Weekend-urile păreau chinuitor de lungi, niște eternități care trebuiau îndurate până când venea ziua de luni și se puteau vedea din nou. Începură amândoi să lucreze peste program ca să poată beneficia de câteva clipe de singurătate înainte de a pleca acasă.

Într-o seară, când plecau împreună, începu să plouă. El se oferă să o conducă până acasă, dar ea scutură din cap.

— O să iau autobuzul ca întotdeauna. Dar îți mulțumesc, oricum. Privindu-se cu regret și dorință, își spuseră „noapte bună” și se despărțiră.

Strângându-și poșeta la piept cu o mână și ținând în cealaltă o umbrelă cât se poate de ineficientă, ea ieși în ploaie îndreptându-se spre stația de autobuz din colțul străzii.

Acolo se afla, ghemuită în pardesiul ei subțire, când mașina lui opri lângă bordură. El lăsă în jos geamul de lângă scaunul pasagerului.

— Urcă. Te rog.

— Autobuzul trebuie să vină din clipă-n clipă.

— Ești udă learcă. Urcă.

— A întârziat doar câteva minute.

— Te rog.

Âi cerea mai mult decât privilegiul de a o conduce acasă și amândoi știau acest lucru. Neputând rezista tentației, ea urcă în clipa în care el îi deschise portiera. Fără să mai spună vreun cuvânt, el se îndreptă spre parcul municipal, la o mică distanță de centru.

Imediat ce opri motorul și se întoarse spre ea, începură să se sărute lacom. Odată cu cea dintâi atingere a buzelor lor, ea își abandonă mental soțul, copiii și convingerile religioase. Era stăpânită de dorințe carnale, total diferite de cele pe care le simțise încă de când fusese în stare să deosebească binele de rău.

Cuprinși de nerăbdare, își descheiară reciproc nasturii și fermoarele, până când ajunseră să se atingă piele de piele. Mai întâi mâinile și apoi buzele lui îi făcură lucruri pe care ea le găsi tulburătoare și șocante. Când o penetră, conștiința nu i se mai făcea auzită peste declarațiile lui arzătoare de dragoste.

Acea pasiune inițială nu scăzuse în intensitate, ba chiar căpătase și mai multă amploare în timpul orelor furate pentru a fi împreună. Acum, ea întoarse capul și îl privi peste umăr, iar pe buzele pline îi apărură un zâmbet timid.

— Nu mi-e destul de rușine ca să pun capăt relației noastre. Chiar dacă știu că e un păcat, aș muri dacă aș ști că n-aș mai putea face dragoste cu tine niciodată.

Scoțând un geamăt de dorință renăscută, o trase spre el, iar ea își roti trupul până ajunse deasupra lui, încălecându-i șoldurile cu pulpele.

El o penetra adânc și își înălță capul de pe pernă pentru a-și vârî nasul în sânii ei. Ea își apăsă sfârcul mare de buzele lui, iar el îl mângâie cu limba și apoi îl trase în gură lacom.

Poziția aceea era încă o experiență nouă și încântătoare pentru ea. Îl călări până când se bucurară din nou amândoi de un cutremurător orgasm simultan, care îi lăsă epuizați și gâfâind.

— Părăsește-l spuse el, deodată, agitat. Astăzi. Acum. Nu-ți mai petrece nici o noapte cu el.

— Nu pot.

— Ba poți. Când mă gândesc că ești cu el, înnebunesc. Te iubesc, înțelegi? Te iubesc.

— Și eu te iubesc, spuse ea cu un glas sfâșietor. Dar nu-mi pot părăsi căminul. Nu pot să-mi abandonez copiii.

— Căminul tău e alături de mine acum. Și nu-ți cer să-ți abandonezi copiii. Adu-i și pe ei. Le voi fi tată.

— El e tatăl lor. Fetele îl iubesc. E soțul meu. În ochii Domnului, îi aparțin. Nu pot să-l părăsesc.

— Dar nu-l iubești.

— Nu, recunosc eu. Nu așa cum te iubesc pe tine. Dar e un om bun. Are grijă de mine și de fete.

— Asta nu e dragoste. Pur și simplu, își face datoria.

— Pentru el e cam totuna, spuse ea lipindu-și capul de umărul lui și dorind ca el să înțeleagă. Am crescut în același cartier. Ne-am iubit din liceu. Viețile noastre sunt strâns legate. El face parte din mine și eu din el. Dacă l-aș părăsi, n-ar înțelege niciodată de ce și l-aș distruge.

— Mă vei distruge pe mine dacă n-o vei face.

— Nu-i adevărat, spuse ea. Tu ești mai deștept decât el. Ai mai multă încredere în tine și ești mai puternic. Tu ai supraviețui, indiferent ce s-ar întâmpla. Nu sunt sigură că el ar putea.

— El nu te iubește așa cum o fac eu.

— El nu face dragoste cu mine așa cum faci tu. Niciodată nu s-ar gândi să...

Jenată, își lăsă capul în jos.

Sexul era încă un subiect tabu, închis oricărei discuții. Nu se vorbea niciodată despre el în mod deschis, nici în familia ei, în copilărie, nici în căsnicia ei. Se făcea pe întuneric, era un rău tolerat și iertat de Dumnezeu pentru perpetuarea speciei umane.

— Nu e sensibil la dorințele mele, spuse ea roșind. Ar rămâne șocat dacă ar ști că am așa ceva. Tu mă încurajezi să te ating, așa cum pe el nu l-aș atinge

niciodată pentru că l-aș jigni. Ar considera că senzualitatea ta e o prostie. N-a fost învățat să fie darnic și tandru în pat.

— Brutalitate, spuse el cu amărăciune. Și vrei să te mulțumești cu asta tot restul vieții tale?

Ea îl privi îndurerată.

— Te iubesc mai mult decât viața mea, dar el mi-e soț. Avem copii împreună. Avem o origine comună.

Și noi am putea avea copii.

Ea îi atinse obrazul, simțind și afecțiune, și regret. Uneori, era ca un copil, cerând cu absurditate ceva ce nu putea să aibă niciodată.

— Căsătoria e un legământ sacru. În fața lui Dumnezeu m-am promis lui până când moartea – și numai moartea – ne va despărți, spuse ea cu lacrimi în ochi. Mi-am încălcat jurământul de credință pentru tine. N-o să le încalc și pe celelalte.

— Nu. Nu plânge. Nu vreau să te văd nefericită.

— Ține-mă în brațe, zise ea ghemuindu-se lângă el. El o mângâie ușor pe păr.

— Știu că, fiind cu mine, îți încalci convingerile religioase, dar asta dovedește profunzimea iubirii tale, nu? Moralitatea ta nu țiar fi permis să te culci cu mine dacă nu m-ai fi iubit din tot sufletul.

— Te iubesc.

— Știu, spuse el ștergându-i lacrimile de pe obraji. Te rog nu mai plânge, Judy. O s-o rezolvăm noi într-un fel. Ai să vezi. Doar să stai cu mine atâta timp cât ne-a mai rămas din după-amiaza asta.

Se îmbrățișară strâns, nefericirea lor datorită acelei situații fiind la fel de absolută ca și bucuria produsă de iubirea lor și de trupurile goale, unite. Astfel îi găsi soțul ei câteva minute mai târziu.

Ea îl văzu prima stând în prag și tremurând de indignare. Se ridică brusc în capul oaselor și-și trase cearceaful la piept. Încercă să-i rostească numele, dar gura îi era uscată de rușine și de teamă.

Murmurând înjurături oribile, aruncându-le nenumărate epitete obscene, se îndreptă vijelios spre pat și, ridicând o bătă de baseball deasupra capului, o lăsă în jos cu toată puterea.

Mai târziu, cei de la salvare, care erau obișnuiți să vadă tot felul de scene cutremurătoare, abia putură să se abțină să nu verse. Peretele din spatele patului era înfricoșător.

Fără să intenționeze o lipsă de respect față de crucifixul însângerat de pe perete, unul șopti:

— Iisuse Cristoase! Colegul său îngenunche.

— Să fiu al naibii, se simte pulsul.

Celălalt se uită sceptic la substanța care se scurgea din craniul zdrobit.

— Crezi că există vreo șansă?

— Nu, dar hai să-l luăm oricum. S-ar putea să avem un donator de organe aici.

Capitolul trei.

10 Octombrie 1990.

— E ceva în neregulă cu clătitele? El își ridică privirea, absent.

— Poftim?

— Aluatul promite clătite mai ușoare decât aerul de fiecare dată. Trebuie să fi greșit ceva.

De cinci minute el stătea în fața micului dejun fără să ia o înghițitură. Își înfipse furculița în clătita moale și siropoasă din farfurie și îi zâmbi măgulitor.

— Totul e în ordine în felul cum gătești. Era amabil, căci Amanda gătea îngrozitor.

— Cafeaua cum e?

— Grozavă. Mai vreau o ceașcă, te rog. Ea se uită la ceasul din bucătărie.

— Ai timp?

— Îmi fac.

Rareori își permitea luxul de a întârzia la lucru. Orice l-ar fi preocupat în ultimele câteva zile, trebuia să fie extrem de important, își spuse ea.

Cu mișcări stângace, se ridică și se duse la dulap, de unde luă cafetiera și îi umplu ceașca din nou.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Conversația ar fi ceva plăcut, spuse ea reșezându-se pe scaun. Parcă ai trăi într-o altă lume.

— Știu. iartă-mă.

Se încruntă în timp ce se uita la ceașca de cafea pe care ea știa că nu o voia cu adevărat. Trăgea de timp.

— Mă sperii, îi zise ea cu blândețe. Orice te-ar frământa, de ce nu-mi spui odată? Ce este? Îl îndemnă ea. O altă femeie?

El îi aruncă o privire care spunea că ar fi trebuit să-l cunoască mai bine.

— Asta e, spuse ea lovind cu palma în masă. Te dezgust pentru că arăt ca mama lui Dumbo. Gleznele mele umflate sunt oribile, nu? Ți-e dor de sâni mici și obraznici pentru care mă tot tachinai. Ți-e dor de interior și exteriorul respingător. Sarcina m-a lăsat complet lipsită de atractivitate, iar ție ți s-au aprins călcâiele după vreo fâșneată dulce, tânără și subțire și ți-e groază să-mi spui. Sunt pe aproape?

— Ești nebună.

Ântinzându-se peste măsuța rotundă, o trase în picioare. Când ea ajunsese în fața lui, el își lipi mâna pe abdomenul ei umflat.

— Îmi place burta ta și pe dinăuntru și pe dinafară. O sărută prin cămașa de noapte largă din bumbac. Câteva firisoare mai aspre din mustață pătrunseră prin materialul subțire și îi gâdilară pielea.

— Iubesc copilul. Te iubesc pe tine. Nu există nici o altă femeie în viața mea și nici n-ar putea exista.

— Prostii.

— Țsta-i adevărul.

— Michelle Pfeiffer?

El îi zâmbi și se prefăcu gânditor.

— Mamă, asta da. Cum o face clătitele?

— Ar avea importanță?

Râzând, o trase spre el și o înconjură cu brațele.

— Ai grijă, îl preveni ea. O să-ți zdrobesc comorile.

— Îmi asum riscul.

Se sărutară profund. Când el îi dădu drumul, în cele din urmă, ea îi privi chipul îngrijorat. În ciuda acelei ore matinale și a dușului pe care îl făcuse recent, el părea tras la față, de parcă s-ar fi aflat la capătul unei zile grele.

— Atunci, dacă nu e felul cum gătesc, nu-i nici o altă femeie și nici nu ești scârbit de aspectul meu, ce este?

— Nu-mi place deloc că a trebuit să renunți la carieră. Temându-se de ceva mult mai grav, ea răsufă ușurată.

— Asta te frământă?

— E nedrept, spuse el cu încăpățănare.

— Pentru cine?

— Pentru tine, bineînțeles. Amanda îl privi suspicioasă.

— Sau te gândeai să te pensionezi mai devreme, să devii un trântor și să aștepti să te întrețin eu?

— N-ar fi fost o idee rea, spuse el zâmbind ușor. Dar acum, crede-mă, nu mă gândesc decât la tine. Pentru că biologia îl favorizează foarte mult pe bărbat...

— Exact, mormăi ea.

— Tu trebuie să faci toate sacrificiile.

— De câte ori trebuie să-ți spun că fac exact ceea ce vreau să fac? Voi avea” un copil, copilul nostru. Asta mă face extrem de fericită.

El primise vestea în legătură cu sarcina ei cu sentimente contradictorii. Întâi fusese șocat. Ea renunțase la anticoncepționale fără să discute nimic cu el. Dar, după ce trecuse șocul și se obișnuise cu ideea că avea să devină tată, îi plăcu.

După primele trei luni, ea le spusese partenerilor firmei de avocatură a cărei asociată era, că își va lua un concediu pentru a sta acasă cu copilul o perioadă mai îndelungată. Atunci el nu avusese nimic împotriva hotărârii ei. Ea se miră auzindu-l acum că are îndoieli.

— Stai acasă abia de două săptămâni și ești deja nervoasă, spuse el. Recunosc semnele. Știu imediat când ești agitată.

Atingându-l cu blândețe, ea îi dădu la o parte de pe frunte câteva șuvițe rebele.

— Numai pentru că nu mai am ce face pe aici. Am spălat tot, am aranjat în ordine alfabetică toate conservele și am aranjat ambele dulapuri cu ciorapi. Mi-am completat lista proiectelor prenatale. Dar când se va naște copilul, voi avea destule treburi.

Expresia lui nu se schimbă.

— În timp ce tu faci pe mama fericită, ceilalți asociați te sapă.

— Nu contează, spuse ea râzând. Copilul e cel mai important lucru pe care l-am făcut și-l voi face vreodată. Cred asta din tot sufletul.

Âi luă mâna și i-o puse pe burtă. Copilul se mișcă.

— Simți? Cum ar fi posibil ca un proces să fie mai captivant decât asta? Eu am luat această hotărâre și sunt liniștită. Vreau să fii și tu la fel.

— Poate îmi ceri prea mult.

Ea îl aprobă în tăcere. El nu avea să fie niciodată complet liniștit. Dar își găsea bucuria în iubirea pentru ea și în gândul că, în curând, urma să i se nască un copilăș. Frecă ușor locul unde micuțul tocmai lovise zdravăn.

— Credeam că idealul masculin era acela de a-ți ține soția acasă, desculță și însărcinată, îl șicană ea. Ce s-a întâmplat cu tine?

— Nu vreau să vină ziua în care vei regreta faptul că ai renunțat la carieră. Ea îl liniște aruncându-i un zâmbet.

— Asta n-o să se întâmple niciodată.

— Atunci de ce am senzația că-mi atârână un topor deasupra capului?

— Pentru că întotdeauna vezi paharul pe jumătate gol.

— Iar tu îl vezi pe jumătate plin.

— Eu îl văd gata să se reverse, spuse ea făcând un gest care îl făcu să zâmbească, înclinându-i mustața cum îi plăcea ei.

— Da, așa e, sunt un etern pesimist.

— Deci, recunoști?

— Nu. Dar am mai discutat asta.

— Ad nauseam, spuse ea.

Âși zâmbiră și el o trase din nou la piept.

— Ai sacrificat deja atât de mult pentru mine. Nu te merit.

— Să nu uiți asta în caz că Michelle Pfeiffer se va da vreodată la"tine.

Se cuibări în îndoitura brațului său și el se aplecă și o sărută cu pasiune din ce în ce mai mare. Mâna îi pătrunse pe sub cămașa de noapte și îi găsi sânii, grei și plini, gata să-și ofere laptele. El îi frământă ușor, ciupindu-i încet sfârcurile.

După aceea, trăgându-i cămașa în jos, îi mângâie sânii cu buzele și limba. Când le atinse vârfurile tari cu mustața, ea gemu.

— Nu joci cinsti.

— Cât trebuie să mai așteptăm?

— Cel puțin șase săptămâni după naștere. El gemu.

— Ar fi mai bine să nu începem ceva ce nu putem termina. de nenumărate ori, până ni s-a făcut greață.

— Prea târziu, spuse el înfiorându-se.

Râzând, ea își aranjă din nou cămașa de noapte și se ridică.

— Ar fi mai bine să pleci.

— Da, așa e, spuse el punându-și haina și îndreptându-se spre ușă. Te simți bine?

Ea își cuprinse burta cu brațele.

— Ne simțim bine.

— N-ai dormit bine.

— Încearcă să dormi când cineva joacă fotbal cu toate organele tale interne.

La ușă o sărută.

— Ce-ai vrea să mănânci diseară?

— Te duc la restaurant, se oferi el.

— Chinezesc?

— Fii convinsă.

Aproape în fiecare dimineață își lua la revedere de la el la ușă. În ziua aceea, însă, merseă până la mașină braț la braț. Când veni momentul să-i dea drumul, ea simți o șovăială total lipsită de sens. Parcă pesimismul lui ar fi fost molipsitor. Părea să-i fi transmis și ei din presentimentele lui, căci îi venea să se agațe de el și să-l roage să stea cu ea toată ziua.

Pentru a masca ceea ce era, probabil, doar un dezechilibru emoțional temporar, legat de sarcină, ea îl tachina.

— Să nu crezi că o să mă dedic cu trup și suflet maternității, fiindcă atunci când o să vină copilul o să ai și tu partea ta de scutece de schimbat.

— Abia aștept, spuse el zâmbind, redevenind apoi serios și, punându-i mâinile pe umeri, o trase la piept. Faci să-mi fie atât de ușor să te iubesc. Oare o să știi vreodată cât de mult?

Ea își înclină capul și îi zâmbi.

— Știu.

Lumina soarelui era orbitoare. Poate de aceea ochii i se umplură deodată de lacrimi.

— Și eu te iubesc.

Înainte să o sărute, el îi ținu fața în mâini și o privi multă vreme. Vocea îi era răgușită de emoție când îi spuse:

— O să-ncerc să vin acasă devreme. Imediat după ce se urcă la volan, adăugă:

— Dacă ai nevoie de mine, sună-mă.

— Bine, zise ea și, când el ajunsese la colț, îi făcu cu mâna.

Mijlocul începu să o doară în timp ce spăla vasele de la micul dejun. Se odihni înainte să facă patul, dar durerea persista.

Pe la prânz, simți niște dureri abdominale pe care nu le mai putea ignora. Se gândi să-l sune, dar se abținu. Contracțiile puteau să înceapă chiar și cu câteva săptămâni înainte de adevăratele dureri. Mai erau paisprezece zile până la termen. Putea fi o alarmă falsă. Munca lui era dificilă și nu voia să-l deranjeze dacă nu era absolut necesar.

La puțin timp după ora patru, apa i se rupse și durerile începură în mod serios. Îi dădu telefon medicului ei ginecolog, care îi spuse că nu era nevoie să se grăbească, fiindcă primul copil venea de obicei destul de greu. Totuși, o sfătui să se ducă la spital.

Trebuia să îl anunțe, până la urmă. Îl sună la birou, dar i se spuse că, momentan, era ocupat. Nu era nici o problemă. Mai avea multe lucruri de făcut înainte să plece la spital.

Făcu un duș, își rase părul de pe picioare și se spălă pe cap, neștiind când avea să o mai poată face. Valiza era deja plină cu cămăși de noapte, un capot nou și papuci și o sacoșă cu lucruri unisex cu care să îmbrace copilul pentru a-l aduce acasă. Adăugă câteva articole de toaletă, închise apoi valiza și o duse lângă ușă.

Durerile începură să fie mai intense și la intervale de timp mai apropiate. Sună din nou la el la birou.

— A ieșit, i se spuse. Dar pot afla unde este. E ceva urgent?

Era ceva urgent? Nu chiar. Femeile nașteau în tot felul de împrejurări. Sigur era în stare să ajungă singură la spital. Și, în plus, lui i-ar fi fost greu să vină până acasă și apoi să plece înapoi spre spital.

Ar fi vrut cu disperare să Stea de vorbă cu el. Auzul vocii lui i-ar fi dat curaj. În schimb, trebui să se mulțumească să-l lase vorbă că urmau să se vadă la spital cât mai curând posibil.

Âși dădu seama că nu avea sens să facă pe curajoasa și să conducă ea însăși, dar nici un prieten și nici o rudă nu erau disponibili. Formă 911.

— Au început durerile și trebuie să ajung la spital. Ambulanța sosi în câteva minute. Medicul o consultă rapid.

— Ciudată tensiune, spuse el scoțându-i garoul din jurul brațului. De când v-au apucat durerile?

— De câteva ore.

Acum erau cumplite. Exercițiile de respirație și de concentrare învățate la cursurile pentru naștere erau mai puțin eficiente când nu era nimeni lângă ea. Încercă dar nu îi ușurară durerea.

— Mai avem? Întrebă ea respirând cu greu.

— Nu prea mult. Rezistați. Totul e în regulă.

Dar nu era. Își dădu seama de acest lucru când îl văzu pe medicul ei încruntându-se după ce o consultă repede.

— Copilul e în șezut.

— Oh, Doamne, scânci ea.

— Nu intra în panică. Asemenea lucruri se întâmplă tot timpul. O să încercăm să-l întoarcem. Dacă nu se poate, o să facem o cezariană.

— Am sunat la numărul pe care mi l-ați dat, îi spuse o infirmieră. Vine încoace.

— Slavă Domnului, spuse Amanda oftând și relaxându-se, într-un fel. El avea să fie acolo în curând.

— Slavă Domnului.

— E instructorul dumitale?

— E totul pentru mine.

Infirmiera îi strânse mâna și îi vorbi printr-un tunel de durere, în timp ce doctorul încerca să aducă fătul într-o poziție normală. Bătăile inimii lui se vedeau pe monitor în permanență. Infirmiera îi lua tensiunea din ce în ce mai des.

În cele din urmă, doctorul spuse:

— Pregătiți-o pentru cezariană.

Următoarele câteva minute trecură ca într-un caleidoscop de lumină, sunet și mișcare. Fu dusă repede în sala de nașteri. Unde era el, oare? Îi rosti numele cu o voce scăzută și rugătoare, strânse apoi din dinți pentru a suporta durerea provocată de cuțitul care îi despica burta.

Atunci auzi un schimb de cuvinte între două infirmiere.

— A fost un accident îngrozitor pe Loop.

— Știu. Tocmai am trecut pe la Urgență. E ceva de nedescris acolo. Au fost câțiva răniți, majoritatea la cap. Câteva echipe de la recuperarea organelor și țesuturilor așteaptă să stea de vorbă cu rudele când vor veni.

Amanda simți o înțepătură în mână și burta îi fu ștearsă cu un lichid rece. Îi acoperiră picioarele cu cearceafuri albe, sterile. Un accident pe Loop? El trebuia să vină pe acolo.

Probabil că se grăbea să ajungă înainte ca ea să nască.

Conducea prea repede.

Risca așa cum nu îi stătea în obicei.

— Nu! gemu ea.

— Stai liniștită. Peste câteva minute o să-ți ții în brațe copilașul.

Era un glas blând. Dar nu al lui. Nu cel pe care ar fi vrut atât de mult să-l audă.

Și, deodată, știu că nu-i va mai auzi vocea niciodată. Într-o clipă în care simți o durere sfâșietoare, știu că nu avea să-l mai audă niciodată.

În dimineața aceea, când ochii o înțepaseră din cauza lacrimilor nevărsate, avusese o presimțire că acel sărut avea să fie cel din urmă. Într-un fel, știuse că nu avea să-l mai atingă niciodată.

De aceea șovăise să se desprindă din brațele lui. Își aduse aminte cu câtă atenție se uitase la ea, de parcă ar fi vrut să-i memoreze” toate trăsăturile. Oare și el presimțise că era ultima lor despărțire?

— Nu, suspină ea, nu.

Dar soarta lor era pecetluită și realizează acest lucru profund și clar.

— Te iubesc. Te iubesc.

Strigătul ei răgușit răsună între pereții îmbrăcați în faianță ai sălii de nașteri. Dar el nu era acolo să o audă. Se dusesese. Pentru totdeauna.

Capitolul patru.

10 Octombrie 1990.

— Cyc e un ticălos, spuse Petey îndepărtându-și puțin pământ de sub unghie și ștergând apoi lama cuțitului de blugi. Și e chiar mai al naibii. Dacă aș fi în locul tău, i-aș da-o înapoi. Lucrurile ar fi mult mai bune pentru tine, Sparky.

— Ei bine, nu ești în locul meu, spuse Sparky trimițând o flegmă lângă cizmele negre și uzate ale prietenului său. Și n-o să-i dau Ciclopului decât durere dacă se mai apropie de ea.

— Kismet a fost întâi femeia lui, nu uita. Cu mult înainte să apari tu. Și n-o să uite.

— S-a purtat cu ea oribil. Petey ridică din umeri filozofic.

— Dacă mai pune mâna pe ea... dacă măcar se gândește să mai pună mâna pe ea, îi țintuiesc ouăle de un trunchi de copac.

— Ești nebun, omule! exclamă Petey. Un fund bun e o chestie nemaipomenită, sunt de acord, dar se găsește destul de ușor, să știi. Sigur nu merită să mori pentru așa ceva, zise el mișcând vârful cuțitului ca pe un deget „muștrător. Păzește-te. Cyc obișnuiește să aibă ceea ce vrea. Așa a ajuns șef.

Sparky murmură o înjurătură.

— Șef pe dracu. E un ticălos nenorocit.

— totuna.

— Nu mi-e frică de el. De acum încolo n-o să mai înghit nimic de la el și nici ea.

Se uită spre grupul de femei care se amestecaseră puțin de la o țigară cu marijuana pe care o trecuseră de”la una la alta pe veranda șubredă a localului de la marginea drumului. Taverna era situată la poalele dealului, mai sus de oraș, pe o șosea care acum nu prea mai era frecventată datorită faptului că se construise o autostradă în apropiere.

Era un loc izolat care, în trecut, ar fi atras contrabandiști de băuturi, prostituate, jucători de noroc și gangsteri. Acum atrăgea motocicliști, criminali” mărunți și tot soiul de alți indivizi certați cu societatea. Cel puțin un scandal izbucnea în fiecare seară, dar chiar și cele care se încheiau cu vărsare de sânge erau rezolvate fără amestecul poliției.

Între femeile adunate pe verandă, Kismet era ca o bijuterie în cenușă. Părul ei era negru, bogat și creț. Avea niște ochi negri, visători, și un trup foarte

bine format pe care și-l etala cu mândrie într-o pereche de blugi foarte strâmți. Mijlocul îi era încins cu o centură de piele neagră cu ținte argintii. În seara aceea, avea un tricou scurt cu un decolteu adânc care lăsa să se vadă o lună tatuată deasupra inimii. El observă, încântat, că în jurul bicepsilor purta brățara de aramă pe care i-o adusese din Mexic cu câteva săptămâni în urmă. Câteva cercuri sclipitoare îi atârnavă în urechi.

Ea îi simți privirea și i-o întâlni cu o mișcare provocatoare din cap. Buzele i se întredeschiseră ispititor. Râse de ceva ce îi spusese una din prietene, dar privirea ei întunecată rămase ațintită asupra lui.

— Ești nebun după păsărică, e foarte clar, spuse Petey resemnat.

Lui nu îi făcu plăcere remarcă aceea, dar o ignoră. Nu merita să se certe cu acel individ, care era o nulitate. Și, în plus, Sparky nu era sigur că putea exprima în cuvinte ce simțea pentru Kismet, dar era ceva ce nu mai simțise pentru nici o altă femeie.

Era reticent în legătură cu trecutul său și șovăitor în a-și divulga numele real. Ceilalți motocicliști din bandă ar fi rămas uimiți dacă ar fi știut că el își luase licența în literatură la un colegiu din Ivy League. În acel mediu, inteligența și cunoștințele obținute din cărți erau luate în batjocură. Cu cât știa mai puține despre el, cu atât mai bine.

Nici Kismet nu părea dornică să vorbească despre viața ei de dinainte de a-l cunoaște pe Ciclop, căci niciodată nu adusese în discuție trecutul. Și el niciodată nu-i pusese întrebări.

Asemeni unor spirite identice, recunoscuseră unul în celălalt o neliniște comună, un dor de a hoinări, care era mai degrabă o fugă decât o urmărire. Fiecare fugea de o situație ce nu mai putea fi îndurată.

Poate că, fără să știe, se căutaseră reciproc. Poate că, în sfârșit, căutarea lor ajunsese la capăt. Lui îi plăcea acel scenariu metafizic. Prima oară când o văzuse, ea avea un ochi umflat și vânăt și o buză plesnită.

— La ce dracu' te holbezi? Îl întrebă ea arțăgoasă când îl observă că o privește fix.

— Mă-ntrebam cine te-a aranjat.

— De ce te interesează?

— Am crezut că poate ai vrea să-l aranjez eu pe Individ. Ea îl măsură din cap până-n picioare și pufni cu dispreț.

— Tu?

— Sunt mai dur decât par.

— Și eu sunt regina afurisei de Saba. Oricum, pot să-mi port și singură de grijă.

Dar se dovedi că nu putea. Câteva zile mai târziu, purta semne proaspete pe față și pe partea de sus a trupului. Între timp, el aflase că îi aparținea Ciclopului, care era numit astfel fiindcă avea un ochi de sticlă.

Acel handicap nu îi diminua aspectul sinistru. Ochiul cel teafăr era la fel de rece și de lipsit de viață ca și cel de sticlă. Când își fixa privirea amenințătoare asupra cuiva care îi ieșise din grații, aceasta compensa din plin proteza, care era ușor strâmbă.

În spate, toți îi spuneau „corcitura”, pentru că, pe lângă sângele de alb, îi mai curgea prin vene și unul mexican sau indian, nimeni nu știa sigur. Probabil că nici Cyc nu își cunoștea originea. Mai mult ca sigur că nici nu-i păsa.

Era brunet, zvelt și la fel de tare ca un bici. Cuțitul era arma lui preferată. Dacă nu ar fi fost vorba de Kismet, Sparky nu și-ar fi făcut de lucru cu el.

Din păcate, destinul fusese cel care intervenise. El se simțise atras instantaneu de trupul voluptuos al lui Kismet, de ochii ei întunecați și de părul ei neâmbilanzit. Și, mai profund, răspunsese fricii și vulnerabilității pe care le vedea plutind în ochii ei sfidători și în spatele acelei expresii ostile. În mod miraculos, și ea fusese atrasă de el.

El nu făcuse niciodată vreo mișcare fățișă și nici nu o invitasese să-l însoțească pe motocicletă. Cu toate acestea, ea trebuia să-i fi înțeles mesajele tăcute, căci, într-o dimineață, când urcau cu toții pe motociclete, ea se așeză în spatele lui și îl înconjură cu brațele goale și subțiri.

O tăcere mormântală se lăsă asupra bandei când Cyc se duse spre motocicletă lui. Își roti privirea, căutând-o, evident, iar când o zări în spatele lui Sparky, ochiul lui teafăr se micșoră amenințător. Buzele lui subțiri schițară un rânet, apăsând apoi pe pedală și pornind.

În noaptea aceea, Kismet fu cu el. Hotărâse să se poarte cu blândețe cu ea, datorită bătăilor recente pe care ea le luase de la Ciclop. În mod surprinzător, ea avusese însă rolul agresorului, atacându-l cu unghiile și dinții și cu un apetit sexual care părea de nestins, dar pe care el fu mai mult decât capabil să i-l satisfacă.

De atunci deveniră amanți; acum erau considerați o pereche. Dar cei care erau în bandă de mai multă vreme decât el, cei care îl cunoșteau foarte bine pe Cyc și fuseseră martori când acesta se răzbunase pentru vreun rău real sau imaginar, se temeau că furia șefului lor clocotea mocnit doar, putând să atingă oricând punctul de fierbere.

Nimeni care îi lua ceva nu scăpa nepedepsit.

Cuvintele lui Petey erau inutile. Sparky era deja în gardă, căci indiferența lui Cyc față de gestul lui Kismet era, probabil, un truc, o încercare de a salva aparențele în fața celorlalți din bandă. Nu avea încredere în nonșalanța lui și era în permanență atent.

De aceea, părul de pe ceafă l se ridică deodată, când îl văzu dând buzna afară, pe verandă. Se sprijini cu o mână de tocul ușii pentru a-și recăpăta echilibrul, în timp ce pe cealaltă o ridică, ținând o sticlă de votcă. Chiar și de departe, prin umbrele înșelătoare ale amurgului, el îl văzu fixând-o cu privirea pe Kismet.

Cyc se apropie de ea împleticindu-se și se întinse să-i mângâie ceafa. Ea îi dădu mâna la o parte. Aplecându-se puțin, el îi spuse Ceva și răspunsul ei obscen le făcu pe celelalte femei să râdă.

Cyc nu era deloc amuzat. Dădu drumul sticlei de votcă și scoase repede cuțitul din teacă. Celelalte o luară la fugă imediat. Kismet, însă, rămase pe loc, chiar dacă el îi flutura vârful armei chiar prin față. Nu se clinti până când el nu făcu o mișcare bruscă. Începu să râdă când o văzu tresărind.

Ignorând sfaturile lui Petey și ale celorlalți din jur, Sparky se năpusti spre verandă. Cyc îi simți apropierea și se răsuci luând o poziție de atac. Mută cuțitul dintr-o mână într-alta, întărâtându-l.

— Hai, vino să-l iei.

Sparky evită cu îndemânare câteva lovituri, fiecare din ele putând să-l taie în două. Cyc îi era superior din punct de vedere fizic. Bazându-se doar pe luciditatea, pe iuțeala și pe dexteritatea lui, Sparky își pregăti cu grijă contraatacul.

Așteptă până când consideră că era momentul potrivit și îl lovi peste încheietura mâinii. Cizma lui se izbi cu putere de os. Cuțitul scăpă din mâna lui Cyc și acesta începu să urle de durere. Atunci, pumnul lui Sparky îi găsi bărbia făcându-l să aterizeze în spate, izbindu-se de perete și prăvălindu-se la podea.

Sparky îi luă cuțitul de pe jos și îl azvârli cât de departe putu. Toți priveau uluiți cum se răsucea în aer lama strălucind în lumina neonului, până când căzu în niște tufe.

Respirând greu, îi întinse mâna lui Kismet cu o demnitate tăcută. Aceasta io luă fără nici o ezitare. Se îndepărtară și urcară amândoi pe motocicletă. El nu se uită înapoi. Ea, da. Cyc tocmai se dezmeticea, scuturând din cap amețit. Ea îi arată degetul, apoi motocicleta porni în bezna atotcuprinzătoare.

Vântul le șuiera pe lângă urechi, făcând orice conversație imposibilă, așa că se mulțumiră cu alte mijloace de comunicare. Ea îi strânse șoldurile între pulpe și își frecă sânii de spatele lui, mângâindu-i sexul cu mâini nerăbdătoare. Își înfipse dinții în partea carnoasă a umărului său, făcându-l să geamă și de plăcere, și de durere.

Era a lui acum. Nu exista nici o îndoială. Dacă ar mai fi simțit ceva față de Ciclop, ar fi rămas acolo. Astfel stând lucrurile, ea era trofeul lui. Ca învingător, își câștigase dreptul de a o lua. De cum aveau să pună câteva mile distanță între ei și Cyc...

— La naiba. Vine după noi, Sparky.

Cu o fracțiune de secundă înainte ca ea să vorbească, el observase farul străpungând întunericul în spatele lor, sclipind ca unicul ochi al monstrului, o comparație pe care o găsi deosebit de potrivită, dar tulburătoare.

Lumina farului devenea din ce în ce mai mare în oglinda lui retrovizoare, pe măsură ce Cyc îl ajungea din urmă cu o viteză alarmantă. Luând deja curbele

cu o viteză înspăimântătoare, Sparky accelerează pentru a menține distanța dintre ei.

Știind că Cyc era înnebunit de votcă și de furie, el se resemnă cu acea cursă nebunească de-a lungul serpentinelor strânse până în oraș, unde spera să îl piardă. Abia putea ține motocicleta sub control.

Âi strigă lui Kismet să se țină bine și luă o curbă, aproape culcând motocicleta pe o parte. Când se redresară, se uită în oglinda retrovizoare și văzu că Cyc nu încetinise deloc.

— Mai repede! strigă ea. Se apropie. Dacă ne prinde, ne omoară.

El accelerează și mai mult. Peisajul din jur era neclar. Nici nu îndrăznește să se gândească la traficul care avea să urmeze. Deocamdată nu întâlniseră nimic în cale, dar...

— Fii atent!

Cyc ajunsese aproape paralel cu ei. Sparky trecu pe banda cealaltă pentru a se putea menține în față. Dacă îl lăsa pe Cyc să ajungă alături sau să le-o ia înaintea, erau niște oameni morți.

Drumul nu mai era atât de abrupt acum, dar încă mai șerpuia în jurul dealului. Nu mai aveau mult de mers. Cum ajungeau în oraș, aveau să-l piardă pe maniacul acela.

Âși plănuia strategia în gând, în timp ce lua o altă curbă. Când ieșiră din ea, fu ca și cum ar fi fost azvârliti într-un alt peisaj. Deodată, serpentinele dispărură și șoseaua dreaptă se întindea în fața lor ca o panglică argintie, care ducea spre centrul orașului. Dacă destinul ar fi fost de partea lor, acea priveliște ar fi fost minunată.

Ânsă, Kismet scoase un țipăt. El, o înjurătură. Se îndreptau cu toată viteza spre o intersecție și un camion cu vite le apărură deodată în față. Mergeau prea repede pentru a mai întoarce, iar Cyc era lipit de țeava de eșapament a motocicletei lor. Camionul nu avea viteza necesară pentru a ieși din intersecție înainte să ajungă ei.

Nu mai era timp de gândire.

O jumătate de oră mai târziu, un medic alergă pe coridorul spitalului spre sala de așteptare, unde un grup pestriț de motocicliști așteptau vești despre prietenii lor. Până și cel mai dur dintre ei pâli când văzu cantitatea de sânge care păta mănușile doctorului.

— Îmi pare rău, spuse acesta cu răsuflarea tăiată. Am făcut tot ce s-a putut. Acum trebuie să vorbim cu rudele lor - în legătură cu donarea de organe. Și cât mai repede.

Capitolul cinci.

Mai 1991.

— Hei, Pierce, asta-i o clădire publică și, deci, merită puțin respect, ia-ți afurisitul ala de picior de pe perete.

Vocea aceea i-ar fi trezit chiar și pe morți. Îi atrase atenția lui Alex Pierce pe al cărui chip slăbit apărură un zâmbet când o văzu pe ușieră apropiindu-se. Spășit și ascultător, își lăsă tocul cizmei de cowboy să alunece de pe perete.

— Bună, Linda.

— Atâta ai de spus? „Bună, Linda”? După tot ce însemnăm unul pentru celălalt?

— Ași propti mâinile plinuțe în șaolduri și îi aruncă o privire ucigătoare, bătându-l afectuos pe umăr.

— Cum mai merge, frumosule?

— Nu mă plâng. Tu ce mai faci?

— Ca întotdeauna, spuse ea privind încruntată spre încăperea plină, unde sute de viitori jurați sperau din tot sufletul să fie scutiți de a-și îndeplini sarcina civică. Nimic nu se schimbă pe aici, în afară de fețe. Mereu aceleași scuze neîntemeiate și lamentări pentru obligația de a fi jurat.

— Ași îndreptă din nou privirea asupra lui.

— Unde ai mai fost zilele astea? Am auzit că ai plecat din Houston. Înainte de ziua de 4 iulie trecut, venise frecvent la tribunalul din Harris County pentru a depune mărturie în procesele în care erau implicați criminali la a căror capturare participase și el.

— Corespondența o primesc tot aici, spuse el cu indiferență. Am călătorit în general. Am fost prin Mexic să pescuiesc ceva.

— Și ai prins ceva?

— Nimic interesant.

— Sper că nu blenoragie. El zâmbi cu tristețe.

— În ziua de azi trebuie să zici merci dacă te alegi cu blenoragie.

— Nu-i așa? spuse femeia scuturându-și părul roșcat. Am citit în ziarul de ieri că deodorantul meu face găuri în stratul de ozon. Tampoanele îmi pot produce un șoc toxic. Tot ce mănânc ori îmi înfundă arterele, ori îmi provoacă un cancer al coloanei. Acum, nici să te mai culci cu unul și cu altul nu mai poți.

Alex râse, fără să-l deranjeze vulgaritatea ei. Se știa încă de când el lucra la poliția din Houston. Linda era cunoscută de toată lumea. Știa întotdeauna ultimele zvonuri și spunea oricând cel mai murdar banc care circula. Acea asprime era o mască pentru a-și ascunde un punct sensibil pe care nu îl dezvăluia decât câtorva privilegiați. Alex se număra printre aceștia. Îl privi cu subînțeleles.

— Hai, scumpule, spune-mi ce mai faci?

— Foarte bine, crede-mă.

— Ți-e dor de slujbă?

— La naiba, nu.

— Știu că nu ți-e dor de mizerii. Dar de acțiune?

— Acum îmi las personajele să se ferească de gloanțe.

— Personajele?

— Da, spuse el stânjenit. Am scris câte ceva.

— Nu mai spune! exclamă ea impresionată. Vrei să scrii o carte despre toate dedesubturile departamentului de poliție dintr-un mare oraș?

— Ficțiune, dar bazată pe propria mea experiență.

— Ai avut ceva noroc?

— Cu publicarea, vrei să spui? zise el și clătină din cap. Mai e mult până acolo. Dacă o să reușesc vreodată.

— O să reușești.

— Nu știu. Palmaresul meu nu e prea strălucit.

— Am toată încrederea în tine, spuse ea, întrebând apoi: Te vezi cu cineva?

— Cu vreo femeie, vrei să spui?

— Doar dacă nu cumva ai schimbat vitezele, spuse ea sec. Bineînțeles că la o femeie mă refer.

— Nu, n-am schimbat vitezele și nu, nu mă văd cu nimeni. Nimeni deosebit.

Ea îl privi cu un ochi critic.

— Poate ar trebui. Îmbrăcămintea ta cam lasă de dorit. Nu ți-ar strica o mână de femeie.

— Dar ce au hainele mele? Întrebă el și se uită în jos negăsind nici un cusur felului cum era îmbrăcat.

— Întâi și întâi, cămașa n-a văzut partea fierbinte a unui fier de călcat.

— E curată. La fel și blugii.

— Mi se pare că, de când ai ieșit din poliție, te-ai lenevit și ai devenit neglijent.

— Așa e când îți ești propriul șef. Mă îmbrac cum mă simt cel mai bine și mă bărbieresc doar când am chef.

— Ești numai piele și os, remarcă ea.

— Sunt subțire.

Ea ridică din sprâncene cu scepticism.

— Ei bine, am luat un virus când am fost în Mexic și am vărsat până n-am mai știut de mine. Încă nu mi-am revenit la greutatea normală.

Privirea ei îi spunea că nu-l crede.

— Uite ce e, mă simt foarte bine, insistă el. Uneori uit să mănânc, atâta tot. Încep să scriu după-amiaza târziu și abia în zori îmi dau seama că n-am luat cina. Somnul în locul mâncării e un risc al noii mele profesii.

— Și alcoolul, din câte am auzit.

Alex își feri privirea și spuse cu încăpățănare:

— Totul e sub control.

— Nu asta am auzit. Poate ar trebui să te mai abții puțin.

— Bine, mamă.

— Uite ce e, prostule, eu mă consider prietena ta și nu prea poți să te lauzi cu mulți prieteni, spuse ea, și supărată și îngrijorată. Am auzit că ai pierderi de memorie.

Afurisitele de bârfe din tribunal. Nu mai era în centrul atenției, dar numele lui tot reprezenta un subiect interesant.

— În ultima vreme n-am mai avut, minți el.

— Am pomenit de povestea ta de dragoste cu Johnny Walker numai pentru că sunt îngrijorată pentru tine.

— În cazul asta, ești singura.

Auzind nota de compătimire din propriul său glas, el își coborî garda puțin și se mai înmuie.

— Îți apreciez grija, Linda. Știu că am înnebunit puțin după toată aiureala aia, dar acum mă simt foarte bine. Pe cuvânt. Gândeștete cu fiecare zvon pe care-l auzi că e exact pe dos.

Femeia îl privi cu scepticism, dar renunță la subiect.

— Atunci, ce te aduce azi aici?

— Încerc să găsesc o idee pentru o carte. Procesul Reyes mi-ar putea oferi asemenea posibilități.

Ea făcu ochii mici, bănuitoare.

— Există vreun motiv anume pentru care ai ales procesul Reyes, când mai sunt atâtea altele?

Alex urmărise îndeaproape acel caz interesant timp de câteva luni.

— Conține toate ingredientele necesare unui roman captivant, spuse el. Sex ilicit. Implicații religioase. Amanți surprinși în flagrant delict de soțul furios. O bătă de baseball ca armă. Mult mai dramatic decât un glonț într-un film de sâmbătă seara. Sânge și creier pe pereți. Un corp în drum spre morgă.

— Un corp nu chiar mort.

— Cu creierul mort, zise el.

— Decizia asta e medicală, nu juridică, îi aminti ea.

— Avocatul lui Reyes susține că acesta nu a ucis victima, pentru că inima ia fost ținută în viață pentru recoltare.

— Recoltare, spuse Linda ironic. Doctorii vorbesc mai degrabă ca despre o afurisită de recoltă de bumbac decât ca de o inimă omenească, zise ea apoi și Alex încuviință. Oricum, e o problemă extrem de serioasă. Dacă victima nu era moartă când i s-a recoltat inima, Reyes e, întradevăr, vinovat de crimă?

— Din fericire, nici unul din noi nu trebuie să decidă, zise Alex. Ci jurații.

— Dacă ai face parte din juriu, în ce parte ai înclina?

— Nu știu, pentru că n-am auzit toate depozițiile încă. Dar am de gând s-o fac. Știi cumva în ce sală va avea loc procesul?

— Da, știu, spuse ea zâmbind. Ce valoare are pentru tine?

Orice angajat al tribunalului i-ar fi putut da respectiva informație, dar el îi făcu jocul.

— Câteva beri după program? Ea zâmbi.

— Mă gândeam mai mult la o cină la mine. Și, pe urmă... cine știe?

— Friptură, cartofi și sex. Nu neapărat în ordinea asta. Alex, băiete, trebuie să recunoști că n-ai primit o ofertă mai bună pe ziua de azi.

El râse fără să-i ia în serios Invitația și știind că ea nici nu intenționa acest lucru.

— Îmi pare rău, Linda. Nu pot în seara asta. Mi-am făcut alte planuri.

— Nu-s o regină a frumuseții. Dar nu te lăsa păcălit de înfățișarea mea. Cunoscut foarte bine anatomia bărbatului. Ți-aș putea aduce în ochi lacrimi de recunoștință. Jur. Habar n-ai ce pierzi.

— Sunt convins că așa e, spuse el foarte serios. Ești extraordinar de atrăgătoare, Linda. Întotdeauna am fost de părerea asta.

Zâmbetul ei se lărgi.

— E o minciună. Dar întotdeauna te-ai priceput s-o spui atât de bine, încât, uneori, mă faci chiar să te cred. De aceea sunt de părere că o să reușești ca scriitor. Ai talentul de a-i face pe oameni să creadă orice le-ai spune.

Âi înghionti brațul.

— Hai, frumosule. Te conduc până în sală. Or să înceapă alegerea juriului foarte curând. Încearcă să nu faci prostii, da? Dacă te-mbeți sau faci gălăgie și ei te vor azvârli afară, să știi că nu-mi asum răspunderea pentru tine.

— Promit să fiu cât se poate de cuminte, zise el.

— Da? desenându-și o cruce imaginară în dreptul inimii. Ea pufni în râs.

— Exact cum am mai spus, minciuni.

Procesul lui Paul Reyes stârnise foarte mult curiozitatea publicului. Alex trebuia să vină la tribunal mai devreme în fiecare zi pentru a găsi un loc liber. Rudele și prietenii lui Reyes ocupau o mare parte din sală.

Procurorul se bază foarte mult pe mărturiile primilor polițiști sosiți la fața locului, totul fiind descris oribil de amănunțit. Când juraților li se arătară fotografiile, aceștia se cutremurară.

Apărarea apelase la un șir numeros de colegi de serviciu și prieteni, inclusiv la un preot care depusese mărturie pentru caracterul pașnic al lui Reyes. Numai adulterul iubitei sale soții l-ar fi putut face să comită un asemenea act de violență.

Jurații ascultară depozițiile medicilor de la salvare, chemați chiar de Reyes la fața locului. Când el ajunseseră, victima mai avea puls. Doctorul de la urgență a decis că nu mai exista nici o urmă de activitate a creierului, dar a păstrat în viață plămânii și inima cu ajutorul aparatelor, până când s-a obținut permisiunea de a recolta organe și țesut. Chirurgical care se ocupa de recuperare mărturisă că inima mai bătea când a scos-o el.

Aceste cuvinte stârniră rumoare în sală și judecătorul se folosi de ciocănel. Procurorul adjunct încercă, dar nu reuși, să pară netulburat. După părerea Lui Alex, ar fi trebuit să înainteze acuzația de omor prin imprudență, nu de crimă.

Crima presupunea premeditare, ceea ce nu se putea dovedi în acest caz. Mai rău era faptul că supraviețuitorul atacului nu putea depune mărturie.

În ciuda acelor piedici, procurorul ținu un discurs final excelent, îndemnându-i pe jurați să dea un verdict de vinovăție. Indiferent dacă victima murise sau nu în momentul impactului, Paul Reyes era vinovat de provocarea morții unei ființe omenești și trebuia, prin urmare, să fie găsit vinovat.

Avocatul le aminti juraților doar că Paul Reyes se afla la închisoare când victima murise cu adevărat.

Cazul fu predat juraților după trei zile de audiere a depozițiilor. După patru ore și optsprezece minute, se anunță că juriul hotărâse un verdict, iar Alex fu primul care se întoarse în sală.

„Încercă să ghicească stările sufletești ale juraților când își făcură apariția, dar din expresiile lor goale” nu se putea afla nimic.

Se făcu liniște și i se ceru acuzatului să se ridice.

„Nevinovat”.

Genunchii lui Reyes se înmuiară, dar fu susținut de avocatul său extaziat. Rudele și prietenii năvăliră să-l îmbrățișeze. Judecătorul le mulțumi juraților și le dădu drumul să plece.

Reporterii erau nerăbdători să ia declarații, dar avocatul lui Reyes îi ignoră și îl conduse pe acesta spre ușă. Când Reyes ajunse în dreptul rândului pe care se afla Alex, probabil că a simțit privirea acestuia.

Se opri deodată, întoarse capul și, pentru o fracțiune de secundă, privirile li se întâlniră.

Capitolul șase.

Mai 1991.

Mâncat. Dormit. Respirat. Acele funcții necesare vieții își continuau activitatea în mod automat. De ce să se sinchisească? Viața nu mai avea nici un rost.

Nu exista alinare – în religie, în meditație, în muncă, în exerciții fizice istovitoare sau în crize de furie. Toate fuseseră încercate pentru ușurarea acelei suferințe provocate de pierdere. Totuși, aceasta învinsese.

Liniștea era de neatins. Fiecare răsuflare era îngreunată de amărăciune. Lumea fusese redusă la o mică sferă de nefericire cumplită. Foarte puțini stimulii străpungeau durerea copleșitoare. Pentru cineva atât de cufundat în suferință, lumea părea monocromatică, lipsită de sunete și de gust. Durerea era atât de cumplită, încât paraliza.

Moartea prematură fusese nedreaptă și revoltătoare.

De ce li se întâmplase așa ceva? Nici un alt cuplu nu se mai iubise atât de profund. Dragostea lor fusese rară și pură și ar fi trebuit să dureze mulți ani și apoi dincolo de moarte. Vorbiseră despre acest lucru, își juraseră iubire eternă.

Acum, nemuirea iubirii lor era imposibilă pentru că locul în care se afla aceasta fusese scos și dat altcuiva.

Oribil acel vandalism de după moarte. Mai întâi jefuit de viață, apoi de miezul existenței, jefuit de încăperea în care se aflase acel spirit dulce.

Acum, undeva, în trupul unui străin, inima aceea scumpă continua să bată.

Câteva gemete se auziră în mica încăpere.

— Nu mai suport. Nu mai pot.

Deși persoana iubită zăcea moartă în cimitir, inima continua să-i trăiască. Inima continua să-i trăiască. Acel gând era chinuitor, tenace în încheștarea lui, imposibil de evitat.

Bisturiul chirurgului fusese iute și sigur. Oricât ar fi fost de dureros, ceea ce se făcuse era ireversibil. Inima continua să bată, în timp ce spiritul era condamnat pe nedrept să fie veșnic incomplet. Sufletul avea să-și caute la infinit și în zadar adăpostul, în vreme ce inima, care încă mai bătea, continua să râdă de caracterul sacru al morții. Doar dacă...

Exista o modalitate!

Suspinele încetară brusc.

Răsuflarea deveni agitată și întretăiată din cauza emoției. Persoana îndoliată ascultă eliberarea zgomotoasă și entuziasmată a gândurilor.

Ideea prinse viață, contur, se desfăcu, se întinse rapid, asemeni unui ovul abia fecundat. Odată creată, se răspândi în creierul care luni de zile stagnase de disperare.

Exista o modalitate prin care să scape de acel chin insuportabil. O singură modalitate. O soluție care își făcu apariția din acea unică celulă a Ideii, formându-se deodată, complet. Fu apoi transpusă în cuvinte șoptite precis, cu respectul unui discipol căruia i se dezvăluise o misiune divină.

— Da, bineînțeles, bineînțeles. Voi găsi această inimă iubită. Și atunci, pentru a ne reuni spiritele și a ne găsi liniștea, o voi face să se oprească.

Capitolul șapte.

10 Octombrie 1991.

Cat Delaney circula prin sala de bal ca un fluture strălucitor, oprindu-se puțin să stea de vorbă cu câte un grup de invitați, îndreptându-se repede spre un altul. Toți cei cu care vorbea erau uluiți de verva și de vioiciunea ei.

— E incredibilă.

Doctorul Dean Spicer, care o observa mândru de pe margine, se întoarse spre cel care făcuse complimentul. Dean o însoțise pe Cat la numeroase petreceri și îi cunoștea pe majoritatea celor cu care lucra. Cu toate acestea, bărbatul înalt și distins îi era total necunoscut.

— Da, e într-adevăr, incredibilă, spuse el politicos.

— Numele meu este Bill Webster.

Dean se prezintă la rândul său și își strânsură mâinile.

— N-ați fost medicul cardiolog al domnișoarei Delaney?

— La început, zise Dean, încântat că numele îi fusese recunoscut. Înainte ca relația noastră personală să devină un obstacol.

Webster zâmbi înțelegător și se uită din nou la Cat.

— E o tânără fermecătoare.

Dean se întreabă cine era, oare, Webster și de ce fusese invitat la acea gală organizată de rețeaua de televiziune pentru sărbătorirea unui an de la operația lui Cat.

Se mai aflau acolo directori ai altor rețele, împreună cu sponsori comerciali, membri ai departamentelor de știri, impresari, actori și alte persoane interesate de succesul filmului Drumuri.

Curios în privința lui Webster, Dean întreabă:

— Cum de mi-ai recunoscut numele?

— Nu te subestima, domnule doctor Spicer. Ai devenit aproape la fel de celebru ca partenera dumitale.

— Datorită revistelor, spuse Dean cu o modestie pe care nu o simțea cu adevărat, căci îi plăcea celebritatea obținută datorită faptului că era „partenerul important” al lui Cat Delaney, cum îl numise o reporteră de la un ziar de scandal hollywoodian.

— Publicitatea a făcut să nu se uite renumele dumitale de cardiolog, îi spuse Webster.

— Mulțumesc, zise Dean, făcând o pauză. Aș vrea doar să pot spera că toți pacienții mei vor reuși asemeni ei. Și-ar reveni remarcabil.

— Te miră acest fapt?

— Deloc. Mă așteptam la așa ceva de la ea. Nu e numai o pacientă excepțională, dar și o persoană deosebită. După ce a trecut de primele săptămâni dificile de refacere, s-a hotărât să trăiască până la adânci bătrâneți. Și o să reușească. Principala ei calitate e optimismul. E mândria întregului program de transplanturi din spitalul nostru.

— Înțeleg că susține foarte mult transplanturile de organe.

— Vorbește despre generozitatea donatorilor și îi vizitează adesea pe pacienții care așteaptă organe pentru a le fi transplantate. Când sunt deprimați, ea îi încurajează. Toți o privesc ca pe un înger, spuse el și râse afectuos. Ei nu o cunosc, însă, la fel de bine ca mine. Are temperamentul focos pentru care sunt renumite roșcatele.

— În ciuda temperamentului ei, este evident că o admiri.

— Foarte mult. De fapt, intenționăm să ne căsătorim curând.

Nu era chiar într-un totu adevărat. El intenționa să se însoare cu Cat, dar ea continua să se eschiveze. O rugase de nenumărate ori să se mute în locuința lui din Beverly Hills, dar ea încă mai stătea în casa de pe plajă din Malibu, susținând că oceanul era terapeutic, vital pentru sănătatea ei fizică și psihică.

— Capăt putere numai dacă-l privesc.

Mai susținea, de asemenea, și că independența îi era esențială.

Problema independenței era o scuză lipsită de fundament pentru ca ei să nu se căsătorească. Dean nu avea nici cea mai mică intenție să o lege de cratiță imediat după ce îi devenea soție. De fapt, voia chiar ca ea să își continue cariera. Nu avea nevoie de o femeie casnică.

Se întâlneau exclusiv unul cu celălalt. Nici o fantomă din trecut nu îl supăra pe nici unul din ei. După ce ea își revenise complet, el descoperise, încântat, că se potriveau perfect sexual. Fiecare din ei era asigurat financiar, astfel încât nu se punea problema câștigurilor inegale. Nu vedea absolut nici un motiv întemeiat pentru ca ea să continue să-i refuze propunerea.

El îi respectase răbdător dorințele, dar acum, că transplantul ei era considerat un imens succes, iar celebritatea i se reafirma în Drumuri, avea de gând să prezeze mai mult pentru a obține un răspuns.

Hotărâse să nu renunțe până când Cat Delaney nu avea să fie a lui.

— Atunci, felicitări, spuse Webster ridicându-și paharul de șampanie. Dean îi zâmbi și își ciocni paharul de al lui.

În timp ce îl asculta pe un director al unei agenții publicitare care tot vorbea despre incredibilul ei curaj – nu mai atinsese niciodată pe cineva care suferise un transplant de Inimă – Cat se uita peste umărul lui la Dean și la cel cu care acesta vorbea de câteva minute. Cum nu îl recunoscuse, deveni curioasă.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru toate felicitările trimise în perioada convalescenței mele.

— Și retrace mîna dintr-a lui cât se poate de politicoasă.

— Vă rog să mă scuzați acum, dar tocmai am zărit un prieten pe care nu l-am mai văzut demult.

Cu ușurința unui diplomat, își făcu drum prin mulțime. Câteva persoane încercară să o angajeze în conversații, dar ea se opri doar atîta cât să schimbe câteva amabilități și să răspundă felicitărilor și complimentelor.

Datorită faptului că arătase groaznic atîta timp înainte de transplant, avea impresia acum că era perfect îndreptățită să se bucure pentru că arăta atît de fantastic în seara aceea. Părul ei își redobândise strălucirea, deși medicamentele pe care trebuise să le ia după operație îl transformaseră într-un roșu mai închis, dar la fel de aprins. Pentru ocazia aceea, și-l strânsese în creștet într-un coc menit să nu pară pretențios.

Ochii ei, care erau descriși ca fiind „albaștri ca o rază laser” aproape de fiecare dată când numele îi apărea tipărit undeva, fuseseră accentuați cu ajutorul fardului. Pielea nu îi păruse niciodată mai sănătoasă și o dezvăluia într-o rochie neagră mini, strîmtă și cu paiete, care îi lăsa brațele și spatele goale.

Bineînțeles, rochia se închidea la ceafă, deoarece nu voia să l se vadă „fermoarul”, cicatricea verticală care pornea de la scobitura gâtului și se oprea în centrul sternului, în punctul de unde se despărțeau coastele. Toate lucrurile din garderoba ei fuseseră alese special pentru a ascunde cicatricea. Dean îi

spunea că nu se va mai observa și că dispărea mai mult cu fiecare zi, dar ea încă o mai vedea clar.

Știa că cicatricea aceea era un preț infim plătit în schimbul inimii primite. Fără îndoială că rușinea pe care o simțea era ceva moștenit din copilărie, când fusese adesea rănită de comentariile nechibzuite sau răutăcioase ale colegilor de clasă. Pe atunci, boala o făcuse să fie obiectul curiozității, așa cum o făcea să fie acum faptul că suportase un transplant de inimă. Nu voise niciodată să stârnească mila sau compătimirea altora, așa că își ascundea cicatricea cu grijă.

Deși în seara aceea se simțea excelent, nu avea să ia niciodată starea bună a sănătății drept ceva garantat. Își amintea încă mult prea bine perioada când fusese bolnavă. Era recunoscătoare că trăia și putea să muncească. Reluarea rolului Laurei Madison și toate pretențiile fizice ale acestuia nu îi creaseră nici o problemă de sănătate. Acum, după un an, se simțea mai bine ca oricând.

Zâmbind, veni lângă Dean și îl luă ușor de braț.

— De ce cei mai atrăgători bărbați din încăpere se monopolizează reciproc, privindu-ne pe toți ceilalți?

— Mulțumesc, îi spuse Dean zâmbind.

— Și eu la fel, spuse celălalt. Complimentul e cu atât mai binevenit din moment ce este făcut de către frumoasa balului.

Ea se înclină ușor în glumă, apoi zâmbi și îi întinse mâna.

— Eu sunt Cat Delaney.

— Bill Webster.

— Din...?

— San Antonio, Texas.

— Ah, WWSAI Acel Webster.

Se întoarse spre Dean și îi spuse în șoaptă:

— Un tip mare. Director al unui post de televiziune. Webster râse cu modestie.

Numele îi era cunoscut și respectat de foarte multă lume din industria respectivă. Părea să aibă în jur de cincizeci și cinci de ani. Avea câteva fire albe atrăgătoare la tâmplă, iar chipul bronzat își purta vârsta foarte bine. Cat îl plăcu imediat.

— Nu ești texan de origine, nu? Îl întreabă ea. Sau îți ascunzi accentul!

— Ai o ureche grozavă.

— Și niște picioare la fel, spuse ea făcând cu ochiul.

— Sunt perfect de acord, spuse Dean. Webster râse din nou.

— Sunt din Vestul Mijlociu, dar trăiesc în Texas de aproape cincisprezece ani. A devenit căminul meu.

— Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să vii la petrecere, spuse ea cu sinceritate.

— N-aș fi lipsit pentru nimic în lume, zise el și apoi adăugă, făcând un semn spre Dean: Vorbeam cu doctorul Spicer despre remarcabila dumitale vindecare.

«- Merită toate complimentele, zise ea zâmbindu-i lui Dean. El și toți doctorii și infirmierele care lucrează la programul de transplanturi au făcut toată treaba. Eu am fost doar manechinul lor.

Dean îi înconjură talia subțire și spuse cu mândrie:

— A fost o pacientă excelentă, întâi pentru mine și apoi pentru doctorul Sholden, care a preluat cazul atunci când relația noastră a progresat până la punctul în care considerațiile medicale ar fi putut fi ignorate. După cum vezi, totul e bine.

Cat oftă.

— E bine de când s-a reglat tratamentul cu steroizi. Bineînțeles, a trebuit să renunț la mustață, dar nu le poți avea pe toate.

Efectele secundare neplăcute ale steroizilor dispăruseră când dozajul fusese diminuat, iar ea revenise la greutatea ideală pe care o avusese înainte de transplant.

Nici înainte ca „fermoarul” să facă parte din trupul ei, silueta nu îi fusese planturoasă. Fusese un copil slăbănog și deșirat. Adolescența nu fusese generoasă cu ea, așa cum fusese cu alte fete; formele atât de dorite nu se dezvoltaseră niciodată. Structura osoasă a feței și tenul erau cele mai mari calități ale ei. Învățase să și le scoată în evidență. Aparatele de filmat le iubeau foarte mult.

— Sunt un mare admirator al dumitale, domnișoară Delaney, spuse Bill Webster.

— Spune-mi Cat, te rog. Iar marii admiratori sunt preferații mei.

— Numai o foarte importantă întâlnire de prânz mă poate face să nu văd Drumuri în fiecare zi.

— Sunt măgulită.

— Enormul succes al filmului ți se datorează ție și personajului Laura Madison.

— Îți mulțumesc, dar ești mult prea amabil. Filmul se bucura de succes și înainte de apariția Laurei Madison. Și s-a menținut și cât am lipsit eu. Împart succesul cu toți cei implicați, cu scenariștii și cu ceilalți actori, ca și cu cei din echipa tehnică.

Webster se uită la Dean.

— Întotdeauna e atât de modestă?

— Mă tem că da.

— Ești un bărbat foarte norocos.

— Hei, băieți, țin să vă spun că unul din defectele mele e acela că-mi place să se vorbească despre mine ca și cum aș fi invizibilă.

— Îmi pare rău, spuse Webster. Tocmai reluam discuția de unde am lăsat-o când ai apărut, îl felicitam pe doctorul Spicer pentru apropiata căsătorie.

Zâmbetul lui Cat dispăru și o căldură furioasă puse stăpânire pe ea. Nu era pentru prima oară când Dean vorbea despre logodna lor. Părerea foarte bună despre sine nu îi dădea voie să-i ia în serios refuzul de a se căsători.

La început, prietenia lor îi pusese în pericol obiectivitatea de cardiolog. În timpul bolii și în perioada care a urmat transplantului, ea se bazase pe acea prietenie, care, în cursul anului ce trecuse, se transformase în ceva mai profund și mai matur. Era important pentru ea, dar el continua să înțeleagă greșit natura iubirii pe care i-o purta.

— Îți mulțumesc, Bill, dar Dean și cu mine n-am fixat încă data.

În ciuda efortului ei de a-și ascunde iritarea, Webster trebuie să o fi simțit, căci își dresе glasul și spuse:

— Sunt o mulțime de oameni aici care doresc să le acorzi atenție, bat, așa că eu o să-ți spun noapte bună.

Ea îi întinse mâna.

— Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc. Sper că ne vom mai întâlni. El îi strânse mâna.

— Poți să fii convinsă. Ea îl crezu.

Capitolul opt.

10 Octombrie 1991.

Era trecut cu câteva minute de miezul nopții, când hotărâră că sau săturat de jocurile video.

După întunericul pasajului, unde trăsăturile unei persoane abia-se distingeau de ale alteia, lumina fluorescentă din centrul comercial pustiu părea ciudat de puternică. Râseră pentru că trebuiau să-și lase ochii să se obișnuiască.

Magazinele și cafenelele erau închise de câteva ore bune. Glasurile lor răsunau în acel spațiu cavernos, dar era o plăcere să poată vorbi fără să fie nevoiți să strige pentru a acoperi zgomotul infernal al aparatelor electronice.

— Ești sigur că nu va fi nici o problemă?

Jerry Ward îi aruncă noii lui însoțitoare acel zâmbet încrezător, propriu doar băieților de șaisprezece ani, fericiți și înstăriți.

— Ai mei dorm deja. Nu stau să mă aștepte.

— Eu știu? Mi se pare ciudat să mă inviți acasă la tine așa, din senin. Adică, nici nu ne cunoaștem.

— Există vreun alt mod de a ne cunoaște mai bine?

Jerry văzu că trebuia să mai ducă ceva muncă de lămurire.

— Uite ce e, tocmai ai fost concediată și ai nevoie de o slujbă, da? Tata are o firmă. Mereu angajează oameni. Va găsi ceva și pentru tine. Și în seara asta ai nevoie de un loc unde să dormi. Vei economisi ceva bani dacă vii la mine. Avem o cameră de oaspeți. Dacă ți-e teamă de ce vor spune ai mei pentru faptul că ți-ai petrecut noaptea la noi, te scot mâine dimineață pe ascuns

și ți-i prezint mai târziu. Nu trebuie să afle că ai dormit acolo. Hai, liniștește-te, spuse el râzând și desfăcându-și brațele larg. E în regulă? Te-ai liniștit?

Purtarea lui prietenoasă era molipsitoare și îi aduse un zâmbet slab.

— M-am liniștit.

— Bine. Ia uită-te la patinele astea! exclamă Jerry și alergă puțin până în dreptul unei vitrine, unde erau expuse tot felul de echipamente sportive. Perechea aia cu roți verzi. Sunt nemaipomenite. Așa ceva aș vrea să primesc de Crăciun. Și căscă. Tot echipamentul.

— N-am făcut niciodată așa ceva. Mi se pare periculos.

— Așa zice și mama, dar cred că până la Crăciun o să se răzgândească. E atât de bucuroasă că pot să fac orice lucru normal, încât îmi satisface orice dorință.

Jerry mai aruncă o privire spre vitrină, apoi își continuă drumul.

— Cum adică „lucru normal”?

— Poftim? Ah, n-are importanță.

— Iartă-mă. N-am vrut să fiu indiscretă.

Jerry nu intenționase să o facă să se simtă jenată, dar fusese bolnav atâția ani și se bucura atât de mult că nu mai era, încât nu suporta să l se amintească de infirmitate.

— Problema e că am fost bolnav când eram mic. Foarte bolnav. De la vârsta de cinci ani până anul trecut. De fapt, mâine se împlinește un an. Mama dă o petrecere pentru a sărbători asta.

— Ce anume să sărbătorească? Dacă nu te superi că întreb. Ajunseseră lângă ușile de la intrare. Paznicul era ghemuit pe o bancă, dormind dus. Jerry se întoarse cu fața la noua lui prietenă, pe chipul lui citindu-se îndoiala.

— Promite-mi că n-o să crezi că sunt un idiot.

— N-o să cred că ești un idiot.

— Unii oameni au păreri cam ciudate în legătură cu asta, zise el și trase repede aer în piept. Mi s-a făcut un transplant de inimă.

Mărturisirea lui fu întâmpinată de un sunet care trăda neîncredere.

— Da. Bine.

— Jur. Era să mor. Au găsit o inimă exact la timp.

— Vorbești serios? Nu-i o glumă? Iisuse Cristoase! Jerry râse.

— Da. Ai mei cred într-adevăr că El a avut o legătură. Hai să mergem. Deschise ușa și fu întâmpinat de un vânt rece și umed.

— Ah, fir-ar să fie. Iar plouă. De fiecare dată când plouă atât de tare, pârâul de lângă casa noastră se umflă. Unde ți-e mașina?

— În partea aia.

— Și a mea tot pe acolo e. Vrei să merg cu tine?

— Nu. Trage în față la Sears. O să te urmez de acolo.

Jerry îi făcu un semn ridicându-și ambele degete mari, apoi își trase impermeabilul peste cap și leși în ploaia torențială. Nu își văzu partenera aruncându-i o privire paznicului adormit.

După operația încununată de succes, soții Ward îi cumpăraseră lui Jerry o camionetă nou-nouță, pe care el o trase acum cu mândrie în față la Sears, claxonă de două ori și privi în oglinda retrovizoare cum cealaltă mașină veni în spatele lui.

Cânta odată cu radioul și adăugă chiar câteva acorduri de bas în timp ce străbătea străzile atât de familiare care duceau din suburbiile Memphis-ului spre zonele rurale. Păstra o viteză moderată pentru a nu crea o distanță prea mare între el și mașina din spate. Dacă nu cunoșteai drumul, te puteai rătăci foarte ușor după lăsarea întunericului.

Apropiindu-se de un pod îngust, Jerry micșoră viteza. Exact cum bănuise, pâ râul de dedesubt curgea cu repeziciune și era umflat. Aproape că ajunsese la jumătatea podului, când camioneta îi fu împinsă din spate.

— Ce na...

Impactul îl împinse în față, dar centura de siguranță îl ținu pe loc. Apoi fu trântit înapoi și avu senzația că cineva îi trece un cui fierbinte prin ceafă.

Scoase un țipăt de durere și își duse mâna instinctiv la ceafă. Exact în clipa în care dădu drumul volanului, cealaltă mașină îi izbi cu putere bara de protecție. Lemnul se rupse când camioneta străpunse baricada aceea șubredă. Timp de o clipă doar, mașina pluti în aer, apoi se prăbuși în apele repezi și întunecate. În câteva secunde, curentul începu să izbească parbrizul.

Țipând răgușit, Jerry căută disperat închizătoarea centurii. Aceasta se desfăcu și el se eliberă. În beznă căută mânerul portierei și trase de el înnebunit, dar abia apoi își aminti că ușile erau închise automat atâta timp cât motorul se afla în funcțiune. La naiba.

Simți apa înconjurându-i genunchii. Își ridică picioarele și le izbi în geam cu toată puterea, până când acesta începu să se crape. Dar forța apei fu cea care îl sparse, în cele din urmă.

Suvoaie de apă năvăliră înăuntru, umplând cabina într-o clipă.

Jerry își ținu răsuflarea;” deși își dădea seama că viața lui se sfârșise. Moartea, pe care o păcălise de atâtea ori, venise, până la urmă, să-l ia.

Se ducea să-l întâlnească pe Iisus. Mai precis, un necunoscut îl trimitea la întâlnirea cu Iisus.

Ultimul gând al lui Jerry Ward fu de furie și nedumerire.

„De ce?”

Capitolul nouă.

Vara lui 1992.

— Ești supărată.

Era clar că Dean nu pusese o întrebare.

Cat continuă să privească prin parbrizul Jaguarului.

- Ce te-a făcut să-ți dai seama de asta?
- N-ai scos un cuvânt de douăzeci de minute.
- Vorbești tu și pentru mine. Iar te-ai apucat să vorbești despre căsătorie.
- Cat, am făcut doar conversație cu femeia de lângă mine.
- Care, mai târziu, m-a încolțit la toaletă implorându-mă să-i dau detalii în

legătură cu apropiata nuntă, zise ea și se întoarse spre el. Trebuie să-i fi dat impresia că este iminentă. Adevărata ironie este aici faptul că nu avem nici o intenție de a ne căsători.

- Ba sigur că avem.

Cat l-ar fi contrazis, dar el întoarse Jaguarul pe aleea semicirculară din fața casei lui. Imediat, menajera deschise ușa, ieșindu-le în întâmpinare. Cat îi zâmbi și o salută intrând în hol. Nu îi plăcea să fie înconjurată de servitori. În schimb, Dean se simțea foarte bine.

Cat își dori acum să nu fi acceptat să-și petreacă noaptea cu el. Făcuse acest lucru doar pentru că petrecerea promitea să țină mult și ea ar fi ajuns prea târziu în Malibu, iar a doua zi dimineață trebuia să se ducă la studio.

Hotărî că, în cazul în care discuția abia începută avea să ia amploare, să sune și să cheme o mașină. Se duse în biroul lui, preferându-l pentru că era cea mai plăcută și mai puțin formală încăpere din casă.

- Vrei ceva de băut? o întrebă el, urmând-o.
- Nu, mulțumesc.
- O gustare? Am observat că n-ai prea mâncat în seara asta. Erai prea ocupată să stai de vorbă cu Bill Webster.

Ea ignoră aceste cuvinte. De când se cunoscuseră, ea și directorul de televiziune din Texas se mai întâlneau de câteva ori cu diverse ocazii. Dean îi înțelegea greșit atracția față de el.

- Nu, mulțumesc. Nu mi-e foame.
- Pot s-o rog pe Celesta să-ți pregătească ceva.
- Nu-i nevoie s-o deranjezi.
- E plătită destul de bine ca să fie deranjată. Ce-ai dori?
- Nimic!

Regretă imediat acel ton răstit și trase aer în piept pentru a se calma.

- Nu mă dădăci, Dean. Dacă mi-ar fi foame, ți-aș cere ceva să mănc.

El părăsi biroul doar pentru a-i da liber menajerei. Când se întoarse o găsi pe Cat la fereastră, cu spatele la încăpere, privind spre grădină. Îl auzi apropiindu-se, dar nu se răsuci.

El îi puse mâinile pe umeri cu blândețe.

— Iartă-mă. Nu mi-am dat seama că niște simple cuvinte vor crea atâta senzație. Ce-ar fi să ne căsătorim și să ne scutim de acest subiect care se repetă mereu?

- Nu-i un motiv destul de bun pentru a ne căsători.

— Cat, spuse el strângându-i umerii și întorcând-o cu fața. Nu pentru asta vreau să mă căsătoresc cu tine.

Chiar dacă vorbeau despre orice altceva – despre vreme, despre înghețata preferată, despre datoria națională – ajungeau întotdeauna la acest subiect. Ea închise ochii strâns.

— Nu vreau să vorbim despre asta acum, Dean.

— Am avut răbdare, Cat.

— Știu.

— Nunta noastră nu trebuie să fie un eveniment cunoscut de toată lumea. Putem pleca în Mexic sau la Las Vegas și s-o facem înainte să afle chiar și un singur reporter.

— Nu-i vorba de asta.

— Atunci de ce? insistă el. Nu-mi spune iar aiurelile alea în legătură cu faptul că nu vrei să renunți la casa din Malibu sau că te temi să nu-ți sacrifici independența, pentru că nu cred. Dacă ai de gând să mă refuzi în continuare, trebuie să vii cu motive mai serioase.

— A trecut doar un an și jumătate de când am făcut transplantul, spuse ea încet.

— Și s-ar putea să te legi de o soție care-și va petrece o bună parte din viața ei, și dintr-a ta, într-un sanatoriu pentru cardiaci.

— Dar n-ai dat nici un semn de respingere, zise el.

— Și? ridicându-și degetul arătător. Nici măcar unul singur, Cat.

— Dar nu există nici o garanție că asta n-o să se întâmple vreodată. Unii trăiesc ani de zile și, la un moment dat, gata! Resping fără nici un motiv.”

— Iar alții mor din cauze care n-au absolut nici o legătură cu inima. De fapt, există o șansă la un milion să fii lovită de trăsnet.

— Eu vorbesc serios.

— Și eu la fel, spuse el mai blând. Mulți pacienți care au suferit transplanturi au trăit douăzeci de ani și chiar mai mult fără să dea vreun semn de respingere, Cat. Acei pacienți au primit inimi când procedeul era încă experimental. De atunci, tehnologia a avansat considerabil. Tu ai toate șansele să-ți depășești limita vieții normale.

— Și în fiecare zi a acestei „vieți normale”, tu m-ai studia. El păru uimit.

— Întâi ți-am fost pacientă, Dean, de abia după aceea ți-am devenit prietenă și amantă, dar cred că întotdeauna mă vei privi ca pe o pacientă.

— În nici un caz, spuse el cu fermitate.

Dar ea știa mai bine. Se învârtea în jurul ei protector, amintindu-i în permanență că, odată, fusese foarte fragilă. Încă se mai purta cu ea cu o deosebită grijă. Chiar și când făceau dragoste, îi dădea impresia că se teme ca nu cumva să se spargă. Reținerea lui îi reducea serios pasiunea.

Temându-se să nu-i rănească orgoliul, își suporta frustrarea în tăcere, în timp ce dorea să fie tratată ca o femeie, fără să fie considerată o pacientă care

a suportat un transplant de inimă. Alături de Dean se îndoia că așa ceva ar fi fost posibil.

Totuși, știa că acesta era doar un motiv; adevărul era că nu îl iubea. Nu așa cum ar fi trebuit să o facă pentru a dori căsătoria. Viața ar fi fost mult mai simplă dacă ar fi fost îndrăgostită de el. Uneori își dorea foarte mult să fi fost.

Mereu încercase să-i menajeze sentimentele, dar acum își spuse că o abordare mai directă ar fi fost mult mai bună.

— Nu vreau să mă mărit cu tine, Dean. Țin foarte mult la tine. Dacă n-ai fi fost tu, n-aș fi reușit, spuse ea și apoi adăugă zâmbindu-i cu tandrețe: Dar nu sunt îndrăgostită.

— Îmi dau seama de asta și nici nu mă aștept să fii. Așa ceva simt doar copiii. Noi am depășit asemenea romantisme prostești. Pe de altă parte, formăm o echipă bună.

— O echipă, repetă ea. Nici asta nu prea mă atrage. N-am aparținut cuiva de la opt ani, când părinții mei... au murit.

— Un motiv în plus ca să am grijă de tine.

— Nu vreau să aibă cineva grijă de mine! Vreau să fiu Cat. Noua Cat. Cat cea sănătoasă și puternică. Fiecare zi care a urmat transplantului a fost o descoperire a noului eu. Încă încerc să o cunosc pe femeia care urcă pe scări în loc să ia liftul. Care se spală pe cap în trei minute când înainte o făcea în jumătate de oră.

— Ași apăsă pumnul pe piept, unde inima îi bătea cu putere.

— Timpul a căpătat o nouă dimensiune pentru mine, Dean. E prețios. Îmi păzesc cu gelozie acest timp pe care-l petrec cu mine însămi. Până când o voi cunoaște foarte bine pe această nouă Cat Delaney, nu vreau să-l împart cu nimeni.

— Înțeleg, spuse el rece, părând mai degrabă iritat decât îndurerat. Ea râse.

— Nu mai face pe îmbufnatul, că nu mă duci. N-o să suferi îngrozitor dacă nu ne căsătorim. Ceea ce iubești cel mai mult la mine e celebritatea. Ți place să împarți cu mine publicitatea, să mergi la premiere, să fii văzut la Spago în compania unei vedete de televiziune.

Luă o poziție de starletă, cu o mână în șold și cu cealaltă la ceafă. El râse, ceea ce fu echivalent cu o mărturisire. Dar ea continuă:

— Recunoaște, Dean. Dacă aș fi fost vânzătoare, tot m-ai fi implorat să ne căsătorim?

— Al prinsese și amândoi o știau.

— Ești o femeie rece, Cat Delaney.

— Spun adevărul.

Dacă dragostea lui Dean față de ea ar fi fost de o cu totul altă natură, ea ar fi pus capăt relației demult, pentru a nu-l face să sufere. El admisesese, însă, că o iubea atâta cât era capabil să iubească.

O luă în brațe și o sărută pe frunte.

— În felul meu, te iubesc și tot mai vreau să ne căsătorim, dar o s-o las mai moale deocamdată. Ești mulțumită?

Nu rezolvaseră nimic, dar cel puțin, ea mai obținuse un răgaz.

— Sunt mulțumită.

— Bun, spuse el strângând-o la piept. Mergem la culcare?

— Mă gândeam să înot puțin înainte.

— Vrei să-ți țin companie?"

Lui nu îi plăcea în mod deosebit să înoate, ceea ce era mare păcat din moment ce avea o piscină superbă înconjurată de o vegetație mai luxuriantă decât o lagună tropicală.

— Du-te sus. O să vin și eu repede.

El urcă scara în spirală care ducea la etaj. Cat ieși pe terasă și porni pe aleea cu lespezi de piatră care – străbătea grădina frumos îngrijită, îndreptându-se spre piscină. Nestânjenită, își scoase rochia, apoi ciorapii și chilotul și se cufundă goală în apa rece și plăcută. Avu impresia că se curăță. Poate apa avea să-i îndepărteze toate nemulțumirile care o necăjeau de luni de zile, nu numai în legătură cu Dean, ci cu multe lucruri din viața ei.

Ânotă trei lungimi de bazin înainte de a se lăsa să plutească pe spate. Încă se mai minuna că putea să înoate, fără să gâfâie sau să se teamă că inima i se putea opri deodată. Cu un an și jumătate în urmă nu i-ar fi venit să creadă că așa ceva era posibil. Fusesse pregătită să moară. Și acest lucru s-ar fi întâmplat, într-adevăr, dacă altcineva n-ar fi murit înainte.

Acel gând nu îi părăsise subconștientul niciodată, dar, de fiecare dată când își făcea apariția, era tulburător. Acum o făcu să iasă din piscină. Tremurând, se duse până la cabină și se înfășură într-un prosop mare.

Gândul o urmări, însă: moartea cuiva îi dăruise ei viața.

Le spusese foarte clar lui Dean și tuturor celor din echipa care realiza transplanturi, că nu voia să știe absolut nimic despre persoana care îi donase inima.

Rareori își permitea să se gândească la acel anonim ca la o persoană cu o familie care făcuse un sacrificiu imens pentru ca ea să trăiască. Când își permitea să se gândească la acel cineva fără nume, nemulțumirea ei atingeau culmi uluitoare de egoism și autocompătimire. O viață fusese scurtată și ei i se oferise o a doua.

Se întinse pe un șezlong și închise ochii, gândindu-se la bucuriile cunoscute. Își învinsese copilăria nefericită, își urmase visul și acesta se împlinise. Se afla pe culmile succesului și lucra cu oameni talentați care o plăceau și o admirau. Avea bani mai mult decât de ajuns și nu voia nimic. Era adorată și dorită de un cardiolog frumos, cultivat și foarte respectat, care ducea o viață de prinț.

Atunci, de ce simțea acea neliniște vagă, acea tulburare pe care nu putea nici să o explice, nici să o alunge? Viața ei, atât de greu câștigată, îi părea acum lipsită de scop și de direcție. Își dorea ceva ce nu putea descrie sau identifica, ceva ce nu putea atinge.

Ce își putea dori, oare, și să nu aibă deja? Ce altceva ar fi putut cere, când deja i se dăruise viața?

Se ridică brusc în capul oaselor, plină de energia pe care i-o dădu acel gând.

Nu era nimic în neregulă cu introspecția, dar direcția era greșită. În loc să se întrebe ce mai putea să vrea, poate ar fi trebuit să se întrebe ce putea să dea.

Capitolul zece.

10 Octombrie 1992.

Casa ei mirosea întotdeauna a ceva abia scos din cuptor. În dimineața aceea erau brișe cu unt. Aurii și presărate cu zahăr, se răceau pe un grătar pe masă în bucătărie, alături de un tort de ciocolată și două plăcinte cu fructe.

Perdelele încrețite fluturau ușor în dreptul ferestrei deschise. Pe frigider, câțiva magneți țineau sfinți Valentin din hârtie roșie, curcani pentru Ziua Recunoștinței și îngeri de Crăciun care semănau tulburător de mult cu liliicii de Halloween. Toate erau operele a numeroși nepoți.

Răspunse bătăii din ușa despărțitoare din spate cu o privire, un zâmbet și un semn de poftit înăuntru.

— Faci să le lase gura apă tuturor celor din apropiere. Ți-am mirosit prăjiturile imediat ce am ieșit din casă.

Chipul ei plinuț era îmbujorat din cauza căldurii emanate de cuptor. Când zâmbi, ochii ei jucăuși și inocenți se încrețiră la colțuri.

— Ia una cât sunt calde, spuse ea arătând spre brișe.

— Nu. Sunt pentru petrecerea ta.

— Măcar una. Îmi trebuie o părere. Dar una sinceră, zise ea și îi întinse o brișă.

Știind că nu era frumos să refuze, oaspetele acceptă.

— Hmm, ți se topește în gură. Exact ca acelea pe care le făcea bunica.

— Nu mi-ai povestit nimic despre familia ta în cele trei luni de când locuiești alături.

Ântorcându-i spatele, ea începu să spele vasele și cănile de măsură, care se aflau în chiuvetă.

— N-ar fi prea multe de spus. Tata a lucrat în armată. Ne-am plimbat de colo-colo. Douăsprezece clase, douăsprezece școli.

— Trebuie să fie îngrozitor de greu pentru un copil, spuse ea și zâmbetul ei care, de obicei, era vesel, se transformă într-o privire încruntată.

— Proclamație regală! Nici un gând trist astăzi! O decretez zi de sărbătoare. În cinstea ta.

Ea chicoti ca o fetișcană, deși depășise vârsta de cincizeci de ani.

— Mai am atâtea de făcut până după-amiază. Fred o să vină mai devreme. A zis că o să fie acasă pe la două, iar copiii or să vină cu familiile lor în jur de cinci.

— Nu se poate să faci totul singură. Lasă-mă să te ajut și eu. Pentru asta mi-am luat liber.

— Ah, n-ar fi trebuit s-o faci! exclamă ea. N-o să se supere șeful tău?

— Dacă se supără, păcat, i-am spus cât noroc am să locuiesc lângă o femeie extrem de deosebită și că, indiferent dacă-i place sau nu, am de gând s-o ajut să pregătească sărbătorirea celui de-al doilea an cu o inimă nouă.

Ea era emoționată. Ochii îi sclipiră plini de lacrimi.

— Am avut mult noroc. Când mă gândesc că era să...

— Hei, n-ai voie să plângi. Ai uitat de proclamație? Cu ce începem? Ea își șterse ochii cu o batistă brodată, pe care o băgă apoi la loc în buzunarul șorțului.

— Păi, ai putea să așezi niște scaune pliante în plus până ud eu florile.

— Arată-mi.

Se duseră în camera de zi, care era spațioasă și puternic luminată. Pe un perete se afla o ușă glisantă din sticlă care dădea spre curtea interioară. Pentru a beneficia de soarele dimineții, o ferigă de Boston fusese atârnată de un cârlig în tavan, chiar în fața ușii de sticlă.

— Sper că pe asta o s-o ude Fred, pentru că altfel nu văd cum ai ajunge.

— Ah, nu-i deloc greu de ajuns, zise ea. Folosesc o scară.

Trecuse un an de când băiatul familiei Ward suferise acel nefericit accident în Memphis. Trecuseră douăsprezece luni de planuri făcute cu mare grijă. Deși îi provoca neliniște, amânarea era necesară. Metodologia era esențială misiunii. Fără ordine și disciplină misiunea ar fi fost curată nebunie.

Cea mai lungă parte a anului fusese intervalul care începuse cu miezul nopții precedente. Orele acelea păruseră mai lungi decât toate la un loc. Fiecare secundă fusese numărată cu emoție. Acum, așteptarea era aproape pe terminate și nu mai rămâneau decât câteva minute până când emoțiile aveau să fie răsplătite.

„Pentru tine fac asta, iubire. E o demonstrație a unei iubiri pe care nici chiar moartea nu o poate distruge.”

Capitolul unsprezece.

Noiembrie 1993.

— Nici măcar n-am apucat să sun.

— Ți-am auzit mașina, spuse Cat dându-se într-o parte pentru a-i da voie lui Dean să intre, după care se întoarse și îl conduse în living-room-ul casei din Malibu.

Trei premii Emmy se aflau pe un raft construit special pentru ele. Pereții de un alb imaculat erau decorați cu coperti înrămate pe care apăruse ea. Era o

încăpere personală și dădea senzația de căldură și intimitate, în ciuda faptului că avea tavanul și ferestrele înalte. Casa era o construcție modernă, aflată deasupra unui golf, unită de plajă prin niște trepte de lemn care coborau în zig-zag pe panta abruptă și stâncoasă.

Focul din cămin înfrângea frigul acelei zile înnorate. Dincolo de peretele de geamuri care oferea priveliștea Pacificului, imaginea era monocromă, iar orizontul de nedeslușit. Apa avea aceeași culoare cenușie ca norii care pluteau foarte jos.

Chiar și pe o asemenea vreme, lui Cat îi plăcea peisajul oferit de casa ei. Oceanul nu înceta să o uimească. De fiecare dată când se uita la el, avea impresia că îl vede pentru prima oară. Ritmul său neobosit o umplea de respect și o făcea să se simtă insignifiantă în comparație cu o asemenea forță naturală.

În ultima vreme, se plimbaser mult pe țărm. Își petrecuseră ceasuri îndelungate privind valurile și căutând răspunsuri în apa care se umfla.

— Dorești ceva de băut? Îl întreabă ea.

— Nu, mulțumesc.

Ea se întoarce atunci la fotoliul pe care aruncase un șal când îi auzise mașina. Într-un capăt al mesei de lângă ea se aflau o ceașcă de ceai și o lampă de citit care dădea o lumină foarte puternică îndreptată spre poala ei.

Dean se așeză în fața ei.

— Ce sunt astea?

— Propuneri de scenariu. Fiecare scenarist și-a exprimat o părere privind soarta Laurei Madison. Toate sunt foarte bune și foarte triste. Ca să nu îi desființeze rolul, i-am îndemnat să angajeze o altă actriță, spuse ea oftând și își trecu degetele prin buclele răvășite. Dar sunt ferm hotărâți să o scoată.

— Nu există altă actriță care să joace acest rol, zise Dean. Tu ai făcut în așa fel încât să nu mai poată fi jucat de nimeni altcineva. Nici Meryl Streep n-ar putea s-o facă. Tu ești Laura Madison.

Ea recunoscuse în trăsăturile lui semnele de frustrare și neliniște pe care cineva care nu îl cunoștea bine nu le putea vedea. Era vinovată pentru nefericirea lui și acest gând o tulbura profund.

— Deci e oficial, nu? Întreabă el. Entertainment Tonight a anunțat ieri. Ieși din filmul Drumuri. Când îți expiră contractul, adică la puțin timp după Anul Nou, din câte am înțeles.

Ea încuviință, dar nu spuse nimic. Vântul se izbea în pereții de sticlă de parcă ar fi vrut să stingă lumânările de pe polița căminului. Ea își trecea degetele prin franjurile șalului. Ridicându-și privirea, îl văzu pe Dean uitându-se pe fereastră, având pe chip o expresie la fel de tulbură ca apa oceanului.

— Ce rol a avut Bill Webster în luarea acestei hotărâri? Ea ezită înainte de a răspunde.

— WWSA e postul lui de televiziune.

— Nu asta am întrebat.

— Dacă Insinuezi că relația noastră ar fi altfel decât profesională, te înșeli foarte mult. Am destule defecte, Dean, dar minciuna nu face parte din ele. Ba sunt chiar prea sinceră și asta nui bine deloc. În plus Bill e căsătorit cu o femeie care e la fel de atrăgătoare și încântătoare ca el și e foarte fericit.

Chipul lui rămase încordat.

— Încercând cu disperare să înțeleg de ce întorci spatele carierei, tuturor lucrurilor pentru care ai muncit atât, am examinat hotărârea ta din toate unghiurile. Firește că m-am gândit că o poveste de dragoste ar fi putut fi un factor important.

— Nu este, spuse ea cu emfază. Soții Webster au șase copii. Au mai avut și o fată care a murit acum câțiva ani. Era primul lor născut. Au suferit extrem de mult. De câțva timp nu sunt deloc încântată de viața mea. Dar abia când mia povestit Bill despre fiica lui – cu vreo șase luni în urmă – mi-am dat seama că trebuie s-o iau de la început. Viața e prea valoroasă pentru a irosi chiar și o singură zi. În seara aceea, Bill și cu mine am discutat foarte sincer despre pierderea fiicei lor și, până să-mi dau seama, m-am trezit povestindu-i despre copilăria mea. I-am spus cum e să te simți orfan, să fii dat în grija statului și trecut de la o familie la alta, fără să te adaptezi vreodată. Conversația a dus la un program de mare succes pe care l-a văzut pus în aplicare în câteva orașe mari, în care copii care au nevoie de părinți adoptivi sunt arătați în timpul emisiunilor de știri. Și-a exprimat interesul de a începe așa ceva și la WWSA. Atunci am întrezărit un nou început pentru mine. N-am vrut să-ți ascund nimic, Dean. De nenumărate ori m-am gândit să-ți spun, dar știam că nu poți să fii obiectiv și nici „să înțelegi motivele pentru care vreau – am nevoie – să fac asta.

Râse ușor.

— Nici eu nu știu dacă le înțeleg. Dar le simt. Intens. M-am luptat cu ele. Am încercat să scap de ele, dar m-au prins și nu vor să-mi mai dea drumul. Cu cât mă gândesc mai mult la importanța pe care ar putea să o aibă programul, cu atât sunt mai tulburată. Mi-am amintit de câte ori am fost respinsă din cauza vârstei, a sexului și a stării sănătății mele. Se pare că până și părul meu roșu a fost un obstacol. Există atâtea copii cu probleme pe care părinții nu-i iubesc. Au început să mă chinuiască, Dean. Nu pot să dorm pentru că le aud plânsetele în beznă, singuri, speriați și simțindu-se lipsiți de dragoste.

Âi aruncă un zâmbet trist.

— Trebuie să fac ceva pentru copiii ăștia. Pur și simplu.

— Îți admir spiritul filantropic, Cat. Dacă vrei să adoptăm un copil, sau chiar mai mulți, sunt perfect de acord.

Ea izbucni în râs.

— Ah, îmi dau seama! Dean, fii realist, ești un medic excelent, dar îți lipsește flexibilitatea necesară pentru a fi părinte.

— Dacă asta ar fi trebuit să fac ca să te am...

— Nu asta trebuie. Crede-mă, dacă aş fi crezut că un judecător mi-ar da voie mie – o persoană care a suportat un transplant de inimă – să am copii, aş fi avut până acum. Dar asta n-are nici o legătură cu adoptarea de către mine. Copiii lui Cat este pentru a-i convinge pe alții să o facă.

— Copiii lui Cat?

— Ideea lui Nancy Webster. Îți place?

— E... captivant, într-adevăr.

Ea ar fi vrut să-l vadă împărtășindu-i entuziasmul, dar lui i se părea ceva absurd.

— Cat, chiar vrei să... te degradezi în felul asta? Să renunți la carieră și să te muți în Texas?

— Va fi altceva, spuse ea râzând ușor.

— N-ai putea doar să sponsorizezi programul, să fii reprezentanta oficială, fără să fie nevoie să te implici personal?

— Să conduc doar cu numele, vrei să spui?

— Cam așa ceva.

— Ar fi ceva fals. Dacă e și numele meu atașat, e copilul meu. Va fi un proiect la care e obligatoriu să lucrez personal.

Âl privi cu tristețe.

— Și, în plus, "nu consider asta o „degradare”. După părerea mea, nu fac un pas înapoi, ci câțiva înainte. Mă aștept la recompense copleșitoare. Agitată din cauza emoției, azvârli șalul și se ridică de pe fotoliu.

— Asta-i partea pe care nu o pricepi, spuse ea și, întorcându-se spre el, își duse mâna la piept. Fac asta pentru că, altfel, nu aş fi împăcată cu mine însămi.

— Ai dreptate, spuse el, ridicându-se la rândul lui. Nu pricep. Ai avut o copilărie nefericită. Dar cine naiba n-a avut? Ozzie și Harriet era un basm, Cat. În realitate, fiecare trăim simțind că nu suntem lubiți.

— Da! Mai ales dacă părinții tăi au ales să moară în loc să trăiască alături de tine!

El își reținu remarca furioasă și o privi uluit.

— Sinucidere? Mi-ai spus că părinții, tăi au murit într-un accident.

— Ei bine, n-a fost așa.

Ea regretă acum că dezvăluise adevărul despre moartea părinților ei, pentru că el o privea cu același amestec de fascinație și groază cu -care asistenții sociali o priviseră mereu pe slăbănoaga, roșcovana și recalcitrantă Catherine Delaney.

— Atunci am învățat să fac glume în loc să plâng. Trebuia să devin ori inteligentă, ori proastă. Așa că, nu mă compătimi, Dean. A fost groaznic când s-a întâmplat, dar m-a făcut puternică, mi-a dat destulă forță să supraviețuiesc unui transplant de inimă. Sper că poți să-nțelegi de ce trebuie să fac asta. Știu din propria mea experiență cum e să fii separat de alți copii. Dacă părinții tăi sunt morți, sau ești handicapat, ori sărac, ești victima discriminărilor.

Dezavantajele astea fac dintr-un copil o ciudățenie. Și știi la fel de bine ca mine că, dacă ești diferit, ești exclus. Punct. Sute de mii de copii suferă, Dean. Au probleme pe care nici nu ni le putem închipui. Chiar și ducerea unei zile până la capăt e un chin. Nu se pot juca, nu pot învăța cu alți copii, pentru că sunt prea împovărați de a fi singuri, orfani sau bolnavi sau toate astea la un loc. Există familii care sunt capabile și doresc să ușureze viața acestor copii, dar nu știu cum să o facă. Eu o să le dau o mână de ajutor. E o provocare care îmi place foarte mult. Îmi oferă un scop. Bănuiesc că de aceea mi s-a dat o a doua viață.

El gemu.

— Lasă filozofia cu mine, Cat. Ți s-a dat o a doua viață pentru că medicina a făcut posibil acest lucru.

— Tu ai interpretarea ta, eu pe a mea, zise ea. Nu știu decât că trebuie să existe un mod de a mă plăti pentru norocul meu. Să fii o vedetă de televiziune, să câștigi o mulțime de bani, să fii mereu înconjurată de oameni frumoși – nu asta înseamnă viață. Nu viața mea, oricum. Vreau mai mult. Și prin asta nu înțeleg bani și faimă. Vreau ceva real.

Îi îuă mâinile și i le strânse într-ale ei.

— Ești de neprețuit pentru mine. Ai fost un prieten de nădejde în cea mai dificilă perioadă a vieții mele. Te iubesc și te admir. O sămi lipsești extrem de mult. Dar nu poți continua să fii plasa mea de siguranță.

— Aș prefera să-ți fiu soț.

— Dragostea și căsătoria nu intră în planurile mele acum. Ceea ce am de gând să fac necesită întreaga mea atenție. Te rog dă-mi binecuvântarea ta și urează-mi numai bine.

El se uită în ochii ei rugători câteva clipe și, în cele din urmă, zâmbi cu regret.

— Sunt sigur că o să faci din Copiii lui Cat un succes imens. Ai și talentul, și ambiția și priceperea necesare pentru a obține ceea ce vrei.

— Îți apreciez votul de încredere.

— Totuși, adăugă el cu încăpățănare. Nu știu să pierd. Tot continui să cred că Bill Webster te-a vrăjit cu vorbăria lui în, legătură cu programul pentru serviciul public. Îmi pare rău pentru fiica lui, dar cred că a profitat de sensibilitatea ta pentru a te atrage la postul lui de televiziune. Dacă te va avea acolo, se va bucura de o foarte mare audiență și o știe al naibii de bine. Mă îndoiesc că interesul lui față de acest proiect e absolut altruist. Bănuiesc că-ți vei da seama că e la fel de uman și egoist ca noi toți ceilalți.

— Bill mi-a oferit o ocazie, spuse ea. Dar nu el a fost motivul pentru care am luat această hotărâre. Motivele lui n-au nici o legătură cu ale mele. Eu voiam o schimbare în viață. Dacă n-ar fi fost Copiii lui Cat, ar fi fost altceva.

Dean refuză să comenteze.

— Bănuiesc că eu și viața ta de aici îți vom lipsi atât de mult, încât foarte curând te vei întoarce, spuse el și îi mângâie ușor obrazul. Și atunci, eu voi fi aici.

— Te rog să nu contezi pe asta.

— Într-o bună zi, te vei dezmetici. Până atunci, însă, voi face ce-mi ceri și-ți voi ura numai bine.

Capitolul doisprezece.

Ianuarie 1994.

Ceasul de pe birou era demodat, rotund, cu un cadran alb și cu cifre arabe mari și negre. Avea un secundar roșu care scotea un clic ritmic ce amintea de bătăile inimii.

Coperta albumului era din imitație de piele, dar o imitație bună, ce părea piele veritabilă. Greutatea aceea dădea o senzație plăcută palmelor care îl mângâiau ca pe un animal de casă.

Într-un fel, asta și era – un animal de casă. Un prieten căruia i se puteau încredința secrete. Ceva cu care se putea juca în clipele de odihnă sau când simțea nevoia de tovărășie. Și de aprobare.

Paginile erau pline de tăieturi din ziare. În multe din acestea se vorbea despre viața lui Jerry Ward, lupta acestuia cu boala congenitală de inimă, transplantul și vindecarea și, în final, despre moartea sa prematură prin înec. O mare tragedie, după toate prin câte trecuse tânărul.

După aceea, urma bunica din Florida. Fusesse elogiată de prieteni și rude care au fost distruși de moartea ei neașteptată. Părea să nu fi avut absolut nici un dușman. Toată lumea o iubea. După transplant, medicul ei cardiolog spusese că starea sănătății ei era foarte bună. Ar fi putut trăi mulți ani, dacă ciobul acela nu i-ar fi străpuns plămânul când a căzut prin ușa de sticlă a curții interioare în timp ce uda o ferigă de Boston. Și, din toate zilele în care s-ar fi putut întâmpla acel accident oribil – el s-a întâmplat în cea de a doua aniversare a transplantului ei.

Se dădu încă o pagină a albumului. Data era 10 octombrie 1993. Cu trei luni în urmă. Alt stat. Alt oraș. Alt primitor de inimă. Alt accident îngrozitor.

Murdară treaba cu drujba. Proastă idee. Dar lui îi plăcea să-și petreacă timpul în mijlocul naturii, așa că...

Misiunea avea un punct slab – nu se știa când era îndeplinită. Poate că fusese deja, cu moartea lui Jerry Ward, sau a unuia din ceilalți doi. Dar nu putea fi socotită încheiată până când nu erau eliminați toți cei cărora îi se făcuseră transplanturi. Abia atunci exista siguranța că inima și sufletul persoanei iubite fuseseră reunite.

Albumul fu închis cu respect. Coperta primi o bătaie ușoară cu palma înainte ca volumul să fie pus cu grijă în sertarul biroului și încuiat pentru a nu fi descoperit de niște ochi curioși. De fapt, nici nu avea cine să-l vadă, fiindcă nimeni nu era invitat vreodată acolo.

Înainte ca sertarul să fie încuiat, se scoase o mapă groasă a cărei închizătoare metalică se desfăcu, iar conținutul se revărsă pe birou. Fiecare articol, fotografie și tăietură de ziar fusese însemnată cu grijă pentru a facilita studiul. Fiecare amănunt existent acolo fusese memorat și analizat.

Se cunoșteau înălțimea și greutatea ei, mărimea la rochii, ce îi plăcea și ce nu, preferințele religioase, parfumul preferat, indispozițiile, numărul carnetului de conducere din California, numărul cartei de la Asigurări Sociale, afilierea politică, mărimea inelului și numărul de telefon al menajerei care îi făcea curat în casa din Malibu.

Fusese nevoie de luni de zile pentru a aduna toate informațiile respective, dar era uluitor cât de multe lucruri se puteau afla despre o persoană dacă îți dedici timpul numai unei asemenea sarcini. Firește, datorită faptului că era o celebritate, multe lucruri se puteau afla din presă, deși, uneori, aceste informații erau îndoielnice. Ziarele nu erau întotdeauna de încredere, așa că „faptele” adunate din ele trebuiau verificate.

Interesantă acea transformare pe care o suferise de curând. Renunța la fabuloasa ei viață de la Hollywood pentru ceea ce semăna a operă de binefacere.

În San Antonio, Texas, Cat Delaney avea să fie o persoană interesantă de cunoscut.

Și de ucis.

Capitolul treisprezece.

Mai 1994.

— Hei, poate să pară o nebunie, dar am tot stat în separeul ala de colo și m-am tot uitat la dumneata gândindu-mă că te cunosc de undeva. Dintr-odată parcă mi-a căzut ceva în cap. Nu ești Alex Pearson?

— Nu.

— Ești sigur?

— Absolut.

— Fir-ar să fie. Aș fi putut să jur că ești. Semenii foarte bine cu el. Scriitorul, îl știi? A scris cartea, aia polițistă pe care o citește toată lumea. Ești leit el.

Mersese prea departe. Alex întinse mâna.

— Alex Pierce.

— Fir-ar să fie! Știam eu! Te-am cunoscut din fotografia de pe spatele cărții. Lester Dobbs mă cheamă, zise omul și îi întinse mâna prietenos și entuziasmat. Încântat să te cunosc, Alex. E bine dacă-ți spun Alex?

— Bineînțeles.

Fără să fie invitat, Dobbs se așeză în fața lui Alex. Era ora micului dejun la Denny's. Cafeneaua era plină de oameni care se duceau la serviciu și care ieșiseră din schimbul de noapte.

Dobbs îi făcu semn chelneriței să îi mai pună cafea.

— Habar n-am de ce-i așa îmbufnată, spuse el după ce i se reumplu ceașca. Mutându-mă aici, am eliberat un separeu.

Alex împături ziarul de dimineață și îl puse pe banchetă lângă el. Se părea că nu avea să mai citească prea curând.

— Am citit că ești texan, dar habar n-aveam că locuiești aici, în Houston.

— Nu locuiesc aici. Cel puțin, nu permanent. Mă plimb din loc în loc.

— Bănuiesc că munca ta îți oferă libertatea s-o faci.

— Pot să-mi fixez computerul oriunde există o poștă și un telefon.

— Parcă mie nu mi-ar plăcea să mă plimb, spuse Dobbs cu regret. Lucrez la o rafinărie. De douăzeci și doi de ani. Nici ea, nici eu n-o să plecăm nicăieri. Munca asta îmi aduce pâine pe masă, dar asta-i singurul lucru bun. Am un șef nenorocit. Îngrozitor când e vorba de program, înțelegi ce vreau să spun?

— Da, cunosc genul, spuse Alex înțelegător.

— Ai fost polițist, nu?

— Exact.

— Și ai schimbat arma pe dischetă. Alex îl privi surprins.

— O chestie deșteaptă, nu? N-am născocit-o eu. Am citit-o într-un articol despre tine într-un supliment duminical acum câteva luni și mi-a rămas în minte. În partea asta nu se fumează? La naiba. Oricum, eu și soția suntem mari admiratori ai tăi.

— Mă bucur să aud așa ceva.

— Eu nu citesc prea mult, mă înțelegi, dar ea e tot timpul cu nasu-n cărți. Cumpără de la o librărie de mâna a doua câte o duzină sau chiar mai multe odată. Mie nu-mi plac decât astea de care scrii tu. Cu cât mai sângeroase, cu atât mai bine.

Alex încuviință și sorbi din cafea.

Dobbs se aplecă puțin înainte și spuse cu un glas coborât:

— Cu cât mai murdare, cu atât mai bune, înțelegi ce vreau să spun, nu? Dumnezeu, ce mai scrii în cartea aia. Mă excit la fiecare douăzeci de pagini. Și nevastă-mea îți mulțumește, zise el făcându-i cu ochiul.

Alex se sili să rămână serios.

— Mă bucur că te-ai implicat atât de mult în subiect.

— Ăăă, chiar cunoști tipe ca aia despre care ai scris? Ți-a făcut vreuna așa cum i-a făcut tipa aia eroului tău?

Toți cei de genul lui Lester Dobbs din lume voiau să creadă că scria din experiență.

— Eu scriu ficțiune, ai uitat?

— Bine, bine, dar tot trebuie să știi puțin din ce pui pe hârtie, nu?

Alex nu voia nici să exagereze în ceea ce privea viața sa singuratică și nici să-și dezamăgească admiratorul, așa că tăcu, lăsându-l pe Dobbs să tragă singur concluzii. Ajunse la cea care îi convenea și râse ușor.

— Unii au tot norocul din lume. Mie nici o femeie nu mi-ar face așa ceva. Dar, bănuiesc că-i mai bine, adăugă el filozofic, pentru că, probabil, aş face vreun atac de cord, așa răstignit în pat, gol-goluț și cu scula țeapănă ca un catarg de Steag...

— Mai doriți cafea, domnule Pierce? Întrebă chelnerița ținând cafetiera pregătită.

— Ah, nu, mulțumesc. Îmi poți aduce nota. Și adaugă și consumația domnului Dobbs.

— Ce frumos din partea ta! Mulțumesc.

— Cu plăcere.

— Nevastă-mea o să facă pe ea când o să-i spun că te-am cunoscut. Când o să-ți apară altă carte?

— Peste vreo lună.

— Grozav! E la fel de bună ca prima?

— Cred că-i mai bună, dar autorul nu prea poate să-și judece opera.

— Abia aștept.

— Mulțumesc, spuse Alex luând nota de plată și ziarul, iartă-mă, dar acum trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere.

Plăti la casă și ieși din cafeneaua aglomerată, deși i-ar fi plăcut să mai bea o ceașcă de cafea. Lucra în adevăratul sens al cuvântului când apăruse Dobbs. Minte lui era ocupată să absoarbă atmosfera, să studieze oamenii, comportamentele și trăsăturile lor, ținându-le minte pentru a le strecura într-o viitoare carte. Făcea acest lucru cât se poate de discret, nevrând să atragă atenția asupra sa. Era uimit că, Dobbs îl observase măcar.

Încă se mai mira când era recunoscut de cititorii săi, lucru care nu se întâmpla prea des, totuși. Primul lui roman, publicat cu un an în urmă cartonat, se bucurase doar de un succes mediocru.

Dar când apăruse volumul broșat, reclama verbală și cea a editorului său dăduseră rezultate. Acum, cartea se afla pe câteva liste de bestseller-uri și circula prin Hollywood pentru a se realiza un film de televiziune după ea. Publicul era nerăbdător să o citească pe cea de a doua, care urma să apară luna următoare.

Pentru al treilea roman, agentul lui ceruse un avans imens pe care editorul îl plătitise. Cartea fusese primită cu entuziasm de către acesta și făcuse vâlvă în cadrul editurii respective. Se crease o copertă senzațională și se făceau planuri pentru lansare.

Dar, în ciuda aceluia succes recent în lumea literaturii, Alex Pierce era departe de a fi un nume celebru. Continua să fie un necunoscut pentru non-cititori și pentru cei care nu erau adepții genului său.

Romanele sale polițiste erau despre bărbați și femei surprinși în situații primejdioase și, uneori, chiar brutale. Personajele lui erau traficanți de droguri, proxeneți, prostituate, tâlhari, asasini, escroci, incendiatori, violatori, hoți,

șantajști, informatori. – scursorile societății. Eroii erau polițiștii care tratau cu ei legal sau ilegal. În cărțile lui, liniile dintre bine și rău, corecte și greșite erau atât de vagi, încât nici nu se sesizau.

Subiectele lui aveau o frumusețe dură și un miez și mai dur. Scrisa cu un ochi priceput și un stomac de fier, fără să-și cruțe cititorii, învăluind narațiunea și dialogul în cât mai mult realism.

Deși nici un cuvânt din limba engleză nu ar fi putut descrie o crimă oribilă, el încerca să capteze pe hârtie imaginile, sunetele și mirosurile grozăviilor pe care o ființă omenească le putea provoca alteia și psihologia din spatele comiterii acelor atrocități.

Folosind argoul străzii, descria pasajele sexuale la fel de amănunțit ca și pe cele privind autopsiile. Cărțile lui aveau priză la public. Nu erau pentru cei pretențioși, delicați sau rușinoși.

În ciuda acestui caracter brut, un critic afirmase odată că scrierile lui aveau inimă. Pierce cunoaște extrem de bine experiențele umane. Taie până la os ca să dezvăluie sufletul.”

Alex primea laudele cu scepticism. Se temea că succesul primelor trei romane ale sale era un pur noroc. Zilnic își punea talentul la îndoială. Nu era atât de bun pe cât ar fi vrut și ajunsese la descurajanta concluzie că scrisul și succesul – în măsura în care un autor își considera opera de succes – erau incompatibile.

În ciuda acelor îndoieli, atrăgea atenția unui public cititor din ce în ce mai numeros și mai fidel. Editorul său îl considera o stea în ascensiune, dar nu lăsa ca acest lucru să i se urce la cap. Nu avea încredere în celebritate. Experiența din trecut pe care o avusese cu presa fusese cea mai tulburătoare din viața lui. Deși își dorea foarte mult să reușească în activitatea de romancier, îi plăcea să trăiască în anonimat. Se săturase de celebritate.

Urcă la volanul mașinii sale sport și peste câteva minute gonia pe autostradă, unul din cei mai netemători, unul dintre cei mai de temut șoferi.

Ținea geamul deschis, ascultând șuieratul traficului, plăcându-i cum îi răvășea vântul părul și chiar și mirosul pătrunzător al fumului scos de țeava de eșapament.

Se delecta cu asemenea senzații simple. Rămăsese uimit cât de bogată în senzații stimulative era lumea, odată ce simțurile nu îi mai erau amortite de alcool.

Renunțase la băutură internându-se într-un sanatoriu pentru dezalcoolizare. După săptămâni întregi de adevărat iad, ieșise palid, slab ca un schelet și tremurând, dar perfect treaz. Acum era treaz de mai bine de doi ani.

Indiferent cu ce avea să se înfrunte în viitor, nu avea de gând să își mai recapete acel obicei. Crizele acelea de pierdere a memoriei îl speriaseră de moarte.

Ajunse acasă, dar nu avea senzația unui cămin, încăperile erau pline de pachete mari. Munca lui de cercetare îi cerea să călătorească mult și să rămână diverse perioade de timp pe unde se ducea. Nu avea nici un sens să se stabilească undeva. De fapt, își aranjase deja următoarea mișcare.

Âși făcu loc printre cutii îndreptându-se spre dormitor, acesta servindu-i și drept birou. Era singura încăpere din apartament care părea locuită – un pat nefăcut într-un colț, un birou și o masă ocupând o mare parte din spațiu.

Peste tot erau hârtii. Foi scrise la mașină se vedeau pe orice suprafață disponibilă și lipite de pereți. Acea bibliotecă haotică îi amintea de termenul pe care îl avea. Îi aruncă o privire calendarului de pe perete. Mai. Timpul trecea repede. Prea repede chiar.

Și mai avea foarte mult de lucru.

Capitolul paisprezece.

— De ce anume e nevoie ca să aducem copilul asta la televizor și să-i găsim un cămin permanent?

Exasperată, Cat căuta într-un sertar cu dosare. La vârsta de patru ani, Danny primise deja mai multe lovituri decât majoritatea oamenilor în cursul unei vieți.

Căută printre dosare, spunând:

— Prietenul mamei lui îl bate tot timpul, așa că e luat din custodia ei și plasat într-un cămin adoptiv provizoriu, unde mai sunt alți câțiva copii.

Âși ridică privirea și restul remarcilor i le adresă lui Sherry Parks, o specialistă în protecția copiilor de la Departamentul Serviciilor pentru populație din Texas.

— Slavă Domnului că nu mai e sac de box pentru tip, dar Danny are nevoie de o atenție permanentă. Trebuie să fie adoptat, Sherry.

— Mama lui e mai mult decât gata să renunțe la el.

— Atunci, care-i problema? Hai să facem o emisiune despre el și să stârnim interesul unor oameni care l-ar putea adopta.

— Problema e judecătorul, Cat. Dacă vrei, pot să discut din nou cu el cazul lui Danny, dar nu pot să promit că hotărârea lui va fi alta. Cea care se ocupă de studiul condițiilor de viață ale familiilor sărace susține la fel de mult că locul lui Danny e într-un astfel de cămin și, până acum, judecătorul a fost de acord, încă de la începutul emisiunii Copiii lui Cat, Sherry Parks, care era o femeie între două vârste și mamă, fusese legătura lui Cat cu statul. Făcea nenumărate eforturi să ia copii săraci sau cu tot felul de alte probleme din căminele adoptive provizorii și să-i dea unor familii care să aibă grijă de ei în permanență.

Nu era o sarcină ușoară. Exista extrem de multă birocrație. Sherry se lovea frecvent de funcționari care studiau condițiile de viață ale familiilor sărace și judecători, care, la fel ca toată lumea, aveau anumite păreri care îi îndemneau să ia o hotărâre. Odată victimă acasă, copilul devenea o victimă și a încetinelii sistemului.

— Sunt convinsă că inima acestei funcționare e acolo unde trebuie, dar tot continui să cred că Danny are nevoie de un cămin permanent. Îi lipsește siguranța și are nevoie de niște părinți pe care „să poată conta multă vreme.

— Funcționara susține că are nevoie de mai mult tratament înainte de a fi adoptat, zise Sherry Parks. A fost neglijat din ziua în care a fost adus de la spital. Trebuie să învețe să trăiască în mijlocul unei familii. A-l recomanda acum pentru înfiere ar putea fi prematur și destinat eșecului; așa spune ea. L-am trece prin sistem prea repede.

Sprâncenele roșcate ale lui Cat se uniră deasupra rădăcinii nasului.

— Între timp, mesajul pe care-l primește el e foarte clar - „Nimeni nu te vrea”. „Părinții tăi adoptivi te țin doar până dovedești că meriți să fii înfiat.” Nu-și dau seama că îl încarcă pe Danny cu povara responsabilității? Și, pentru că nu poate scăpa de ea, sentimentul de nereușită și de înstrăinare este accentuat. E un cerc vicios din care nu poate scăpa.

— Sincer vorbind, Cat, e extrem de rău. Mușcă pe toată lumea. Face crize de isterie. Strică tot ce atinge.

Cat își dădu părul pe spate și își ridică mâinile în semn de capitulare.

— Știu, știu. Am citit raportul. Dar această purtare e simptomatică. E o încercare de a atrage atenția. Și acum îmi amintesc câte rele făceam ca să dovedesc cât de nedorită și de neadoptat eram. Asta s-a întâmplat după ce câteva perspective foarte bune s-au soldat cu respingeri. Știu de unde vine. Va fi imposibil de suportat până când cineva îi va spune: „Fă crize de isterie, Danny. Eu tot o să te iubesc. Nimic din ce faci n-o să mă determine să nu te iubesc. Absolut nimic! Și nici n-o să te bat, n-o să te părăsesc și n-o să te dau altcuiva. Ești al meu. Sunt a ta.” Atunci, persoana respectivă ar trebui să-l îmbrățișeze strâns până când mesajul va străpunge zidul care îi înconjoară inimioara și mintea făcându-l inadaptabil atât social, cât și emoțional.

Jeff Doyle aplaudă.

— Un discurs extrem de emoționant, Cat. L-am putea folosi într-o emisiune.

Ea îi zâmbi tiparului. În scurta perioadă de când lucrau împreună, el devenise un foarte bun asistent. Nici o muncă nu era prea grea pentru el și, totuși, nu se supăra când era rugat să facă și treburi lipsite de importanță, Devenise atât de indispensabil pentru succesul emisiunii, încât Cat îl invitase recent să ia parte la întâlnirile ei cu Sherry. Începuseră să-l intereseze nu numai calitatea fiecărui segment de emisiune, ci și situația copiilor prezentați.

— Îți mulțumesc, Jeff, spuse ea. Dar nu compuneam un text pentru reclamă, ci vorbeam foarte serios.

Ântorcându-se spre Sherry, o întrebă:

— Crezi că poți să ridici problema încă o dată în fața judecătorului?

— Cred, dar nu sunt convinsă că o să reușesc, zise Sherry. Dar o s-o fac oricum.

Luă dosarul și îl băgă în servieta ei arhiplină.

— O să-ți spun când vor fixa audierea. Cat încuviință.

— Dacă nu mă găsești pe mine, lasă-i mesajul lui Jeff sau Meliei.

— Lasă-mi-l mie, spuse Jeff. Altfel, Cat s-ar putea să nu-l primească.

Sherry le aruncă o privire curioasă amândurora, dar Cat o ignoră. Jeff vorbise fără să gândească. Avea să-i facă observație între patru ochi. Problemele din interior nu trebuiau discutate cu cei din afară. Asistenta socială își strânse lucrurile.

— Bănuiesc că asta-i tot deocamdată. Ținem legătura. La ușă se opri și adăugă:

— Apropo, aseară a fost o emisiune excelentă.

— Mulțumesc. O să-ți împart complimentul cu cei din echipă. Fotografii i-a făcut niște poze foarte frumoase lui Sally.

Fetița în vârstă de cinci ani avea o dificultate de vorbire ca urmare a bătailor frecvente. Acel defect, ca și incapacitatea de a se adapta în societate puteau fi înlăturate prin îngrijire cu dragoste și atenție.

— Bineînțeles, ochii ei spuneau totul. N-a trebuit decât să facem câteva prim-planuri. Îi spuneau povestea fără să mai fie nevoie de cuvinte. Avea un asemenea potențial, o asemenea capacitate de a iubi, zise Cat cu tristețe. Sper că firele telefoanelor din biroul tău se vor „topi în dimineața asta din cauza atâtor apeluri.

— Și eu sper, spuse Sherry. Încă o dată te întreb, ești sigură că nu te superi să stai în locul meu?

— Eu m-am oferit.

După ce aranjase o întâlnire cu o pereche care își exprimaseră dorința de a adopta un copil, Sherry descoperise că avea un alt program, dar Cat se oferise să meargă ea la întrevederea cu ei.

— Îți mulțumesc încă o dată. Te sun după-amiază să-mi spui cum a fost. După ce pleacă Sherry, Jeff umplu iar cele două cești de cafea.

— Ce e pe agendă astăzi?

— Vezi dacă a venit Melia, te rog. Și, pe viitor, păstrează-ți părerile în legătură cu ea sau cu oricine altcineva de la WwSa pentru tine. Da?

— Îmi pare rău, zise el spășit. Știu că n-ar fi trebuit s-o spun în fața domnișoarei Parks, dar, pur și simplu, mi-a scăpat. Totuși, e foarte adevărat. Orice mesaj lăsat Meliei are toate șansele să se răătăcească înainte de a ajunge pe biroul tău.

— Asta-i problema mea, nu a ta.

— Bine, dar...

— Problema mea. Și o s-o rezolv. De acord?

— De acord, spuse el, după care ieși și se reîntoarse peste câteva clipe însoțit de Melia King.

Cei doi formau un contrast extraordinar. Jeff era blond cu ochi albaștri și hainele lui erau inspirate din școlile Ivy League.

Melia avea ochi latini cu gene dese, pe care îi scotea în evidență cu un creion dermatograf negru. Avea buze pline” și senzuale și îi plăceau culorile aprinse care se combinau bine cu tenul măsliniu și părul brunet.

— Bună dimineața, Melia.

— Bună.

În ziua aceea purta o rochie roșie mulată, pe corp. Se așeză încrucișându-și picioarele lungi și superbe. Zâmbetul ei încrezut, arogant și afectat o enerva la culme pe Cat. Purtarea ei devenise o sursă de nemulțumire în birou, dar, din păcate, antipatia nu constituia un motiv de concediere, altfel Cat s-ar fi descotorosit de ea de luni întregi.

Și, în plus, nu credea că putea să ia acea hotărâre de una singură. Bill Webster îi alesese personalul cu mâna lui înainte ca ea să sosească la WWSA. „Candidații” îi fuseseră prezentați pentru ca ea să își dea acordul.

Jeff Doyle solicitase un post la știri, dar profitase repede de șansa de a lucra la Copiii lui Cat, care știa că avea să fie o provocare din punct de vedere creativ.

Melia King fusese recrutată de la departamentul de știri. Și ea își exprimase dorința pentru mai multă diversitate, mai multă provocare” și mai mulți bani. Copiii lui Cat îi oferise o astfel de ocazie.

Cat considerase că ar fi fost urât dacă ar fi respins recomandările lui Bill, deși simțise antipatia Meliei față de ea încă din clipa în care îi strânsese mâna. Din moment ce nu avea altă explicație pentru ostilitatea tinerei, își închipuise că Melia era nervoasă fiindcă își cunoștea noua șefă și că, în curând, avea să devină mai prietenoasă. Cu toate acestea, după șase luni de lucrat împreună, relațiile între ele erau tot reci.

Melia nu întârzia niciodată. Nu fusese deloc neglijentă în ceea ce avea de făcut. Ori de câte ori se făcea vreo greșală mărunță, ea avea o scuză pregătită. Scuzele ei erau lipsite de entuziasm și sinceritate, dar se considerau scuze.

„Cu alte cuvinte, își păzește fundul”, își spuse Cat.

— Ce întâlniri am programate pentru astăzi? O întrebă ea. Cu un gest neglijent, Melia deschise carnetul cu spirală.

— Întrevederea cu domnul și doamna Charlie Walters pentru domnișoara Parks.

— Da. La ce oră? Întrebă Cat uitându-se la ceasul de pe birou.

— La unsprezece.” Am lăsat dosarul lor pe biroul meu.

— O să-l iau când ies.

— Locuiesc pe un drum rural spre Kerrville. Știți unde vine asta?

— Nu.

Melia își dădu ochii peste cap de parcă ignoranța lui Cat în ceea ce privea geografia Texas-ului ar fi fost culmea stupidității.

— Va trebui să vă explic.

— Ar fi foarte bine, spuse Cat încordată. Altceva?

— Ai o înregistrare după-amiază la trei.

— O să mă întorc cu mult înainte.

— Și domnul Webster a spus că dorește să vă vadă în cursul zilei. Când vreți, așa a spus.

— Sună și vezi dacă e sus. Aș prefera să vorbesc cu el înainte să plec. Fără să spună nimic, Melia se ridică și porni spre ușă. Avea mersul alunecos al unei pisici sălbatice. Era evident că Jeff nu era impresionat. Își subție buzele a dezaprobare când ieși ea.

Cat se prefăcu că nu observă. Nu voia să țină cu un membru al personalului împotriva altuia.

— Ai hotărât unde o să filmăm segmentul cu Tony? Întrebă ea. Totdeauna le spunea copiilor pe nume, amintinduși cât de mult urâse să i se spună „copilul” sau „fata”, de parcă faptul că se afla în grija statului o făcuse să își piardă personalitatea.

— Ce-ai zice de parcul Brackenridge? sugeră Jeff. L-ai putea duce pe Tony la plimbare cu trenulețul. Ar face o impresie foarte bună.

— Și, mai important, cred că lui Tony i-ar plăcea foarte mult. Căruia băiețel de șase ani nu-i plac trenurile?

Melia băgă capul pe ușă.

Domnul Webster e în birou. A zis să te duci.

Âși retrase capul repede.

Cat ocoli biroul.

— Cât lipsesc, du-te în parc și aranjează totul, îi spuse ea lui Jeff. Spune cui trebuie că am vrea să filmăm miercuri dimineață. Ai grijă ca trenul să meargă, etcetera. Mai sună și la Sherry ca să știe când să-l ducă pe Tony acolo. Verifică ora cu redactorul de la știri ca să ne pună la dispoziție o echipă de filmare.

Jeff nota în grabă.

— Altceva?

— Da. Fii mai vesel. Viața e prea scurtă pentru a fi luată prea în serios. El își ridică privirea de pe carnet și se uită la ea uluit.

— Crede-mă, eu știu foarte bine.

Biroul lui Cat era legat de aglomerata redacție a știrilor printr-un coridor scurt. Bill Webster îi oferise un birou mai mare și mai bine pus la punct la etajul executiv al clădirii, dar ea refuzase. Copiii lui Cat se afla sub auspiciile departamentului de știri, la fel ca toate programele locale. Integrarea personalului ei printre operatori video, redactori și cei din echipa tehnică era importantă pentru ea.

Âi spusese lui Webster:

— Depind de ei ca să mă facă să arăt bine pe ecran. Nu-mi pot permite să-i îndepărtiez, separându-mă de ei.

Existaseră unele resentimente din partea celor de la știri. Cat Delaney nu muncise din greu ca ei. Ea era actriță, nu ziaristă.

Cat recunoscă că nu se pricepea la ziaristică și știa că fusese vârâtă pe gâtul celor de acolo. Aceștia se așteptaseră fără îndoială ca, din moment ce venea de la” Hollywood, să-și dea aere de superioritate și să facă pe Domnișoara-Știe-Tot-din-Orașul Visurilor.

Ea, însă, le cerea sfatul mereu. Deși petrecuse ani de zile în fața aparatelor de filmat, domeniul știrilor era ceva nou pentru ea. Punând întrebări, greșind replicile, cerând reluări și făcând glume autodepreciative, le câștigă simpatia.

Secretara o salută cu căldură.

— Domnul Webster vă așteaptă, domnișoară Delaney. Puteți intra.

— N-aș fi putut fi mai încântat de felul cum merg lucrurile, îi spuse Bill de cum se așază.

— Ai spus-o de multe ori, zise Cat zâmbindu-i peste suprafața neagră și lăcuită a biroului, care era atât de lucioasă, încât ar fi putut servi drept oglindă pentru machiaj. Dacă mă mai lauzi mult, s-ar putea să roșesc.

„ - Nu sunt complimente făcute-n vânt, zise el râzând ușor. Creșterea valorii acțiunilor le susține. Copiii lui Cat e un succes extraordinar. Deodată, zâmbetul ei dispăru și privirea i se tulbură.

— Nu și după părerea domnului Truitt. Reporter la The San Antonio Light, Ron Truitt atacase emisiunea încă de la început.

— A fost deosebit de caustic în ultimul său articol, spuse ea. Ia să vedem, cum a zis? „Aceste secvențe sunt siropoase și sentimentale și nu își au locul în cadrul unei emisiuni de știri mai mult decât o lecție de dans.”Ticălosul se pricepe foarte bine să scrie, nu?

— Din păcate, San Antonio e cunoscut în cercurile televiziunii ca o „piață însângerată”. La fel ca oricare alt oraș, avem și noi violență. Prin departamentele de știri, ideea a fost: cu cât mai sângeros, cu atât mai bine. Mă tem că WWSA nu face nici o excepție. Trebuie să urmărim această linie ca să ne menținem”în competiție. Nu-mi place, dar asta e, zise el „făcând un gest de supunere. Comparativ cu principalele știri, care aproape întotdeauna relatează o crimă violentă, segmentele tale sunt ca niște adieri de aer curat. Le amintesc spectatorilor că mai există ceva bun în lume. Așa că uită criticile domnului Truitt. Consideră-le publicitate gratuită.

Ea nu îi împărtășea lipsa de grijă față de articole. O critică negativă era o critică negativă. Nu ar fi fost chiar atât de supărător dacă ar fi criticat-o pe ea, dar îi ataca „puilul” și, ca o ursoaică, era extrem de protectoare.

— Dacă vor să vadă violență și vărsare de sânge, ar trebui să arătăm de unde vin majoritatea acestor copii, spuse ea cu amărăciune.

— Un motiv în plus ca să nu pui la inimă toate criticile. Dă-i peste nas domnului Truitt.

— Am încercat, dar lașul nu-mi răspunde la telefoane, zise ea și ridică din umeri. Poate că-i mai bine, într-un fel. N-aș vrea să-i dau satisfacția de a ști că articolele lui mă deranjează.

Webster îi oferi ceva de băut, dar ea refuză spunându-i de întâlnirea pe care o avea cu cei care ceruseră să înfieze un copil.

— Discuția cu acești oameni nu e treaba ta.

— Nu în mod obișnuit, dar Sherry a fixat întâlnirea fără să știe că avea alt program. Decât să-l dezamăgim, m-am oferit să-i țin eu locul. Și, în plus, pare o familie bună. De fapt, Bill, mi-ar plăcea să-i cunosc personal pe toți cei care fac astfel de cereri. Mi-ar oferi ocazia să le spun exact la ce trebuie să se aștepte și aș putea s-o fac dintr-o perspectivă unică.

— Cea a unui copil adoptat.

— Exact. Li se cere să urmeze cursul de Buni Părinți, dar nici după zece săptămâni nu sunt pregătiți pentru orice eventualitate care s-ar putea ivi când ai de-a face cu un copil problemă. Le-ar da ocazia să vadă și că eu și programul suntem perfect legali.

— Ți-ai asumat și așa destule răspunderi.

— Îmi place foarte mult să muncesc.

— Și să supraveghezi tot.

— M-ai prins, spuse ea zâmbind.

— Ia-o mai ușurel.

Ea se enervă. Singurul lucru pe care nu-l putea suferi era tratamentul preferențial datorat transplantului.

— Nu mă dădăci, Bill.

— Cat, îi spuse el pe un ton de reproș. Pe toți cei care procedează ca tine îi sfătuiesc să nu se extenueze. Nici unul din ei n-a suportat un transplant de inimă. E un sfat bun pentru oricine.

— Asta așa e.

— Totul merge bine cu personalul?

Când ea ezită, Webster ridică din sprâncene întrebător.

— Probleme?

— Ori de câte ori la un proiect lucrează mai mult decât o singură persoană, încep frecuşurile, răspunse ea diplomatic și el se lăsă pe spate în fotoliu.

— Frecuşurile pot duce foarte bine la niște idei excelente. Cred că oamenii tăi au fost foarte bine aleși.

Ea se hotărî să abordeze problemele cu Melia folosind ușa din dos.

— Jeff muncește foarte mult. E mai mult decât eficient. Dar poate fi extrem de sensibil.

— E homosexual?

— Are vreo importanță?

— Deloc, spuse el netulburat de tonul ei aspru. Sunt doar curios. Așa se aude. Oricum, cred că personalitatea lui e mult mai potrivită pentru Copiii lui Cat decât pentru duritatea știrilor. Cu Melia te înțelegeți bine?

— Are toanele ei, spuse Cat evaziv.

— Nu avem toți?

— Bineînțeles: Doar că, uneori, toanele ei și ale mele se cam ciocnesc. Voia să evite să sugereze că toată vina ar fi fost a Meliei. Poate că nu era așa. Antipatia lor fusese reciprocă, deși Cat făcuse tot posibilul să o considere nevinovată.

Webster nu prinse aluzia.

— Cum ai spus și tu, Cat, când sunt implicate mai multe persoane, trebuie să existe unele neînțelegeri.

Bill se dăduse peste cap pentru a-i face viața plăcută la WWSA, astfel că nu voia să dea impresia că este o nemulțumită, Deocamdată avea să încheie acel subiect.

— Sunt sigură că, până la urmă, o să se rezolve totul.

— Și eu sunt sigur. Mai e ceva?

Ea se uită la ceas și văzu că mai avea câteva minute la dispoziție.

— Aș vrea să-ncepi să te gândești la posibilitatea de a strânge niște fonduri.

— Fonduri?

— Pentru copii, atât pentru cei adoptați provizoriu, cât și pentru cei înfiați definitiv. Părinții provizorii primesc două sute de dolari pentru fiecare copil de la stat. Medical plătește pentru îngrijirea lor medicală. Dar mai sunt și alte lucruri. Ne-ar fi o bună publicitate pentru post, ca și un ajutor imens pentru copii, dacă WWSA ar sponsoriza un concert sau turneul unei celebrități din lumea golfului, sau ceva de genul asta pentru a aduna bani pentru alte lucruri ca, de exemplu, dentist, ochelari sau o tabără de vară?

— O idee grozavă. Fă ce vrei.

— Mulțumesc, dar am nevoie de ajutor. Sunt încă nouă pe aici și nu cunosc foarte multă lume. Crezi că Nancy ar vrea să mă ajute?

— Dacă ar vrea? spuse el râzând. I-ar face chiar mare plăcere. Nimic nu-i place mai mult decât să-și suflece mânecile și să se apuce de ceva. Strângerea de fonduri e punctul ei forte.

— Excelent. Atunci o s-o sun, spuse Cat ridicându-se. Dacă asta-i tot, eu trebuie să plec.

El ocoli biroul pentru a o conduce până la ușă.

— Faci o treabă foarte bună, Cat. Suntem atât de norocoși că te avem aici. Ai oferit o credibilitate imensă postului nostru. Dar noi suntem, oare, la fel de buni pentru tine? Nu regreti că ai părăsit California? Ești fericită?

— N-am nici un regret, Bill. Iubesc copiii, fac ceva ce merită și mă simt bine.

El așteaptă, dar văzând că nu mai spune nimic, o îmboldi.

— Țsta e răspunsul doar pentru jumătate de întrebare.

— Dacă sunt fericită? Bineînțeles. De ce n-aș fi?

— Și doctorul Spicer?

Cat era prietenoasă cu noii ei colegi, dar nu avusese timp să cultive și altfel de prietenii. În plus, politica ei era de a nu amesteca profesia cu viața personală. Zilele lungi și obositoare de lucru nu îi mai lăsa timp să întâlnească pe cineva din afara domeniului ei. Dean era deci, în continuare, cel mai bun prieten al ei și așa îi spuse și lui Bill.

— Vorbim la câteva zile. El păru îngrijorat.

— Există vreo șansă să te convingă să te întorci în California?

— Nici una. Am prea mult de lucru aici, spuse ea și se uită la ceas. Începând cu întâlnirea de la ora unsprezece.

Capitolul cincisprezece.

Soneria răsună în toată ferma. Prin ușa despărțitoare, Cat văzu un hol larg care se întindea până în capătul celălalt al casei. Câteva încăperi își aveau ieșirea în acel culoar, dar nu putea să își dea seama ce erau.

Undeva în apropiere lătră un câine - mare - bănuia ea după lătratul gros. Din fericire, părea mai degrabă curios decât feroce.

Sună din nou și privi peste umăr în direcția din care venise. Casa se afla dincolo de un deal nu prea înalt, invizibilă de pe autostradă. Un gard alb împrejmuia proprietatea și o împărțea în câteva spații, unde pășteau cai și vite.

„Clădirea, formată dintr-un singur nivel, era construită din piatră de var. Veranda era umbrită de un grilaj din lemn acoperit cu iederă. Mușcate de un roșu aprins înfloreau în ghivece de pământ. Totul avea un aspect îngrijit și bine întreținut, inclusiv câinele de vânătoare auriu care veni de după colț și urcă repede treptele de piatră.

— Bună, cățelule.

Acesta îi mirosi mâna, după care i-o linse prietenos.

— Ești singur acasă? Credeam că mă așteaptă - sau, oricum, pe Sherry. Sună din nou. Domnul și doamna Walters trebuiau să fie pe undeva prin casă, își spuse ea. Nu puteau să plece și să lase ușa din față deschisă. Își duse mâinile în jurul ochilor și se uită prin ușa despărțitoare, strigând:

— Hei! E cineva acasă?

Aproape în celălalt capăt al casei, o ușă se deschise scârțâind și un bărbat ieși în hol. Cat lăsă repede mâinile în jos și se dădu înapoi, jenată de a fi fost surprinsă uitându-se înăuntru.

Era înalt, zvelt și desculț. Maxilarul îi era acoperit cu o barbă de vreo două zile, cel puțin. În timp ce se îndrepta alene spre ușă, își încheie blugii Levi's, dar

renunță după ce încheie primii doi nasturi. Încercă să își aranjeze părul ciufulit, căscă și își scărpină pieptul gol.

— Vă pot fi de folos cu ceva? Îi strigă el prin ușă.

Cat era uluită. Să-i fi dat Melia lămuriri greșite? Să fi greșit Sherry când i-a dat numărul casei sau ora întâlnirii?

Era evident că domnul Walters nu se aștepta la companie. Abia atunci se dăduse jos din pat. Să fi fost și doamna Walters cu el în pat? Dacă da, ce întrerupsese, oare? Spera că somnul.

— Ăăăă... sunt Cat Delaney.

El o privi câteva clipe, după care împinse brusc ușa despărțitoare și o fixă cu mai multă atenție cu ochii îngustați și suspicioși.

Da?

De obicei, numele ei stârnea o reacție. Când vânzătoarele își dădeau seama cine le dăduse cartea de credit, deveneau în mod invariabil ori mute, ori prea vorbărețe. Șefii de sală se bâlbâiau agitați în timp ce o conduceau la câte o masă. Când era văzută în public, atrăgea nenumărate priviri.

Domnul Walters nici măcar nu clipise. Se părea că numele ei nu-i spunea nimic.

— De fapt, îi țin locul domnișoarei Parks. Sherry Parks? N-a putut veni și...

— Șterge-o! strigă el plesnindu-se peste pulpă.

Cat tresări, dar după aceea își dădu seama că nu-i spusese ei, ci câinelui, care încă îi mai lingeă mâna cu limba lui lungă și trandafirie.

— Culcat, Bandit, îi ordonă el cu severitate.

Ea se uită cu milă la animalul care se întinse pe verandă, culcându-și capul pe labele din față, dar rămânând cu privirea ațintită asupra ei.

Se întoarse iar spre bărbat. Acesta ținea ușa deschisă cu un braț încordat, oferindu-i priveliștea intimă a subsuorii. O singură picătură de sudoare se rostogolea peste suprafața coastelor spre mijlocul care se îngusta în blugii neîncheiați.

Ea înghiți în sec.

— Mă tem că s-a făcut o greșeală.

— Simt nevoia să beau o cafea. Poftim înăuntru.

Se întoarse și dispăru în hol. Ea prinse ușa exact înainte să se trântască, după care ezită, întrebându-se dacă să intre sau nu. El nu părea pregătit să întrețină un oaspete. Trebuia să-și facă apariția soția lui.

Pe de altă parte, nu îi stătea în fire să dea înapoi în fața dificultăților. Făcuse mai mult de o oră până ajunsese acolo. Dacă pleca, însemna că tot acel timp fusese irosit și, în plus, Sherry aștepta un raport complet. Nu putea să plece până nu lămurea toată problema.

Era supărată din cauza purtării grosolane a domnului Walters, dar era și curioasă, în același timp. Citise cererea celor doi și îi plăcuse! Amândoi

absolviseră colegiul, aveau în jur de patruzeci de ani, dar nici după cincisprezece ani de căsnicie, nu aveau copii.

Doamna Walters era gata să renunțe la cariera ei de bibliotecară pentru a deveni mama permanentă a unui copil cu probleme. Retragera ei și, deci, dispariția venitului, nu reprezenta o povară financiară pentru ei, căci domnul Walters era un producător de ciment care se bucura de succes.

Părușeră a fi părinții ideali pentru unul din Copiii lui Cat. Se osteniseră atâta pentru cererea de adopție ca apoi să nu facă nici un efort în vederea primei lor întrevederi? Era o întrebare prea interesantă pentru a fi lăsată fără răspuns.

„Curiozitatea a ucis pisica”, își aminti ea intrând în casă. Acea zicală ar fi servit foarte bine ca titlu în cazul în care nu avea să mai iasă în viață, își spuse ea cu tristețe.

Arcada prin care dispăruse domnul Walters dădea într-un living-room spațios. Geamurile mari lăsau să intre foarte mult soare, aducând înăuntru superbul peisaj al lui Hill Country. Mobila fusese aleasă pentru confort și plăcere. Ar fi fost o încăpere frumoasă, dacă nu s-ar fi aflat într-o totală dezordine.

O cămașă bărbătească atârna pe brațul unei canapele. O pereche de cizme de cowboy și o pereche de ciorapi erau în mijlocul camerei. Televizorul era în funcțiune, dar cu sonorul la minimum, ceea ce o scuti pe Cat să audă zgomotul făcut de un personaj de desene animate care îl fugărea pe un altul, dându-i cu o rachetă de tenis în cap.

Ziare împrăștiate peste tot. O pernă fusese ghemuită într-un capăt al canapelei și purta amprenta unui cap. Pe măsuta de cafea erau două cutii de sifon, alături de o pungă de cartofi prăjiți goală și mototolită și ceea ce păreau a fi rămășițele unui sandwich bologna.

Cat rămase chiar sub arcadă, dezgustată de ceea ce vedea. De partea cealaltă a unui barr era bucătăria, unde domnul Walters scotea niște câni dintr-un dulap, suflând în ele pentru a înlătura praful.

— Doamna Walters e acasă? Întrebă ea șovăitoare.

— Nu.

— Și când o așteptați?

— N-aș putea spune. Peste câteva zile, bănuiesc. Cafeaua e gata. Am fixat filtrul să pornească la șapte. Stă aici de câteva ore, dar cu cât e mai tare, cu atât e mai bună, nu? Frișcă sau zahăr?

— Zău, nu...

— Pfiu! Renunță la frișcă.

Scosese un carton pe jumătate plin din frigider și îl desfăcu. Cat simți mirosul chiar și din locul unde se afla.

— E un castronel cu zahăr pe aici pe undeva, murmură el în timp ce căuta. Îmi amintesc că l-am văzut acum vreo zi, două.

— Nu vreau zahăr.

— Foarte bine, pentru că nici nu-l găsesc.

Ea nu se miră. Bucătăria era într-o stare și mai jalnică decât camera în care se aflau. Chiuveta era plină de vase murdare care se mai vedeau și pe dulap. Pe aragaz erau câteva cratițe îmbâcsite, iar masa era plină de alte farfurii murdare, scrisori nedeschise, cărți și reviste, teancuri de foi de hârtie și o cutie de carton pe care scria cu litere de tipar Carlotta's Homemade Tamales. Ceva galben și gelatinos picurase pe podea.

Exteriorul frumos al casei fusese înșelător. Ocupanții ei erau niște oameni extrem de neglijenți.

— Poftim, spuse el împingându-i o cană de cafea peste barr.

Lichidul se vărsă puțin pe gresie, dar el păru să nu bage de seamă, căci sorbea deja din cană. După câteva înghițituri, oftă.

— E mai bine. Acum, să auzim, ce ai spus că vinzi? Ea râse ușor, nevenindu-i să creadă.

— Nu vând nimic. Sherry Parks a avut impresia că aveți o întâlnire în dimineața aceasta.

— Hm. Cum ai spus că te numești?

— Cat Delaney.

— Cat...

Făcu ochii mici și o privi prin aburul care ieșea din cană. O măsură din cap până-n picioare și înapoi.

— Ei, fir-aș al naibii. Ești regina filmului de dragoste, nu?

— E un fel de a spune, zise ea cu răceală. Îi țin locul domnișoarei Parks, care avea o întâlnire cu dumneavoastră astăzi, la ora unsprezece.

— O întâlnire? Astăzi? Întrebă el clătinând din cap uluit. Cat dădu din mână cu indiferență.

— Oricum, n-are importanță. S-a strecurat o neînțelegere pe undeva, dar nu mai contează.

Se uită la dezordinea din jurul ei și apoi îl privi în față.

— Îmi pare extrem de rău, dar nu cred că veți reuși. El bău din cafea.

— Ce anume?

Era ori prost, ori extrem de deștept. Nu își dădea seama dacă își bătea joc de ea sau chiar habar nu avea ce anume o adusesese acolo.

Poate că doamna Walters făcuse cererea și aranjase acea întâlnire fără să știe soțul ei, încercând să-l convingă să adopte un copil. Astfel de lucruri se întâmplau uneori. Unul din soți, de obicei soția, dorea să devină părinte, în timp ce soțul, nu. Câteodată, soțul se opunea cu încăpățănare ideii.

Un astfel de caz putea fi și acela. Cat nu voia deloc să fie prinsă într-un conflict matrimonial.

— Ați discutat cu doamna Walters fiecare aspect al acestei probleme? El se întoarse să-și mai pună o cafea și o întrebă peste umăr:

— Fiecare aspect al cărei probleme?

— Privind adoptarea unui copil, răspunse ea pierzându-și răbdarea.

El îi aruncă o privire iute, după care își lăsa capul în jos, închise ochii și se ciupi de rădăcina nasului.

— Probabil că am lucrat până târziu, murmură el, după care își ridică privirea din nou spre ea. Ai venit aici ca să vorbești despre adoptarea unui copil?

— Bineînțeles. Ce credeai?

— Nu știu, spuse el. Din câte știu eu, puteai să vii să vinzi prăjituri.

— Ei bine, n-am venit pentru asta.

— Și ce...

Se opri brusc și ochii i se luminară deodată. Trânti cana pe dulap.

— Ah, fir-ar să fie! Ce zi e azi?

Consultă calendarul de lângă frigider și apoi lovi cu palma în perete.

— La naiba, spuse el după care se întoarse, trecându-și degetele prin părul negru și părând extrem de supărat. Trebuia să te sun sau pe domnișoara Parks – vineri, să anulez întâlnirea. E numai vina mea. Am uitat să consult calendarul în fiecare zi, cum mi-a zis ea. O să fie îngrozitor de supărată, spuse el mai mult pentru sine. Uite ce e, îmi pare foarte rău. Aș fi putut să te scutesc de drumul ăsta. Interviuul va trebui fixat într-o altă zi.

— Nu cred că va mai fi necesar, spuse ea tăios. Spune-i soției...

— Soției?

— Luni.

— Vrei să spui că nu sunteți căsătoriți?

— Nu.

— Bine, dar o cheamă Walters.

— Sigur că așa o cheamă, spuse el începând să schițeze un zâmbet. Irene Walters e căsătorită cu Charlie Walters. Or să fie îngroziți când vor auzi că mai confundat cu el.

Ca răspuns la nedumerirea ei, el clătină din cap și spuse:

— Eu doar am grijă de casă în lipsa lor. Au fost chemați pe neașteptate săptămâna trecută când o rudă a lui Charlie din Georgia sa îmbolnăvit. Eu aveam nevoie de un loc liniștit unde să lucrez până mi se zugrăvește apartamentul, așa că ne-am înțeles.

— Te-au lăsat să ai grijă de casă? Întrebă ea uitându-se intenționat la chiuveta plină de vase murdare.

El îi urmări privirea și se arătă surprins, de parcă atunci ar fi văzut pentru prima oară dezastrul.

— Bănuiesc că va trebui să fac curat înainte să se întoarcă ei. A venit o femeie, parcă alaltăieri, să facă ordine, dar eu am gonit-o. Ștergea praful pe lângă mine și puneă aspiratorul în timp ce încercam să scriu. M-a enervat la culme. Cred că am urlat la ea. Oricum, a plecat într-o clipă. Irene va trebui s-o împace. O să se supere și pentru asta, zise el și scoase un fluierat de regret.

— Să scrii?

El se uită din nou la Cat.

— Poftim?

— Ai spus că încercai să scrii.

El trecu atunci pe lângă ea și se duse la biblioteca din living-room de unde luă o carte pe care i-o înfipse sub nas.

— Alex Pierce.

Ea citi titlul cărții, după care o întoarse pentru a se uita la fotografia de pe copertă. Bărbatul era îngrijit și bine îmbrăcat. Dar ochii îi erau aceiași - cenușii și incisivi sub sprâncene grele, una din acestea fiind tăiată în jumătate de o cicatrice verticală. Cute atrăgătoare în colțurile ochilor. Nas drept. Gură serioasă, dar senzuală. Maxilar pătrat. Un chip extrem de masculin. Dur și atrăgător.

Ea rămase cu capul plecat, găsind că îi era mai ușor să se uite în ochii celui din fotografie decât să se confrunte cu originalul. Îi era foarte cald și simți nevoia să își dreagă glasul.

— Am auzit de dumneata. Dar nu te-aș fi recunoscut.

— M-am aranjat pentru fotografie, Agentul meu, Arnie, a insistat.

— Câte cărți ți s-au publicat, domnule Pierce?

— Două. A treia trebuie să apară la începutul anului viitor.

— Cărți polițiste, nu? Ceva de genul ăsta?

— Ceva de genul ăsta.

— Îmi pare rău. Nu le-am citit.

— Nu ți-ar plăcea.

Acest lucru o făcu să-și ridice privirea brusc.

— De ce?

— Nu pari genul, spuse el ridicând din umeri. Cărțile mele sunt despre intestine și arme, sânge și creieri, crime și masacre. Nu sunt deloc plăcute.

— Și de ce crezi că nu mi-ar plăcea?

El îi aruncă din nou o privire insolentă și îi pipăi o șuviță de păr.

— Pentru că roșcatele din ele sunt ușurate.

Ea simți un nod în stomac, ceea ce o înfurie, deoarece bănuia că aceea era reacția la care se aștepta și el. Îi dădu mâna la o parte.

— Și iuți la mânie, adăugă el cu un zâmbet arogant, Ea îi dădu cartea înapoi.

— Ai dreptate. Nu mi-ar plăcea cărțile dumitale.

Făcând eforturi să-și păstreze cumpătul, reuși doar pentru că nu voia să-i arate că avea dreptate în descrierea pe care o făcuse.

— Când te aștepți să se întoarcă soții Walters?

El puse cartea pe masă și mai sorbi puțină cafea.

— Au spus că or să sune când vor pleca din Georgia. Până nu mă sună, habar n-am.

— Spune-le să ia legătura cu biroul domnișoarei Parks. Ea o să-i reprogrameze.

Irene și Charlie sunt niște oameni nemaipomeniți. Ar fi niște părinți minunați pentru unul din copiii aceia.

— Asta va hotărî doar judecătorul.

— Dar cuvântul dumitale are mare greutate, nu? Pun pariu că-i influențezi pe domnișoara Parks și pe oricine altcineva. Nu-ți cer părerea?

— Să nu le strici bucuria lui Irene și Charlie din cauza câtorva vase nespălate. Nu-i judeca pe ei după mine.

— Nu-mi place insinuarea dumitale. Eu n-am venit aici să judec pe cineva.

— Pe naiba. Ai spus deja că n-o să reușesc.

— Dumneata n-ai reuși.

— Vezi? Pui mare valoare pe părerea dumitale și îți folosești puterea. Altfel ce-ar căuta o regină a filmului în San Antonio?

Cat clocotea de furie, dar într-un război al cuvintelor se temea că putea să piardă.

— La revedere, domnule Pierce.

El o urmă până la ușă. Ea știa că mijlocul spatelui îi era țintuit de privirea lui pătrunzătoare.

— La revedere, Bandit.

Câinele se duse lângă picioarele lui și scânci când trecu ea. Era probabil nefericit pentru că stăpânii îl lăsaseră în grija aceluia individ neglijent.

Alex Pierce era mai aspru decât șmirghelul. O călcase pe nervi și o insultase. Totuși, ea era mai furioasă pe sine decât pe el. De ce îl lăsase să o domine? În loc să se fi simțit stânjenită, de ce nu-i râsese în față? Umorel era antidotul ei pentru majoritatea situațiilor delicate.

Dar, de data aceasta, rămăsese fără replică. Roșise și se fâstâcise ca o școlăriță și rămăsese cu mândria rănită și cu o antipatie puternică față de un autor de cărți polițiste care trăia ca un porc și bea cafea fierbinte, fără zahăr, de parcă ar fi fost apă de la robinet.

Și mai tulburător era faptul că își spunea că toată lumea ar fi trebuit să arate la fel de bine ca el când se trezea din somn.

Obiectul disprețului ei ieși pe verandă și se așeză pe balansoar, acesta scârțâind ușor sub greutatea lui. Bătu ușor cu mâna spațiul liber de lângă el și Bandit, extrem de bucuros de acea invitație tacită, sări pe balansoar și își puse botul pe pulpa lui.

Cat plecă luând cu ea imaginea lui Alex Pierce care se legăna ușor, sorbind din cafea și scărpînându-l pe Bandit după urechi.

Capitolul șaisprezece.

— Parcă v-a bătut cineva.

Melia, părând proaspătă ca o floare exotică din frigiderul unei florării, îi întâmpină de la biroul ei pe Cat și Jeff când aceștia intrară târându-se.

— Am fost la o baie de aburi. Cunoscută și sub numele de parcul Brackenridge, spuse Cat dându-și jos de pe umăr geanta grea. Nu bătea nici un pic de vânt. Să-mi aduci aminte să nu mai port niciodată mătase vara la San Antonio, adăugă ea apoi dezlipind materialul de pielea umedă.

— Și, altfel cum a fost?

— Foarte bine.

— Am făcut câteva filmări pe video excelente cu Tony, îi spuse Jeff trântindu-se pe un fotoliu. Nu era deloc speriat de cameră.

Melia îi dădu lui Cat câteva mesaje telefonice.

— Sherry Parks vrea să vorbești imediat. Crede că judecătorul va aproba adoptarea lui Danny.

— Grozav! exclamă ea fără să mai simtă oboseala. Vezi dacă poți să-mi faci legătura cu ea, te rog.

Luându-și din nou geanta, se duse în birou, își scoase pantofii și se așeză la birou. Din obișnuință, se uită la ceas și întinse mâna spre sertar,ul de jos. Sună telefonul. Apăsă pe buton în timp ce deschidea sertarul.

— Da, Melia.

— Domnișoara Parks pe linia unu. Sertarul era gol.

— Vrei să vorbești cu ea? „Sertarul era gol.”

— Cat? Ești pe fir?

— Ba da, dar... Melia, unde îmi sunt medicamentele?

— Ce anume?

— Pastilele mele. Medicamentele. Unde sunt?

— Nu le ții în sertar? Întrebă Melia părând surprinsă.

— Ba da, dar nu sunt aici.

Ânchise sertarul brusc, după care îl deschise imediat, de parcă ar fi avut vreo iluzie optică.

Dar sertarul era gol. Medicamentele dispăruseră complet. Melia apăru în prag.

— I-am spus domnișoarei Parks că o să revii. Ce s-a-ntâmplat?

— Exact ce ți-am spus, strigă ea fără să vrea, după care își stăpâni glasul din nou. Medicamentele mele au dispărut, spuse ea calm. Îmi țin toate medicamentele în sertarul de jos. Totdeauna. Acum nu mai sunt acolo. Cineva le-a luat.

— Dar cine să vrea să le ia? Cat o privi furioasă.

— Asta aș vrea să știu și eu.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Jeff intrând.

— Cineva mi-a luat medicamentele din sertar.

— Poftim?

— Ce-ați pățit, ați surzit amândoi? strigă ea. Trebuie să repet chiar totul? Cineva a intrat aici și mi-a furat medicamentele!

Știa că era irațională, dar pastilele acelea îi erau indispensabile. Jeff ocoli biroul și se uită în sertarul gol.

— Cine ar fi vrut să-ți fure medicamentele? Cat își trecu degetele prin păr.

— Tocmai i-am pus întrebarea asta, spuse Melia încet. A înfuriato teribil.

— Nu e posibil să le fi pus în altă parte? Îndrăzni Jeff. Efortul lui sincer de a ajuta mai mult o exaspera pe Cat.

— Poți să pui în altă parte o cutie cu aspirine și să o găsești peste șase săptămâni în buzunarul unei haine, dar cam greu se pot pierde paisprezece sticle cu pastile.

— Poate le-ai luat acasă aseară.

— N-aș face așa ceva, strigă ea din nou. Am dubluri după fiecare rețetă. Una pentru acasă. Una pentru serviciu. Astfel îmi pot lua pastilele de prânz aici. Uneori chiar și pe cele de seară, când lucrez până mai târziu.

Trei din cele paisprezece feluri de medicamente erau vitale împotriva respingerii. Celelalte unsprezece înlăturau eventualele efecte secundare. Se ținea cu regularitate de dozajul prescris de trei ori pe zi.

— Dacă aș fi luat toate cele paisprezece sticle acasă aseară – ceea ce n-am făcut – mi-aș fi adus aminte, le spuse ea asistenților ei. Cineva mi-a umblat prin birou și le-a schimbat locul. Cine a intrat aici în cursul acestei dimineți?

— Numai eu și domnul Webster, spuse Melia. A adus o casetă video pe care voia s-o vezi, adăugă ea arătând spre caseta de pe birou. Adică, numai pe el l-am văzut eu.

— Ai lipsit de la birou mai mult timp? o întrebă Jeff. Meliei îi plăcu întrebarea și arată acest lucru răspunzându-i defensiv:

— Ce-ai fi vrut, să fac pe mine? Am fost la toaletă de vreo două ori și am ieșit să mănânc de prânz. De când e o crimă?

Lui Cat nu îi plăcea deloc că o suspecta pe Melia de a fi făcut o asemenea glumă proastă. Se gândi să o acuze în față, dar la ce ar fi folosit. Dacă Melia era vinovată, avea să nege. Dacă nu, acuzația n-ar fi făcut altceva decât să creeze o distanță și mai mare între ele.

Și mai important era faptul că, în mâinile cui nu trebuia, medicamentele ar fi putut fi periculoase.

— Melia, fă-mi legătura, te rog, cu doctorul Sullivan. Cardiologul din localitate căruia i-o dăduse Dean în grijă își avea cabinetul în apropiere.

— Găsește-l oriunde ar fi. Nu mă interesează unde e, numai să dai de el. Spune-i să sune la farmacie și să-mi trimită rețetele cât mai curând posibil.

Melia ieși din birou fără să spună un cuvânt.

— Te-aș putea duce acasă să-ți iei pastilele, îi sugeră Jeff.

— Îți mulțumesc, dar pot să mă duc și singură.

— Ești prea tulburată ca să poți conduce.

Ea nu voia să recunoască, dar era, într-adevăr, extrem de tulburată. Medicamentele puteau fi înlocuite repede: ceea ce avea ea în sertar nu erau

ultimele pastile de pe fața pământului. Mai mult o zguduia faptul că cineva îi furase ceva mult mai valoros decât bijuteriile, blănurile sau banii. Viața ei depindea de acele medicamente.

— Îți apreciez oferta, Jeff, spuse ea cu mai mult calm. Dar când farmacistul va primi un telefon de la doctorul Sullivan, se va ocupa de tot.

— Unde te duci? o întrebă Jeff urmând-o când ieși din birou.

— L-am găsit pe doctor, îi spuse Melia lui Cat când trecu pe lângă biroul ei. E cu un pacient, dar secretara lui a zis că o să-l întrerupă.

— Mulțumesc.

Se întoarse spre Jeff care era tot în spatele ei.

— Dacă vreun idiot crede că e amuzant, am de gând să lămuresc lucrurile imediat. Chiar acum.

Redacția de știri era paradisul glumelor proaste. Redactorii făceau mereu întreceri pentru a vedea care era cea mai reușită – sau nereușită, depinzând din ce punct de vedere se priveau lucrurile – glumă proastă.

Acestea variau de la a pune pungi de plastic cu vomă în frigiderul comun până la a anunța că președintele Statelor Unite fusese asasinat în timp ce urina la toaleta bărbaților a stației de benzină Texaco de pe autostrada interstată 35.

Cat se apropie de biroul redactorului șef adjunct. Acesta era un bărbat sever care fuma țigară de la țigară și căruia nu îi plăcea deloc că redacția era acum un spațiu în care nu se fuma. Tot timpul era încruntat și nu era prieten cu nimeni. Totuși, instinctul pentru știri îi câștigase respectul tuturor. Când el spunea „săriți”, chiar și cei mai încrezuți reporteri întrebau cât de sus.

Aproape că făcu criză când o văzu pe Cat apăsând pe butonul interfonului.

— Hei, băieți.

Vocea ei răsună în toate difuzoarele din încăperea aceea imensă, plină de pereți care despărțeau fiecare birou.

— Adică, hei, voi toți, se corectă ea fiindcă învățase că texanilor nu le plăcea să li se spună „hei băieți”. Vreau să-i spun persoanei nesănătoase care crede că a-mi fura medicamentele împotriva respingerii e ceva amuzant că nu e deloc.

— Ce naiba spui acolo? o întrebă redactorul șef adjunct furios. Ignorându-l, Cat vorbi în receptor:

— A fost o chestie foarte amuzantă când tampoanele mele igienice au fost folosite pentru a izola fonic cantina. Și am râs când mi-ați făcut caricatura cu mustață și un sân în plus. Dar asta nu-i amuzant, da? Nu mă aștept ca făptașul să-și recunoască vina, dar vreau să nu se mai repete.

— Dă-mi telefonul, zise redactorul șef adjunct repezindu-se spre aparatul de care nimeni nu îndrăznise să se atingă până atunci. Ce ția venit?

— Cineva mi-a furat medicamentele.

Redactorii începură să iasă din compartimentele lor privind-o curioși.

Redactorul șef se apropie încruntat.

— Ce naiba se petrece aici? Ea își repetă afirmația.

— Sunt convinsă că persoana care s-a furișat în biroul meu și le-a luat n-a vrut să facă nici un rău. Totuși, a fost un lucru stupid și periculos.

De unde știi că a fost cineva din această redacție? o întrebă redactorul șef.

— Nu știu, recunosc ea. Dar cineva care lucrează pe acest etaj ar fi avut cea mai bună ocazie să-mi intre în birou fără să atragă atenția. Și tuturor celor de aici le place să facă glume. Cu cât sunt mai proaste cu atât sunt mai amuzante. Dar cu medicamentele acelea nu-i de joacă.

— Sunt sigur că toți cei din această redacție își dau seama de asta, domnișoară Delaney.

Âncrederea pe care o avea el în oameni o făcu pe Cat să-și reconsidere reacția. Poate că se pripise făcând acea acuzație fără acoperire.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, spuse ea simțindu-se jenată. Dacă auziți ceva, vă rog să mă anunțați.

Înainte să se mai spună ceva, ea se retrase spre propriul birou.

— Comanda e pe drum, îi spuse Melia care mai era încă abătută. Au spus că în douăzeci de minute e aici. E destul de curând?

— E foarte bine. Mulțumesc. Lasă-mă un minut și apoi fă-mi legătura din nou cu Sherry. Jeff, adu-mi, te rog, dosarul lui Danny.

Simțind nevoia unui moment de singurătate, închise ușa între ea și ceilalți. Se sprijini de ea și trase de câteva ori aer în piept. Bluza de mătase se lipea de ea mai mult decât când venise asudată. Era udă learcă de transpirație datorită nervilor, și genunchii îi tremurau.

Timp de trei ani încercase să se convingă de faptul că era o persoană la fel ca oricare alta, că nu avea nimic deosebit.

Dar, adevărul era că suportase un transplant de inimă.

Ceea ce însemna că era o persoană extrem de deosebită, cu necesități pe care puțini alții le mai aveau, indiferent dacă-i plăcea sau nu.” Și așa va fi tot restul vieții ei.

Criza din ziua aceea fusese de scurtă durată și nu se încheiase dificil. Cu toate acestea, îi amintise cu cruzime cât de fragilă era.

Capitolul șaptesprezece.

Cat simțea pentru prima oară pe pielea ei mânia lui Bill Webster. Auzise că își pierde rareori cumpătul, dar când o făcea, provoca teamă în toată clădirea. În dimineața aceea, și-o revărsă asupra ei.

— Au fost de-a dreptul mânioși, Cat.

— Au avut și de ce, răspunse ea pe un ton supus.

— S-au simțit înșelați cu fetița asta.

— Asta s-a și făcut. Dar nu intenționat.

Webster oftă. Își stăpâni furia, dar încă mai era roșu la față.

— Copiii lui Cat e o comoară pentru comunitate. A înregistrat deja numeroase succese. Programul a devenit extrem de important pentru WWSA.

— Dar poate să fie și un călcâi al lui Ahile, spuse ea ghicindu-i gândurile.

— Exact. Sunt la fel de categoric ca oricând. Nu vreau să crezi că mi-a intrat frica în oase. Dar suntem vulnerabili în fața dărilor în judecată. Reprezentăm o țintă pentru stat, pentru cei care vor să înfieze, pentru părinții naturali – de fapt, pentru oricine ne poartă dușmănie din vreun motiv real sau închipuit. Acest post de televiziune se află într-o poziție extrem de precară, în mijlocul drumului.

— Unde putem fi loviți de camioane din ambele sensuri. El încuviință brusc.

— Când am inițiat acest program, am știut ce riscuri sunt. Ca director însă sunt gata să mi le asum pentru că avantajele sunt mult mai multe. Dar trebuie neapărat să se evite astfel de incidente.

Cat își frecă fruntea. Cu o zi în urmă, o pereche pe nume O'Connor o sunase pe Sherry Parks pentru a revoca recenta înfiere. Fetița pe care o adoptaseră prin intermediul programului Copiii lui Cat încercase un preludiu sexual cu domnul O'Connor.

— Susțin că în dosarul ei nu s-a menționat nimic despre asta, intenționat pentru a-i facilita înfierea.

— Nu-i adevărat, Bill. A fost examinată de câțiva psihiatri pediatri. Și-a ascuns acest defect în fața tuturor medicilor, asistenților sociali și a noastră.

— Nu înțeleg cum de a reușit să scape neobservată.

— Are șapte ani! strigă Cat. Are codițe și gropițe în obraji, nu coarne și o coadă bifurcată. Cine „s-ar aștepta să aibă probleme sexuale? Dar a fost agresată încă de când se afla în leagăn. Tatăl ei vitreg a învățat-o cum să-l satisfacă. A învățat-o cum să tachineze și...

— Dumnezeule, spuse Bill pălind. Nu vreau să ascult amănuntele.

— Toată lumea trebuie să le asculte, spuse ea categoric. Dacă ar ști toată lumea aceste amănunte murdare, societatea noastră n-ar fi dominată de asemenea atrocități.

— Ai câștigat. Continuă.

— Ținând cont de toate prin câte a trecut, psihiatrii s-au mirat întâi că a rămas doar cu atât de puține cicatrici. Acum știm cu exactitate cât de bolnavă este. Se folosește de sex pentru a-i manevra pe toți cei din jur, îndeosebi bărbați. Ai perfectă dreptate Bill. Nu ne putem închipui ca un copil care pare atât de inocent să fie, de fapt, o femeie fatală. Nu ne puteam imagina nici ce a făcut-o să fie astfel.

— Dar nici nu-i putem învinui pe soții O'Connor că vor să anuleze înfierea.

— Bineînțeles că nu. Li s-a spus că a fost agresată sexual. Au fost de acord să o înfieze când nimeni nu știa tot adevărul. Nici unul din noi n-a știut cu câtă pricepere i-a dus de nas pe experți. Știa răspunsurile la toate întrebările lor. S-a

purtat perfect pentru că voia să trăiască în casa familiei O'Connor. Voia să doarmă în patul roz, frumos, pe care îl pusese în camera ei. I-a spus asta lui Sherry.

Bill scutură din cap a neîncredere.

— Nu e prima oară când aud de cazuri atât de grave, spuse Cat. Sunt tragice pentru toți cei implicați.

— E adevărat. Și, chiar și numai pentru acest motiv, nu trebuie să ni se asocieze numele de al lor. Nu trebuie să se mai facă o astfel de greșală, Cat, spuse el categoric.

— Nu-ți pot oferi garanții, dar accept întreaga responsabilitate pentru selectarea copiilor care vor apărea în cadrul emisiunii. Dacă am vreo îndoială...

— Nu îi dai drumul.

Ei îi plăcu expresia. Nu vorbeau despre pepeni. Nu suporta să i se spună să aleagă doar copiii cu cele mai puține defecte, dar încuviință.

— Le-am trimis soților O'Connor o scrisoare în care mi-am cerut scuze. Îmi pare teribil de rău pentru ei. Sigur că au fost îngroziți de ce-a făcut fetița, dar ajunseseră să țină la ea. E ceva devastator pentru ei.

— Să sperăm că nu ne vor da în judecată cerându-ne milioane despăgubire, spuse Webster vorbind ca un om de afaceri acum.

— Îmi pare rău că postul trebuie să primească o asemenea lovitură.

— Tu ești cea din linia întâi, dar suntem cu toții alături de tine, Cat, îi zise el mai calm. Orice s-ar întâmpla, o să te susțin din toate puterile. Ai avocații noștri de partea ta și știu să-și facă meseria foarte bine.

Ei nu îi plăcu ideea unor avocați năpustindu-se asupra perechii care suferise deja destul.

— Sper să nu se ajungă la așa ceva.

— Și eu sper.

El luă apoi postura unui judecător gata să citească verdictul.

— Totuși, ar trebui să nu te mai implici atât de mult personal. Pui la suflet problemele copiilor. Îți pierzi obiectivitatea.

— Slavă Domnului, spuse ea cu înflăcărare. Nici nu vreau să fiu obiectivă. Sunt copii, Bill, nu cifre sau statistici. Sunt ființe omenești care au minți, suflete și inimi și au fost rănite într-un fel sau altul. Tu poate vezi în ei un mod de a-ți face publicitate, de a-ți mări numărul telespectatorilor. Toți ceilalți care lucrează la emisiune ar putea să vadă în ei doar un subiect de dezbatere, obiective asupra cărora să-și fixeze aparatul de filmat.

Se aplecă peste birou, sprijinindu-se în mâini.

— Dar eu văd în ei niște copii. Restul sunt numai mijloace pentru atingerea unui scop. Dacă aș fi vrut doar faimă și avere, aș fi rămas la Drumuri. Dar am venit aici cu un țel și, pentru a-l atinge, trebuie să mă implic personal.

— Nu sunt de acord, dar cred că știi ce faci.

— N-o să-ți înșel încrederea.

— Acum, „că am discutat despre problema soților O'Connor, așa vrea să aud cum propui să rezolvăm asta.

Imediat după ce se întoarse în biroul ei, Cat îi chemă pe Jeff și pe Melia.

— Ca să nu pierdem timp și să ne irosim energia, o să trec direct la subiect. Ieri după-amiază ați aflat amândoi de situația O'Connor. Care din voi a transmis știrea presei?

Nici unul nu spuse nimic.

Ea bătu cu mâna în ziarul pe care îl adusese din biroul lui Bill.

— Ron Truitt lovește din nou. Numai că de data asta a avut muniție veritabilă. N-ar fi putut afla povestea întâmplător. Cineva i-a spus-o. E sigur că nimeni de la Serviciile pentru Populație n-ar fi vrut să se facă public acest lucru. Soții O'Connor sunt aproape la fel de supărați de faptul -că li s-a violat intimitatea ca și de incident în sine. Ei n-au spus nimic. Toate degetele sunt îndreptate spre VVWSA, îndeosebi spre acest birou. Deci, care din voi e vinovat? Și, în afară de mărturisire, vreau să aud și o explicație” Dacă emisiunea e suspendată, rămânem cu toții fără loc de muncă, așa că spuneți-mi ce ați sperat să câștigați din subminarea ei?

Ei continuau să tacă, ferindu-și privirile.

— Jeff, spuse Cat după o tăcere îndelungată, vrei să ne scuzi puțin? El își drese glasul și se uită la Melia.

— Desigur.

Leși și închise ușa în urma lui. Cat lăasă o liniște apăsătoare să se coboare asupra lor. Un lucru se putea spune cu certitudine despre Melia King - avea tupeu. Privirea ei nu se clinti, ci rămase ațintită asupra lui Cat.

— Melia, îți ofer o ultimă șansă de a recunoaște că i-ai transmis totul lui Ron Truitt. Vei fi pedepsită, dar dacă promiți să nu mai încalci niciodată politica noastră cu privire la discreție, nu se va mai întâmpla nimic altceva.

— Nu l-am sunat nici pe reporter, nici pe nimeni altcineva. Ăstai adevărul. Cat deschise sertarul de jos al biroului și scoase o pungă de hârtie de la McDonald's, provocându-i tinerei o reacție pe care Cat o aștepta demult. Melia rămase cu gura căscată de uimire.

— După misterioasa dispariție a medicamentelor, unul din redactori a venit la mine, spuse Cat. Te văzuse traversând parcare pentru a arunca asta la gunoi. Și-a amintit că l se păruse ciudat să ieși dintr-o clădire cu aer condiționat în timpul prânzului și să traversezi asfaltul fierbinte al parcarii ca să arunci resturile mesei de prânz. M-am dus chiar eu la lada de gunoi și am găsit asta, în care erau niște cartofi prăjiți vechi, un borcan de ketchup nedeschis și paisprezece sticlute cu pastile.

Dându-și seama că este încolțită, Melia își dădu părul pe spate, sfidător.

— M-ai enervat la culme în dimineața aia. M-ai înnebunit pentru că notasem greșit un număr de telefon.

— Asta ți-e scuza? o întrebă Cat atingând punga și făcând-o să foșnească.

— Nu mureai. Ai obținut alte medicamente destul de repede.

— Nu asta-i problema, ci faptul că a fost un gest răutăcios.

— Tu m-ai adus în starea de a-l face, strigă Melia. Totdeauna îmi faci observație în fața neisprăvitului aluia de homosexual, dând Impresia că sunt o proastă. Dar nu sunt deloc proastă!

Cat se ridică.

— Nu, sunt convinsă că nu ești proastă, Melia. Ba cred că ești chiar extrem de deșteaptă. Numai că nu îndeajuns pentru a nu fi prinsă.

— Ași îndreptă umerii.

— Te rog să-ți scoți lucrurile din birou imediat.

— Mă concediezi? Întrebă ea nevenindu-i să creadă.

— O să spun să ți se dea salariu! plus compensația pentru concediere, ceea ce cred că, în asemenea împrejurări, e mai mult decât cinstit.

Melia făcu ochii mici cu răutate, dar Cat se menținu pe poziție. În cele din urmă, Melia se întoarse și porni spre ușă. Înainte să iasă, spuse:

— O să regreti.

Până la prânz își făcu ordine în birou și plecă.

Cat îl întrebă pe redactorul șef de la știri dacă îi putea împrumuta o secretară până când avea să angajeze pe altcineva în locul Meliei. Era bucuroasă că aceasta ieșise din viața ei, dar întregul episod, începând cu incidentul O'Connor din ziua precedentă, o sleise de puteri. Era teribil de prost dispusă, cu siguranță nepregătită să întrețină un oaspete pe care îl găsi așteptând când se întoarse acasă pe înserat.

— În nici un caz nu se aștepta la Alex Pierce.

— Ce cauți aici? Îl întrebă ea prin geamul din partea șoferului. Cum ai aflat unde locuiesc?

El stătea pe o motocicletă oprită lângă bordură.

— Un simplu „Salut, ce mai faci?” ar fi de ajuns.

Cat intră cu mașina pe alee. Când coborâ, se trezi cu el alături încercând să-i ia servieta grea.

— Pot să mă descurc și singură, mulțumesc, zise ea tăios, după care urcă treptele din fața casei și își luă corespondența care consta în mare parte din reclame.

— De ce-oi primi toate porcăriile astea? Duzini întregi de copaci și-au sacrificat viața ca să ajungă în lada mea de gunoi.

Proasta ei dispoziție păru să-l amuze.

— O zi grea?

— Îngrozitoare.

— Da, știu. Ți-am văzut numele în ziar.

— Nu-i cel mai plăcut articol care s-a scris despre mine.

— Urâtă chestia aia cu fetița.

— Foarte urâtă.

Trebui să țină și corespondența, și poșeta, și servieta, și cheile ca să poată descuia. O a treia mână i-ar fi fost de mare folos, dar nu voia nici în ruptul capului să-i ceară ajutorul. Trânti corespondența pe măsuta din hol, își puse servieta și poșeta pe podea și se întoarse spre el, blocându-i intrarea.

El aruncă o privire peste umărul ei înăuntru.

— Frumoasă casă.

— Frumoasă încercare.

— Frumoasă replică, zise el și, aplecându-se puțin înainte, adăugă în șoaptă: Numai doi pot juca jocul asta. Și mă pricep foarte bine la jocuri.

— Sunt convinsă.

Âși propti mâna în șold ca pentru a-și întări poziția.

— Ce cauți aici, domnule Pierce?

— Acum, că mi-ai citit cartea, ce-ar fi să-mi spui Alex?

— De unde știi...

Se întrerupse brusc, dându-și seama că îi căzuse drept în cursă.

— Bine, m-ai prins. Da, le-am citit.

— Le-ai citit? Pe amândouă?

— Am fost curioasă, ce-i cu asta? Tot aș vrea să știu cum m-ai găsit și de ce te-ai ostenit.

— Ți-e foame?

— Poftim?

— Nu vrei să iei o gustare?

— Cu tine?

El își ridică ambele mâini, cu palmele în exterior.

— M-am spălat pe mâini. Chiar și sub unghii. Cu Lava.

Ân ciuda hotărârii ei de a rezista acelui farmec brut, își lăsă capul în jos și râse. El se relaxă și își propti umărul de tocul ușii.

— Am cam scrântit-o în ziua aceea, nu?

— Nu „am cam”, ci de-a binelea.

— Nu mă simt strălucit dimineața. Mai ales după un maraton nocturn.

— De scris?

Întrebarea ieși înainte să-și dea seama. Nu era sigură că voia să afle ce activitate avusese el toată noaptea.

Probabil că el îi ghici gândurile, căci zâmbi.

— Muncă de cercetare, de fapt. Care nu e nici pe departe atât de plăcută ca scrisul.

— De ce?

— Pentru că e realitate, nu ficțiune.

— Preferi ficțiunea realității?

— După realitatea pe care o cunosc cred că da, spuse el și, după o scurtă pauză, adăugă: Oricum, nu pot fi făcut răspunzător pentru ce spun sau fac înainte de prima cafea. Era devreme...

— Era ora unsprezece.

— Și tu erai țâfnoasă.

Ea deschise gura să protesteze, dar se răzgândi.

— Am fost înțepată și critică, nu?

— Îhâ.

— Îmi pare rău. M-ai abordat greșit și am exagerat. El îi acceptă scuzele ridicând din umeri.

— Se pare că am talentul de a-i supăra pe oameni, zise el cu puțină amărăciune. Oricum, ce spui? Ne mai acordăm o șansă?

Ea nu avusese nici un fel de viață socială de când venise în San Antonio. Nu o interesa nimeni de la WWSA și, chiar dacă ar fi existat un bărbat fără obligații și atrăgător, nu l-ar fi încurajat. Era ferm hotărâtă să nu iasă cu colegii. Dacă povestea devenea cunoscută, totul se strica.

Dar, voia, oare, să iasă cu Alex Pierce?

Părea inteligent. Acasă la familia Walters îi cunoscuse caracterul irascibil, acum, însă, întrezărea un simț al umorului care nu era ieftin, ci spiritual, i-ar fi plăcut un asemenea joc verbal.

Era cu siguranță mai bine îmbrăcat decât ultima oară când îl văzuse, dar încă mai semăna mai degrabă cu personajele negative ale cărților lui decât cu protagoniștii. Dădea impresia de pericol. Farmecul lui masca o parte întunecată care era și interesantă și înfricoșătoare.

Arăta foarte bine. Cu siguranță că nu îi era rușine să stea în fața unei persoane străine, a unei femei, doar într-o pereche de blugiânceiați pe jumătate. Probabil că știuse cât de bine arăta în ei, la fel cum știa și cât de tulburător fusese pentru ea.

Cat cântări argumentele pro și contra și hotărî că era genul de bărbat pe care ar fi făcut bine să-l evite.

Cu toate astea, îi spuse:

— Te superi dacă aștepți până mă schimb?

Capitolul optsprezece.

Restaurantul nu era un loc pe care l-ar fi ales ea, nici unul în care ar fi intrat singură. Parcarea era plină de camionete. Înăuntru, se auzea zgomotul unor bile de biliard și muzica unui tonomat urla foarte tare. Era un local care se lăuda cu cei mai buni hamburgeri și cu cea mai rece bere din Texas.

Hamburgerul era, într-adevăr, gustos. După ce ciuguli de câteva ori din el, abandonă bunele maniere și mușcă zdravăn din el.

Înmuie un cartof prăjit în ketchup și îl vârâân gură.

— Nu prea ai remușcări din cauza remarcii pe care ai făcut-o despre roșcate.

— Nu mai țin minte.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare.

— Ba sigur că ții minte. Ai spus că roșcatele sunt întotdeauna ușurate în cărțile tale.

— A fost o remarcă de prost gust, recunosc el, clar și nu păru să regrete.

— Din păcate e și adevărat, spuse Cat. În cărțile tale, roșcatele sunt, într-adevăr, ușurate. La fel și blondele, și brunetele, și toate femeile, indiferent de culoarea părului. Întâlnești la tot pasul o femeie care...

— Cedează.

— Exact. Eroii nu cer niciodată nimic și femeile nu spun niciodată nu.

— E foarte multă fantezie în fiecare lucrare de ficțiune.

— În cazul asta, fantezie misogină.

— A dat rezultate la Ian Fleming. James Bond a trebuit să ceară permisiunea vreodată? A fost vreodată refuzat?

Mototoli hârtia în care fusese împachetat cheeseburgerul, se șterse la gură cu un șervet de hârtie și își sprijini coatele pe măsuta rotundă de parcă ar fi vrut să înceapă o discuție serioasă.

— În afară de nota de misoginism și ignorând faptul că toate personajele feminine se dezbracă și se întind la comandă, ce părere ai despre cărți?

Nu îi plăcea să-i spună cât de bune erau, dar se simți datoră să fie sinceră. Din moment ce părerea ei era atât de importantă pentru el, conștiința nu o lăsă să se sustragă.

— Sunt bune, Alex. Dure. Crude. Brutal de realiste. A trebuit să sar peste câteva scene extrem de violente. Dar sunt foarte bune. Și, oricât de greu mi-ar fi să-ți spun, fiecare femeie care s-a dezbrăcat și s-a abandonat, a fost bine creată.

— Mulțumesc.

— Dar!...

— Aha, e și un „dar”. Ar fi trebuit să fii critic literar. Ei te laudă mai întâi și apoi te lovesc cu cruzime.

Ea râse.

— Nu aveam de gând să spun nimic critic. Credemă, găsesc că romanele tale sunt excelente.

— Atunci, ce voiai să spui cu „dar”? Ea ezită.

— Sunt triste.

— Triste?

— Stilul tău are o... spuse ea căutându-și cuvintele. Conține o anumită amărăciune. Sunt fataliste.

El se gândi o clipă.

— Cred că e din cauză că am văzut atâta violență cu ochii mei.

— Când ai fost polițist?

El păru surprins că știa.

— Scrie în biografia de pe copertă.

— Ah, da, zise el sorbind din pahar. Crima e prea des o soluție. Băieții răi câștigă. În ziua de azi par să o facă mai mult ca oricând. Așa că, dacă scrisul meu are o nuanță de fatalitate, bănuiesc că asta e motivul.

— Asta m-a izbit pentru că așa am simțit când...

Ezită din nou. Era doar prima lor întâlnire. Oare cât voia să-i spună?

— Când?

Ea își coborî privirea, jucându-se cu coșul roșu în care se aflau rămășițele mesei ei.

— Nu știu dacă-ți dai seama. S-a scris foarte mult, dar mie nu prea îmi place să vorbesc despre asta pentru că unii reacționează foarte ciudat când află. Nu-i cine știe ce, dar...

Âși ridică ochii și îl privi în față, vrând să-i vadă prima reacție.

— Am suportat un transplant de inimă.

El clipi o dată, de două ori. Atâta tot. Sigur, era greu de ghicit ce se petrecea dincolo, de acea privire fixă și cenușie.

După o clipă, își îndreptă privirea spre pieptul ei și ea îl văzu înghițind în sec. Apoi, își ridică din nou ochii.

— Cu cât timp în urmă?

— Acum patru ani aproape.

— Și te simți bine?

Ea râse pentru a-și alunga încordarea.

— Bineînțeles că mă simt bine. Ce credeai, că o să dau ortu' popii și o să te las să plătești?

Nu se putea ști cum reacționa fiecare. Unii simțeau repulsie. Se cutremurau și se scuturau, nevrând să discute despre acest lucru. Alții erau plini de respect. O atingeau de parcă ar fi fost investită cu cine știe ce puteri; se apropiau de ea ca de un izvor tămăduitor sau ca de o statuie a Fecioarei Maria despre care se știa că vărsase lacrimi de sânge. Nu își închipuia deloc ce minuni se așteptau de la ea. Totuși, unii erau foarte curioși, bombardând-o cu întrebări personale și adesea penibile.

— Ai vreo interdicție?

— Da, spuse ea sobră. N-am voie să completez mai mult de douăzeci de cecuri pe lună fără să cer permisiunea băncii. El îi aruncă o privire tăcută.

— Știi la ce mă refer.

Da, știa, dar aceea era partea care îi displăcea cel mai mult.

— Trebuie să înghit o mulțime de pastile de trei ori pe zi, să fac sport și să mănânc ca toată lumea. Cu cât e mai puțină grăsime, cu atât mai mic e pericolul colesterolului.

El își ridică o sprânceană și făcu semn spre dezastrul pe care îl făcuse cu hamburgerul și cu cartofii prăjiți.

— Dar nu m-am atins de cea mai rece bere din Texas.

— Alcoolul e interzis?

— Se combină cu medicamentele. Dar tu? Am observat că ai băut sifon în timp ce toată lumea de aici bea bere.

Întrebarea îl făcu să devină nervos, dar Cat își sprijini obrazul în podul palmei, continuând să-l privească.

— Alcoolul se combină cu mintea. Am fost prieteni buni acum câțiva ani. M-a doborât, dar am reușit să mă țin, cu chiu-cu vai, pe picioare.

— Și acum te ții tot așa?

— Nu știu. N-am destulă încredere în mine ca să revin pe ring.

Păru să-i aștepte răspunsul, să vadă dacă faptul că știa de problema pe care o avusese cu băutura avea să-i schimbe părerea despre el. Ea ar fi vrut să-l întrebe dacă începuse după ce ieșise din poliție, sau dacă reprezenta chiar motivul pentru care o făcuse. Biografia de pe copertă nu fusese atât de detaliată.

Decise să nu fie indiscretă. Nu era treaba ei, deși era convinsă că alcoolul jucase un rol destul de important în dezvoltarea acelei părți întunecate și ascunse a personalității lui pe care ea o detectase.

— "Să revii pe ring", repetă ea, schimbând tonul conversației. Cred că-mi place să stau de vorbă cu un scriitor. Dialogul e plin de metafore și analogii. Ca să nu mai vorbim de comparații și alte chestii din astea.

El gemu.

— Nu începe iar.

Când el puse pe masă destui bani pentru a achita consumația plus un bacșiș generos, Cat se oferă să-și plătească partea.

— Nu, spuse el ridicându-se și îndemnând-o să facă și ea la fel. Eu te-am invitat. Și, în plus, am nevoie de o scutire de impozit.

— Bine, dar asta n-a fost o cină de afaceri.

— Ba da, încă nu ți-am spus despre ce e vorba.

Când ieșiră, o conduse spre motocicletă și o ajută să-și pună casca. Își trecu piciorul peste șa, răsuci cheia în contact și motorul prinse viață.

Cat îi înconjură mijlocul cu brațele. Conducea cu viteză, dar prudent. Cu toate acestea, ea nu putu să nu își aducă aminte că Dean le spunea motocicliștilor „dono-cicliști”.

Fu singura dată când se gândi la Dean, cu aceeași viteză cu care motocicleta înainta pe șosea.

Când ajunseră acasă ia ea, simți un ușor regret fiindcă drumul fusese atât de scurt. Probabil că el îi simțise ezitarea de a se da jos.

— Ce este? o întrebă el curios, scoțându-și casca și trecându-și degetele prin păr.

— Nimic, zise ea dându-i casca.

— Ceva tot este.

— Îți mulțumesc pentru faptul că n-ai făcut mare caz, spuse ea și, văzându-l că o privește nedumerit, adăugă: În legătură cu transplantul meu. Nu

te-a îngrozit gândul de a mă urca pe motocicletă cu tine. Ai mers la fel de repede ca înainte să afli că mi s-a făcut un transplant.

— N-ar fi trebuit?

— Majoritatea oamenilor se poartă ciudat din cauza asta. Cred că sunt sensibilă. Nu riscă de teamă să nu mă sparg. Toată atenția asta a început să mă plictisească. Apreciez foarte mult faptul că nu te-ai purtat cu mine cu mânuși. Îți mulțumesc.

— Pentru puțin.

Privirile li se întâlneau; ea știa că se întâmplă ceva. Atracția pe care o simțea față de el era prea puternică pentru a fi ignorată. Și nu începuse din seara aceea.

Simțise un nod în stomac din clipa în care el deschisese ușa despărțitoare a casei soților Walters și privirile li se întâlniseră pentru prima oară. Fusese tentată să-l privească mult, dar se abținuse. Acum, nu. Acum își lăsa privirea să-i cerceteze chipul.

Existau astfel de priviri în scenele pe care le interpretase în Drumuri. În care era vorba de un eveniment care schimba o viață, un moment de „trezește-te și fii atent, e ceva important”. Din clipa aceea, nimic nu avea să mai fie la fel. Spre încântarea telespectatorilor, simulase perfect acel lucru, dar nu îl simțise niciodată. Nu astfel.

Alex fu primul care rupse vraja, luând-o de braț și conducând-o spre casă.

— Aș vrea să-ți cer o favoare, spuse el, însoțind-o pe alee.

— Asta-i partea de afaceri a serii?

— Da. Vrei să mă ajuți cu niște cercetări pentru următoarea mea carte?

— Cum aș putea să te ajut?

Ajungând în dreptul ușii, el se întoarse pentru a o privi în față.

— Cedând, la prima întâlnire.

— Poftim?

— Te culci cu mine în seara asta?

— Nu!

— Bine. Am încheiat afacerea. Te-am rugat să mă ajuți în cercetare. Tu ai zis nu, bineînțeles, dar să știi că a fost o rugămințe justificată și din tot sufletul.

Ea încercă să rămână încruntată, dar îi venea să râdă.

— Crezi că fiscul o să considere asta o tranzacție legală?

— Rareori mi se cere să fiu atât de specific. Trecu o mașină, atrăgându-i atenția.

— E o stradă grozavă. Nu seamănă deloc cu zona unde mi-am închipuit că locuiești.

— La ce te așteptai?

— La ceva mai de lux.

— Am ceva luxos în Malibu. Asta am vrut când m-am mutat aici. O stradă străjuită de copaci într-o zonă liniștită. O casă veche de treizeci de ani, cu podele din lemn și verandă. Ceva spațios și plăcut.

O casă în care mama ta s-ar simți bine.

— Da, Probabil.

El îi sesiză imediat tristețea.

— Am făcut o gafă, nu-i așa? Ceva neplăcut?

— Părinții mei au murit când aveam opt ani.

— Dumnezeu! Ce s-a întâmplat?

Ea evită răspunsul, prefăcându-se că nu înțelege sensul întrebării.

— Am fost luată în grija statului.

— Adoptată?

— Nu. N-am fost niciodată adoptată pentru că eram bolnavă.

— Toții copiii se îmbolnăvesc.

— Nu așa. Aveam boala lui Hodgkin. A fost detectată repede, m-am vindecat, dar oamenii considerau riscant să înfieze o fetiță roșcată, slăbănoagă și cu probleme de sănătate.

Âși ridică privirea spre el.

— De aici povestea e mai urâtă. Ești sigur că vrei să auzi și restul?

— Încă n-am fugit.

— Ești liber s-o faci oricând.

Ea făcu o pauză; el rămase pe loc. După aceea, ea trase aer în piept și continuă:

— Am fost mutată dintr-o casă în alta. Datorită respingerilor repetate, am început să mă port urât ca să atrag atenția. Pe scurt, eram îngrozitoare.

— Cred.

— Totdeauna am fost altfel decât ceilalți copii, mai întâi pentru că eram foarte bolnavă și apoi pentru că nu aveam părinți adevărați. Din fericire, am supraviețuit fără prea multe probleme psihice.

— Și asta cred. Pari o adevărată luptătoare. Ea își încordă bicepșii slabi și el râse.

— Ce anume ți-a provocat boala de inimă?

— Chimioterapia la care am fost supusă pentru combaterea bolii lui Hodgkin. A distrus cancerul, dar a făcut foarte rău inimii, care a murit încetul cu încetul de-a lungul anilor.

— Fără să-ți dai seama?

— Absolut. Duceam o viață perfect normală. În timpul ăsta, inima mea se pietrifica. Când foarte puțini mușchi mai funcționau, am început să observ că nu mai aveam putere. M-am gândit că munceam prea mult, dar nici odihna, nici medicamentele nu-mi mai făceau bine. M-am dus să-mi fac un control și am ajuns în cabinetul unui cardiolog. Spre groaza mea, - acesta mi-a spus că o mare parte din inimă se întărise atât de mult, încât părea de piatră. Nu mai

putea pompa suficient sânge. Funcționa la un sfert din capacitate, ceea ce însemna că aveam nevoie de un transplant. Altfel, muream.

— Ți-a fost frică?

— Nu m-am speriat, cât am fost furioasă. Nu avusesem o copilărie ușoară, dar învinsesem toate obstacolele. Eram o vedetă de televiziune. Milioane de oameni mă iubeau. Își modificau programele în funcție de aparițiile mele zilnice. Viața mea era extraordinară, când, deodată, asta. Aș fi vrut să-l iau pe Dumnezeu de guler și să-i spun „Hei, nu-mi place să mă plâng, dar ce-i mult strică!” Bănuiesc că a primit mesajul, dovadă că m-a lăsat să trăiesc.

— Și de-aici Copiii lui Cat.

— Și de-aici Copiii lui Cat, șopti ea zâmbind încântată că era de ajuns de intuitiv ca să facă legătura.

Continuă să-și zâmbească. Încetul cu încetul, zâmbetele dispărură, dar privirile rămaseră. Întunericul era foarte profund pe verandă. La fel și tăcerea. Mai trecu o mașină, dar, de data aceasta, nici nu fu observată. Un țăntar se opri pe brațul ei, dar ea îl îndepărtă absentă!

Stăteau față-n față, privindu-se în ochi cu o intensitate crescândă, mișcându-se imperceptibil, dar, oricum, apropiindu-se. Fără nici un cuvânt, el își strecură mâna în decolteul ei și își plimbă vârfurile degetelor de la baza gâtului până în mijlocul pieptului ei, urmărindu-le progresul cu ochii.

— Mă așteptam să văd o cicatrice.

Vocea lui joasă și șoptită stârni un răspuns profund în interiorul ei.

— A dispărut, deși eu o mai văd încă.

— Da?

— Da, chiar dacă nu mai e.

— Hmm. Te-a durut?

— Cicatricea?

— Ceva? Tot?

— O parte, a fost... complicat.

— Doamne, ești curajoasă.

— La reanimare n-am fost deloc curajoasă. Furtunuri, catetere, senzația aceea înecăcioasă. Deși mi se spusese la ce să mă aștept, am intrat în panică. A fost oa adevărată cameră de tortură.

— Îmi închipui.

— Nu, nu poți, dacă n-ai trecut prin asta.

— Sunt convins că ai dreptate.

— Singurul lucru care m-a ținut în viață a fost acela că știam că am o inimă nouă. O simțeam bătând. Părea atât de puternică!

— Ca acum? o întrebă el, apăsându-și mâna și mai mult pe pieptul ei.

— Nu, acum bate și mai tare.

Vorbeau în șoaptă. Vârfurile degetelor lui continuau să-i maseze mijlocul pieptului. Rușinată fiind, de cicatrice, era uimită că îl lăsa să o atingă. Totuși,

Într-un fel, i se părea firesc. Atingerea lui era curioasă, dar blândă și, intenționat sau nu, erotică. Ea simțea că se topește.

O delicioasă moleșeală puse stăpânire pe ea, la fel de atotcuprinzătoare ca o anestezie. Extremitățile nervoase îi zbârnâiau și fremătau, devenind deosebit de sensibile.

El urmărise cu privirea punctul de contact dintre degetele lui și pielea ei, dar, treptat, își ridică ochii spre ai ei. Privirile li se întâlneau și comunicară dorință. Nevoie.

— Nu mă inviți înăuntru? o întreabă el răgușit.

— Nu. O să pleci supărat?

— Nu. Doar dezamăgit.

Apoi buzele lui le cuprinseseră pe ale ei într-un sărut. O luă în brațe. Limba lui o căută pe a ei și, când acestea se atinseseră, el scoase un geamăt extrem de masculin, care o tulbură. Îi cuprinse ceafa, strecurânduși degetele prin părul care îi cădea puțin, peste guler.

Se mișcau împreună. Mijlocurile li se uniră cu intimitate. Mâna lui rămase sub bluza ei, desfăcută deasupra inimii, care îi umplea palma cu bătăi rapide.

Cealaltă mână și-o mișca agresiv peste spatele și șoldurile ei. Îi cuprinse șezutul îmbrăcat în blugi și o ținu strâns lângă el. Pasiunea sărutărilor lui crescuse în intensitate.

Cat își îndreptă capul și încercă să își recapete respirația.

— Alex?

— Hmm?

Gura lui îi săruta cu lăcomie gâtul.

— Trebuie să plec.

El își ridică privirea și clipi de câteva ori.

— Ah, da. Așa e.

Cu o mișcare bruscă își retrase mâna de sub bluza ei, își dădu la o parte de pe frunte o şuviță de păr și dădu să plece. Coborî cele trei trepte odată. Ea simți brusc remușcarea ca pe o durere acută.

— O să mă suni?

El se opri și se întoarse.

— Vrei?

Ea avu impresia că toate cele zece degete de la picioare i se aflau pe marginea unei trambuline foarte înalte. Avea să cadă în necunoscut până ateriza, fie minunat, fie îngrozitor. Dar nu avea să o știe până nu făcea acel salt. Indiferent cât de periculos era, voia să riște și să descopere ce se afla jos.

— Da, vreau.

— Atunci, o să te sun.

Âi trebui ceva timp până își reveni de pe urma sărutărilor. Se plimba amețită prin casă, uitând de ce intrase într-o cameră, incapabilă să se concentreze asupra altui lucru decât asupra felului cum simțise gura lui Alex pe

a ei și mâinile lui pe trup. Se dezbracă, făcu un duș și bău un ceai de plante într-o încercare de a se relaxa și de a coborî de pe culmile erotismului.

În cele din urmă, crezând că va putea dormi, străbătu casa stingând luminile, dar, în timp ce înclua ușa de la intrare, zări corespondența pe măsuta din hol, unde o lăsase.

— La naiba.

Ar fi vrut să se ducă la culcare, să ia perna în brațe și să retrăiască momentele petrecute cu Alex Pierce. Dar, dacă lăsa scrisorile nedeschise în seara aceea, avea să aibă un număr dublu de desfăcut în seara următoare.

Ajungând la un compromis, luă scrisorile cu ea în pat. Le trie imediat aruncând reclamele pe jos și punând facturile de plată pe noptieră.

Ultimul plic o făcu să ezite, pentru că era complet alb. Numele și adresa ei formau trei rânduri scrise la mașină pe mijlocul lui. Nu exista nici un antet și nici o adresă a expeditorului, deși avea ștampila localității.

Îl deschise intrigată și găsi o tăietură din ziar, lată cât o coloană și lungă de patru paragrafe. Nici un cuvânt. Nici o explicație.

Parcurse repede articolul, după care îl reluă cu un interes crescând. Memphis, Tennessee. Jerry Ward, un băiat în vârstă de șaisprezece ani, se înecase neputând să iasă din camionetă. Se părea că pierduse controlul autovehiculului pe un pod alunecos din cauza ploii și căzuse în pârau din apropierea locuinței sale. Au trecut ore întregi până când au fost găsite mașina și cadavrul lui.

Cat examinează plicul simplu în care fusese expediat articolul. Acesta ar fi putut fi publicat în orice ziar din țară. Era un articol de umplutură. Majoritatea cititorilor i-ar fi aruncat o privire, după care ar fi trecut la Ann Landers sau la pagina sportivă.

Numai că expeditorul anonim știa că avea să-i stârnească interesul lui Cat Delaney fiindcă ea și băiatul din Memphis aveau ceva în comun.

Jerry Ward suferise un transplant de inimă. După ce se luptase cu acea boală necruțătoare încă din fragedă copilărie, fusese operat, dar murise într-un tragic accident.

Acea crudă ironie nu îi scăpă lui Cat.

Și bănuia că aceea era și intenția expeditorului.

Capitolul nouăsprezece.

Nancy Webster se strecură în pat lângă soțul ei. Îi puse mâna pe burtă, un gest obișnuit care le încheia ziua în mod oficial. El o acoperi și i-o mângâie absent.

— La ce te gândești în seara asta? Îl întrebă ea încet.

— La o mulțime de lucruri, răspunse el zâmbind.

— Ca, de pildă?

— Nimic deosebit.

La începutul căsniciei comenta cu ea toate aspectele zilei lui de lucru. Vorbeau despre speranțele și visurile lor în șoaptă ca să nu-i audă copiii care dormeau în camera de alături.

Cu trecerea timpului, au apărut alte obligații, unele din ele având prioritate în fața acelor discuții liniștite pe pernă. Nancy ducea dorul acelor zile când el ținea la părerea ei mai mult decât la a altora. Încă o mai făcea, știa acest lucru, numai că nu i-o mai cerea atât de des ca înainte de a se bucura de succes.

— Măine iese clasamentul Neilsen pentru gradul de popularitate.

— Ultima oară, WWSA a fost cu mult înaintea altora, îi aminti ea. Principalul tău rival era pe locul doi, cu mult în urma ta. Presimt că, de data asta, o să ai și mai mult succes.

Sper să ai dreptate.

Ea se cuibări și mai mult lângă el, punându-și capul pe umărul lui.

— Ce mai este?

— Ah, nimic. Totul.

— Cat Delaney?

Âi simți imediat reacția. O subtilă încordare a mușchilor” o ușoară retragere, deși continuau să se atingă, totuși inconfundabilă.

— De ce m-aș gândi la Cat? Întrebă el cu o ușoară asprime. Mai mult decât la Dirk Preston, Wally Seymour sau Jane Jesco? spuse el enumerând alte personalități ale emisiunilor în direct realizate la WWSA.

— Asta te întreb și eu, Bill, spuse ea încet. Există vreun motiv anume pentru care te-ai gândi la Cat?

— Face o treabă excelentă pentru noi, dar săptămâna trecută a avut încurcătura aia cu cei care au anulat înfierea, spuse el după care făcu o pauză. Slavă Domnului că n-au dat vina pe noi.

Se mișcă puțin. Sub pătură, piciorul i se atinse de al ei, dar și-l trase înapoi.

— Cat e conștiincioasă. Cred că exagerează chiar. O admir și îmi place.

— Și mie îmi place, spuse Nancy ridicându-se într-un cot și uitându-se la el. Dar nu vreau să-mi împart soțul cu ea.

— Ce tot spui acolo? Întrebă el brusc.

— Bill, ceva nu e în regulă între noi.

— Totul e în regulă.

— O simt. Sunt măritată cu tine de mai bine de treizeci de ani. În fiecare noapte am dormit alături de tine. Te-am văzut fericit, trist, frustrat, entuziasmat, deprimat. Îți cunosc toate stările de spirit. Te... te iubesc.

Glasul i se frânse și nu suportă acest lucru, pentru că nu voia să devină o soție plângărească care își trimitea bărbatul drept în brațele alteia, mai înțeleghătoare și mai puțin dispusă să necăjească și să pună întrebări.

El îi atinse părul.

— Și eu te iubesc. Și jur pe Dumnezeu că între mine și Cat Delaney nu-i absolut nimic.

— Dar te obsedează. Chiar dinainte să o cunoști.

— O voiam pentru WWSA.

— Nu minți, izbucni ea. E mai mult decât un simplu interes profesional. Ai mai căutat oameni importanți și înainte, dar nu cu încăpățânarea cu care ai urmărit-o pe ea. Te obsedează sexual?

— Nu! strigă el cu asprime, dar își coborî glasul și repetă: Nu, Nancy. Ea îl privi, căutând să afle adevărul, dar ochii lui nu trădau nimic. Acel caracter implacabil îl ajutase să devină un excelent om de afaceri. Dacă nu voia să i se citească gândurile, nimeni nu o putea face.

Continuarea discuției ar fi echivalat cu a-l face mincinos, ceea ce ar fi creat între ei o distanță și mai mare, așa că, deocamdată, ea renunță.

— Bine.

O trase lângă el și o înconjură cu brațul.

— Știi că te iubesc. Știi foarte bine asta, Nancy.

Ea încuviință, dar, pentru a fi mai convinsă, voia să i-o demonstreze fizic. Luându-i mâna, i-o puse pe sân. El răspunse. Se sărutară, se mângâiară. Când o penetră, ea îl înconjură cu picioarele posesiv.

După aceea, se strânse lângă el, ascultându-i răsuflarea profundă și ritmică. Deși erau lipiți unul de celălalt, deși contactul lor fusese sexy și plin de pasiune, îi lipsise acea intimitate spirituală pe care o împărțiseră de ani de zile. Ceva se interpunea.

Cat Delaney nu părea genul de femeie care să se încurce cu un bărbat însurat, dar, în definitiv, era actriță. Atitudinea ei prietenoasă putea fi o prefăcătorie. Nancy nu era niciodată împăcată când era vorba de alte femei. Bill era un bărbat bine, fermecător, bogat – o pradă excelentă pentru o mulțime de femei a căror moralitate nu le-ar fi împiedicat să strice o căsnicie.

Chiar dacă totul mergea atât de bine între ei, acest lucru se putea întâmpla. Îl cunoscuse pe Bill și se căsătoriseră în timpul colegiului, dar multe căsnicii se stricau după treizeci de ani și chiar mai mult. Nu se putea baza pe sentiment să-l țină împreună și nici pe cei șase copii ai lor.

Nancy se baza doar pe dragostea, care dura de mai mult de trei decenii, și pe ea însăși. Se menținea într-o formă fizică excelentă. La cincizeci și patru de ani, pielea ei era netedă și întinsă. Datorită faptului că părul ei era de culoarea mierii, firele albe nu prea se vedeau. Făcea exerciții într-o sală de sport trei zile pe săptămână și juca golf și tenis, ceea ce ajuta la combaterea îmbătrânirii. Când se privea în oglindă, considera fără modestie că arăta mai bine decât multe femei care aveau jumătate din vârsta ei.

Nu avusese niciodată ambiția să facă o carieră. În schimb, își concentrase toată energia pentru ca Bill să reușească acest lucru. Începuse în adolescență ca operator și își făcuse drum încetul cu încetul până la departamentul de

comerț, după care se apucase de management, plimbându-se de la un post de televiziune la altul, dintr-un oraș în altul, dintr-un stat în altul.

În primii cincisprezece ani de căsătorie, avuseseră atâtea adrese, încât Nancy le pierduse șirul. Nu o deranjase acea permanentă mișcare. Cu fiecare slujbă, Biil înainta ierarhic și ea știa cât de important era acest lucru pentru el.

În timp ce era director general la un post din Michigan, aranjase vânzarea acestuia unui conglomerat, ceea ce îi adusese un premiu însemnat. Noii proprietari îl rugaseră să rămână, dar el preferă să folosească premiul pentru achitarea propriului său post, WWSA devenise un alt copil pentru el și pentru Nancy.

Ea plănuia să-i fie confidentă, soție, prietenă și amantă până când avea să-și dea ultima suflare. Îl iubea pe William Webster și ar fi făcut orice pentru a-l păstra.

Cu capul pe pernă, îl privea cum doarme. Alături de acel bărbat cunoscuse o iubire cum nu crezuse vreodată că există. Dragostea ei pentru el era complexă și cu multe fațete, marcată de evenimentele importante din viața lor. Ziua nunții. Fiecare etapă a carierei lui. Fiecare succes și eșec. Nașterea fiecărui copil. Moartea unuia. Deodată, l se tăie răsuflarea.

Dacă Biil nu era obsedat sexual de Cat Delaney? Dacă totul avea vreo legătură cu Cat? Acea posibilitate o umplu de groază.

— Bună dimineața, domnișoară Delaney.

Cat încremeni când o văzu pe Melia King la biroul secretarei lângă ușa redactorului șef.

— Scuză-mă o clipă, spuse Melia răspunzând apoi la telefon. Bună dimineața. Postul de televiziune WWSA. Cu cine doriți?

Apăsă pe un buton făcând legătura cu unul din redactori, după care îi aruncă lui Cat un zâmbet dulce.

— Acum lucrez aici.

Cat își schimbă direcția. Preferând scările în locul liftului, ajunse la biroul personal într-un timp record și se duse direct la secretară. Fără nici o introducere, o întrebă dacă Melia King mai era încă angajata lor.

— Este secretară în redacția de știri acum.

— Cum e posibil? Întrebă Cat. Eu am concediat-o acum două săptămâni.

— A fost reangajată.

— Când? De ce?

— Nu am voie să discut despre un alt angajat cu dumneata, domnișoară Delaney. Mi s-a spus să o reangajez, zise ea. Asta-i tot ce știu.

Cat aruncă o privire ușii închise a biroului unde se afla directoarea personalului.

— Aș vrea să vorbesc cu ea. Te rog să mă anunți.

— Nu este aici, domnișoară Delaney. Dar îi voi transmite că ai căutat-o.

— Nu, mulțumesc. Nu pot să aștept.

Se întoarse să plece, după care se uită la secretara speriată și îi spuse:

— Promit să nu te amestec în treaba asta.

Părăsi biroul personalului, străbătu holul furioasă și dădu buzna în cel al directorului general.

— E înăuntru?

Asistenta lui Webster păru și jignită și speriată, de parcă acea vrăjitoare cu părul în flăcări și ochii scânteietori îi ceruse banii sau viața.

— Da, dar...

— Mulțumesc.

Bill vorbea la telefon când ușa se deschise brusc, își ridică privirea furios, dar când văzu cine era oaspetele neașteptat, zâmbi și îi făcu semn să intre.

— Da, da, mai vorbim săptămâna viitoare. Desigur. Mulțumesc. La revedere.

Ânchise și se ridică politicos, zâmbind larg.

— Mă bucur că ai venit, Cat. Speram să avem ocazia să stăm puțin de vorbă azi.

— N-am venit să stăm puțin de vorbă.

Tonul ei aspru îl luă prin surprindere și zâmbetul îi pieri.

— Văd. la loc.

— Prefer să stau în picioare. Știai că Melia King se află din nou pe statele de plată?

— Ah, deci asta-i problema.

— Directoarea personalului a reangajat-o după ce eu am concediato. Numi închipui de ce a făcut asta, dar aș vrea să intervii și să-mi susții hotărârea.

— Nu pot face asta, Cat.

— Bine, dar tu ești directorul general. Sigur că poți.

— Nu pot, pentru că eu am aprobat reangajarea domnișoarei King.

Ea se așeză, dar fără să-și dea seama. Șocul îi înmuiase genunchii, făcând-o să se prăbușească pe un fotoliu. După ce îl privi neîncrezătoare timp de câteva secunde, își propti ambele mâini de birou și se aplecă spre el.

— De ce, Bill?

— Chestiunile astea sunt complicate, Cat. La suprafață pot părea simple, dar te asigur că sunt foarte dificile.

Calmul lui o enervă.

— Doar n-ai de gând să spui că n-am de ce să-mi bat frumosul căpșor, nu? El se încruntă.

— Nu ți-am vorbit ironic.

— Pe naiba. Și nu mă lua pe ocolite, da? Spune-mi concret. Oricât de complexe ar fi problemele, cred că voi fi în stare să le-nțeleg. De ce ai împiedicat plecarea Meliei?

— Din două motive. Unu, e hispanică și trebuie să abordăm angajările și concedierile minorităților cu foarte multă grijă. Lucrezi de destulă vreme în

domeniu ca să știi că, dacă violezi în vreun fel Legea Posibilităților Egale de Angajare – chiar dacă cineva doar bănuiește că ai încălcat-o – ești luat imediat la bani mărunți. Cu cât costă un timbru poștal, cineva poate face o plângere care poate duce la închiderea unui post de televiziune.

— Concedierea n-a avut nici o legătură cu originea ei etnică și știi asta foarte bine.

— Știu! dar dacă am fi verificați, părerea mea n-ar avea nici o importanță. Uite ce e, Cat, știu că ai avut probleme cu ea, dar n-ai spus niciodată ceva concret.

— Pentru că n-am vrut să zici că mă plâng.

— Preciez asta, spuse el. Din păcate, de data asta, tactul nu ți-a mai fost de ajutor. Dacă ar fi existat niște rapoarte scrise privind neglijența sau incompetența domnișoarei King, ai fi putut cere concedierea ei fără nici o problemă, dar, fără astfel de documente, dai impresia că ai concediat-o din răzbunare, ca urmare a unui conflict de personalități. Am fi luați în focuri. Domnișoara King a știut acest lucru și a discutat cu directoarea personalului, care apoi mi-a prezentat problema mie. Totul a fost foarte civilizat, dar mesajul subtil al domnișoarei King a fost foarte limpede.

— Ea a supralicitat și tu te-ai făcut mic.

— Am reangajat-o spre binele postului, spuse el cu răceală. Reangajarea Meliei era un fapt împlinit. Webster nu avea să-și schimbe decizia. Cat știa că nu va câștiga nimic dacă îi spunea acum despre incidentul cu medicamentele și mărturisirea ulterioară a Meliei.

— Nu că ar avea vreo importanță, dar care e celălalt motiv? Ai spus că sunt două.

— Are un handicap.

— Un handicap? repetă ea răsând sec. Dacă există o angajată fără nici un cusur fizic, atunci ea e.

— E dislexică.

— Oh, Doamne, spuse Cat amintindu-și de câte ori o certase pe Melia pentru că nota greșit numerele de telefon. Habar n-am avut.

— Nimeni n-a știut. N-a scris nimic în dosarul ei la angajare. A învățat să se descurce, dar nu reușește totdeauna. Poate de aceea a făcut și atâtea greșeli.

— Poate.

Dislexia tot nu era o scuză pentru faptul că îi aruncase medicamentele la gunoi. Cat îi înțelegea situația și ar fi fost gata să-i uite toate greșelile din trecut dacă Melia ar fi avut o atitudine mai agreabilă.

— Trebuie neapărat să lucreze într-un loc unde e nevoie în permanență să noteze corect nume și cifre?

— Insistă că se poate descurca. Și, în plus, a fost singurul post pe care i l-am putut oferi. Și, chiar și așa, a trebuit să facem niște modificări în schemă.

— Vai, vai, ai fost grijuliu.

— Nu-ți stă bine să fii sarcastică. Încă furioasă, se ridică să plece.

— Înțeleg în ce poziție delicată te-ai aflat, Bill. Înțeleg și că, pentru binele postului, n-ai avut de ales în ceea ce privește modul în care ai acționat. Ceea ce mă deranjează extrem de mult e faptul că n-am fost consultată. M-ai făcut să par o proastă și mi-ai luat orice putere.

— Nu-i adevărat, Cat.

— Ba mă tem că e. Dacă eu, sau oricine altcineva care se presupune că deține o funcție executivă, nu pot fi sigură că decizia mea e pusă în aplicare, atunci ce rost mai are să ne împluternicești? În ciuda dislexiei Melia a meritat să fie concediată.

— S-ar putea, dar asta-i natura domeniului nostru.

— Ei bine, partea asta din natura domeniului știe să sugă! El se ridică și ocoli biroul.

— Exagerezi cam mult, Cat. Te-a supărat cumva altceva? „Da”, își spuse ea. „Plicul acela.”

Articolul și plicul în care sosise se mai aflau încă în sertarul noptierei. Încercase să-și spună că era vreo glumă proastă și să le arunce pe amândouă, dar ceva o făcuse să le păstreze. Și mai tulburător era faptul că au fost trimise de către o persoană anonimă. Aceasta nu sugera neapărat răutate; poate arăta doar, că expeditorul era insensibil și avea un ciudat simț al umorului.

Nu ajunsese la nici o concluzie. Era cu siguranță prematur să-i spună lui Bill, care, fără îndoială, ar fi luat-o drept parandică. Și ar fi avut perfectă dreptate.

— Totul e grozav, spuse ea arborând un zâmbet fals și schimbând subiectul. Ți-am spus de ultimul nostru succes? Ți amintești de Chantal?

— Fetița care avea nevoie de un transplant de rinichi?

— Exact. Părinții ei adoptivi au acceptat întreaga responsabilitate pentru îngrijirea ei medicală. Ieri au găsit un donator și aseară au operat-o. Deocamdată, totul e bine.

— Asta-i o veste minunată, Cat. Cred că putem scoate puțină publicitate din chestia asta.

— Și eu cred. L-am și rugat pe Jeff să compună și să distribuie un comunicat de presă, i-am spus să i-l trimită întâi lui Ron Truitt. Dacă nu scoate un articol, îl putem acuza de tratament discriminatoriu.

— Așa puse ambele mâini pe umerii ei și o strânse ușor.

— Nu te mai gândi la problema cealaltă. E un nimic față de treaba excelentă pe care o faci. Ține-o tot așa și lasă conducerea zilnică a postului în seama mea.

— O să-mi dau toată silința să țin minte. Totuși, când mă enervez, îmi pierd memoria.

El râse și o conduse până la ușă.

— Ai avut dreptate să fii furioasă. Lasă-mă să-mi iau revanșa. Nancy intenționează să organizeze o petrecere.”Vrea să te prezinte unor oameni care ne pot ajuta să facem acea gală a celebrităților în scopul adunării fondurilor despre care am vorbit. Ce zici de sâmbăta viitoare?

— Grozav. Pot să vin cu propria mea celebritate?

— Bineînțeles. Cine e?

— Alex Pierce.

— Scriitorul?

— Ai auzit de el?

— Cum aș fi putut să nu aud? Se spune că ar fi un al doilea Joseph Wambaugh. Nu știam că locuiește în San Antonio.

— Cred că nicăieri nu e acasă, dar acum e aici fiindcă lucrează la următoarea carte.

— Adu-l neapărat. Nancy o să fie în culmea fericirii.

Capitolul douăzeci.

— Deci, vrei să mergi?

— Cu ce trebuie să mă îmbrac?

— Pentru început, trebuie să ai pantofi și ciorapi. Telefonul amplifică râsul jos al lui Alex, care îi gădilă urechea lui Cat și îi făcu pielea pe brațe ca de găină. Era ridicol, își spuse ea. Se purta ca o școlăriță la prima iubire.

Mai tot timpul se gândea la el. Îi distrăgea atenția la serviciu și o lua cu amețeală când îi auzea vocea. Ridicol!

— O să văd dacă o să găsesc o pereche de ciorapi ca lumea, spuse el.

— Nu-i ceva prea elegant, dar n-aș vrea să mă simt prost din cauza partenerului meu. Vor veni niște oameni foarte importanți, zise ea apoi imitând accentul britanic. Nancy Webster organizează o petrecere pentru adunarea de fonduri destinate copiilor și n-o să-ți mai vorbesc niciodată dacă faci vreo greșeală care i-ar costa pe copii niște bani.

— Promit să nu mă scarpin, să nu mă scobesc sau să nu suflu nimic din ce n-ar trebui scărpinat, scobit sau suflat în public.

— Ah, îți mulțumesc că m-ai liniștit, zise ea gemând. Probabil că o „să mă faci de râs”. Sau o să uiți să apari.

— O să-mi fac un semn în calendar.

— O să uiți să verifici calendarul. Nu-ți amintești că așa ne-am cunoscut?

— Cea mai bună greșeală pe care am făcut-o vreodată.

Ea roși de plăcere și se bucură că el nu îi putea vedea zâmbetul prostesc.

— Ca să fiu mai sigură, o să te sun cu vreo două ore înainte și o să te iau cu mașina mea.

— Bună idee.

— Lucrezi în seara asta?

— Da, dar în ultima vreme am descoperit că mi-e greu să mă concentrez. Mă-ntreb de ce, oare?

Ea se simți străbătută din nou de un val de plăcere. Era măgulitor să distragi atenția. Se întâlniseră de două ori după prima seară. O dată la un restaurant pentru a lua cina, după care își văzuse fiecare de treabă. A doua oară venise să o ia – cu o mașină.

Merseseră la The Riverwalk, unde mâncaseră o mâncare mexicană proastă și apoi se plimbaseră pe faleză de la San Antonio River prin centru. După un timp, lăsară magazinele și galeriile turiștilor și, traversând strada, cumpărară conuri de înghețată de la un vânzător somnoros și se așezară pe o bancă izolată și umbrită din Alamo Plaza. Soarele apusese, iar autobuzele cu turiști plecaseră, lăsând fortăreața pustie, arătând impunătoare și senină, un monument potrivit pentru ceea ce se întâmplase acolo cu 150 de ani în urmă.

— Ce hotărâre au luat, nu? zise el sfărâmând în dinți o bucă de înghețată. Tu ai fi rămas să lupti până la moarte?

— Grea întrebare. Cred că da, dacă aș fi știut că n-am altceva de pierdut decât propria mea viață.

Luă o bucă de înghețată cu vârful limbii.

— Și eu am făcut cam la fel, zise ea și, văzând că o privește nedumerit, continuă: Chiar înainte de a mi se face transplantul, mi-am dat seama deodată că erau pe cale de a-mi scoate inima. Te rog să nu mă-nțelegi greșit, adăugă ea repede. Îmi doream cu disperare o altă. Dar, o fracțiune de secundă, am fost nesigură. Trebuia să mor ca să pot trăi. Era un gând teribil.

Al privi zâmbind.

— Dar a trecut și acum am o altă inimă, o a doua viață.

— Așa mănca înghețatele în liniște. O trăsură trasă de un cal trecu pe lângă ei. Nu avea pasageri, era doar vizitiul care stătea cu umerii aduși și cu bărbia în piept, părând la fel de plictisit precum calul.

— Cat?

— Hmm?

— Știi cine ți-a donat inima?

— Nu.

— Nu știi nimic despre...?

— Nu și nici nu vreau.

El încuviință, dar era evident că nu-i conveneau răspunsurile ei scurte.

De ce? Adică, e ceva caracteristic celor care fac transplantul de inimă?

— Unii vor să i cunoască pe membrii familiei donatorului și să le mulțumească personal. Vor ca aceștia să știe că sunt conștienți de sacrificiul pe care l-au făcut. Alții vor să afle cât pot de multe despre donatorul lor, zise ea scuturând din cap categoric. Eu, nu. N-aș putea suporta așa ceva.

— În ce sens?

— Dacă i-aș dezamăgi?

— Mă îndoiesc că s-ar întâmpla una ca asta.

— Există prea multe riscuri. În loc să stau să mă întreb cine a făcut să fie totul posibil, prefer să fac ceva cu viața mea, ca sacrificiul lor să nu fie în zadar.

Conversația se încheiase acolo. El nu mai insistase și ea era bucuroasă, căci era un subiect delicat. Cu el discutase despre acea problemă mai mult decât cu oricine altcineva, în afară de Dean.

Acum se uită la sertarul noptierei și se gândi să aducă în discuție un alt subiect neplăcut – corespondența pe care o primise de curând. Oare va fi de părere că articolul despre băiatul din Memphis avea vreo legătură cu ea? Dacă nu, de ce îi fusese trimis? Îl ținuse deja destul de mult din treabă.

— Te las acum. Iartă-mă dacă te-am deranjat.

— Nu-ți face probleme. Lucram de ore întregi și simțeam oricum nevoia unei pauze. Îți mulțumesc că m-ai invitat la petrecerea familiei Webster.

— Îți mulțumesc că ai acceptat să mergi.

— O să-ncerc să fiu cuminte.

— Te-am necăjit doar.

— Știu.

Ea îi simți zâmbetul din glas. Semăna cu al ei.

— Noapte bună, Alex. Pe sâmbătă seara.

Avea un zâmbet prostesc după ce închise. Fără îndoială, scăpa controlul. Nu îi stătea în fire să fie nesăbuită sentimental. Datorită copilăriei, îi era teamă de legături. Fusese silită să părăsească un număr destul de mare de frați și surori adoptivi după ce se legase de ei profund. Legăturile duseseră în mod inevitabil la rupturi, care o făcuseră să sufere extrem de mult.

Cu toate acestea, se lega mult și repede de Alex Pierce.

Ce simțea, oare, pentru ea?

Ar fi vrut să se culce cu ea. Acest lucru îl știa cu certitudine. Avea un libido sănătos. Ajungea să citești fragmentele sexuale, din cărțile lui pentru ați da seama. Și Cat le citise. De câteva ori.

Bineînțeles că nu era de acord și nici nu-i păsa cum se purtau personajele lui masculine cu femeile. Dacă i-ar fi numit misogini ar fi însemnat să le facă o nedreptate acestora. Cu câteva excepții, le arătau femeilor mai puțină considerație decât unei batiste de hârtie folosite.

Dar Alex nu părea să împărtășească misoginismul personajelor lui. Îi dădea impresia că are o părere foarte bună atât despre ea, cât și despre munca ei. Îi făcea complimente adesea.

Era capabil să râdă și să glumească, dar din fire era serios, uneori chiar grav. Nu îi plăceau trivialitățile. De asemenea, avea foarte puține de spus în legătură cu munca lui din cadrul poliției și, în acele rare momente în care o făcea, vocea îi era încărcată de o oarecare amărăciune. Trebuia să fi fost ceva neplăcut în legătură cu retragerea lui, care ea bănuia că nu fusese voluntară.

Și-l închipuise ca amant, dar și ca prieten. Dean îi mai era prieten încă, dar el era foarte departe. Ea avea nevoie de cineva în care să aibă încredere și care să fie mai aproape.

Privirea îi alunecă din nou spre sertarul în care se aflau articolul inițial și cel primit în ziua aceea.

Sosise într-un plic identic. La fel ca primul, nu conținea decât un articol decupat din ziar, de data aceasta localitatea fiind Boca Raton, Florida.

O femeie în vârstă de șaizeci și doi de ani fusese găsită moartă după ce căzuse din greșeală de pe o scară. Fiind singură acasă, încercase să ude o plantă atârnată de un cârlig în tavan. Alunecase de pe scară și căzuse prin ușa de sticlă, care dădea în curtea Interioară. Un ciob îi perforase plămânul.

La fel ca băiatul din Mernphis, suferise un transplant de inimă.

Cat nu știa ce să înțeleagă din acele mesaje. Ca fost polițist, care ar fi fost oare părerea lui Alex? Ar fi crezut că reprezentau un motiv de teamă sau le-ar fi luat drept niște glume proaste ale vreunui maniac?

Fusese gata să decidă că primul nu era nimic altceva decât așa ceva, când îl primise pe al doilea. Ciudată coincidență ca doi oameni cărora li se făcuseră transplanturi de inimă să moară în asemenea accidente bizare. Și mai ciudat era faptul că cineva o alerta cu privire la acele morți.

— Nebuni, spuse ea punând agitată articolele în plicurile lor și închizând cu putere sertarul noptierei. Probabil că fuseseră trimise doar ca să o tulbure și să o supere.

Nu avea să lase să se întâmple așa ceva. Dacă își făcea griji măcar pentru o clipă din cauza lor, lăsa un nebun să-i pună stăpânire pe minte. Scrisori trimise de maniaci se întâlneau adesea în meseria ei. Nu trebuia să le dea atenție. Dacă nu enunțau amenințări, nu trebuia să-și facă probleme din pricina lor.

Și, în plus, trebuia să se gândească la probleme mult mai presante ca, de pildă, cu ce avea să se îmbrace la petrecerea soților Webster.

Cat ajunsese cu cinci minute mai devreme la locuința lui Alex. Acesta era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni negri și o cămașă gri deschis. Mânele desfăcute îi atârnavă și numai doi nasturi erau încheiați. Era desculț.

Complimentul lui nu fusese atât un cuvânt, cât o expirație ușoară. Ei i se înmuiară picioarele.

— Mulțumesc.

— Arăți superb.

— Îți mulțumesc din nou. Îmi pare rău că am ajuns mai devreme. Circulația n-a fost atât de intensă cum mi-am închipuit. Decât să aștept în mașină, m-am gândit să vin să văd dacă nu cumva ești gata. Dar e foarte bine că nu ești. Nu-i nici o grabă. Avem destul...

— De ce ești atât de nervoasă? Doar am promis să mă-nalț cu ciorapi și pantofi, nu?

Era foarte intuitiv. Ea sporovăise aiurea pentru a-și masca tulburarea. Și mai mult o indispunea gândul că el o putea desluși atât de bine. Doar avea intuiția unui scriitor. Dacă ar fi trebuit să descrie scena aceea, ar fi pus personajul nervos să debiteze ca un idiot.

Faptul că era un atât de bun cunoscător al oamenilor o dezavantaja. Va trebui să fie mai prudentă pe viitor, să nu se trădeze prea mult.

El se dădu la o parte.

— Intră.

— Îi spuse păianjenul muștei.

— Nu mușc, zise el închizând ușa și încuind-o. Oricum, nu tare. Râzând și simțindu-se mai în largul ei acum, Cat își roti privirea în jur.

Mirosea a zugrăveală proaspătă. Tavanul și ferestrele înalte îi aduceau aminte de casa ei din Malibu.

— Dormitorul e sus, zise el. Bucătăria acolo, în spate. Iar ușile astea duble dau pe verandă.

— Îmi place.

— E drăguț, spuse el. După cum știi, nu prea stau mult într-un loc. Ea era impresionată de curățenie, de fapt până când zări poalele unei cămăși ieșind de sub pernele canapelei. Revistele de pe măsută păreau adunate în grabă, iar pe măsuta de cafea se vedeau urme de pahare intersectate asemeni cercurilor olimpice.

— Crede-mă, Delaney. Arăți fantastic în seara asta. Complimentul o făcu să se întoarcă brusc. Privirea lui era fierbinte și pătrunzătoare.

— Mulțumesc.

— Credeam că roșcatele nu poartă portocaliu.

— Nu-i portocaliu, ci arămiu.

— E portocaliu.

Rochia scurtă și dreaptă avea două bretele foarte subțiri și era acoperită cu discuri subțiri metalice care sclipeau ca niște bănuți. De când făcuse transplantul nu mai purtase nimic atât de decoltat. Cu câteva săptămâni în urmă n-ar fi făcut-o, dar Alex o ajutase să nu mai fie complexată din cauza cicatricii.

— Oricum i-ai spune are aceeași culoare cu părul și te face să strălucești ca o flacăra, îi spuse el.

— Cuvinte de scriitor. Ești poet și habar n-aveam.

— Poți să-ți dai seama după picioare, zise el uitându-se în jos. Simte-te ca acasă. Mă-ntorc imediat.

Urcă treptele câte două. Când ajunse sus, își descheie pantalonii și își vârî cămașa înăuntru.

— Trebuie să fie ceva de băut în frigider. Nu sunt sigur. Servește-te cu ce vrei.

— Bine, mulțumesc. Unde ți-e motocicletă? N-am văzut-o afară.

- Am dus-o la reparat.
- Foarte bine. Mi-ar plăcea să mai merg cu ea.
- Da. Dacă simți o dată atâta putere între picioare, îți place la nebunie.
- Foarte amuzant.
- O să-i duc dorul. Tipul mi-a spus că o să dureze câteva luni.
- Cum merge cartea?
- Prost.
- Nu cred.

Din experiența pe care o avea cu scriitorii știa că aceștia au, în general, o părere foarte proastă despre proiectele în curs.

Se plimbă prin living-room, căutând să-l cunoască mai bine pe proprietar. Nu găsi, însă, nimic. Singura amprentă personală a încăperii era graba în care încercase să facă ordine înainte de sosirea ei. Îi lipsea aerul pe care i l-ar fi dat un ocupant permanent. Nu existau fotografii de familie, bibelouri, corespondență sau chitanțe. Mobila nu avea personalitate și părea închiriată.

Era ușor dezamăgită.

Subscară văzu două lăzi cu titlurile celor două romane tipărite pe ele. Erau încă sigilate. De ce nu le împărțise încă rudelor și prietenilor, oare? Poate o făcuse, iar acelea erau în plus. Sau poate nu avea rude și prieteni.

Și poate că imaginația ei o luase razna.

Se uită printre jaluzelele de la ușile franceze. Veranda nu părea deosebită. Nefolosită.

Pe holul scurt spre bucătărie, observă o ușă închisă. O cămară? O cameră de toaletă? Se dădu puțin înapoi pentru a încerca să ghicească dimensiunile încăperii de dincolo de ușă. Era mai mare decât o cameră sau o baie.

Mâna i se îndreptă spre clanță înainte să își dea seama. Se opri puțin gândindu-se. De ce nu îi spusese de încăperea aceea? Să fi omis intenționat?

Răsuci clanța cu grijă. Ușa se deschise fără zgomot. Înăuntru era întuneric beznă. Deschise ușa și mai mult și își strecură capul prin acel spațiu.

O lumină foarte slabă pătrundea prin jaluzelele trase. Abia putea să deslușească formele, dar zări...

Capitolul douăzeci și unu.

— Naiba să te ia, Alex! exclamă ea eliberându-și mâna și întorcându-se spre el. M-ai speriat îngrozitor! Ce naiba ai?

El închise ușa cu zgomot.

— În camera asta n-are voie să intre nimeni.

— Atunci, de ce n-ai pus un semn cu „Intrarea interzisă”? Ce faci acolo, tipărești bani falși?

El o apucă de încheietură, mai slab de data aceasta.

— Îmi pare rău că te-am speriat. N-am vrut. Dar îmi apăr locul unde lucrez.

— Pentru a nu spune mai mult, zise ea furioasă.

— Te rog să înțelegi. Ceea ce fac acolo e extrem de personal, zise el și privi ușa închisă de parcă ar fi văzut prin ea. În încăperea aia mă simt foarte bine, dar și foarte rău. Acolo îi dau naștere fiecărui afurisit de cuvânt și nașterile sunt îngrozitor de grele și de dureroase. Acolo creez. Și tot acolo blestem procesul de creație. E camera mea de tortură ultrasecretă și masochistă.

Zâmbi cu tristețe.

— Știu că pare o nebunie pentru cineva care nu e scriitor, dar invadarea spațiului meu de lucru este echivalentă cu violarea subconștientului meu. Nu mi-ar mai aparține niciodată mie și gândurilor mele.

Mustrea era bine meritată. Nu ar fi trebuit să-și bage nasul într-o cameră închisă. Artiștii și sculptorii își țineau operele ascunse până când erau terminate. Nimeni nu auzea muzica vreunui compozitor până când aceasta nu atinge perfectiunea dorită de el. Ar fi trebuit să își dea seama că Alex avea să fie posesiv cu scrierile sale.

— Nu mi-am dat seama, spuse ea cu regret. Îmi pare rău.

— Poți să umbli pe unde vrei prin casă, numai în camera asta, nu. Îți permit accesul în cămară, în frigider, în spălătorie, chiar și la colecția mea de reviste erotice, dar camera, asta e interzisă.

— Curiozitatea mea, spuse ea clătinând din cap. Unul din consilierii pentru îngrijirea copiilor mi-a prezis că asta o să mă distrugă. Dar tot el consideră că ciocolata e otravă și m-a sfătuit să nu mănânc niciodată.

Îl privi, dar expresia ei era numai parțial una de căință.

— Mă tem că n-am ascultat nici unul din aceste sfaturi. El se sprijini cu o mână de perete.

— Te iert pentru curiozitate. Mă ierți pentru că am reacționat exagerat? Își pusese o cravată în jurul gâtului, dar nu îi făcuse nod încă. Mirosea a săpun – a piele masculină curată și umedă, ceea ce lui Cat i se părea mai atrăgător decât un parfum scump. Părul îi era încă nepieptănat și părea uscat doar cu prosopul. Pe scurt, era un bărbat splendid și incredibil de sexy.

— Ai o colecție de reviste erotice? Îl întrebă ea încet.

— Îhâ.

— De când ai început să le strângi?

— De când am știut ce anume era obscen.

— Chiar de atunci? Hmm. Aș vrea s-o văd și eu odată. El zâmbi leneș.

— Cred că ai o înclinație dubioasă, Cat Delaney.

— Țasta a fost încă un lucru care i-a derutat pe asistenții sociali.

El îi examinează chipul, după care privirea îi coborî asupra gâtului ei. Stătea atât de aproape, încât ca să o privească mai bine, trebui să își încline capul. Creștetul lui îi atinge ușor obrazul. Cat îi simțea răsuflarea fierbinte pe piept.

Încă îi mai ținea încheietura mâinii drepte, i-o lipi de perete, puțin deasupra capului, cu palma în afară. Îi sărută punctul acela delicat și străveziu unde îi zvâcnea pulsul. I-l mângâie cu limba.

Apoi, buzele lui trecură ușor peste ale ei.

— La ce oră începe petrecerea?

— A început de zece minute.

— La naiba, spuse el atingându-i cu gura locul de îmbinare a gâtului cu umărul.

— Dar m-am gândit că o să întârziem, cum e la modă.

— De ce? Credeai că n-o să fiu gata la timp?

— Nu. Așa... ăăă...

Nu putea gândi când el îi rodea ușor lobul urechii.

— Știi, în cazul în care am fi fost... reținuți.

— Vrei să fii reținută?

Ea simți un gol în stomac și un nod în gât.

— Mă gândeam la trafic sau ceva de genul ăsta.

— Ah, da, la trafic.

El încercă să se îndepărteze de ea, dar Cat îl apucă de cravată.

— Nu pierdem nimic, șopti ea. Or să prelungească puțin timpul destinat cocktail-grilor.

— Și nici unul dintre noi nu bea.

Âi ridică sânul ușor împingându-l cu mâna de dedesubt și își lăsă capul în jos spre umflătura de deasupra rochiei, sugându-i încet pielea. Cat gemu de plăcere și se arcui.

El își înălță capul și o sărută, limba fiindu-i agilă și provocatoare. Cum sărutul se sfârși până la urmă, el rămase cu buzele lipite de ale ei.

— Deci...?

— Ce anume?

— Vrei să ne f...?

Neașteptata vulgaritate îi stinse dorința ca o găleată cu apă rece azvârlită în față. Îl îndepărtă.

El își ridică mâinile în semn de nevinovăție și de capitulare.

— I-ai acuzat pe eroii mei că nu cer niciodată voie. – M-am gândit să încerc, atâta tot.

— Ai fi putut s-o faci mai politicos!

— Bine, spuse el spășit, împreunându-și mâinile sub bărbie. Doamnă, vreți să ne f..., vă rog?

— Foarte interesant.

Încercă să treacă pe lângă el, dar o prinse de mijloc și o lipi din nou de perete. De data aceasta, mai degrabă posesiv decât seducător, continuă să o sărute până când toată furiaei se risipi și îi răspunse cu tot atâta pasiune. Când îi dădu drumul, în cele din urmă, buzele fiind fierbinți Simțea furtive în tot corpul.

— Te vreau, îi spuse el. Dar nu când suntem așteptați undeva, având grijă să nu-ți stric coafura și machiajul trecându-și degetul mare peste buzele ei. Nu

când suntem așteptați la o petrecere care ar putea aduce niște bani pentru copiii tăi. Pentru că mă îndoiesc că o dată cu tine va fi de ajuns. Înțelegi?

Cu răsuflarea tăiată și excitată de cuvintele lui, ea nu putu decât să dea din cap în semn de răspuns.

— M-am distrat puțin fiind grosolan cu tine, dar invitația rămâne-n picioare. Cum am spus.

Ochii i se întunecară simțitor.

— Trebuie alese doar timpul și locul. Ne-am înțeles? Ea încuviință din nou.

El îi susținu privirea cât numără până la zece, după care se întoarse.

— Mai lasă-mă câteva minute.

— Cat, ai venit! exclamă Nancy Webster îmbrățișând-o. Toată lumea arde de nerăbdare să te vadă.

O menajeră în uniformă îi conduse pe Cat și pe Alex în living-room-ul casei familiei Webster, care, în seara aceea, era plină de cei mai importanți și mai influenți oameni din oraș. Zgomotul dovedea că Nancy Webster își putea face oaspeții să se simtă ca acasă.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Cat. Noi...

— A fost vina mea, zise Alex. S-a ridicat o problemă. Ceea ce îi atrase o privire ucigătoare din partea lui Cat, dar Nancy era atât de nerăbdătoare să-l cunoască, încât nu sesiză nici dublul înțeles al cuvintelor lui, nici mustrarea tăcută a lui Cat. Nancy îi strânse mâna.

— Bine ați venit, domnule Pierce.

— Alex, vă rog.

— Am fost atât de încântată când mi-a spus Bill că vei veni cu Cat în seara asta! Sunt extrem de onorată și fericită să te am ca oaspete.

— Sunt foarte bucuros că mă aflu aici.

— Vino să ți-l prezint pe soțul meu. Ce dorești să bei?

— Nancy era o gazdă perfectă. În curând îi puse în mână un pahar de Perrier și lămâie și îi făcu pe el și pe Bill să-și spună pe nume.

— Ți-am citit primul roman și mi s-a părut foarte bun pentru o primă încercare, spuse Bill.

Era una din acele remarci pentru care nu exista răspuns. Alex se întrebă dacă Webster își dădea seama de acest lucru și deduse imediat că da. Încerca să-l discrediteze fără să pară ceva evident.

— Ai spus, deci, cât putu de politicos:

— Mulțumesc pentru compliment și invitație.

— Lucrezi la o altă carte?

— Da.

— Acțiunea are loc în San Antonio?

— În parte.

Cat îl luă de braț pe Alex.

— Păstrează-ți întrebările, Bill. N-o să scoți nimic de la el. E foarte discret când e vorba de munca lui.

Webster îl privi curios.

— De ce?

— Dacă povestesc subiectul înainte să termin cartea, dispar toate surprizele. Nu pentru cititor, pentru mine.

— Scrii cartea fără să știi dinainte ce se va întâmpla?

— Nu întotdeauna.

Webster se încruntă, părând că se îndoiește.

— Mă tem că eu sunt prea practic ca să pot lucra astfel. „Cui naibii îi pasă?” se întrebă Alex.

Cat întrerupse tăcerea.

— Nu-mi place să mă laud, dar Alex m-a rugat să-l ajut în cercetare.

— Da? Întrebă Webster.

— Îi era greu să scrie scenele de dormitor, așa că i-am spus câte ceva din trecutul meu dubios de la Hollywood și i-am dat voie să... Făcu un gest ca și cum ar fi căutat cuvântul potrivit.

— Să improvizeze? Întrebă Nancy.

— Nu. Să le facă mai puțin șocante. Toată lumea din apropiere râse.

— Oricât de mult am vrea să-l monopolizăm noi, Bill, nu putem, spuse Nancy. Ceilalți oaspeți ai noștri nu ne-ar ierta-o niciodată. Cat? Alex?

Se strecură între ei și îi luă de braț.

— Mai întâi aș vrea să vă prezint noului nostru primar și soțului ei.

Âi plimbă prin toată încăperea, făcând prezentările. Alex fu încântat de numărul celor care se declarară admiratorii lui. Cat avea un număr și mai mare de fani. Toată lumea avea ceva de spus despre Copiii lui Cat. Ea niciodată nu voia să primească laudele singură, ci le împărțea cu restul echipei.

— De la Bill Webster în jos, toată lumea de la WWSA muncește pentru ca acest proiect să se bucure de succes, spuse ea.

Una dintre invitate pomeni de un articol care apăruse în numărul de duminică al ziarului Sari Antonio Light. Despre o fetiță care fusese înfiată recent și după aceea suferise un transplant de rinichi.

— Da, povestea lui Chantal e foarte interesantă, îi spuse Cat femeii care deschisese subiectul, după care se uită la Webster și adăugă încet: Mă întreb dacă lui Truitt îi place să înghită hapul.

Timp de câteva zile, reporterul urmărise povestea soților O'Connor, dar, în zadar. După ce departamentul de relații cu publicul al postului de televiziune dăduse o declarație, nu se mai făcuse nici un comentariu. La sfatul avocatului lor, soții O'Connor refuzaseră să se lase intervievați. Apoi, după ce psihiatrul i-a făcut să înțeleagă cu câtă pricepere își ascunsese fetița distrugerea emoțională, cei doi hotărâră, totuși, să o păstreze.

Atât agenția de stat, cât și Copiii lui Cat scăpaseră ca prin urechile acului. Cat spera ca acel articol mai recent să înlăture orice dubiu cu privire la validitatea programului.

— Ceea ce s-a întâmplat în viața lui Chanta! e o adevărată minune. Din păcate, există foarte mulți copii cu probleme deosebite care își merită propriile minuni. Plutesc prin universul adoptării provizorii. Fiți convinși că mulți părinți adoptivi provizorii sunt iubitori. Dar acești copii deosebiți au nevoie de un cămin al lor permanent.

Cina fu constituită din șapte feluri de mâncare și dură mai mult de două ore. Alex ar fi fost îngrozitor de plictisit dacă nu ar fi avut-o pe Cat alături, care, la îndemnul celorlalți, povesti câte ceva despre unii din copiii prezentați în cadrul programului.

Toți erau captivați de povestirile ei tulburătoare. Unele stârneau râsete, altele lacrimi. Modul animat în care vorbea ea era la fel de emoționant ca povestirile în sine. În glasul ei se simțea pasiunea față de programul pe care îl realiza.

Până se aduse crema de ciocolată albă, ea îi făcuse pe toți să discute aprins despre o petrecere de adunare a fondurilor la care să fie invitate diverse celebrități.

„ Când Alex îi ținu scaunul după masă, se aplecă și îi șopti:

— E ca și aranjat.

După ce toți ceilalți oaspeți plecară, soții Webster insistară ca el și Cat să mai rămână să bea o cafea pentru succesul serii.

— Haideți să mergem în biroul lui Bill, unde e mai plăcut, le sugeră Nancy conducându-i.

O menajeră aduse serviciul de argint, dar Nancy fu cea care turnă în cești.

— Vrei puțin coniac, Alex?

— Doar cafea, mulțumesc.

— Am observat că n-ai băut vin la masă, spuse Bill întinzându-se să ia ceașca de cafea cu puțin coniac pe care i-o turnase Nancy. Ești anti-alcoolic?

— Da.

Datorită faptului că nu se simțea obligat să-i explice lui Webster motivul abstenenței sale, Alex nu mai continuă. Cu toate acestea, tăcerea lui creă un alt moment de stânjeneală. Și, din nou, Cat o întrerupse.

— Acesta e un album de familie? Întrebă ea întinzând mâna spre o carte mare îmbrăcată în piele care se afla pe măsuta de cafea.

Se așeză pe podea, strângându-și picioarele sub ea.

— Vă supărați dacă mă uit prin el?

— Sigur că nu, spuse Nancy. Am putea să vă plictisim ore întregi cu fotografiile copiilor.

— Câți aveți? Întrebă Alex.

— Șase.

— Șase! exclamă el și își ridică ceașca în chip de salut. Nimeni, n-ar zice dacă le-ar vedea mama.

— Mulțumesc.

— Se menține într-o formă perfectă, spuse Webster zâmbind cu mândrie.

— Copiii sunt încă acasă?

În timp ce Nancy îl informa pe Alex cu privire la locul unde se afla fiecare progenitură și cu ce se îndeletnicea, Cat continua să răsfoiască paginile albumului. Din când în când, Alex arunca și el câte o privire peste umărul ei. Din câte își putea da seama, copiii soților Webster le semănau foarte mult părinților. Erau drăguți și păreau cu toții învingători, pentru că în mod frecvent erau fotografiați cu câte un trofeu sau cu câte o panglică.

— Așa că, de fapt, spuse Nancy, numai cel mai mic locuiește cu noi încă, deși rareori e acasă. E redactor la ziarul liceului și...

— Dumnezeu!

Exclamația de uimire a lui Cat o făcu pe Nancy să tacă brusc.” Imediat, toate privirile se ațintiră asupra ei.

Capitolul douăzeci și doi.

— Știai că semeni perfect cu fiica lor, Caria? Conștientă de privirea pătrunzătoare a lui Alex, Cat se concentrează asupra drumului.

— Era o oarecare asemănare, admise ea.

— Puțin spus.

— Avea ochi căprui, nu albaștri.

— Dar avea părul roșcat și ondulat, iar forma feței era la fel. Înclinându-și capul, îi analiză profilul.

— Structura osoasă nu era la fel de pronunțată. Nici la fel de ascuțită. Dar asemănarea era remarcabilă.

Cu privirea ațintită asupra parbrizului, ea strânse volanul până când încheieturile degetelor i se albiră.

— Știi foarte bine că am dreptate, insistă el. Când i-ai văzut fotografia, ai părut gata să leșini și obrajii ți s-au făcut roșii ca focul.

— Ești un foarte bun observator.

— Cu asta mă ocup. Observ oamenii și pun pe hârtie ceea ce văd.

— Ei bine, nu-mi place să fiu observată.

— Păcat, pentru că reprezinți ceva superb de observat. Ca și Webster.

— Bill? De ce?

— Păi, în primul rând, pentru că nu m-a plăcut de la început. Puțin îmi pasă, dar e ciudat.

— De ce e ciudat? Toată lumea care te cunoaște te place automat?

— Nu te prefac că n-ai observat. Ca să-l acoperi ai sărit cu gluma aia despre ajutorul în cercetare. Pe urmă, era gata să facă apoplexie când te-a văzut luând albumul de fotografii. Nu voia să vezi fotografia fiicei lor moarte.

Cat apelă la talentul ei de actriță pentru a rămâne impasibilă. Nu îl urmărise pe Bill așa cum o făcuse Alex și nu putea spune cu exactitate care îi fusese reacția când ea luase albumul. Totuși, observase că el urmărise întregul incident în tăcere, lăsând-o pe Nancy să rezolve situația.

Aceasta recunoscuse asemănarea izbitoare a fiicei lor cu Cat, spunând:

— Bill și cu mine am observat asta de cum ai apărut în Drumuri. Ba chiar o tachinam pe Caria zicând că avea o viață dublă de care nu ne spusese, îți aduci aminte, dragul meu?

El dăduse un răspuns afirmativ mormăit.

După aceea, ea și Alex refuzaseră să li se mai pună cafea și insistase să plece. Cat le mulțumise din toată inima pentru petrecere. Nancy era sigură că, datorită ajutorului și Sprijinului celor care luaseră parte, avea să organizeze o gală pentru o adunare de fonduri care să le întreacă pe toate.

— M-am simțit foarte bine, le spuse Alex gazdelor. Vă mulțumesc că m-ați inclus și pe mine.

La ușă, Nancy îi îmbrățișă pe amândoi. Ea își păstrase cumpătul. Bill, pe de altă parte, păruse zguduit și... mai cum? Vinovat? Și de ce îl tratase pe Alex cu atâta răceală?

— Ai știut de Caria dinainte? o întrebă Alex acum.

— Știam că și-au pierdut fiica cea mai mare. A murit într-un accident de mașină când se întorcea la universitate, în Austin.

— Webster ți-a spus asta? Ea încuviință.

— Chiar înainte să vin aici. Păreau să nu-și fi revenit complet. De fapt, cine ar fi putut? Fiica ta vine acasă în weekend. Îi speli lucrurile, o ascuți povestind despre băiatul cu care se vede, despre profesorul pe care nu-l poate suferi. Îi spui „la revedere”, să aibă grijă cum conduce, o îmbrățișezi. Și apoi, n-o mai vezi decât la morgă unde te duci să o identifici. Cat se cutremură și adăugă încet:

— Nu-mi imaginez ceva mai înfiorător decât să-ți îngropi propriul copil. Alex păstră tăcerea o clipă, după care o întrebă, luând-o prin surprindere:

— Webster te place?

— Nu!

— Da, bine.

— Crede-mă, nu, insistă ea. Ar fi chiar oribil ținând cont de asemănarea mea cu fiica lui.

— Poate că asta l-a interesat la început. Atracția lui a fost destul de inocentă când v-ați cunoscut. Cu timpul s-a transformat în altceva.

— Nu-i adevărat.

Alex păstră o tăcere plină de scepticism. Până la urmă, ea adăugă:

— Sau, dacă a fost așa, nu mi-a arătat-o în nici un fel.

— Mă îndoiesc că te-ar fugări prin birou sau că ar încerca să te pipăie când nu se uită nimeni. E prea mândru pentru asta.

— N-a făcut niciodată vreo aluzie, nici pe furiș, nici deschis.

— Dar între voi doi e ceva mai mult decât obișnuita relație dintre angajat și șef.

— Îl consider prieten, spuse Cat cu grijă. Dar niciodată nu mi-a sugerat ceva de natură romantică. Se pare că relația dintre el și Nancy e perfectă.

— Nici o relație nu-i perfectă. Ea îi aruncă o privire scurtă.

— Vorbești din experiență?

— Din păcate, da. Prea multă.

— Mi-am închipuit.

— Dar revenind la tine și la Bill Webster...

— Nu există nimic între mine și el, spuse ea. Mi-a oferit o ocazie minunată. Îl plac și îl respect. Atâta tot.

— Nu cred, Cat, zise el, dar văzând că era gata să protesteze, adăugă: Nu zic că tu ai minți, Ci el. Ceva în legătură cu el mă deranjează.

— E un bărbat bine și distins. Se bucură de un succes imens. Are foarte multă putere. Emană un aer autoritar.

— Stai puțin, spuse, el repede. Insinuezi cumva că aș fi gelos pe el?

— Tu trebuie să-mi spui.

— Te-nșeli, scumpa mea. E exact invers. El era gelos pe mine în seara asta pentru că ți-am fost partener.

— Prostii!

— Bine, sunt prostii, dar îți spun eu, Webster are ceva de ascuns.

Cat nu voia să recunoască tot ceea ce gândea - că purtarea lui Bill din seara aceea fusese curioasă și tulburătoare. Avea nevoie de timp ca să se gândească.

Totuși, Alex nu se lăsa deloc.

— De ce crezi că a reacționat atât de straniu când ai văzut fotografia Cariei?

— Pentru că, dacă asemănarea dintre noi două a fost motivul pentru care m-a observat la început, a fost stânjenit. Acest sentiment nu i se potrivește deloc unui director dur, imagine pe care a cultivat-o cu grijă și a menținut-o cu strictețe.

— Poate.

Ea lovi volanul cu pumnul.

— Întotdeauna ai dreptate? Nu spui niciodată ceva de genul: „Nu mam gândit la aspectul asta. Poate m-am înșelat”?

— Nu de data asta, spuse el cu încăpățănare. E ceva fals în Webster. O simt. Imaginea e prea perfectă. Viața lui e ca un basm modern. Tot caut spiridușul deghizat.

— Ai alunecat spre latura ta polițistă, să știi.

— Probabil. Instinctul e de vină. E un obicei la care nu se renunță ușor. Pe toți îi privesc cu un anumit grad de suspiciune.

— De ce?

— Pentru că oamenii sunt suspicioși din fire. Toată lumea are ceva de ascuns.

— Ca un secret?

Șoapta ei nu îi schimbă deloc expresia gravă.

— Exact ca un secret. Toți avem ceva ce am prefera să ținem sub cheie.

— Eu nu. Viața mea e ca o carte deschisă. Am fost cercetată și examinată pe toate părțile. Mi-au deschis pieptul și s-au uitat înăuntru în adevăratul sens al cuvântului. Dacă aș, fi avut ceva de ascuns, s-ar fi descoperit demult.

El scutură din cap.

— Ai și tu un secret, Cat, insistă el. Poate e atât de profund și de întunecat, încât e ascuns în subconștient. Nici tu nu știi ce e. Nu vrei să ți-l dezvălui, pentru că atunci ar trebui să înduri. Noi – mă refer la toți – ne ascundem cele mai urâte aspecte, pentru că nu putem să le îndurăm.

— Doamne, cât mă bucur că te-am rugat să vii cu mine în seara asta. Ești teribil de amuzant.

— Am încercat să glumesc cu tine mai devreme, îi aminti el. Dar mi s-a părut că n-ai apreciat umorul meu.

Ea îl privi încruntată și cu reproș.

— Cred că-ți iei prea în serios cursul de Psihologia polițistului.

— Poate. Dar scriitorii de ficțiune sunt și psihologi, să știi. Ore, zile întregi, inventez vieți. Le studiez comportamentele și încerc să-mi închipui ce reacții pot avea. Ia gândește-te, zise el întorcându-se spre ea. Te lovești cu ciocanul peste deget. Ce faci după aceea?

— Păi, urlu, scot o înjurătură și țopăi ținându-mi degetul strâns.

— Exact. Cază și efect. În general, toți reacționăm în același mod. Pe de altă parte, în viața noastră se întâmplă unele lucruri care sunt unice pentru fiecare dintre noi. Pot fi întâmplătoare sau coincidențe, dar reacțiile noastre sunt programate. Fiecare e programat în mod diferit în funcție de sex, coeficient de inteligență, situație financiară, naștere și așa mai departe. Fiecare avem motive să reacționăm și să ne comportăm într-un anumit fel.

Asta este motivația. Ca autor, trebuie să știi ce anume îl motivează pe un anumit personaj să reacționeze într-un anumit fel, într-o anumită situație.

— Studiezi natura umană.

— În toate formele ei.

— Și faptul că ne ascundem secretele face parte din natura umană?

— Așa cum un câine își ascunde osul. Numai că noi rareori vrem să le dezgropăm și să le roadem.

— Secretul tău care e, Sigmund?

— Nu pot să-ți spun. E secret.

Ea opri la o intersecție și se întoarse să-l privească.

— Cred că ai mai multe chiar.

El nu se lăsă păcălit, ci îi susținu privirea.

— O să dormim împreună în noaptea asta?

Ea îl privi gânditoare până se schimbă lumina semaforului și cel din spate îi claxonă.

— Nu cred, spuse ea apăsând pe accelerator.

— De ce nu?

— Pentru că ai vorbit atât de mult despre studierea mea, încât mă simt stânjenită. Aș fi prima vedetă de televiziune cu care te-ai culca? Prima femeie care a făcut un transplant de inimă? Prima roșcată care are numărul șapte la pantof? Vrei să te culci cu mine ca să înmagazinezi experiență în enciclopedia ta mentală?

El nu se grăbi să nege și acest lucru o deranjă, A fi vrut ca el să respingă acele acuzații cu fermitate. Îi aruncă o privire. El se uita la ea, fără să spună nimic, fără să trădeze nimic. Tăcerea lui o făcu să fie și mai fermă în hotărârea pe care o luase.

— Îmi pare rău, Alex, nu vreau să mă văd în scena de dormitor din următoarea ta carte.

El se întoarse și privi parbrizul. Maxilarul i se încorda furios și ea se temea că pusese punctul pe i. Cel puțin avea decența să nu mintă în legătură cu motivele. Cu toate acestea, era îngrozitor de dezamăgită.

— Mă faci să par un ticălos, spuse el.

— Cred că ești puțin.

El își răsuci capul repede și, când o văzu zâmbind, râse ușor.

— Ai dreptate. Dar până și ticăloșii sunt nevinovați uneori.

— Bine. Vii să bem o cafea?

— Da. De acolo o să iau un taxi.

— Cafea. Nimic altceva.

— Să știi că nu sunt animal. Pot să mă stăpânesc când trebuie. Glumea, dar apoi redeveni serios.

— Chiar îmi place să stau de vorbă cu tine, Cat.

— Asta-i o tactică nouă?

— Nu, nu-i ceva fals, vorbesc foarte serios. Ești deșteaptă, inteligentă, competitivă, simpatcă.

— Hmm, deșteaptă, inteligentă, competitivă. Și simpatcă. Poate ar trebui să încerc să renunț la a mai fi un sex-simbol și să dau o probă pentru primejdii.

Tot restul drumului menținură o conversație ușoară. Încă mai râdeau amintindu-și de un banc spus la petrecere când intrară pe strada ei. Cat frână brusc.

— Cine o fi?

Un Sedan închis la culoare era parcat în fața casei ei. Deși vizibil de la o jumătate de bloc distanță, era parțial ascuns de umbrele stejarilor din curtea ei.

— Nu recunoști mașina? o întrebă el, iar ea scutură din cap. Așteptai pe cineva?

Âși tot spusese că ambele articole trimise anonim nu fuseseră nimic serios, dar își dădu seama că era o prostie să le ignore total. Se știa că unii maniaci comiseseră crime îngrozitoare din cauza obsesiei în privința celebrităților.

Âși luase măsuri suplimentare de precauție – având grijă ca ușile și ferestrele să fie încuiate, observând cu atenție parările înainte de a ieși dintr-o clădire și verificând bancheta din spate înainte de a se urca la volan. Nu devenise complet paranoică, dar puțină luciditate nu-i strica.

— Hei. De ce te-ai speriat așa? o întrebă Alex.

— Nu m-am speriat. Doar că...

— Nu mă minți. Ești gata să faci praf volanul. Îți văd pulsul zvâcnind în carotidă. Ce se-ntâmplă?

— Nimic.

— Cat!

— Nimic!

— Minți. Oprește.

— Eu...

— Oprește!

Trase lângă bordură și lăsă motorul în funcțiune.

— Stinge farurile. Nu scoate nici un sunet. Stai liniștită, îi zise el, după care deschise portiera și coborâ.

— Alex, ce vrei să faci? Alex?

Ignorând-o, el o rupse la fugă peste pajiștea vecinilor îndreptându-se spre casa ei. În curând se topi în întuneric și ea nu-l mai văzu.

Sperietura inițială dispăruse. Doar o clipă fusese speriată. Agitația ei i se părea acum prostească. Poate că mașina era a cuiva care venise în vizită la vecini.

Bătea nerăbdătoare cu degetele pe volan.

— Să nu scoți un sunet. Stai liniștită. Taci, fă pe moarta, murmură ea furioasă.

Nu avea nevoie de el ca să o salveze.

Peste câteva secunde coborî din mașină. Luând-o pe urmele lui, alergă în vârful picioarelor, tot timpul în umbră. Cu cât se apropia mai mult de casă, cu atât se simțea mai ridicolă. Oare cineva care ar fi avut ceva cu ea și-ar fi parcat mașina în fața casei, anunțându-și astfel prezența?

Pe de altă parte, cum ar fi putut explica senzația că era urmărită, care o stăpânea în ultima vreme? Acele plicuri albe afurite și avertismentele lor o înnebuneau. Totdeauna răsese de cei cărora le era frică. Nu îi stătea în fire să fie sperioasă, să-și închipuie indivizi dubioși ascunși în umbră, gata să atace.

Totuși, cu cât se apropia mai mult, cu atât devenea mai nervoasă. În afară de lumina slabă a becului de pe verandă, totul era cufundat în beznă. Nu se auzea nici un sunet; nimic nu se mișca.

Deodată, auzi glasuri ridicate în curtea din spate. Un strigăt. Un geamăt. Zgomote de încăierare. Peste puțin timp, două siluete apărură din întuneric. Alex se lupta cu un bărbat pe care, practic, îl târa după el.

— L-am găsit încercând să spargă ușa din spate, îi spuse el lui Cat.

— Ticălosule, mormăi omul. Dă-mi. drumul.

— Nici vorbă.

Alex îl azvârli cu fața la pământ, proptindu-și genunchiul pe spatele lui. După aceea îi ridică mâna dreaptă ținându-i-o între omoplați.

— Dacă faci vreo mișcare, îți rup mâna asta nenorocită, îl amenință el. Cat, sună la 911.

Amețită, ea o luă la fugă pe alee, dar fu gata să se, împiedice de trepte când se auzi strigată din-nou. de data aceasta de un glas încărcat de indignare și de durere, dar familiar.

— Cat, pentru numele lui Dumnezeu, spune-i nenorocitului ăsta să se dea la o parte.

Ea se-răsuci brusc și făcu ochii mari de uimire.

— Dean?

Capitolul douăzeci și trei.

Cat șterse zgârietura de pe obrazul lui Dean Spicer cu apă oxigenată. Cardiologul făcu o grimasă și înjură printre dinți. Alex, care stătea cu picioarele desfăcute pe un scaun întors cu spătarul spre el, abia se putea abține să nu zâmbească.

Erau adunați în jurul mesei de bucătărie a lui Cat. Era exact genul de bucătărie în care ar fi plasat-o Alex dacă ar fi fost unul din personajele lui.

Culoarea predominantă era albul, accentuat prin diverse pete de culoare - un mac Georgia O'Keefe pe un perete, violete africane înflorite pe pervazul ferestrei, un ceainic cu un model alb-negru asemănător cu felul cum sunt aranjate aceste culori pe o vacă Holstein.

Spicer îi dădu mâna la o parte.

— E în regulă, mormăi el. Ai ceva de băut?

— Alcool? Nu.

— Aspirină?

Ea scutură din cap cu regret, iar el oftă.

— Eh, bănuiesc că nu așteptai un oaspete care să fie atacat și pus la pământ, spuse el și îi aruncă o privire dușmănoasă lui Alex. Cred că ar fi cazul să-ți ceri niște scuze.

— N-o să-mi cer scuze pentru felul cum am reacționat la ceea ce am văzut, și anume, pe dumneata încercând să deschizi forțat ușa din spate a casei lui Cat.

Era adevărat, îl jumulise pe Spicer înainte de a ști că era prieten nu dușman, dar nu îi făcuse cine știe ce. Nu îi fusese rănită decât mândria, iar Alex nu putea fi deloc compătimitor pentru acest lucru.

— N-ar fi trebuit să dai târcoale pe întuneric încercând să-i spargi casa, îi spuse el.

— Ar fi trebuit să-mi ceri ceva acte înainte să mă ataci. Alex zâmbi ironic.

— Un mod sigur de a te trezi cu creierii zburăți. Nu te duci la un ticălos să-i ceri politician un act de identitate. Îl reții și pe urmă îi pui întrebări. N-ai rezista pe străzi nici zece minute dacă ai proceda astfel.

— Eu n-am de unde să știu. Spre deosebire de dumneata, eu nu bat străzile

Alex se ridică de pe scaun atât de repede, încât acesta se răsturnă.

— Ai face bine să zici merci că te-a recunoscut Cat, pentru că tocmai aveam de gând să-ți cos gaura fundului pentru că m-ai făcut nenorocit.

— Băieți! exclamă Cat. Suntem toți prieteni, da? S-a făcut o greșală, dar, peste câteva săptămâni, o să râdem în hohote când o să ne aducem aminte.

Alex se îndoii că el sau Spicer aveau să considere vreodată că fusese ceva amuzant, dar nu o contrazise pe Cat. Era deja tot atât de nervoasă ca animalul al cărui nume îl purta. Își îndreptă scaunul și se așează iar. Însă, el și Spicer continuă să se privească urât.

După ce închise sticla de apă oxigenată și o puse deoparte, Cat își muștră cu blândețe oaspetele neașteptat:

— Măcar dacă m-ai fi sunat înainte să-mi spui că vii, atunci nu s-ar mai fi întâmplat așa ceva.

— Voiam să-ți fac o surpriză.

— Ei bine, ai reușit! zise ea veselă.

Prea veselă. Zâmbetul ei părea forțat. Alex bănuia că nu se bucura în mod deosebit că îl vede pe doctorul Spicer, pe care i-l prezentase ca pe un simplu prieten. Alex nu avea nevoie să i se spună clar că Spicer fusese ceva mai mult decât atât pentru ea. Vocea ei părea încordată acum, când îl întrebă cum fusese zborul.

— Ai mâncat în avion? Să-ți pregătesc ceva?

— N-am mâncat ce au servit ei, dar nici nu mi-e foame. Îți mulțumesc, oricum.

— Cafea?

— Eu unul nu beau.

— Nici eu.

— În cazul ăsta, haideți să mergem în living-room.

Cum nici unul nu făcu vreo mișcare, se așează și ea la masă.

— Nu-mi vine să cred că ai venit, într-adevăr, la San Antonio, îi spuse ea lui Spicer. Credeam că nici mort nu calci în acest orașel de provincie.

— Din câte am văzut, se ridică la minima așteptărilor mele.

— Îți mulțumesc foarte mult!

Ea se prefăcu jignită, dar el o luă în serios.

— N-am vrut să sune astfel. Casa e drăguță, spuse el aruncându-i o privire critică bucătăriei. Dar nici nu se compară cu locuința ta din Malibu, bineînțeles.

— Asta așa e. În San Antonio nu prea sunt case pe plajă, spuse ea și râse cu nervozitate de propria-i glumă.

Ânsă, nici Alex, nici Spicer nu schițară vreun zâmbet. O lăsară pe ea să dirijeze conversația.

— Când te-ai hotărât să faci drumul ăsta, Dean?

— A fost o decizie de moment. În următoarele zile aveam doar câteva consultații, așa că mi-a fost ușor să le reprognez și să-mi iau niște zile libere.

— Oricum, mă bucur foarte mult că ești aici.

Mințea și Alex știa acest lucru. Ba, mai mult, și Spicer știa.

— De fapt, ai picat la țanc, zise ea cu o veselie forțată. Tocmai ne întorceam de la o petrecere organizată de soții Webster.

Spicer scoase un geamăt care nu spunea nimic bun.

— Nancy organizează o gală a celebrităților pentru adunarea de fonduri pentru programul Copiii lui Cat.

— Ce drăguț.

— A fost acolo toată crema societății din San Antonio.

— Ceea ce, sunt sigur, nu spune prea mult.

Alex îi admiră autocontrolul de care avu nevoie pentru a ignora remarca jignitoare a lui Spicer. Nici zâmbetul nu-i pierise de pe buze.

— Toate femeile de acolo ardeau de nerăbdare să-l cunoască pe Alex. Spicer se întoarse spre el.

— Ești polițist, nu?

— Fost.

Un alt pufnit disprețuitor.

— Alex scrie romane polițiste acum. A devenit chiar celebru, l-ai citit vreuna din cărți?

Spicer îi aruncă o privire care parcă îi spunea că și ideea în sine era extrem de absurdă.

— Nu.

— Poate n-ar strica s-o faci, îi spuse Alex încet.

— Nu-mi închipui pentru care motiv.

— Poate ai învăța ceva folositor. De exemplu, cum să te aperi.

Spicer se ridică brusc, dar se clătină ușor și trebui să se țină de spătarul scaunului ca să nu cadă. Alex își reținu un alt zâmbet de satisfacție.

Cat sări să-l ajute pe cardiolog să se așeze înapoi pe scaun și, imediat după aceea, își propti mâinile în șolduri și spuse furioasă:

— Gata, m-am săturat. Încerc s-o fac pe Emily Post, pe arbitrul, dar nici unul din roluri nu mă prinde, încetați odată! Vă purtați ca niște idioți. Pentru nimica toată.

— N-aș spune că asta e nimic, zise Spicer arătând spre zgârietura de pe obraz.

— Hai, nu mai spune, mormăi Alex.

— De fapt, m-ai amenințat că-mi rupi brațul, zise Spicer.

— Dean...

— Pentru că am crezut că ești un hoț, dar se pare că nu ești decât un prost pentru că te furișai pe întuneric și...

— Alex... Se ridică.

— N-are rost, Cat. Cred că am auzit taxiul sosind.

— L-ai și chemat?

— În timp ce tu dădeai primul ajutor.

— Ah, credeam că vei sta cu noi.

— Nu, nu vreau să te răpesc de lângă oaspetele tău. A fost o adevărată experiență, doctore.

Spicer îi aruncă o privire rece. Pentru a-i acoperi grosolănia, Cat murmură:

— Te conduc, Alex.

Merseră împreună până la ușă. Ea își scosese pantofii cu toc, așa că pașii i se auzeau ușor pe parchet, iar acesta scârțâia plăcut sub greutatea lor.

Âncăperile erau spațioase, iluminate de veioze strategic așezate, în locul lustrelor. Lumina lor caldă cădea pe fotografii înrămate, reviste și boluri pentru parfumat aerul. Canapelele și fotoliile erau foarte mari și încărcate de perne. Atmosfera era intimă și prietenoasă.

Ea deschise ușa.

— Ai avut dreptate. Taxiul e aici, spuse ea văzându-l parcat în spatele mașinii închiriate a lui Spicer.

Ântorcându-se, zise încet:

— Îți mulțumesc încă o dată că m-ai însoțit în seara asta.

— Îți mulțumesc că m-ai invitat.

Dacă ar fi fost deșteaptă, ar fi încheiat discuția acolo și i-ar fi spus „noapte bună”. Dar nu o făcu. Râzând ușor, zise:

— A fost o seară cu un sfârșit-surpriză, nu?

— Da.

— Mai interesant decât o cafea.

— Mai puțin interesant decât o tăvăleală-n pat. Ea clătină din cap.

— Trebuie neapărat să fii atât de grosolan?

— Trebuie neapărat să fii atât de rușinoasă? Știi foarte bine că spre asta ne îndreptăm.

— Dar îți spusesem deja „nu”.

— Dar ai spus-o serios?

Ea își lăsa capul în jos. Atingându-i bărbia, el i-l ridică din nou.

— Suntem oameni în toată firea. Amândoi știm ce facem, așa că nu-ncerca să mă duci, da? De când te-am văzut prin ușa despărțitoare a casei lui Irene și Charlie te-am dorit. Și ai știut asta. La fel cum și tu m-ai dorit pe mine. Tot ce-am spus și am făcut de atunci a fost preludiul.

Ea aruncă o privire nervoasă spre bucătărie, ceea ce îl irită.

— Am priceput mesajul. Noapte bună, Cat.

leși și, pe la jumătatea aleii, aruncă o privire peste umăr. Ea încă se mai afla în prag, profilată în lumină. Cu o mână se sprijinea de tocul ușii, de parcă ar fi fost oprită în timpul unui gest rugător.

Fie pentru că părea tristă și puțin zăpăcită, fie pentru că el era încă supărat pentru că fostul ei iubit apăruse într-un moment nepotrivit, fie pentru că era ticălosul care mărturisise că este, își ignoră conștiința și rațiunea și schimbă direcția, ajungând lângă ea într-un timp record.

Fără să scoată un cuvânt, îi cuprinse capul și își strecură degetele prin părul ei. Cu celălalt braț îi înconjură mijlocul și o strânse cu putere. O Sărută lacom și cu furie, apăsându-i gura. Limba lui i-o penetra adânc și posesiv pe a ei.

După aceea, puse capăt sărutului la fel de brusc cum începuse.

Ea îl privi, cu buzele umede întredeschise de uimire. O lăsa uluită, excitată, dornică de a fi sărutată și iubită și, când porni pe alee din nou, era mai furios decât prima oară. Pe Spicer, pe ea, pe el însuși. Pe toți și pe toate.

Pe fiecare lucru afurisit.

— De când durează totul?

Dean nu pierdea timpul. Imediat după ce ea intră în bucătărie, abordă subiectul pe care ea sperase că aveau să-l evite.

— Ce anume?

— Nu face pe proasta, Cat. Chestia asta cu polițistul care acum e scriitor. Privirea lui întrebătoare cerea un răspuns.

— Nu e nici o „chestie” între mine și Alex.

— Ai spus apoi de încurcătura cu soții Walters.

— După acea întâlnire bizară, ne-am mai văzut de câteva ori. E doar o prietenie. Atâta tot.

Dean pufni sceptic.

Fiindcă mințise cu aceleași buze care încă mai zvâcneau după sărutul lui Alex, ea trecu la atac.

— Uite ce e, Dean, mă bucur că ai venit să mă vezi, dar cine ți-a dat voie să intri în casa mea când eu nu eram aici?

— Nu mi-am închipuit că te superi. Am încercat deja să vă explic și ție și acelui Neanderthal. Din moment ce n-ai fost acasă” m-am hotărât să intru și să te aștept. Nu pricep de ce te-ai supărat atât. Aveam un set de chei ale casei din Malibu. Nu văd deosebirea.

— Deosebirea e că eu îți dădusem cheile alea. Știam că le ai.

— Așa dădu seama că ridică glasul din ce în ce mai mult, așa că încercă să se calmeze.

— Ar fi trebuit să mă anunți că vii. Nu-mi plac surprizele. Ți-am spus asta de un milion de ori.

— Atunci, asta e unul din puținele lucruri în legătură cu tine care nu s-a schimbat de când ai venit aici.

Se ridică brusc și începu să se plimbe prin încăpere fără să-și ia ochii de la ea. Parcă ar fi vrut să o vadă din mai multe unghiuri.

— Nu știu ce anume a provocat schimbarea. Ori faptul că ieși cu bădăranul ăsta, ori slujba de aici. Dar ceva are un efect negativ. Ești altfel.

— În ce sens?

— Ești agitată. Nervoasă. De parcă ai fi gata să sari în sus de spaimă.

— Nu știu ce vrei să spui.

Dar știa și o deranja faptul că era atât de vizibil.

— Mi-am dat seama de cum te-am văzut. Orice ar fi în neregulă... Deodată, rămase cu gura căscată.

— Oh, Doamne. Te simți bine? E ceva în neregulă cu inima? Ai observat vreun semn de respingere?

Ea își ridică mâinile pentru a-l liniști.

— Nu, Dean, spuse ea scuturând din cap și arborând o expresie mai puțin aspră. Mă simt minunat. Și acum mă simt cât de bine mă simt. În fiecare zi descopăr că pot să fac ceva ce altădată îmi era imposibil. Chiar și după tot acest timp, noutatea s-a păstrat.

— Nu fi nesăbuită, însă, spuse el cu tonul sever al doctorului. Mă bucur că te simți bine, dar dacă dai vreun semn de respingere, să mă suni imediat.

— Promit.

— Știu că te enervezi când te dădăcesc, dar cineva trebuie să-ți aducă aminte din când în când că nu ești la fel ca toată lumea, ci o persoană căreia i s-a făcut un transplant de inimă.

— Sunt la fel ca toată lumea și nu vreau să fiu dădăcită. El era surd la toate protestele ei.

— Muncești prea mult.

— Îmi place să muncesc. Mă dedic cu trup și suflet programului.

— De aceea ești atât de încordată?

Ar fi vrut să-i arate lui Dean misterioasele articole de ziar. Ar fi dorit să-i afle părerea. Dar, știind cum era Dean, el ar fi insistat, probabil, să anunțe poliția. Dacă făcea acest lucru însemna că le recunoștea importanța, dar ea tot mai încerca să se convingă că avertismentele lor mascate nu însemnau nimic.

— Probabil că par încordată pentru că petrecerea din seara asta a fost ceva mai mult decât o reuniune socială. A trebuit să-i impresionez pe o mulțime de oameni, ceea ce e teribil de obositor. Am în permanență o grămadă de

lucruri pe cap, zise ea sincer. Îmi plac la nebunie munca și copiii, dar un astfel de program nu e lipsit de dureri de cap, unele legate de producerea lui, altele de birocrație. Asta din urmă e întotdeauna încâlcită. La sfârșitul zilei, mă simt ca un jongler cu o singură mână care are zece bile în aer.

— Poți să renunți.

Ea zâmbi scuturând din cap.

— Îmi place, cu toate dificultățile pe care le implică. Merită fiecare efort când reușim să dăm un copil unor părinți care-i vor schimba viața și care vor face un vis dintr-un coșmar. Nu, Dean n-o să renunț.

— Deci, munca e grozavă. Trebuie să fie vorba de altceva, spuse el privind-o în ochi. Pierce e cel care te face să fii așa?

— Iar o luăm de la capăt?

— Cât de implicată ești?

Nu îi putea răspunde cu sinceritate, căci adevărul era că ajunsese în punctul în care ar fi vrut ca relația lor să avanseze la următorul nivel.

— E interesant și inteligent, spuse ea. Extrem de complex. Cu cât ne cunoaștem mai bine, cu atât simt că-l cunosc mai puțin. Mă intrigă.

— Cat, uită-te îa tine, spuse el nevenindu-i să creadă. Te intrigă un tip foarte masculin, cu vocabular murdar și care arată bine. Nu pricepi?

— E băiatul cel rău căruia nu-i poate rezista nici o femeie, spuse ea încet, fiindcă se mai gândise la acel lucru.

— Dacă știi asta, de ce mai continui? o întrebă el clătinând din cap uimit. Ce vezi la el? E un bătauș. Poți să-ți dai seama de asta imediat, i-ai văzut cicatricea de pe sprânceană? Numai Dumnezeu știe...

— Un idiot l-a lovit cu o sticlă de bere.

— Ah, deci i-ai văzut-o.

O țintui cu privirea și îi aruncă întrebările ca pe niște gloanțe.

— Mai are și alte cicatrici? Le-ai văzut pe toate? Te-ai culcat cu el?

— Nu te privește!

— Ceea ce înseamnă că ai făcut-o.

— Ceea ce înseamnă că nu te privește dacă am făcut-o sau nu. Nuți mai datorez explicații în legătură cu cine mă văd, social sau altfel.

Pentru a-i scuti orgoliul de altă suferință, îi spuse încet:

— Nu vreau să ne certăm, Dean. Te rog să mă înțelegi.

— Înțeleg perfect. Crezi că dorești pasiunea și focul care susțineai că lipsesc din relația noastră. Vrei un tip dur în blugi strâmți care să te facă să ți se înmoaie picioarele...

— Da, recunosc ea sfidătoare. Garderoba nu contează, dar aș vrea să mi se înmoaie picioarele.

— Dumnezeuule, Cat. Dar e atât de... copilăresc.

— Știu că mă crezi o idealistă.

— Așa e, spuse el. Sunt un pragmatic. Nu cred în idealuri. Viața e formată dintr-o serie de realități, de obicei din cele mai urâte.

— Nimeni nu știe asta mai bine ca mine, Dean, îi aminti Aea. De aceea vreau ceva cu adevărat extraordinar. În cea mai importantă relație din viața mea, nu vreau să mă mulțumesc cu puțin. Prietenia și camaraderia sunt esențiale, dar, dacă și când o să mă îndrăgostesc, vreau să fie ca la carte. Vreau romantism. Vreau să tremur de dorință.

— Și crezi că acest Alex îți poate oferi toate astea?

— E prematur să mă gândesc. Și, pe urmă, nu el e problema.

— Pe naiba. Dacă n-aș fi fost aici, te-ar fi făcut să tremuri de dorință acum?

Câteva clipe Cat refuză să răspundă. Până la urmă, când își dădu seama că el nu avea de gând să renunțe, spuse:

— Sincer, nu știu. Poate.

Apoi, amintindu-și sărutul de despărțire al lui Alex, adăugă mai încet:

— Probabil.

El își luă haina de pe spătarul scaunului brusc.

— Poate ar trebui să-l chemi înapoi.

— Dean, nu pleca așa, spuse ea încercând să-l prindă în timp ce el se îndrepta spre ușă. Nu pleca supărat. Nu mă pedepsi pentru că nu sunt îndrăgostită nebunește de tine. Ești în continuare cel mai bun prieten al meu.

Am nevoie de tine într-un mod cu totul deosebit. Nu vreau să-ți pierd prietenia... Dean!

El nu își încetini mersul deloc și ieși trântind ușa în urma lui. Cauciucurile mașinii scrâșniră când porni cu viteză.

Capitolul douăzeci și patru.

George Murphy era deosebit de tăfnos când se îndrepta spre casa dărăpănată, mergând pe trotuarul denivelat și crăpat. Urcând pe veranda părăginită, scândurile amenințară să se sfărâme. Vopseaua albastră de pe ușă era decolorată și plesnită. Când o deschise, scârțâi din toate balamalele.

În living-room mirosea a mâncare și a marijuana. Murphy lovi cu piciorul un iepure de pânză și înjură când se împiedică de un camion de jucărie. Imitându-l pe Ward Cleaver, strigă:

— Iubito, am sosit.

Ea ieși din singurul dormitor, cu fața umflată de somn. Deși era miezul zilei, purta o cămașă de noapte din bumbac. Își umezi buzele uscate și crăpate.

— Ce cauți aici?

— Cum adică, ce caut aici? Locuiesc aici! Ea își încrucișă brațele.

— Când ți-au dat drumul?

— Acu' vreo oră. N-au avut nici o dovadă, așa că n-au putut să mă rețină. Fusesse o acuzație pentru posesie de droguri înscenată de doi polițiști care nu-l plăceau și voiau să-i facă probleme. Nu era cine știe ce, dar pușcăria nu îi

permitea să facă lucrurile care îi plăceau.”Avea poftă de bere și era teribil de excitat.

— Ai aruncă o privire pătrunzătoare. Ea părea neobișnuit de agitată.

— Ce naiba ai? o întrebă el. Nu te bucuri că mă vezi din nou acasă? Făcu ochii mici suspicios, după care se repezi spre dormitor.

— La dracu’. Dacă-i vreun bărbat aici, te omor.

— Nu-i...

El o dădu la o parte și dădu buzna în dormitorul neaerisit. Printre așternuturile murdare, un băiețel dormea pe o parte cu genunchii strânși la piept și cu degetul mare în gură.

Lui Murphy îi fu rușine acum pentru că se arătase gelos față de ea. Pentru a repara câte ceva, se uită și în baie, unde, bineînțeles, nu era nimeni. Când ieși, întrebă arătând spre băiețelul adormit:

— L-au adus înapoi? Ea încuviință.

— Azi-dimineată. Am plâns încontinuu două nopți. N-am putut să lucrez. Nu puteam să fac nimic altceva decât să mă gândesc la Michael. Mă bucur atât de mult să-l văd. Am crezut că l-au luat definitiv de data asta.

Gata să izbucnească în plâns, înghiți greu.

— Asistenta socială a zis că dacă... dacă or să mai fie probleme, or să-l ia definitiv. Asta-i ultima noastră șansă.

Ochii i se umplură de lacrimi și îl privi implorator.

— Te rog să nu faci nimic care ar putea să...

— Adu-mi o bere.

Ea ezită și se uită îngrijorată la băiat. Murphy o lovi peste cap.

— Ți-am zis să-mi aduci o bere, repetă el accentuând fiecare cuvânt. Ești surdă, proastă sau ce?

Ea ieși repede, întorcându-se cu o cutie de Coors.

— E ultima. O să mă duc să mai cumpăr când o să se trezească Michael. Dacă tot mă duc la magazin, o să iau ceva și pentru cină. Ce-ai vrea?

El gemu satisfăcut. Atitudinea aceea îi plăcea mai mult. Uneori, ticăloasa și-o lua în cap și trebuia să i se aducă aminte cine era bărbatul în casă.

— Nu mai vreau porcărie din aia de care ai făcut săptămâna trecută.

— Pollo guisado. O friptură mexicană.

— Nici nu-mi dădeam seama ce dracu’ era-n ea.

— În seara asta, o să-ți fac cartofi prăjiți.

El râgâi eliminând miros de bere și de închisoare. Acum, dorința ei de a-i fi pe plac îl călca pe nervi. „Femeile ar fi trebuit să se nască mute”, își spuse el.

— Și hamburger. Cu ceapă. Exact cum îți place ție. Fără să o mai asculte, Murphy strânse cutia de bere goală și o aruncă, după care începu să caute printre nimicurile de pe dulap.

— Ce-ai făcut cu ea?

— Nu, te rog. Nu poți. Nu aici. Dacă vine asistenta...

Pe dulap se afla și o cutie de plastic, cu mai multe compartimente, ce conținea duzini de mărgelile de diferite mărimi, forme și culori. Cu o mișcare bruscă a brațului, o azvârli pe jos. Scoțând un țipăt ușor de neputință, ea se uită la mărgelile care se răspândeau pe linoleumul crăpat.

El o apucă de brațe și o zgâlțâi cu brutalitate.

— Lasă-le dracu' de mărgelile. Unde-i marfa mea?

Câteva clipe pe chipul ei se citi nehotărârea, dar licărirea de răzvrătire se stinse repede din ochii ei.

— În sertarul de jos.

— Dă-mi-o.

Când ea se aplecă, cămașa de noapte i se întinse peste șolduri. El îi frământă fesele, strângând carnea cu degetele lui puternice.

— După câteva zile de pușcărie, chiar și fundu' tău gras e bun pentru mine. Ea se îndreptă, dar mâinile lui începură să-i ridice cămașa de noapte.

— Nu, te rog, scânci ea privindu-l în oglindă. Poate se trezește Michael.

— Tacă-ți gura și lasă-mă-n pace.

Văzând că dădea să protesteze, o ciupi cu putere de pulpă.

— Acum.

Cu mâini tremurătoare, ea desfăcu punguța de plastic și scoase puțină cocaină pe o oglinjoară ciobită. El se aplecă și trase pe nas printr-un pai scurt, după care, cu restul, își frecă gingiile. Efectul fu puternic.

— Ah, mai bine, spuse el oftând și, desfăcându-și palma pe spatele ei, o aplecă deasupra dulapului și își descheie pantalonii.

— Nu acum!

— Gura.

Âncercă să-și strecoare mâna între picioarele ei, dar ea le ținea strâns lipite. O lovi din nou peste cap, mai tare de data aceasta, făcând-o să țipe.

— Desfă picioarele și taci, se răsti el.

— Nu vreau s-o fac așa.

— Bine.

Tonul îi era mios, dar fața îi era schimonosită și urâtă. Îi răsuci părul în jurul pumnului și o forță să se întoarcă spre el, silind-o să cadă în genunchi și împingându-și erecția spre fața ei.

— Atunci facem așa. Vezi ce băiat bun sunt? Așa-ți place mai mult? Hm? O trase și mai tare de păr.

— Și, dacă faci să mă doară, îți smulg toate firele de păr din rădăcină.

— Bine, bine. O s-o fac bine.

Lacrimi de durere și de umilință îi șiroiră pe obraji când se uită la copilul adormit.

— Dar în camera cealaltă.

— Mie-mi place camera asta.

— Nu aici, te rog. Copilul, suspină ea.

— Dumnezeuule, urâtă mai ești când jelești așa.

— N-o să mai plâng. Îți jur. Dar, te rog, nu mă face...

— Copilul doarme, șopti el. Dar pot să-l trezesc. Dacă stau să mă gândesc, i-ar putea prinde bine chiar, zise el și făcu o mișcare spre pat.

Ea îl apucă de picioare.

— Nu, nu.

Rugămințile ei erau aproape mute.

— Atunci pune-te pe treabă.

Jumătate din plăcere o obținea privind-o de sus cum își mișca gura. Disperată, ea încercă să-l facă să termine cât mai repede, ca să scape.

El, însă, era prea deștept. Dându-și seama de truc, se abținu cât putu de mult, iar în final, urlă ca un animal.

Ca prin minune, Michael nu se trezi.

După cină, se așeză să se uite la televizor. Pe toate canalele erau emisiuni de știri. Trecu de la unul la altul, așteptând să apară Vanna White.

O roșcată drăguță îi atrase atenția deodată. O mai văzuse „și altădată, dar o ignorase. La față era drăguță, dar nu prea avea sâni. Fotografia unui copil apăruse în spatele umărului ei drept. Ea vorbea cu toată convingerea în fața camerei.

— A fost neglijat. Ambii părinți erau toxicomani. Va avea ceva dificultăți de adaptare, dar are un potențial extraordinar pentru a deveni un copil inteligent, sănătos și stabil din punct de vedere emoțional. Alături de familia potrivită care să-i ofere afecțiunea și îndrumarea de care are nevoie...

Murphy ascultă cu un interes crescând. Când reportajul se încheie și roșcata îi dădu microfonul din nou crainicului, Murphy se uită atent la băiețelul care se juca într-un colț al camerei cu iepurașul.

Copilul era o adevărată pacoste. Nu făcea multă gălăgie și învățase pe propria-i piele că nu trebuia să stea în calea lui Murphy. Dar Michael îl împiedica mereu să-și facă plăcerile – sex, inhalări.

Trebuia să fie cu grijă în tot ce făcea în propria-i casă. Ea îl bătea la cap tot timpul din cauza copilului. Nu face asta că te vede Michael; nu spune aia că te aude Michael. Nu, nu, nu. Dumnezeuule! Îndeajuns ca să înnebunească un om.

Și asistenta aia socială afurisită își băga tot timpul nasul lung și slăbănog în treburile lui. Probabil că tot ea pusese polițiștii pe urmele lui ultima oară când și-a bătut nevasta. O meritase. Venise acasă și nu o găsisse. Când a apărut, în sfârșit, nu i-a spus unde fusese. Atunci el ce era să facă, să înghită-o asemenea porcărie de la ea? Nu ar fi trebuit să o lase să facă nici treaba cu mărgelele. Îi dădea prea multă libertate.

Dar principala lui problemă era copilul. Aproape de fiecare dată când izbucnea un scandal, era din cauza lui. Dacă micuțul n-ar fi fost în preajmă, viața ar fi fost mult mai plăcută.

Ânfiere, spusese roșcata. Nu neapărat pentru orfani, ci și pentru copiii ai căror părinți se săturaseră și voiau să scape de ei. I se părea o idee bună.

Se uită la ea cum lucra la mărgele. Ar fi înnebunit dacă Michael i-ar fi fost luat pentru totdeauna. Dar, mai devreme sau mai târziu, avea să se obișnuiască. Ar fi avut de ales? Sau poate nu ar fi fost atât de supărată dacă ar fi știut că Michael era adoptat de o familie bună?

Murphy își bău berea, dar se gândea numai la roșcată. Aceasta putea fi soluția problemei lui. Trebuia să se mai gândească.

Capitolul douăzeci și cinci.

— Cat?

— Doamne sfinte! exclamă ea tresărind și ducându-și instinctiv mâna la inimă. N-am știut că e cineva aici.

Studioul de televiziune era cufundat în întuneric și, credea ea, pustiu.

— Nu e nimeni. Doar eu. Te-am așteptat.

Alex se ridică de pe scaunul crainicului și veni spre ea. Spaima o țintuise locului.

În întuneric, camerele de televiziune păreau niște forme de viață dintr-o altă lume, cu nenumăratele cabluri înfășurate în jurul lor și înșirate pe podeaua de beton ca niște cordoane ombilicale electronice. Ecranele monitoarelor erau asemeni unor ochi care nu clipeau și nu vedeau. La acea oră târzie, când nu își mai puneau în aplicare înalta tehnologie, aparatele din studio luau înfățișarea unor creaturi de coșmar.

Până de curând, un asemenea gând nu ar fi avut ce căuta în mintea lui Cat. Acum vedea fantome și arătări peste tot.

— Cum ai știut unde mă găsești? Întrebă ea.

— Mi s-a spus că, de obicei, vii pe aici înainte să pleci.

— Cine ți-a spus asta? Cum ai putut să intri?

— L-am vrăjit pe paznic.

— N-au voie să lase în clădire pe nimeni neautorizat.

— Bătrânul Bob mi-a făcut un serviciu.

— Bătrânul Bob?

— Ne spunem pe nume deja. De cum i-am povestit că am fost polițist, neam înțeles foarte bine. Și el a lucrat la poliția din San Antonio înainte să iasă la pensie și să facă pe paznicul pe ici-pe colo.

— Camaraderia asta între foștii polițiști trebuie să fie foarte convenabilă.

— Deschide uși închise, spuse el ridicând din umeri. Ți-e frig?

Ea stătea cu brațele încrucișate peste piept cuprinzându-și coatele, dar nu își dăduse seama.

— Puțin, cred. Nu mi-am dat seama.

— Sau tremuri din cauza celor întâmplare aici în după-amiaza asta? Ea își ridică privirea brusc.

— De unde știi?

— Eram aici.

— Erai aici? De ce?

— Venisem să te văd. Am ajuns exact după pompieri. Profitând de zăpăceală, l-am făcut pe bătrânul Bob să-mi dea drumul înăuntru, dar n-am ajuns până la studio, pentru că drumul era blocat de un cordon și nu m-au lăsat să trec. L-am întrebat pe unul din polițiști ce s-a întâmplat și mi-a spus. M-am prezentat drept un prieten și am zis că vreau să te văd, dar ordinele lui erau să nu lase absolut pe nimeni înăuntru.

Ea ar fi vrut să fi știut că Alex era în clădire. Toată lumea fusese atentă cu ea, dar el era o prezență de care ar fi avut nevoie după acel incident.

— Se mai întâmplă și accidente, murmură ea coborându-și privirea.

— Ești sigură că a fost un accident? Râsul ei nervos nu era prea convingător.

— Bineînțeles că a fost un accident. Pur și simplu, s-a întâmplat să stau pe scaunul ala când a căzut becul.

— Arată-mi.

O urmă până la biroul de unde se prezentau știrile, în spatele acestuia se aflau patru scaune rotative. Două pentru crainici, unul pentru meteorologul care stătea de vorbă cu crainicul înainte să se mute în renumitul „centru meteorologic” în partea cealaltă a studioului. Al patrulea scaun era pentru crainicul sportiv.

— După cum știi, rareori sunt pe platou în timpul prezentării știrilor. Toate aparițiile mele sunt înregistrate, iar când le înregistrez, de obicei, stau aici, zise ea punându-și mâinile pe spătarul scaunului crainicului sportiv. Astăzi, abia începuse înregistrarea când s-a întâmplat totul.

Arată în sus. Becul fusese înlocuit deja.

— Al treilea din stânga, îi spuse ea lui Alex.

— S-a desfăcut și a căzut pe birou.

— Aici.

Zgârieturile proaspete se vedeau foarte bine pe suprafața lustruită. O bucată lipsea din marginea biroului, de parcă cineva mușcase serios din el.

— Bine că asta nu s-a întâmplat cu craniul meu, spuse ea trecându-și degetele peste lemnul rupt. A trecut la câțiva centimetri de capul meu și era gata să-mi cadă în brațe. A făcut un zgomot infernal. Sticlă spartă. Metal zdrobit.

Âncercă să zâmbească, dar nu avu prea multă putere.

— Inutil să-ți mai spun, a trebuit să reluăm înregistrarea.

— A dat cineva vreo explicație?

— În câteva minute studioul era plin. Bill a lăsat baltă o ședință și a venit repede, cineva a sunat la 911. De aceea erau aici pompierii. A venit și Salvarea, deși nici eu, nici nimeni altcineva nu era rănit, ceea ce a fost o adevărată minune. Peste puțin timp, polițiștii și paznicii noștri i-au dat pe toți afară ca să

se poată face ordine. Bill spumega de furie. Le-a cerut explicații operatorilor de lumini.

— N-au avut nici una. A amenințat că o să-i concedieze pe toți, dar eu l-am convins să n-o facă. Nu se putea dovedi din neglijența cui s-a întâmplat totul, așa că ar fi fost nedrept să sufere cu toții.

— S-a verificat becul?

— Da. Se pare că era slăbit.

— Deci, a fost, totuși, neglijență.

— Sau se slăbise singur.

— Singur?

— Cam așa ceva, se răsti ea.

Era nervoasă din cauza scepticismului lui și speriată pentru că acesta coincidea atât de mult cu al ei.

— Hmm.

— Nu pot să sufăr când faci așa!

— Cum?

— "Hmm". Parcă vrei să insinuezi că tot ce spun eu e...

— O prostie.

— Ei bine, tu ce crezi că s-a-ntâmplat?

— Cred că te-a speriat de moarte și că n-a fost accident.

Ea își încrucișă din nou brațele peste piept într-un gest autoprotector, inconștient.

— E o nebunie. Cine să vrea să-i facă vreun rău lui Kurt?

Și?

— Kurt?

— Crainicul sportiv.

— Becul n-a căzut când pe platou se afla Kurt, ci tu.

— Deci, vrei să spui că a fost aranjat în așa fel încât să cadă pe mine?

— Exact. Și asta crezi și tu.

— Nu bănuiești că știi ce gândesc.

— E foarte ușor. Altfel n-ai arăta ca un joc de puzzle gata să se desfacă.

Știind că ar fi fost inutil să-și nege teama, ea hotărî să facă pe neștiutoarea.

— Presupunând că ai dreptate, de ce să vrea cineva să-mi facă rău?

— Asta tu să mi-o spui.

— Habar n-am!

— Dar ai o bănuială, spuse el și îi puse un deget pe buze pentru a-i stăvili protestele. Am simțit că nu e-n regulă ceva din seara când ai văzut mașina aceea parcată în fața casei tale.

— M-am speriat. Oricine ar fi făcut la fel.

— Ai fost exagerat de speriată, zise el. De parcă te-ai fi așteptat la necazuri. Și, chiar și înainte, erai extrem de agitată. E vreun motiv anume?

— Nu.

— Minți.

Sleită deodată de puteri, ea își lăsă capul în jos și își frecă tâmpilele.

— Nu joci cinstit, Alex. N-am chef de ceartă în seara asta.

— De ce nu-mi spui ce te frământă?

— Pentru că... Ezită puțin.

— Pentru că mă duc acasă să mă culc. Dădu să plece, dar el veni după ea.

— Prietenul tău mai e încă acolo?

— Nu e prietenul meu. El se opri.

Se opri și ea și se întoarse privindu-l în ochi.

— Nu mai e.

— Aha.

Hotărâra tacit să nu mai discute despre Dean Spicer și își continuă drumul spre ieșire, oprindu-se doar să-i spună „noapte bună” bătrânului Bob. Acesta îi aruncă un zâmbet larg lui Alex.

— Mulțumesc pentru autograf.

Cartea lui Alex se afla deschisă pe birou.

— E exact genul de lectură care-mi place.

— Citește-o cu plăcere, îi spuse Alex noului său fan în timp ce ținea deschisă ușa grea de metal ca să iasă Cat.

— L-ai mituit, îl acuză ea.

— A fost ceva în eventualitatea că poveștile despre trecut n-ar fi dat rezultate.

— De unde ai știut că o să fiu aici în seara asta? De obicei nu stau atât de târziu.

Parcarea era, practic, goală. Plecaseră până și redactorii care lucrau până târziu.

— Iar am mers la risc. Nu erai acasă.

— Ai trecut mai întâi pe acasă?

— Să risc să dau din nou peste Spicer? Nici gând. Am sunat și n-a răspuns nimeni.

— De ce voiai să mă vezi?

— Voiam să aud varianta ta în privința accidentului.

— Înainte de asta. De ce ai venit la studio?

Ajunseseră lângă mașina ei. Proptindu-și cotul pe capota acesteia, el se întoarse cu fața spre ea.

— Ca să-mi cer scuze pentru faptul că l-am lovit pe... Spicer.

— N-a avut nimic grav, zise ea. Cred că a fost mai mult jenat.

Alex păru gata să mai spună ceva. Văzând cănu o face, ea descurie portiera și o deschise.

— Scuzele îți sunt acceptate, Alex. Noapte bună.

— Cat, tipul e îngrozitor. Ce găsești la el?

— Păi, întâi și întâi, mi-a salvat viața.

— Deci, te simți obligată.

— N-am spus...

— Cât de obligată?

— Încetează, Alex.

Âncercase să strige, dar vocea i se frânse.

— Taci doar și... și lasă-mă-n pace. Ți-am spus că n-am chef de ceartă în seara asta. Eu... azi... tu...

Spre propria-i groază, izbucni în lacrimi.

— Ah, fir-ar să fie, spuse el trăgând-o la piept.

Ea ar fi vrut să-i opună rezistență, dar nu avu ori puterea fizică, ori emoțională de a o face. Brațele lui o ținură strâns în timp ce plângea. După câteva minute, ea își ridică privirea, acceptă batista pe care i-o întinse el și își suflă nasul.

— Incidentul asta cu becul te-a înspăimântat mai mult decât crezi.

— Nu, nu, zise ea scuturând din cap. Nu plâng din cauza asta. E altceva.

— Ce anume?

— Zău, nu mă simt în stare să vorbesc acum.

— Dumnezeu, da' știi că ești încăpățânată?

O dădu la o parte și încuie portiera, apoi o răsuci și o împinse ușor în direcția opusă.

— Vino.

— Unde? Vreau să mă duc acasă.

— N-aș vrea să mă crezi nepoliticos, dar am văzut sperietori de ciori care te-ar face să-ți fie rușine. Am de gând să-ți dau ceva de mâncare.

— Nu mi-e foame.

El nici nu voia să audă vreun refuz. Într-o jumătate de oră ajunseră acasă la el aducând cu ei două porții de pui de la KFC. În loc să stea la masă, hotărâră să mănânce pe tăvi în living-room. El se așează într-un capăt al canapelei, iar ea pe jos, în fața măsuței de cafea.

— Trebuie să recunosc că e foarte bun, spuse ea cu gura plină. Ești un sabotor alimentar, să știi. Hamburgeri și cartofi prăjiți. Pui fript.

— Polițiștii sunt adepții mâncărurilor serioase. Chiar te rog sămi arăți un polițist căruia îi plac tofu, iaurtul și germenii de boabe de grâu.

Ea râse și îl salută cu o lingură de plastic cu piure și sos. El nu râse. De fapt, o privi intens.

— Ce este? Îl întrebă ea stânjenită.

El clipi de câteva ori pentru a se trezi din transa de moment.

— Tocmai mă gândeam cât de schimbătoare ești. Nu ca mine. Indispozițiile mele durează zile, săptămâni, chiar luni întregi, dacă activitatea nu merge cum trebuie. Tu ai plâns zdravăn și te-ai curățat. Poate că și bărbații ar trebui să învețe să plângă.

— Nu te lăsa păcălit de pofta mea de mâncare. Organismul meu avea nevoie de hrana pe care i-am refuzat-o în ultimele aproximativ treizeci și șase de ore, dar încă sunt deprimată.

— De ce? Spicer a plecat supărat?

— Da, dar nu Dean e cauza deprimării mele. Ciuguli dintr-un biscuit pe jumătate mâncat.

— Chantal, fetița căreia i s-a făcut recent transplantul de rinichi, a murit azi-dimineață.

El murmură o înjurătură și apoi își uni vârfurile degetelor, acoperindu-și nasul și gura cu mâinile.

— Îmi pare rău, Cat, spuse el după o clipă.

— Și mie.

— Ce s-a întâmplat?

— Din fericire, totul s-a petrecut foarte repede. A respins Rinichiul și-a încetat activitatea complet. Nimic n-a mai mers bine. A murit.

— Ași scutură mâinile de firimituri.

— Părinții ei adoptivi sunt disperați. La fel și Sherry.

Jeff a plâns ca un copil când am primit vestea. Toți cei din echipă sunt extrem de abătuți. Devenise... exemplul nostru pentru modul în care viitorul unui copil nefericit poate fi schimbat.

— Dar mai poate fi așa ceva.

— Alex, e moartă.

— Nu pricep...

— Eu m-am amestecat în viața acestor oameni, îl întrerupse ea ridicându-și glasul. Am făcut-o pe Chantal să-l iubească, l-am făcut pe el s-o iubească. Au luat-o la ei acasă, au trecut prin tot acel chin, au asistat la durerea ei și au suferit alături de ea. Și ce-au obținut acum?

Scoase un sunet de dezgust.

— O înmormântare televizată, asta au obținut. Reporterii care se învârt în jurul micului sicriu” și îi asaltează cu întrebări. Suferința lor e un eveniment dezbătut în presă. Toate datorită mie.

— Ași propti coatele pe măsută, îngropându-și fața în mâini.

— Lucram în biroul meu în seara asta, încercând să nu mă mai gândesc la moartea lui Chantal, ci la ceva plăcut. Dar nu aveam în minte decât chinul prin care i-am făcut pe acei oameni să treacă.

— Chiar crezi că tu i-ai făcut s-o iubească și invers? o întrebă el clătinând din cap. Sigur, ai o părere foarte bună despre influența ta asupra sentimentelor oamenilor.

Ea își înălță capul, privindu-l cu răceală.

— Nu i-ai obligat să o ia, Cat, continuă el pe un ton mai liniștit și mai înțelegător. Ei au vrut acest lucru. Au făcut eforturi ca să îndeplinească toate condițiile. Au vrut-o pe Chantal.

— În viață. Voiau o fetiță, nu un mormânt pe care să-l viziteze din când în când.

— Din păcate, un copil adoptat nu prezintă garanții veșnice. Nici un copil. Uneori mor, și asta e.

— Te rog scutește-mă de logica asta. Nu mă face să mă simt mai bine.

— Nu, pentru că-ți place să-ți plângi de milă.

— Știu doar că, dacă n-aș fi fost eu, oamenii aceia n-ar fi suferit acum, zise ea furioasă.

— Ți-au reproșat ceva?

— Bineînțeles că nu.

— Au spus cumva „Domnișoară Delaney, de ce naiba ne-ai făcut să trecem prin asta? Eram fericiți până ai venit dumneata și ne-ai băgat pe gât copilul asta bolnav”.

— Nu fi ridicol. M-au sunat să-mi spună... Tăcu brusc.

El se aplecă puțin înainte.

— Ce anume, Cat? Te-au sunat ca să-ți spună ce? Ea își dresese glasul și își feri privirea.

— M-au sunat să-mi mulțumească pentru faptul că i-am ajutat să o ia pe Chantal.

— Probabil pentru că momentele pe care le-au petrecut alături de ea au fost cele mai fericite din viața lor.

Ea își trase nasul și încuviință.

— Au zis că a fost o adevărată binecuvântare.

— Atunci, de ce pui la îndoială ce faci? Copiii lui Cat merită toate eforturile. Ceea ce s-a întâmplat cu Chantal e tragic, dar a avut parte de iubire exact când a avut mai multă nevoie, nu-i așa?

— Așa e.

— Dacă ai mai avea prilejul, n-ai face la fel? Le-ai lua timpul pe care l-au petrecut împreună? Ai lăsa-o pe Chantal să moară simținduse singură și neiubită? I-ai lăsa pe oamenii aceia fără ceea ce au numit o binecuvântare?

Ea își lăsă capul în jos și murmură un răspuns aproape imperceptibil.

— Nu.

— Atunci?

— Ai dreptate. Bineînțeles că ai dreptate, zise ea aruncându-i un zâmbet trist. Tragedia asta m-a dăruit foarte tare, atâta tot. Am avut unele îndoieli și simțeam nevoia să mi le alunge cineva obiectiv. Mai simțeam nevoia să și plâng, spuse ea ștergându-și ochii cu un șervet. Îți mulțumesc.

El făcu un semn că nu îi trebuia recunoștința ei.

Lumina din bucătărie căzu pe părul lui negru, accentuându-i trăsăturile feței. Dean spusese că arăta ca un bătaș. Avea, într-adevăr, un aer dur. Fără îndoială că era capabil să provoace durere.

Dar o și simțise pe propria lui piele. Altfel, cum ar fi putut să o înțeleagă atât de bine? Ochii lui de oțel și gura aspră erau rezultatul. Cu un singur cuvânt sau o expresie, tăia până la os.

Ânsă, numai cu câteva cuvinte, putea să ofere consolare și înțelegere. Nu era delicat, dar putea fi tandru. Putea fi un prieten la nevoie.

— Cum merge cartea? Îl întrebă ea pentru a întrerupe tăcerea aceea apăsătoare.

— Ca melcul, dar am avut câteva zile bune de lucru.

— Asta-i bine.

Cu acel schimb de cuvinte, epuizară subiectul. El nu avea de gând să mai adauge ceva, iar ea nici nu se aștepta ca el să o facă. Dar numai faptul că încetaseră conversația nu însemna că nu mai comunicau. Privirile li se întâlneau, iar tăcerea era încărcată de mesaje nerostite.

După o clipă, el dădu la o parte tava din brațe, punând-o pe masă. Lăsându-se jos lângă ea, o cuprinse pe după ceafă și o trase încet până când buzele ei se aflau doar la câțiva milimetri de ale lui.

— Am rezistat cât am putut cu hainele pe noi.

Capitolul douăzeci și șase.

Gândurile care o tulburau se risipiră asemeni pufului de pădărie, lăsându-i mintea liberă pentru a se concentra asupra sărutului său. Nimic nu mai conta în afară de clipa aceea. Ea avea nevoie de forța, de pasiunea și de nestăpânita lui dorință. Îl dorea. De ce să se rușineze?

Âl luă cu brațele pe după gât. Buzele li se uniră așa cum stăteau îngenuncheați unul în fața celuilalt. El îi împinse mijlocul ușor; ea se arcui spre el. El șopti o vulgaritate. Disperarea pe care o conținea era atât de erotică, încât ea se frecă de el pentru pura plăcere de a-l auzi repetând-o.

Nu se opriră din sărutat cât el îi scoase bluza. Cat îi trase cămașa din pantaloni și își plimbă mâinile peste pieptul lui tare și acoperit de păr. El îi dădu drumul doar cât să-și scoată repede cămașa și s-o azvârle într-o parte, o cuprinse apoi cu brațele și o ținu strâns, în timp ce o săruta cu înflăcărare.

— Glumești, spuse el încet strecurându-și mâinile pe sub fusta ei și în glasul răgușit i se simțea un zâmbet slab.

— Actorie, spuse ea în șoaptă. Ori de câte ori era nevoie ca scenele Laurei Madison să fie sexy, înlocuiam dresul cu un portjartier și ciorapi pentru a intra mai bine în rol. Astfel, a devenit un obicei.

El îi mângâie pulpele goale de deasupra ciorapilor.

— Ce fantezie!

— Ca în cărțile tale?

— Mult mai bine.

Âi înlătură fusta, furoul și chilotul. Cat se întinse cu fața în sus pe covor. Cu cupele sutienului abia acoperindu-i sânii iritați, cu sexul încadrat de un portjartier de satin și jartiere din dantelă, cu picioarele încă învăluite în ciorapii

de mătase, oferea o priveliște extrem de atrăgătoare. Era șocată de lipsa ei de pudoare.

Alex nu își luă ochii de la ea cât își descheie centura și fermoarul. După aceea își scoase pantalonii și lenjeria de corp. Goliciunea lui virilă o făcu să rămână fără suflare. Abdomenul îi era tare și plat, picioarele lungi și musculoase. Nu se putea spune, totuși, că era un pachet de mușchi. Venele puternice i se vedeau foarte clar pe brațe și pe mâini.

Netulburată și plină de dorință, îl sorbi din privire, începând de la picioare, sexul mândru și greu, până la gura severă și cicatricea de pe sprânceană.

El se întinse lângă ea, sărutându-i sânii prin cupele sutienului, îi lăsă apoi în jos dantela și îi mângâie sfârcurile cu limba. Ridicându-și capul, o privi. Degetul lui mare se plimbă de câteva ori peste sfârcul întărit.

— Aș putea să scriu scena asta de o mie de ori și tot n-ar ieși atât de bine, spuse el privind cum carnea ei îi răspunde atingerii. Nuanțele trupului unei femei pur și simplu nu pot fi descrise.

Âși lăsă capul în jos și îi înconjură sfârcul cu gura, trăgând de el ușor. Răspunzând unei electricități sexuale, spatele ei se arcui, desprinzându-se de covor. Jumătățile de cupă ale sutienului îi ofereau sânii provocator. Limba lui era agilă, iar apetitul extraordinar.

Âși plimbă mâinile peste burta și pulpele ei. Ea se întinse să îl mângâie și el gemu scoțând câteva înjurături. Se sărutară din nou, cu dorință și lăcomie.

— Nu te reține, Alex, îi șopti ea agitată. Să nu mă menajezi.

— Nici n-am de gând să te menajez.

— Vreau să știu că sunt femeie. Vreau să știu că sunt cu un bărbat. Vreau să fiu posedată. Vreau...

— Vrei să fii iubită...

Punându-și palmele pe genunchii ei, i-l îndepărtă, dar, în loc săi strecoare mâna între pulpe, așa cum se aștepta ea, el își lăsă capul în jos. Gura lui deschisă îi găsi miezul și limba începu să i se miște înăuntru.

Ea era prea uluită ca să mai strige, chiar și câteva clipe mai târziu, când ajunse la orgasm. Pieptul îi tresălta; buza de jos îi era acoperită de broboane de sudoare; părul umed i se lipise de gât.

Pielea lui Alex-era extrem de alunecoasă când el se ridică, sprijinindu-se în brațe. Cu ochii închiși și cu chipul încordat, o penetră. Trupul ei păru să-l înghită, îl învăluia cu o mănășă, iar pe fața lui apăru o grimasă de imensă plăcere când ea începu o mișcare de rotire, încet, de fiecare dată mai adânc, el se cufundă iar și iar.

Cat, care crezuse că pentru ea se terminase, fu excitată din nou de împingerile lui constante. Nu mai făcuse niciodată dragoste cu atâta intensitate și atât de profund.

El își strecură mâinile pe sub șoldurile ei ridicându-le și ținând-o strâns. Părea să se concentreze asupra fiecărei mișcări, a fiecărei retrageri lente. Dar

ritmul se intensifică din ce în ce mai tare. Răsufierea lui deveni iute și întretăiată. Deodată, brațele i se relaxară și el se prăbuși deasupra ei. Numai că, înainte de aceasta, Cat atinsese deja cel de-al doilea orgasm.

Când, el se eliberă, întregul trup i se zgudui. Fiecare mușchi i se întinse la maximum, iar sunetele aspre pe care le scotea erau asemeni unor suspine.

Le trebui mult ca să-și revină, dar Cat ar fi rămas acolo o veșnicie, trecându-și leneș degetele prin părul lui ciufulit, lingând picături sărate de sudoare de pe sprânceana lui. El stătea deasupra ei epuizat, dar pe ea nu o deranja acea greutate. Oboseala lui îi făcea plăcere.

El cunoștea modalitățile de a face din actul sexual ceva reciproc satisfăcător. Doar scrisese despre ele. Deci, nu era de mirare că era un amant atât de priceput, de pasional și total absorbit.

Totuși, era pe cât de pretențios pe atât de senzual, îi smulsese reacții pur animalice, în care luciditatea nu avea nici un „amestec. Toate acele reacții își avuseseră originea în simțurile ei. Ea nu avea nici un control asupra lor.

Totuși, fusese și o unire cerebrală. Minte ei avusese o legătură intimă cu a lui. Fuseseră într-o perfectă armonie cu nevoile și dorințele celuilalt și avuseseră grijă ca acestea să fie satisfăcute. De aceea o încânta atât de mult acel moment de liniște, când răsufliările și sudoarea lor se amestecau, părând să emane dintr-un singur trup, nu din două.

Și el trebuia să fi simțit acea apropiere. Pentru că, lucrul cel mai frumos pe care l-a făcut, înainte să se desprindă de ea, a fost să o sărute ușor între sâni, acolo unde fusese cicatricea.

Ea se trezi prima. Știind că el nu era o persoană matinală, stătu liniștită, lăsându-l să doarmă. Părul îi era ciufulit și părea foarte negru în contrast cu perna. Fire de păr scurte începuseră să-i apară pe maxilar și bărbie. Observă că, la tâmpile, avea și câteva cărunte. Era ușor încruntat, ceea ce arăta că niciodată nu era complet liniștit. Întunericul lui intim îl tulbura chiar și în somn.

Ceasul de pe noptieră îi spunea că dormise deja prea mult. Îi sărută umărul gol și se dădu jos din pat fără nici un zgomot. Jos, se îmbracă, adunându-și hainele care fuseseră împrăștiate cu nerușinare. Vorbind încet la telefon, chemă un taxi.

Așteptându-l, strânse rămășițele cinei lor. În drum spre bucătărie, trecu pe lângă ușa camerei interzise, dar nu se opri deloc. Aruncă gunoiul, spală paharele și își turnă un suc de portocale, pe care îl găsi în frigider.

Stând rezemată de dulap și sorbind sucul, se gândi să deschidă din nou ușa aceea și să arunce o privire înăuntru. Interdicția lui avusese un efect exact contrar, stârnindu-i și mai mult curiozitatea.

Noaptea precedentă, trupul lui gol îi aparținuse pentru a i-l explora fără nici o opreliște. Se angajaseră în cel mai intim act dintre doi oameni. Sigur că, acum, când relația lor progresase atât de mult, el nu se va mai împotrivi să împartă cu ea și acea parte a vieții lui.

Dar dacă se împotrivea? Merita riscul? Nu, hotărî ea. Nu avea să treacă pragul acelei încăperi decât când o va invita.

Taxiul sosi și ea plecă din casa lui fără să-l trezească. Își luă mașina, de la televiziune și se duse acasă, unde făcu un „duș, se îmbracă și încercă să-și treacă în revistă programul pentru ziua respectivă. Dar se întorcea mereu cu gândul la noaptea care trecuse. Amintiri erotice îi umpleau mintea, fără să mai lase loc pentru altceva.

Euforia ei trebuie să fi fost vizibilă, căci Jeff o remarcă din clipa în care o văzu intrând în birou.

— Ce s-a-ntâmplat? Ai câștigat la loterie?

Ea râse și acceptă bucuroasă cafeaua pe care i-o oferă el.

— De ce spui asta?

— Pentru că aura ta se vede cu ochiul liber în dimineața asta. Pur și simplu, radiezi. Mă așteptam să fii abătută din cauza lui Chantal.

Zâmbetul ei pieri.

— Sunt foarte tristă, firește, dar nu la fel de supărată. pe viață, în general, cum am fost ieri. Un prieten mi-a reamintit cât de minunat e să trăiești.

— Acest „prieten” se întâmplă să fie cumva romancierul ala bine? Întrebă Jeff făcându-i cu ochiul.

— E un tip bine, nu?

— Arăta foarte bine ieri când a fost aici.

— L-ai văzut?

— Cu tot, cu blugi și cizme. Ea zâmbi.

— El e.

— Are o înfățișare de pat-nefăcut, știai? Genul răvășit pe care femeile îl găsesc irezistibil.

Dean criticase înfățișarea lui Alex. Jeff o aproba.

— Nu mi-ai spus că l-ai văzut, zise ea.

— În timpul agitației care a fost, spuse el trăgându-se de lobul urechii, stânjenit. Trebuie să recunosc că am fost uluit și amuțit. Îi citisem romanele și bineînțeles că știam că te vezi cu el. Dar nu mă gândeam că o să am vreodată plăcerea să-l cunosc.

— Aș fi vrut să-mi fi spus că-i aici.

— Erai înconjurată de polițiști. Domnul Webster era furios la culme. Iar, mai târziu, erai atât de supărată, încât n-am vrut să te mai împovărez cu ceva. Dar înțeleg că domnul Pierce te-a găsit aseară.

Făcu ochii mici cântărind-o din priviri.

— Judecând după zâmbetul tău, bănuiesc că a fost o... aăă, seară terapeutică.

— Nu-i treaba ta, îi spuse ea, rușinată, simțind că roșește. Jeff nu era prost. Zâmbi larg.

— Foarte bine. Sper că te-ai relaxat. Te-ai extenuat prea mult. De fapt... Zâmbetul îi dispăru și își dresă glasul.

— Pot să-ți vorbesc sincer? Nu ca asistent al tău, ci mai degrabă ca un prieten?

Cat îi făcu semn să ia loc pe un fotoliu. El își aranjă pantalonii și se așeză în fața ei.

— Sper că nu... Adică...

— Dă-i drumul odată, Jeff.

— Bine, în ultimele două săptămâni ai părut foarte tulburată. Nu că n-ai face o treabă excelentă, adăugă el repede. Nu te-ai lăsat influențată în muncă de ceea ce te frământă. Ești la fel de „bună ca întotdeauna. Doar că... mă întrebam dacă nu cumva mai e ceva în mintea ta. În afară de Alex Pierce, bineînțeles.

Oare, starea ei sufletească fusese chiar atât de vizibilă? Câțiva din cei mai apropiați cunoscuți îi spusese același lucru – Dean, Alex și acum, Jeff. Nu voia să-i fie umbrită de ceva buna dispoziție din ziua aceea, dar se bucură că avea ocazia să vorbească despre cele două scrisori primite. Voia ca Jeff să-i întărească părerea că era vorba de opera vreunui maniac și că nu avea de ce să-și facă probleme.

— Ești foarte atent, Jeff. E adevărat că în ultima vreme am fost cam tulburată.

Scoase cele două plicuri din poșetă și i le dădu. Începuse să le poarte la ea de câteva zile, poate sperând în subconștient că avea să aibă ocazia de a le arăta cuiva.

— Uită-te la astea, îi spuse ea. Și dă-ți părerea. Numai să fii sincer. După ce compară cele două plicuri identice, el citi articolele din interior.

— La naiba, șopti el după ce le citi de câte două ori. Amândoi au murit în urma unor accidente bizare și amândoi suferiseră transplanturi de inimă.

— Ciudată coincidență, nu?

— Foarte ciudată. Dar ce înseamnă asta? Ai vreo idee cine le-ar fi putut trimite?

— Eu sortez toată corespondența pe care o primești de la admiratori, dar nu-mi amintesc să le fi văzut pe astea, deși primești atâtea scrisori încât e foarte posibil să-mi fi scăpat. Sau au venit în perioada când Melia lucra încă la noi?

— Le-am primit acasă. El o privi consternat.

— Cum ar fi putut... un fan... să-ți cunoască adresa de acasă? Ea ridică din umeri.

— Ăsta-i doar un aspect care mă deranjează în legătură cu ele.

Jeff studie plicurile și reciti articolele. Cat îi urmări privirea care parcurgea rândurile tipărite. Reacția și comentariile lui inițiale nu fuseseră prea încurajatoare. Sperase că-i va spune imediat că nu avea motiv de îngrijorare.

În schimb, el o întrebă:

— Le-ai mai arătat cuiva? Domnului Webster? Poliției?

— Nu.

— Poate ar trebui s-o faci.

— Nu vreau să fiu alarmistă.

— Nimeni nu te-ar acuza de așa ceva.

— Eu, Jeff, spuse ea oftând, n-aș vrea să stârnesc agitație și să atrag atenția asupra unui lucru care ar putea fi complet lipsit de importanță.

El se forță să zâmbescă liniștitor când îi înapoie plicurile.

— Poate că ai dreptate. Sunt sigur că n-ai de ce să-ți faci griji. Dumnezeu, unii n-au ce face, zău așa.

— Probabil că nu. Își creează probleme amestecându-se în viețile celebrităților. Trăiesc prin alții.

— Exact. Dar...

Ezită.

— Dacă mai primești încă una, cred că ar trebui să te duci cu ele la poliție. La naiba cu ce vor crede. Lasă-i să considere că ești o femeie isterică.

— Și sunt sigură că asta vor face.

— Cel puțin, ai putea să-i consulți pe paznicii de aici, să le atragi atenția să nu lase să intre nici un personaj ciudat.

— Ceea ce ar exclude cam trei sferturi din angajați.

— Ai dreptate, spuse el aruncându-i un zâmbet, după care redeveni serios. Ai grijă, Cat. Sunt mulți nebuni pe lume.

— Știu, zise ea punând plicurile înapoi în poșetă și, închizând-o, își relua rolul de șefă. Vreau să știu toate amănuntele în legătură cu înmormântarea lui Chantal.

— Vineri, la două. Ron Truitt a sunat de la ziar mai devreme, Vrea o declarație.

— Sper că i-ai zis să se ducă naibii cât mai repede.

— Nu cu aceleași cuvinte, dar cam asta a fost mesajul, i-am spus că nu ești și nu vei fi disponibilă pentru declarații.

— Mulțumesc. Dacă aș fi vorbit eu cu el, mă-ndoiesc că aș fi fost atât de diplomată. Individul ăsta-i un rechin, simte întotdeauna mirosul de sânge.

Nevrând să mai discute despre îngrozitorul reporter, ea trecu la alt subiect.

— Te rog să trimiți o coroană din partea postului de televiziune WWSA. Aș vrea și ceva personal, dar de asta o să mă ocup singură.

Jeff plecă având instrucțiuni să o sune pe Sherry și să continue programul, ca de obicei. Îndoielile din seara precedentă cu privire la viabilitatea emisiunii Copiii lui Cat păreau penibile acum. O pierduseră pe Chantal, dar mai erau atâția copii care aveau nevoie de programul lor.

Indiferent de greutatea pe care le avea de înfruntat – birocrație, publicitate negativă în presă, îndoieli – nu avea să renunțe niciodată. Programul Copiii lui Cat era o entitate mai mare și mult mai importantă decât ea însăși. Alex o ajutase să vadă totul cu alți ochi. În general, problemele ei personale păreau insignifiante.

Chiar înainte de prânz, Jeff intră în biroul ei cu un carnetel cu mesaje.

— tocmai a telefonat romancierul tău preferat.

Inima îi tresări în piept când întinse mâna spre telefon.

— Pe care linie?

— Din păcate, nu e pe fir. A zis să-ți spun că se grăbea foarte tare și abia a avut timp”să-ți lase un mesaj.

Părănd la fel de nervos ca un sol care-i dă o veste proastă reginei furioase, Jeff îi dădu carnetelul.

— Suna de la aeroport. A zis că tocmai îi anunțaseră avionul.

— Avion?

Buna ei dispoziție se prăbuși asemeni plumbului.

— Pleacă din oraș? Unde se duce? Cât timp? Era totul scris pe carnetel, dar Jeff îi răspunse:

— N-a spus decât că va lipsi câteva zile și că te va suna la întoarcere.

— Atâta tot?

Jeff încuviință.

Âncercă să pară impasibilă, ceea ce necesita un efort teribil.

— Îți mulțumesc, Jeff.

El ieși cu spatele din birou și închise ușa.

Cat împături foaia de hârtie, se uită la pătratul acela alb cu linii, de parcă i-ar fi putut da vreo explicație pe care până atunci o reținuse. Dar nu-i dădu nici una.

Era zdrobită. Sperase că vor lua cina împreună. Trecuseră abia câteva ore de când îl părăsise și deja dorea extrem de mult să-l vadă.

Slăbiciunea aceea o făcu să se înfurie pe sine. El, cu siguranță că nu dădea nici un semn de viață. Iat-o stând acolo, teribil de abătută, simțindu-se ca singura fată din ultimul an de liceu care nu avea un partener pentru balul de absolvire, în timp ce el își lua zborul. În adevăratul sens al cuvântului.

Deprimarea ei se transformă repede în furie. Ce anume îl făcea să părăsească orașul într-o asemenea grabă? Afaceri sau plăcere? Oare ce fusese atât de important încât să se facă nevăzut fără ca măcar să-și ia la revedere?

Capitolul douăzeci și șapte.

Alex nu era deosebit de îndrăgostit de New York, dar îl fascina. Era un oraș al superlativelor, întruchipând disperarea, mizeria, sărăcia, luxul, strălucirea și fastul. Reacțiile lui față de acest oraș erau întotdeauna extreme, niciodată de mijloc. În același bloc vedea lucruri care, fie îl entuziasmau, fie îl dezgustau.

Lua masa împreună cu agentul său într-un mic restaurant din Cartierul de Vest. La începutul relației lui cu Arnold Villella, cam a treia oară când se afla” la New York, Alex evitase să ia masa la The Four Seasons sau la Le Cirque.

— Dacă nu-i pot pronunța numele sau nu-i cunosc etimologia, nu merg, îi spusese el agentului său.

Villella îl numise mic-burghez mărginit, dar apoi îl lăsase pe el să aleagă locurile unde să ia masa.

Din când în când, dacă aveau ceva deosebit de sărbătorit, Alex îi dădea voie lui Villella să-i ofere un hamburger seara târziu la 21. Dar Oswald’s Cafe, condusă de un emigrant ungur, devenise unul din localurile preferate ale lui Alex. Sandvișurile cu carne de vită erau groase și servite cu un muștar de culoare închisă, atât de iute, încât făcea să-ți lăcrimeze ochii.

În seara aceea, își înghiți sandvișul în timp ce Villella avea în față o farfurie cu gulaș.

— Ți-a fost foame, observă agentul. Nu au servit mâncare în avion?

Cred că da. Nu-mi amintesc, își amintea foarte puțin în legătură cu zborul din San” Antonio până la Dallas – Fort Worth, scurta ședere, călătoria neîntreruptă până la aeroportul La Guardia, drumul cu taxiul până în Manhattan, dar nimic în legătură cu ce s-a întâmplat după noaptea aceea.

Sexul fierbinte, zgomotos, tandru, brutal, delicat, frenetic, lent, excelent, înnebunitor, totul îi făcea praf gândurile.

Dădu la o parte farfuria și, când chelnerul veni să o ia, el comandă o cafea. Abia când bău jumătate din ea își dădu seama că nu mai schimbase o vorbă cu agentul său de cinci minute.

Villella păstrase tăcerea răbdător. Când trata cu editori zgârciți, avea instinctul unei baracude. Dar, cu autorii pe care îi reprezenta, era răbdător, ascultător, un părinte-confesor – adaptându-se nevoilor clienților.

Arnold Villella acceptase să îl reprezinte pe Alex înainte ca acesta să publice un singur cuvânt măcar. Majoritatea agenților la care fusese îi returnaseră manuscrisul necitit, spunând că ei nu-i reprezentau pe scriitorii care nu aveau nici o carte publicată, Paradoxul lumii editurilor: nu ți se publica nici o carte dacă nu aveai agent și nu puteai avea agent dacă nu îți apăruse nici o carte.

Dar Villella îi telefonase la Houston într-o vineri -dimineață pe timp de furtună. Alex era mahmur, astfel încât Villella trebuise să repete de câteva ori înainte ca Alex să audă mesajul în gălăgia infernală a tunetelor de afară și din capul lui.

— Cred că stilul dumitale promite. E crud, dar unic. Mi-ar face plăcere să te reprezint, dacă te interesează.

Fără să stea pe gânduri, Alex zburase la New York pentru a o cunoaște pe singura persoană de pe planetă care credea că stilul lui promite. Villella era inteligent și iscoditor, încăpățânat și direct. Dar nu nepoliticos.

Când descoperise problema lui Alex în legătură cu băutura, spusese doar că avusese de-a face cu puțini scriitori talentați, dintre care mulți erau alcoolici.

— Poate că alcoolul le înflăcăra imaginația, dar le distrugea carierele. Întorcându-se la Houston, Alex se internă într-o clinică de dezalcoolizare și, în timp ce își corecta manuscrisul, cuvintele păreau să-l iasă din toți porii odată cu otrava alcoolului care îi poluase sistemul.

Villella îi câștigase loialitatea și încrederea. Era singura persoană căreia i se confesă Alex, singurul om care îl putea critica fără să-l supere. Erau foarte puține lucruri în legătură cu el pe care Villella să nu le cunoască, totuși agentul nu îl judecase niciodată.

— Îmi pare rău, Arnie, spuse el acum. Nu sunt o companie prea strălucită în seara asta.

— O să-mi spui tu până la urmă, zise Arnie.

— Ce anume?

— De ce ai zburat până aici din senin, rugându-mă să vin la cină.

— Speram că n-ai alte planuri.

— Aveam, dar trebuie să-mi modific programul pentru a-i face pe plac celui mai important client al meu.

— Pun pariu că așa le spui tuturor.

— Bineînțeles, zise el cu sinceritate. Sunteți toți ca niște copii. - Pariez, însă, că eu sunt cel mai neastâmpărat.

Villella era prea politicoasă pentru a-i da dreptate, dar își ridică ambele mâini, cu palmele spre exterior, arătându-i lui Alex că acela era adevărul.

— Cum merge cartea?

— Bine.

— Chiar atât de rău? Alex râse cu amărăciune.

— Încerc să mă concentrez. Îmi reamintesc mereu că nu-i decât prima ciornă.

— N-o să fie ca versiunea finală.

— Sper din tot sufletul să nu fie, spuse el ezitând și, cu o timiditate deloc caracteristică lui îi zise: În ciuda câtorva chestii, s-ar putea să fie bună.

— Nu mă-ndoiesc că e excelentă. E cel mai interesant subiect al tău de până acum. E destinat să fie bestseller.

— Dacă nu stric totul.

— N-o să strici. Liniștește-te. Ia-o ușurel. O să vină de la sine.

— Vorbim despre carte sau despre sex? Îl tachină Alex.

— Eu vorbesc despre carte. Tu despre ce vorbești?

Întrebarea intuitivă a lui Arnie îi șterse zâmbetul de pe chip. Făcu semn să i se umple din nou ceașca de cafea și, după aceea, o înconjură cu mâinile.

— Ești teribil de încordat, remarcă Arnie. Ce s-a-ntâmplat? Sper că nu ai momente de deprimare, nu?

— Nu.

— Nici pierderi de memorie?

— Nu. Doamne, nu.

Villella se referea la acele ceasuri – uneori zile – pe care Alex le pierduse fiind lipsit de memorie din cauza alcoolului. Când își recăpăta cunoștința, habar nu avea de perioada în care fusese „plecat”. Nu știa ce se întâmplase, unde fusese, ce făcuse. Era îngrozitor.

— Nu are nici o legătură cu băutura. Sunt cât se poate de treaz. Observă un oftat de ușurare din partea agentului său, de care Villella probabil că nici nu știa.

— Dacă nu te frământă soarta cărții și nu te lupți cu sticla de băătură, atunci ce este?

— Am fost cu o femeie.

Villella clipi iute de câteva ori și Alex bănuiește motivul nedumeririi lui. Villella îi cunoștea foarte bine aventurile sexuale. În majoritate.

— Asta-i cu totul altceva, murmură el.

— Ah; spuse agentul care era dintr-odată mai bine dispus.

— Nu-i o puicuță. Nu-i doar un fund frumos...E... La naiba, habar n-am ce e.

Villella își împreună mâinile pe marginea mesei, pregătindu-se să asculte, dar Alex continuă să se agite.

— Ești schimbat, spuse Villella în cele din urmă.

— Vorbesc serios.

— Văd foarte bine cât de tulburat ești. Nu pari deloc ceea ce s-ar descrie ca un tip jovial și fericit, dar simt în tine o disperare pe care n-am mai observat-o până acum. Femeia asta te respinge cumva?

Cat îi apăru în minte: un zâmbet care invita, o privire ademenitoare, un răspuns încurajator. Dulceață și sex. Sălbăticie și umor. Când timidă, când îndrăznească. Cea mai ușoară atingere a lui îi smulsese gemete de plăcere, care și acum își găseau eco în mintea lui.

— Nu, nu mă respinge, spuse el cu o voce aspră.

— Atunci nu văd de ce această relație nu poate fi plăcută și sănătoasă.

— E vorba de numele ei.

— Numele ei? Ce vrei să spui?

— E Cat Delaney, Arnie. M-am culcat cu Cat Delaney.

Villella îl privi cu gura căscată, pălind și nevenindu-i să creadă.

— Dumnezeule mare, Alex. Ce ai de gând? Credeam că te-ai săturat să tot apari pe prima pagină a ziarelor. Și, totuși, te vezi cu femeia care atrage atenția presei ca un magnet. O femeie care...

— Știu, spuse Alex pierzându-și cumpătul. Știu că-i o nebunie.

— Nu numai o nebunie, dragă băiete. Dar și extrem de periculos.

Capitolul douăzeci și opt.

Lui Cat îi fu greu să-și păstreze cumpătul.

Când intră pe strada ei și îl văzu pe Alex în fața casei, apăsă la maximum pe accelerator, dar când îl întâlni la jumătatea aleii, își adună toată demnitatea și mândria. Îl salută distant.

— Cum a fost călătoria?

— Așa și așa.

— Unde ai fost?

— La New York.

— Și, cum a fost?

— Ca la New York.

— Ai plecat cam subit, nu?

— O afacere urgentă.

— Bineînțeles. Domeniul scriitoricesc e renumit pentru urgențele sale, zise ea cu sarcasm.

Descuie și intră în casă, apoi se întoarce spre el blocându-i trecerea, exact cum făcuse prima oară când el îi apăruse în prag.

După noaptea pe care o petrecuseră împreună, ea simțise acea amețală caracteristică unei noi iubiri. El, însă, plecase din oraș. Dacă o urgență l-ar fi împiedicat să ia legătura cu ea înainte să plece, ar fi putut măcar să o sune într-una din cele câteva zile care trecuseră. Dar nu o făcuse.

Și acum nu împărtășea deloc delirul lui Gene Kelly, din Cântând în ploaie. Erau semne care arătau că el nu simțise aceleași valuri de căldură după ce fusese cu ea, pe care ea le simțise după ce fusese cu el.

Părea obosit și tras la față. Avea cearcăne de parcă n-ar mai fi dormit de când îl lăsase în pat, cu trei zile în urmă. Se luptă cu dorința de a-l îmbrățișa până când avea să-i dispară acea privire chinuită și îndurerată.

— Ai fost la înmormântarea fetei? o întreabă el.

— De unde știi?

— Am sunat la televiziune și mi s-a spus că ești la o înmormântare și că nu te mai întorci la serviciu. Groaznic, nu?

— Da. În timpul slujbei m-am tot gândit la ziua în care Chantal a devenit legal fetea lor. Toată lumea era atât de fericită. Au dat o petrecere pentru a o prezenta rudelor și prietenilor. Aceiași oameni erau adunați acolo astăzi, zise ea oftând cu tristețe. Dar nu mai erau baloane și panglici. Nu era veselie. N-a fost deloc la fel.

Privi în gol o clipă, uitându-se apoi la el.

— Ce vânt te aduce aici, Alex?

— Trebuie să stăm de vorbă.

Tonul vocii lui și expresia gravă îi spuneau că era vorba de ceva ce ea nu ar fi vrut să audă.

— Aș fi o gazdă îngrozitoare acum. Înmormântarea m-a deprimat total. Ar fi mai bine s-o lăsăm pe altă dată.

— Niciodată n-ar fi un moment potrivit pentru asta.

Cat știa că nu exista decât o singură problemă care ar fi putut fi atât de urgentă și de gravă. Rochia ei neagră de doliu părea deodată formată din zale și parcă niște gheare îi strângeau pieptul.

— Dă-mi voie să ghicesc, spuse ea. Ai uitat să-mi spui un mic amănunt înainte de a face dragoste. Ești însurat.

— Nu. Nu sunt însurat. Și asta-i tot ce o să-ți spun stând aici în prag, zise el, trecând apoi pe lângă ea și intrând în casă.

După ce închise ușa, ea se întoarse spre el.

— Nu ești însurat acum, dar ai fost...

— N-am fost niciodată însurat.

— Hmm. Mai rău decât mi-am închipuit. Când ți-ai făcut ultima oară analiza sângelui?

El își propti mâinile în șolduri și îi aruncă o privire furioasă.

— Termină cu prostiile.

Dacă nu avea nici o soție ascunsă pe undeva și nici o fostă nu îl urmărea pentru pensia alimentară, și nici nu avea vreo boală incurabilă, atunci nu rămânea decât o singură posibilitate. Încerca să-i dea cu piciorul.

Numai că ea nu avea să-i dea satisfacție. Îndreptându-și umerii, ea își dădu părul pe spate și trecu în ofensivă.

— Uite ce e, Alex, cred că știu ce vrei să-mi spui, așa că dă-mi voie să te scutesc de efort, da? Eram zguduită emoțional în seara aceea și aveam nevoie de mângâiere. Tu mi-ai oferit-o. Suntem oameni în toată firea. Am avut un raport sexual. Am fost... potriviți din acest punct de vedere.

Se opri puțin pentru a trage aer în piept și nu îi plăcu ezitarea din propriu-l glas.

— Dar tu nu vrei o relație de lungă durată. Nici o promisiune. Nici o obligație.

Desfăcându-și brațele larg, adăugă:

— Hei, e foarte bine. Nici eu nu vreau.

Âși scoase cerceii și pantofii, crezând că acele gesturi simple și obișnuite aveau să o facă să pară mai nonșalantă.

— Așa că ar fi bine să nu mai arăți ca și cum ai fi gata să verși pe covorul meu oriental. N-o să pun piciorul în prag și nici n-o să vin cu pretenții. N-am un tată care să te târască în fața altarului cu o pușcă la spate. Nici n-o să-mi tai venele și n-o să vin după tine să te omor. Chestia asta n-o să se transforme într-o atracție fatală pentru tine.

Reuși să schițeze un zâmbet rece și nesincer.

— Relaxează-te, da?

— Stai jos, Cat.

— De ce? Am sărit vreo replică din monologul tău atât de bine pus la punct?

— Te rog.

Ea puse cerceii pe măsuta din hol, îl conduse în living-room, aprinse o veioză și, strângându-și picioarele sub ea, se ghemui într-un capăt al canapelei. Luă o pernă pe care o strânse la piept așa cum ar face un copil cu un ursuleț, pentru protecție și confort.

Alex se așeză pe un taburet din fața canapelei, își îndepărtă genunchii și privi podeaua dintre picioarele lui. Arăta ca un prizonier care privea cum se înălța spânzurătoarea în dreptul ferestrei celulei lui.

Proptindu-și coatele pe genunchi, își înfundă degetele mari în globii oculari și rămase în acea postură de condamnat câteva clipe, lăsându-și mâinile în jos și uitându-se la ea.

— Am vrut să mă culc cu tine din prima clipă când te-am văzut, îi spuse el brusc.

Mental, ea făcu un pas înapoi și îi cercetă afirmația din toate unghiurile. La suprafață, părea foarte romantică, dar nu se încredea în simplitatea ei.

— Bănuiesc că ar trebui să mă simt măgulită, dar aștept să vină lovitura. Ce este, Alex? N-am fost la înălțimea așteptărilor tale?

— Nu fi ridicolă.

Se ridică brusc și începu să se plimbe prin încăpere. Alt semn rău. Bărbații se plimbau astfel numai când se pregăteau să dea niște vești proaste.

Apoi, se opri deodată și se întoarse spre ea.

— Sunt o mulțime de porcării aici, spuse el bătându-se cu degetul în tâmplă. Multe s-au dus naibii când am părăsit Departamentul de Poliție din Houston.

— Știu deja de problema cu alcoolul.

— Asta a fost efectul, nu cauza. Încă nu m-am dezmeticit complet. Sunt în curs de a o face, dar n-ar fi drept...

— Nu începe cu chestiile astea standard despre ce-i drept și ce nu! strigă ea. Treci la subiect.

— Bine. La subiect. Nu mă pot implica în nici o relație importantă acum. M-am gândit că ar fi bine să știi, înainte de a ne complica prea mult.

Timp de câteva clipe, ea rămase nemișcată, strângând perna la piept, apoi o aruncă deodată și sări de pe canapea. Călcâiele ei făcură un zgomot înfundat pe podea când se duse repede la ușa de la intrare și o deschise larg.

El oftă și își trecu degetele prin păr.

— Ești supărată- Te-nșeli. Ca să fiu supărată, ar trebui să-mi pese.

— Atunci, de ce vrei să plec?

— Pentru că nu e destul loc aici pentru mine, pentru tine și pentru orgoliul tău imens. Amândoi trebuie să plecați. Acum.

— Închide ușa. Ea o trânti.

— Cum îndrăznești să bănuiești că aș fi zdrobită? Cum îndrăznești să-ți închipui că faptul că am făcut dragoste amândoi a însemnat mai mult pentru

mine decât pentru tine? Ce te-a făcut să crezi că eu aş vrea o relație importantă” cu tine?

— N-am spus că...

— Dumnezeu, ar trebui să le dai lecții viitorilor crai de la Hollywood despre îngâmfare. N-am mai întâlnit pe nimeni atât de plin de sine. Să-ți ții manuscrisul neterminat sub cheie, de parcă ar fi cine știe ce comoară, pufni ea disprețuitoare. Poate ai fi cineva dacă scula ți s-ar umfla vreodată cât capul.

— Foarte amuzant.

— Ba deloc. E foarte trist. Pierzându-și răbdarea, el spuse:

— N-am vrut să aștepti ceva ce nu-ți pot oferi.

— În cazul ăsta, ai obținut ce-ai vrut, pentru că aștept mai puțin decât nimic din partea ta. A fost o aventură de o noapte. Organele noastre s-au simțit de minune împreună. Dar n-a însemnat nimic mai mult.

— Prostii, spuse el emfatic.

— Te-ai eliberat. M-am eliberat.

— De câteva ori.

Ea văzu roșu în fața ochilor, dar continuă:

— Fiecare am avut ce-am vrut de la celălalt. Și gata.

— Aiureli și știi foarte bine, la fel ca, și mine, strigă el. Dacă nar fi însemnat nimic, nu m-aș mai fi aflat aici încercând să mă explic, și tu n-ai fi fost gata să explodezi.

— În mod obișnuit, le iubești și le lași fără să le spui nimic, nu? Ea bătu din gene și își duse mâna la piept.

— Vai, sunt onorată, domnule Pierce. Sincer vorbesc, spuse ea imitând felul de a vorbi al unei frumoase sudiste.

— Încetează, Cat.

— Du-te naibii, Alex.

Privind-o neputincios, el înjură încet și, după o clipă, spuse:

Da.

— Nu ne-am certa așa dacă... dacă...

— Nu te mai bâlbâi și spune-mi de-a dreptul, E cam târziu pentru diplomație. Dacă?

El veni mai aproape, dominând-o. Coborându-și glasul, îi spuse:

— Dacă n-ar fi fost atât de fantastic.

Inima ei bătea cu putere furioasă, dar inflexiunea din glasul lui îi retrezi dorința. Îi venea să-i scoată ochii și, în același timp, ar fi vrut să se lipească de el.

— Ai o părere foarte bună despre tine, nu-i așa? Îl întrebă ea îndepărtându-se de el.

Când ajunsese destul de departe, se întoarse spre el.

— Te aștepti să leșin când vorbești murdar? Cine te crezi, unul dineroii cărților alora proaste ale tale?

El izbi cu pumnul în palma celeilalte mâini.

— Dumnezeule, cât s-a mai înșelat Arnie.

— Agentul tău? Ce legătură are el cu toată treaba asta?

— M-a sfătuit să-ți spun tot, să fiu sincer. A zis că e cea mai bună modalitate de a rezolva problema.

— Ai vorbit cu agentul tău despre cum să „rezolvi”? Întrebă ea cu o voce ascuțită, plină de neîncredere și de furie. Consideră „problema” rezolvată, domnule Pierce. O să-ți țin și discursul de adio.

Âmpungându-i pieptul cu degetul arătător, îi spuse:

— Nu mă suna. Nu veni la mine acasă. Nu face nici un efort să mă vezi sau să iei legătura cu mine. Ești un ticălos. Nu ești nici pe departe atât de minunat cum te crezi. Nu vreau să te mai văd cât oi trăi.

Trase adânc aer în piept și aruncă ultima bombă:

— Ai înțeles, ticălos ce ești?

Capitolul douăzeci și nouă.

Era vremea fluxului, dar Cat stătea departe de apa înspumată, cu bărbia sprijinită pe genunchi și cu mâinile împreunate în jurul picioarelor. Privea spre orizontul dincolo de care soarele dispăruse, dar nu fără o luptă spectaculoasă. Cerul mai era încă luminat de o strălucire roșiatică transformată încetul cu încetul într-un indigo atotcuprinzător. Simțind pe cineva în apropiere, se întoarse și rămase uimită când îl văzu pe Dean înaintând spre ea. Acesta se lăsă jos pe nisip. Când își regăsi glasul, îl întrebă:

— De unde știai că sunt aici?

— Am sunat la biroul tău din San Antonio astăzi după-amiază și asistentul tău mi-a spus că-ți petreci câteva zile în Malibu. Aveai de gând să vii și să pleci fără să-mi dai nici un semn?

— Da, spuse ea candid. Nu ne-am despărțit în cele mai bune relații. El păru abătut.

— De fapt, am sunat astăzi ca să-mi cer scuze. M-am purtat ca un idiot în seara aceea.

— N-are importanță. Nu-ți face griji.

Îl simți studiindu-i profilul. El ezită puțin, apoi spuse:

— Iartă-mă că-ți spun, dar arăți cam rău. De fapt, arăți îngrozitor.

— Dumnezeule, mulțumesc.

— Ce-a făcut?

— Cine?

Cum el nu spuse nimic, ea întoarse capul. O privea încruntat pentru că făcea pe neștiutoarea. Ea își îndreptă din nou privirea asupra valurilor.

— Am făcut dragoste cu el.

— Atâta lucru mi-am închipuit. Și, care-i problema? Există vreo altă femeie?

— El susține că nu. N-am văzut nici o dovadă că ar exista.

— Afaceri necurate în trecut?

— Ceva ce el numește „porcării”, dar n-a fost foarte explicit. Cred că e ceva în legătură cu demisia lui din poliție. Pe scurt, m-a curtat, m-a făcut să vreau să fiu cu el, dar nu vrea decât sex recreativ.

— Și tot te mai simți atrasă de el.

Cat cea curajoasă spunea întotdeauna adevărul, indiferent cât de dureros ar fi fost.

— Aș minți dacă aș spune nu.

— Înțeleg. Ești îndrăgostită de el?

Ea scoase un țipăt ca și cum s-ar fi fript și își lăsă capul pe genunchi.

— O iau ca pe un răspuns afirmativ, spuse el. Știe?

— Doamne, nu. Mi-am jucat rolul foarte bine, bănuiesc, i-am spus niște lucruri extrem de dure și l-am dat afară. Ba chiar l-am amenințat cu vaza mea Lalique, în cazul în care n-ar fi plecat. Mă-ndoiesc că a luat amenințarea asta în serios, dar, oricum, a plecat.

Ridicându-și capul, privi spre valuri, atât de cuprinsă de amărăciune, încât nici nu își dădu seama de lacrimile care îi șiroiau pe obraji.

— Iartă-mă, Dean. Trebuie să fie teribil de greu pentru tine. Îți mulțumesc că mă ascuți.

El îi atinse colțul gurii, unde o lacrimă își găsisese loc de popas.

— Tipul ăsta-i un prost dacă dă cu piciorul șansei de a avea o relație cu tine. Ce altceva mai vrea?

— Mă-ndoiesc că Alex știe ce vrea. E agitat, tot timpul caută ceva.

— Sau fuge de ceva.

— Poate. Sau poate că e egoist fără să-și dea seama.

Nici în clipa aceea, când rostea aceste cuvinte, nu era pe deplin de acord cu ele. În noaptea aceea petrecută împreună, Alex fusese tandru și plin de pasiune și la fel de preocupat de satisfacția ei ca de a sa.

Sau se amăgea singură pentru a-și salva mândria? Probabil. El se pricepea foarte bine să farmece și să dezarmeze. Sigur că putea să obțină ceea ce dorea de la o femeie și, în același timp, să o facă să se simtă bine.

Âși înfipse călcâiele în nisip și își privi vârfurile tenișilor, amintindu-și de clipa în care îl văzuse prima oară. Atracția fusese instantanee și explozivă, ceva puternic și deosebit de tot ceea ce simțise vreodată.

Acel gând o făcu să se înfioare.

— Hai să mergem înăuntru, spuse ea. Mi s-a făcut frig.

Stând la barul din bucătărie și sorbind dintr-o ceașcă de cafea, Dean spuse intuitiv:

— Te frământă și altceva, nu numai acest romancier.

— Niciodată n-am fost în stare să-ți ascund ceva.

— Poate pe alții poți să-i duci, dar eu știu când te frământă ceva. Ceva era în neregulă în seara aceea când am venit la San Antonio. Ai negat, dar știam că minți. Când ai de gând să te încrezi în mine?

Din buzunarul bluzei scoase trei plicuri pe care i le dădu.

— S-ar putea să găsești că-i o lectură plăcută.

El o privi curios, apoi deschise plicurile și le goli. După ce citi fiecare articol de câteva ori, își ridică privirea spre ea, uluit.

— Ți-au fost trimise pe adresa de acasă?

— Primele două au sosit la un interval de două săptămâni. Al treilea, în ziua când am plecat.

Dean studie plicurile.

— Astea nu spun nimic.

— Doar faptul că poartă ștampila orașului San Antonio.

— Trei oameni cu transplanturi de inimă din diferite părți ale țării. Trei morți bizare. O cădere printr-o ușă de sticlă, un înec cu mașină cu tot și o scăpare a drujbei. Dumnezeuule.

— Parcă ar fi un film al lui Brian DePalma, nu? Îți face pielea ca de găină. Dean aruncă tăieturile de ziar, vădit disprețuitor.

— Ți le-a trimis vreun maniac cu un simț al umorului macabru.

— Da, probabil că asta e.

— Nu prea pari convinsă.

— Nu sunt.

— Nici eu, mărturisi el. Le-ai mai arătat și altcuiva?

— Lui Jeff. Pe primele două. Nu știe de a treia.

— Care a fost părerea lui?

— În general, ca a ta: un nebun care face o glumă proastă. Mi-a spus să numi fac griji din cauza lor și, pe urmă, a zis că, dacă mai primesc vreuna, ar trebui să mă duc la poliție.

— Și ai fost?

— Nu. Am ezitat, sperând să găsesc vreo explicație.

— Sunt sigur că nu-i un motiv de îngrijorare, dar există și posibilitatea ca un nebun care a trimis niște mesaje anonime prin poștă să fie în stare și de ceva mai oribil.

— Îmi dau seama.

Ân afară de faptul că o speriaseră, tăieturile acelea din ziare îi reînviaseră îndoieli la care renunțase demult.

— Dean, începu ea șovăitoare. M-ai cunoscut înainte de transplant, poate mai bine decât oricine altcineva. Ai trecut prin acea suferință împreună cu mine. Mi-ai fost alături și când am fost fericită, și când am căzut cât am putut de jos. M-ai cunoscut bine și după transplant. Mi-ai fost alături, practic, la bine și la rău. Dacă cineva ar trebui vreodată să facă o schemă a personalității mele, acea persoană ai fi tu.

— Te urmăresc, dar unde vrei să ajungi?

— Sunt schimbată? Îl întrebă ea privindu-l în ochi. Adică, m-a schimbat transplantul?

— Da. Înainte de el, erai pe moarte. Acum, nu.

— Nu la asta mă refer.

— Știu la ce te referi, spuse el pe același ton nerăbdător ca al ei. Vrei să știi dacă ți s-a schimbat personalitatea în urma transplantului. Ceea ce va conduce la inevitabila întrebare: Este posibil ca trăsăturile de caracter ale donatorului să se transmită prin intermediul inimii transplantate? Așa e?

Ea încuviință. Dean oftă.

— Doar nu le dai atenție în mod serios prostiilor ăstora, nu?

— Sunt prostii?

— Absolut, Dumnezeule, Cat. Gândește-te.

— Se întâmplă lucruri bizare pentru care nu există nici o explicație științifică sau logică.

— Nu și în acest caz, spuse el cu încăpățănare. Ești o femeie inteligentă și probabil că știi mai multe despre anatomia ta decât mulți studenți din primul an de medicină. Inima e o pompă, o parte mecanică a corpului omenesc. Când se strică, e reparată sau înlocuită. Am văzut o mulțime de inimi desfăcute pe masa de operație. Sunt făcute din țesut. Nici una n-are unghere unde să fie strânse temeri, aspirații, preferințe, antipatii, iubiri și ură. Ideea că inima este un recipient al emoțiilor și sentimentelor a servit drept inspirație unor poezii superbe, dar, din punct de vedere clinic, e o prostie. Totuși, dacă articolele astea te-au tulburat atât de mult, încât vrei să afli câte ceva despre familia donatorului tău, o să fac tot posibilul să te ajut.

— Ți-am spus foarte clar că nu vreau să știu nimic despre donatorul meu, îi aminti ea.

Dean nu știa, dar în seara în care suportase transplantul, ea aflase ceva despre originea inimii ei. Ar fi vrut să nu știe nici măcar atât. Dar, tot timpul era conștientă de ea, ca de o pietricică în pantof. De curând devenise și mai supărătoare.

— Poate ar trebui să mă răzgândesc, spuse ea, șovăitoare. El se ridică și o îmbrățișă cu putere.

— Sunt sigur că aceste accidente sunt pure coincidențe. Și cineva s-a găsit să facă o glumă extrem de proastă.

— Asta mi-am spus și eu după ce am primit-o pe prima. Chiar și după a doua. După aceea, a urmat a treia. Atunci am observat ceva ce mai înainte mi-a scăpat. Se pare că nici tu n-ai remarcat. Cu toate că nu-mi dau seama cum am putut trece cu vederea ceva atât de important.

El se îndepărtă puțin de ea.

— Ce anume?

— Uită-te la date, Dean. Toate acele accidente fatale au avut loc în ziua aniversării transplantului victimei respective. Și, adăugă ea încet, e aceeași cu data transplantului meu.

Capitolul treizeci.

Alex se uita la ecranul negru al computerului. Cursorul verde, pâlpâitor, nu voia să se miște. Afurisitul nu se mai mișcase de zile întregi de când se certase cu Cat.

Âși spuse că ea se luptase asemeni animalului al cărui nume îl purta, amintindu-și cum își arcuise spatele și îi vorbise apăsător, mai lipsind doar să se repeadă cu ghearele la fața lui. O femeie de genul ei nu suporta să fie manevrată, iar el o manevrase până o adusese în patul lui. Reacția ei fusese cea la care se așteptase.

Âși dezmoțî gâtul și își așează degetele pe claviatură de parcă ar fi fost gata să se apuce de lucru, în mod serios de data aceasta.

Cursorul continua să pâlpâie la locul unde se afla. Părea să își bată joc de el, râzând cu lacrimi că avea să scrie un roman prost.

De zile întregi încerca să scrie o scenă de dragoste – ba nu, de sex. Până în acel punct, cartea mersese foarte bine. Ba chiar se lăudase cu ea în fața lui Arnî. Intriga se desfășurase încet, dar metodic. Surprinsese atât de bine atmosfera, încât aproape că putea auzi apa picurând în canalul de sub străzile murdare ale orașului. Personajele lui erau conduse de el cu inocență în situații primejdioase.

Deodată, din senin, se opriseră cu toții. Încremeniseră spunând: „Nu mai vreau să mă joc.”

Eroul nu mai era în stare de nimic și se transformase într-un idiot. Personajul negativ devenise sentimental. Informatorii amuțiseră. Polițiștii ajunseseră să fie dezinteresați și stupizi. Personajul principal feminin...

Alex își propti coatele pe măsută și își strecură toate degetele în păr. Personajul feminin condusese revolta. Nemulțumită, deodată, de eroul care îi fusese atribuit, ticăloasa lăsase totul baltă și nu mai voia să facă nimic.

Tipa nu era o toantă, ci avea o gură la fel de a naibii ca fundul, pe care el îl descrisese în amănunt când o prezentase cititorilor în pagina cincisprezece. Dar era, de asemenea, extrem de feminină și de vulnerabilă, mult mai mult decât intenționase el să fie. Bănuia că, atunci când nu era atent, ea profita de acel aspect al personalității ei. Într-un moment de slăbiciune, o lăsase să o facă. Și acum era prea târziu ca să mai îndrepte ceva.

Venise vremea ca eroul să o cucerească, dar scena din dormitor nu se desfășura așa cum voia Alex. Undeva, între creierul și vârful degetelor lui, impulsurile creatoare fuseseră redirectionate asemeni șinelor într-un depou de trenuri. O altă forță schimba macazul.

Eroul trebuia să-i ridice fusta, să-i smulgă chilotul, să intre, să se elibereze, să iasă și să o lase strigând tot felul de invective și amenințând că-l va trimite pe prietenul ei, personajul negativ, pe urmele lui.

Ironicul și sarcasticul erau trebuia să ignore toate insultele și amenințările și să o lase în camera mizeră de motel cu chilotul rupt și roșeața specifică orgasmului ca martori muți ai vinovăției și decăderii ei morale.

Dar, de fiecare dată când încerca să scrie scena, ochii minții lui Alex o vedeau altfel. Eroul îi pătrundea pe sub fustă mângâietor. În loc să-i smulgă brutal chilotul, el își strecura ușor degetele în interior. Atingând-o acolo, bietul de el aproape că își pierde mințile. O mângâia până când era pregătită și udă și abia atunci îi lăsa chilotul în jos, încet-încet.

Odată ajuns înăuntrul ei nu se mai grăbea să ejaculeze și să iasă. Ea nu era deloc cum se așteptase el, ci mai dulce și mai caldă. Eroul ignora total ordinele lui Alex de a termina mai repede cu ea.

Zăpăcit de emoțiile care îl asaltau și contrar obiceiului său, eroul se ridică puțin și o privi. O lacrimă i se rostogolea pe obraz. O întrebă ce se întâmpla. O durea?

„Dacă o doare?” strigă mintea lui Alex. „De unde îi vine o asemenea idee? N-ar trebui să-i pese dacă o doare sau nu.”

Nu, nu o durea, îi spunea ea. Singurul mod în care i-ar fi putut face rău ar fi fost să-i spună prietenului ei, banditul, despre ceea ce era între ei. El ar fi făcut în așa fel încât să o doară. Era obligată să stea cu el, spunea ea. Credea că ar fi rămas cu ticălosul ala dacă ar fi avut de ales? Nu. Împrejurările îi cereau să o facă.

„Porcării!” strigă Alex în gând. „E o târfă. Nu vezi, prostule? Ești un idiot. Te fraierește cum vrea.”

Eroul îi privi ochii albaștri și limpezi și se cufundă și mai adânc în căldura ei mătăsoasă, respirând parfumul părului ei roșu...

la stai puțin.”

Trebuia să fie blondă. Așa spunea în pagina 16. Oare ce se întâmplase între pagina 16 și pagina 104 de i se schimbase culoarea părului și caracterul? Și de când folosea el adjective ca limpezi și mătăsos? De când pierduse controlul asupra cărții, de atunci. Cursorul continua să clipească, nemișcat.

Alex își împinsese scaunul în spate și se ridică de la masă. Degetele lui refuzau să atingă tastele și gata. Hei, se mai întâmplă. Chiar și celor mai buni scriitori. Chiar și câștigătorii premiului Pulitzer se blocau uneori. Inutil de spus cât de bun ar fi fost Fructele mâniei dacă Steinbeck nu ar fi avut astfel de dificultăți din când în când. Probabil că Stephen King cunoștea zile întregi când cuvintele nu voiau să vină.

În drumul său spre fereastră, Alex observă sticla de whisky aproape goală de pe raftul de cărți. Părea să-i dea cu tifla.

Când plecase de la Cat, aceasta era extrem de furioasă și îl amenințase chiar cu o vază de cristal. Recunoscând că reacția ei era justificată, el se opri direct într-un barr.

Prima înghițitură avusese un gust oribil. A doua, fusese puțin mai bună. Și chiar mai bune fuseseră a treiași a patra. Nu și le mai amintea pe cele care urmaseră. Își amintea doar că vărsase cumplit, deși nu mai știa unde. Se trezise în zori, simțind o nevoie atât de puternică de a urina, încât îl durea. Suflarea lui ar fi doborât și un elefant. Era amețit și habar nu avea cum de ajunsese în parcare a unui magazin. Se consideră extrem de norocos că nu murise el însuși sau că nu omorâse pe altcineva în timp ce condusesse până acolo.

Din fericire, nimeni nu chemase poliția să anunțe că un bețiv dormea în mașină, în parcare a unui magazin. Nu i se furase nici portofelul, nici mașina.

Se duse acasă, urină un litru, doi, făcu un duș, se bărbieri și înghiți aspirine până când nu își mai simți capul ca o bilă de două tone.

Reciti materialul care i se dăduse la ieșirea din clinica de dezalcoolizare. Exact când se pregătea să verse sticla de whisky în toaletă, hotărî să o păstreze ca pe ceva care să-i reamintească mereu că era un alcoolic în recuperare, că o înghițitură îi putea fi fatală și că soluțiile nu se găseau pe fundul sticlei. Dacă ar fi fost așa, și-ar fi distrus balaurii demult.

Băuse un ocean de alcool căutând motivele porcăriilor care se întâmplaseră. Rugăciunile pe care el le înălța Atotputernicului erau, de obicei, sub formă de întrebări. „De ce te-ai hotărât să lovești în Alex Pierce? Pentru că am făcut ceva? Pentru că n-am făcut ceva?” Își plătea impozitele, contribuia în mod regulat la Armata Salvării și era politicos cu bătrânii.

Dacă era vorba de acel incident din 4 Iulie... Spusese de cel puțin o mie de ori că îi părea rău. Nu putea să se simtă mai groaznic decât se simțea. Nu făcuse decât ceea ce trebuia.

Dar se părea-că Atotputernicul nu îi luase în seamă justificările mai mult decât superiorii lui de la departament. Simțindu-se părăsit până și de Dumnezeu, începuse să se fărâme sub presiune. Stările lui sufletești deveniseră sumbre, iar viziunea asupra lumii și mai sumbră chiar. Băutura devenise singurul lui prieten.

Acum, Arnie era singurul lui prieten.

Arnie. În clipa aceea, mâinile lui ar fi vrut teribil de mult două minute de contact cu gâtul lui Arnie. Agentul lui bine intenționat îl sfătuisese să fie sincer cu Cat. Și uite unde ajunsese: ea fusese gata să-i spargă o vază, în cap. Indiferent ce ar fi spus, se gândi el, femeile nu doreau sinceritate într-o relație.

Nu ar fi fost mai simplu să fi continuat să se culce cu ea, să profite de plăcerea pe care i-o provoca și să lase restul pe seama Destinului? Atunci, îi spusese Arnie, ar fi fost chiar un nemernic.

Ânjurând, se izbi cu capul de tocul ferestrei. Cat îi tulbura pofta de mâncare, somnul, disciplina sa rigidă și munca. Se temea să se întrebe de ce

avea atâta putere asupra minții lui. Acum nu mai avea încredere în instinctele sale. Cu cât încerca mai mult să lămurească lucrurile, cu atât deveneau mai complicate.

Un singur lucru era limpede: de când se certase cu Cat, nu scrisese nici măcar o singură pagină bună de citit.

Cel puțin dacă sexul cu ea nu ar fi fost ceva atât de bun.

Dar fusese mai mult decât atât. Fusese cel mai bun.

Asta nu putea suporta. Asta îl chinuia și făcea din cartea lui o porcărie.

Hotărât să-și recapete controlul asupra acelei situații înainte de a fi nevoit să-i returneze avansul editorului, se întoarse la ecranul gol al computerului și la cursorul care clipea.

Din moment ce scena nu se desfășura așa cum o gândise el inițial, avea să continue astfel și să vadă unde ajungea. Ce putea fi rău? Doar nu săpa fiecare cuvânt în piatră.

— La naiba, murmură el începând să apese tastele în felul lui rapid, cu două degete.

După o oră de scris continuu, avea cinci pagini.

Și trebuiau să fie bune, își spuse el sec.

Sexul lui ar fi putut bate cuie într-un zid de cărămidă.

Capitolul treizeci și unu.

— Pari odihnită, spuse Sherry Parks luând loc lângă biroul lui Cat.

— Nu-i așa? Întrebă Jeff așezându-se și el pe celălalt scaun. Vacanța i-a priit.

— M-am simțit minunat, le spuse Cat. Am mâncat de trei ori pe zi, am dormit atât de mult, încât era de-a dreptul indecent și am făcut plimbări îndelungi pe plajă. Pe scurt, am fost o puturoasă.

— Nu chiar, zise Sherry. O plimbare pe plajă poate fi un adevărat antrenament.

— De fapt, antrenamentul îl făcea îmbrăcându-mă. Majoritatea oamenilor se dezbrăcau pentru a merge la plajă. Eu trebuia să-mi acopăr fiecare centimetru de piele.

Datorită tratamentului pe care îl făcea, se temea foarte mult de soare. Trecând din nou la treabă, deschise dosarul pe care Jeff i-l pusese pe birou. Fotografia dinăuntru o luă prin surprindere.

— Doamne! Ce copil frumos exclamă ea.

— Nu-i așa? aprobă Sherry. Îl cheamă Michael. Are trei ani. Săptămâna asta a fost plasat într-un cămin adoptiv provizoriu.

— Sub ce motiv? Întrebă Cat.

— Tatăl lui e fermecător, spuse Sherry sarcastic. George Murphy. E un așa-zis muncitor constructor care nu poate să-și păstreze niciodată locul de muncă din cauza temperamentului său exploziv și datorită faptului că se

bănuiește a fi toxicoman. E concediat de peste tot. Trăiesc din șomajul lui și din ceea ce mai câștigă mama micuțului Michaeli.

— Murphy e violent?

— După părerea vecinilor, da. Au chemat poliția de nenumărate ori pentru a face reclamații. A fost arestat, dar ea niciodată nu l-a acuzat. Se pare că îi e frică de el, explică Sherry. Luna trecută, o asistentă socială l-a luat pe Michaeli câteva zile, dar i l-a dat înapoi mamei când domnul Murphy a fost arestat pentru posesie de droguri. Din păcate, a fost eliberat din lipsă de dovezi.

— Mare noroc, observă Cat.

— Cam așa ceva. Dar nu s-a învățat minte. Crizele lui au devenit mai violente și mai dese și, dintr-odată, nu mai sunt îndreptate împotriva mamei, ci a copilului. Michaeli a „căzut” săptămâna trecută. I s-a făcut o radiografie de urgență, dar nu a avut nimic rupt. Alaltăieri, mama lui l-a adus din nou la spital. Domnul Murphy îl izbise de un perete. Michaeli era atât de speriat, încât nu mai putea nici să plângă. Mamă-sa se temea să nu-i fi fost afectat creierul.

— A fost?

— Nu, a avut doar o ușoară contuzie. Doctorii l-au ținut în spital peste noapte sub supraveghere, l s-a dat drumul ieri și a fost plasat într-un cămin adoptiv provizoriu.

— Cum se simte acum?

— Plânge după mama lui, dar altfel se comportă bine. De fapt, aproape prea bine. Nu știe să vorbească deloc, i-a arătat mamei adoptive că ar vrea să mănânce o banană cu cereale la micul dejun, dar n-a știut cum să spună.

— Dumnezeu mare, șopti Jeff.

— Copilul ăsta a fost atât de intimidat de tatăl lui, încât îi e frică să și vorbească, spuse Sherry cu tristețe.

Cat continua să se uite la fotografie. Băiețelul avea un păr negru și ondulat, ochi mari, albaștri și expresivi și gene lungi. Buzele îi erau arcuite, ușor lăsate la colțuri. Era atât de drăguț, încât ar fi putut fi luat drept fetiță dacă ar fi fost altfel îmbrăcat.

Ea se simțea atrasă de toți copiii, indiferent de rasă, vârstă sau sex. Era afectuoasă cu toți și îi suporta până și pe cei care se purtau îngrozitor. Comportamentul era, de obicei, un barometru perfect al suferințelor îndurate. Poveștile lor o mișcau, o înfuriau și, uneori, o făceau să îi fie rușine că făcea parte din rasa umană, care putea să-și chinuiască atât de mult copiii.

Dar acel copil o atrăgea în mod deosebit, inexplicabil. Nu-și putea lua ochii de la fotografie.

— Am vrut să vezi dosarul, spuse Sherry, pentru că mă gândeam să-l luăm pentru Copiii lui Cat. Mama lui pare să-l iubească, dar e îngrozită de Murphy.

Mă tem că nu i se opune nici ca să-l apere pe Michael. Numai Dumnezeu știe ce suferințe mai îndură și ea. L-am văzut pe acest personaj și, te rog să mă crezi, pare capabil de orice cruzime. Oricum, de data asta este acuzat de

maltratarea unui minor. Avocatul lor extenuat și prost plătit încearcă din răspuțeri ca acest caz să nu ajungă la tribunal.

— Din câte mi-ai spus, bănuiesc că vor prefera să se declare vinovați și să primească o pedeapsă mai ușoară în schimbul pierderii custodiei lui Michael, spuse Jeff.

Acest lucru se întâmpla adesea. Unii părinți renunțau, practic, la propriii copii pentru a li se reduce condamnările. Indiferent cât de șocant ar fi fost, uneori, era mai bine pentru copii să fie luați definitiv de lângă astfel de părinți.

— Probabil că ai dreptate, Jeff, zise Sherry. Murphy abia aștepta să scape de copil. Ținând seama de cât de aglomerate sunt pușcăriile, va ispăși probabil jumătate din condamnare. Ar putea fi condamnat doar atât cât a ispășit deja. Ar fi o afacere nemaipomenită pentru el.

— Dar o tragedie pentru mama lui Michael, spuse Cat gânditoare. Dacă acel copil ar fi fost al ei, ar fi ucis pe oricine ar fi încercat să i-l ia.

Dar nu o putea învinui pe femeia aceea. Frica era un factor puternic. Ca și dragostea.

— Dacă-l iubește pe copilul ăsta atât de mult cum spui, s-ar-putea să renunțe la el pentru a-l apăra pe Murphy, zise ea.

— Pe scurt, ar fi cel mai bine pentru Michael, spuse Sherry. Copiii lui Cat îi va găsi un cămin bun. Până atunci, însă, trebuie să se integreze în mijlocul altor copii. Așa că, m-am gândit că n-o să te superi dacă-l aduc la picnic.

Cat își ridică privirea brusc.

— Picnic?

Jeff își dresă glasul și zâmbi.

— Am așteptat să te întorci ca să-ți dau vestea. Cat așteaptă explicații.

— Lui Nancy Webster i-a venit ideea, spuse Jeff mândru. M-a sunat de cel puțin o duzină de ori cât ai fost plecată. Nu ți-a spus domnul Webster că, odată ce i se dă o sarcină, intră în priză?

— Cam așa ceva.

— Își cunoaște soția foarte bine. Mi-a explicat că organizarea unei gale pentru adunarea de fonduri ar dura luni întregi. Așa că, între timp, a invitat câțiva potențiali contribuabili la o mini-gală. În weekend-ul ăsta.

— În weekend-ul ăsta!

— Am întrebat-o de ce atâta grabă, spuse Jeff. Iar doamna Webster a zis că nu-i nimic altceva în programul social acum, în timp ce, în următoarele câteva luni, cam toate weekend-urile sunt ocupate. Deci, acum sau niciodată.

Cat trase adânc aer în piept.

— Bun venit înapoi la salină, domnișoară Delaney.

— În realitate, nu prea ai altceva de făcut decât să apari acolo sâmbătă, îi spuse Jeff. Am anunțat deja toată presa. Sherry m-a ajutat ocupându-se de adunarea copiilor.

— Inclusiv pe cei care au fost deja adoptați definitiv? Întrebă Cat. Cred că avem câteva succese în partea asta. Ceea ce n-ar strica ținând cont de toată publicitatea nefavorabilă pe care ne-a făcut-o Truitt după moartea lui Chantal.

— Jeff și cu mine ne-am gândit și la asta, spuse Sherry. Am inclus familiile adoptive provizorii, pe cele care au depus cereri de înfiere, pe toți cei care am crezut că pot fi interesați. Doamna Webster a zis că nu există nici o limită în privința numărului de invitați, numai să-i spunem o cifră aproximativă până joi ca să poată vorbi cu furnizorul.

— Un furnizor pentru un picnic?

— Petrecere cu grătar și cu tot ce trebuie, îi spuse Jeff. Pentru cei mici vor fi crenvurști, că s-ar putea să fie cam greu să se descurce cu coastele.

— Nancy s-a gândit absolut la tot, spuse Cat.

— Inclusiv la ornamente și la orchestră.

— Orchestră?

— O orchestră de muzică country și western din Australia, îi explică Jeff, după care adăugă repede: Și Willie s-ar putea să vină de la Luckenbach, dar n-a promis nimic.

— Willie Nelson? Glumești.

— Deloc.

— Și face toate astea până la sfârșitul săptămânii?

— Îți spun, dacă Norman Schwarzkopf ar fi consultat-o, ar fi pus capăt Furtunii deșertului mult mai repede.

Sherry se ridică să plece.

— Eu una abia aștept. Toți cei cu care am vorbit, sunt încântați. Și totdeauna mi-a plăcut Willie Nelson – cu cozi cu tot.

După ce plecă ea, Jeff îi spuse lui Cat restul de amănunte.

— Vezi, n-ai nimic de făcut.

— Dacă mi-aș fi prelungit vacanța? Aș fi ratat totul.

— Nancy se gândise și la asta. Plănuia să trimită un avion particular după tine, care, după aceea, avea să te ducă înapoi în California, pentru a-ți continua vacanța.

— Banii nu numai că vorbesc, dar strigă.

— Absolut, spuse Jeff, luându-și dosarele la subsuoară și ridicându-se. Arăți mai bine, șefa. N-am spus-o doar ca să te fletez.

— Îți mulțumesc. M-am gândit foarte mult, dar am și lenevit mult.

Ezită să îi spună și despre al treilea plic primit, dar își zise că, din moment ce i se confesase deja, trebuia să-l pună în temă și cu ultimele evenimente. El se înfurie.

— Cine naiba e idiotul ăsta?

— Habar n-am. Nici Dean n-a avut idee.

— i-ai spus domnului Webster?

— Nu, dar cred că o s-o fac. Dacă vreun țicnit dă buzna aici și începe să tragă în toate părțile, Bill trebuie prevenit. Ar putea pune în pericol întreaga stație.

— Mă-ndoiesc că se va ajunge la așa ceva.

— Și eu. Cred că această persoană ar fi mult mai subtilă. Îi spuse apoi de coincidența datelor acelor accidente.

— E ca un puzzle pe care vreau ca eu să-l dezleg.

— Și când e...

— Cea de a patra aniversare a transplantului meu va fi peste câteva săptămâni.

— Dumnezeule, Cat! Dar data asta nu mai pare deloc o glumă. Articolele astea ar putea fi de-a dreptul amenințări. Nu crezi că ar fi timpul să te duci la poliție?

— Dean m-a îndemnat s-o fac. Dar până nu se va comite o crimă, ei ce pot face? Habar n-avem cine este această persoană.

— Bine, dar trebuie să se poată face ceva.

— M-am gândit foarte mult pe drumul de înapoiere. Mă pot baza pe ajutorul tău?

— Mai întrebi?

— Îți mulțumesc. Sună, te rog, la arhivele acestor ziare și cere și alte articole legate de aceste accidente. Dacă s-a scris ceva despre ele, aș vrea să știu.

— Cauți ceva anume?

— Nu. Aș vrea să știu dacă s-a ocupat cineva de cercetările ulterioare accidentelor respective. Sau dacă s-a scris ceva mai detaliat despre victime. Lucruri de genul ăsta.

Era mai frumos decât își amintea ea. Când îl văzu, i se tăie răsuflarea. Părul lui negru și ondulat era superb și răvășit. Purta o pereche de blugi și o cămașă stil western. Cizmele de cowboy păreau noi. Cat îngenunche în fața lui. Își ținea degetul - arătător în colțul gurii.

— Bună, Michael. Numele meu e Cat. Mă bucur foarte mult că ai putut să vii astăzi.

Sherry ținea băiețelul de mână.

— E încântat că a venit aici. Mama lui adoptivă mi-a spus. Sherry clătină din cap, transmițându-i lui Cat că Michael nu se simțea bine cu ceilalți copii. Părea tulburat de mulțimea aceea gălăgioasă.

— Ea e doamna care ți-a trimis hainele cele noi, Michael, îi zise Sherry. Spune-i mulțumesc.

El se uita în pământ.

— Nu-i nimic, interveni Cat. Poți să-mi mulțumești mai târziu. Încă n-am mâncat un crenvurșt, tu ai mâncat?

El își ridică ochii albaștri și goi și o privi fără să dea semn că înțelege.

— Hai să mergem amândoi să mâncăm, da? spuse ea întinzându-i mâna. Michael se gândi multă vreme înainte să-și scoată degetul din gură și să-i dea mâna lui Cat.

Ea îi zâmbi lui Sherry și ridică două degete încrucișate.

— Ne vedem mai târziu.

Âși potrivi mersul după cel al lui Michael.

— Îmi plac foarte mult cizmele astea, zise ea. Sunt ca ale mele. Vezi? Se opri și arată spre cizmele ei de cowboy. Le cumpăraseră de la un boutique de pe Rodeo Drive din Beverly Hills, dar Michael nu avea de unde să știe.

Se uită la ele, după aceea, își ridică privirea și făcu ochii mici. Nu era chiar un zâmbet, dar era ceva. Luând acest lucru drept un semn încurajator, ea îi strânse mâna.

— Sunt sigură că o să fim foarte buni prieteni.

Picnicul avea loc pe proprietatea familiei Webster. Orchestra se instalase în pavilionul victorian aflat pe malul unui lac unde rațe docile ciuguleau firimituri de pâine aruncate de copii. În aer se simțea mirosul ispititor de friptură la grătar. Mesele acoperite cu fețe albe și roșii fuseseră așezate la umbră.

Jongleri, mimi și clovni se plimbau prin mulțime, împărțind baloane și dulciuri. Trei din jucătorii de la Dallas Cowboys dădeau autografe pe mingi de jucărie. Doi membri ai echipei de baschet Sari Antonio Spurs îi întreceau pe toți cu două capete.

După ce luară două farfurii cu mâncare, Cat și- Michael se așezară la una din mese. În timp ce își mâncau crenvurștii, ea vorbea, căutând ceva la care el să răspundă. Dar băiețelul nu scotea nici un cuvânt, nici chiar atunci când ea i-l prezentă lui Jeff, care avea un succes nebun la copii. Câțiva se agățară de el în drum spre lac.

Michael fu poftit să meargă și el să le arunce de mâncare rațelor, dar el refuză. Cat nu îl presă. Observă, totuși, că altceva îi atrăgea atenția. Îi urmări privirea.

— Ah, îți plac caii. Vrei să călărești?

El o privi grav, dar în ochii lui se vedea un licăr de curiozitate care nu existase mai înainte.

— Hai să mergem să ne uităm mai de aproape.

Âi șterse fața și mâinile cu un șervet, după care îi luă mâna, pe care el i-o dădu acum fără șovăială, și se îndreptară spre țarcul provizoriu unde se aflau patru poney.

Când ajunseră în apropiere, ea îi simți ezitarea, așa că îl lăsă să se mai gândească. Stătură și se uitară la poney. După ce cel de al treilea grup de copii fu luat de pe spinările lor, Michael își ridică privirea spre ea întrebător.

— Vrei să călărești? Îl întrebă ea și el încuviință. S-a făcut, cowboy.

Âl conduse pe poartă în interiorul țarcului și el alese poney-ul cel mai mic.

— Și mie tot ăsta îmi place cel mai mult, îi șopti ea. Are coama cea mai frumoasă și coada cea mai lungă. Și cred că și el te place. L- am văzut uitându-se la tine.

Michael zâmbi timid și inima ei aproape că îi sări din piept. Un bărbat îmbrăcat ca un cowboy îi ajuta pe ceilalți copii să încalece, așa că ea se aplecă să-l ia pe Michael pentru a-l urca în șa.

— Mai bine lasă-mă pe mine. Probabil că-i mai greu decât pare.

Fu dată la o parte de niște mâini pe care le cunoștea extrem de bine. Alex îl ridică pe Michael cu ușurință și îl urcă în șa.

— Așa, hopa. Ține hățurile, așa, spuse el încleștându-i degetele lui Michael în jurul fâșiilor de piele, după care îi puse amândouă mâinile pe oblânc. Cred că ai mai făcut chestia asta. Ești un cowboy înăscut, îi zise el bătându-l prietenos pe spate.

— Totul e-n regulă aici? Întrebă cowboy-ul verificând dacă Michael stătea bine în șa.

Cat puse mâna pe pulpa băiețelului.

— Michael, ești pregătit?

El strângea oblâncul atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albiseră, dar dădu din cap afirmativ.

— Eu o să fiu acolo, îi spuse ea arătându-i locul respectiv. O să mă uit la tine. Nu plec nicăieri.

Se duse lângă balustradă de unde îi făcu cu mâna. „Cowboy-ul” scoase un sunet și cei patru poney porniră încet prin interiorul țarcului.

Pe chipul copilului se văzu o frică teribilă la început, dar apoi îi trecu. Se uita la Cat cu coada ochiului, temându-se să miște capul. Ea îi aruncă un zâmbet încurajator și rămase cu privirea ațintită asupra lui chiar și atunci când Alex veni lângă ea.

— Drăguț copil.

— Ce cauți aici, Alex?

— Am fost invitat.

— E o obligație socială pe care ai fi putut s-o refuzi.

— Am venit pentru că vreau să aduc o contribuție programului Copiii lui Cat.

— Ah, te rog.

— E adevărat.

— De ce n-ai trimis un cec?

— Pentru că voiam să te văd și pe tine.

Ea se întoarse spre el și, pentru prima oară, îl privi în ochi. O mare greșeală. Fiindcă arăta excelent. Iar intensitatea cu care o privea îi aduse aminte de lucruri minunate, dar și deprimante.

Se întoarse apoi iar spre Michael și îi făcu cu mâna când trecu.

— Atunci, ți-ai pierdut timpul. Ai uitat ultimul lucru pe care ți l-am spus?

— Să mă duc dracului.

Ea își lăsă capul în jos și râse scurt.

— Nu cred că am spus chiar așa, dar cam ăsta a fost sensul.

— Am încercat să iau legătura cu tine de o sută de ori. Unde-ai fost?

— În California.

— Ca să plângi pe umărul dragului doctor?

— Dean e un prieten de încredere.

— Ce drăguț.

— Cel puțin, cu el știu cum stau.

— Sunt convins. Și eu știu. Ești legată de el. Dătătorul asta de pilule profită de tine.

— Dean nu e un dătător de pilule și relația mea cu el... Oamenii se uitau la ei, unii cu zâmbete pline de înțeles pe chipuri. Cei care fuseseră la petrecerea lui Nancy, unde Alex fusese partenerul ei, credeau probabil că între ei era ceva foarte puternic.

Nevrând să se dea în spectacol, ea abordă un zâmbet și își îndreptă din nou atenția asupra lui Michael, care căpătase destul curaj pentru a îmboldi poney-ul cu călcâiele, imitându-l pe băiatul mai mare ce călărea în fața lui.

— Pleacă, Alex, spuse ea încet. Ți-ai exprimat clar intențiile, eu la fel. Nu mai avem ce să ne spunem.

— Mă tem că nu-i atât de simplu, Cat. Charlie, și Irene Walters ard de nerăbdare să te cunoască și vor fi aici în scurt timp. Au promis că n-or să-mi mai vorbească dacă nu îi te prezint eu însumi, spuse el înaintând cu un pas. Frumos din partea ta că i-ai sunat.

— Din moment ce prima noastră întâlnire a ieșit cum a ieșit, m-am gândit să-l invit personal.

— Mi-au mai spus că i-a sunat cineva de la agenție și au fixat un alt interviu. Aici tot mâna ta a fost?

— Sherry a spus că par candidații perfecți pentru a adopta un copil și a fost dezamăgită când i-am zis de încurcătură. Sunt sigură că ea a făcut-o.

— Dar ai pus și tu o vorbă bună. Ea ridică din umeri.

— Mulțumesc.

Ea se întoarce, abia păstrându-și cumpătul.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. N-am făcut-o pentru tine, ci pentru domnul și doamna Walters. Cum mi-ai spus tu însuși în dimineața aceea când ne-am cunoscut, nu trebuie să-i judec pe ei după prietenii lor. Sigur, voi fi încântată să-i cunosc, dar tu poți să dispari. Acum, te rog să mă scuzi, trebuie să-l iau pe Michael.

Trecu pe lângă el și intră în țarc.

Capitolul treizeci și doi.

Alex o lăsă să plece. Îi înțelegea poziția, mai ales în ziua aceea. Ea reprezenta „programul Copiii lui Cat și viceversa. Tot ce spunea și ce făcea se

reflecta asupra programului. Nu voia ca, din vina lui, să beneficieze de o proastă publicitate, așa că pretinse că era gata să încheie conversația. Ba izbuti chiar să și zâmbească, în cazul în care cineva îi observa.

Imediat după ce Cat se îndepărtă de țarcul poney-lor cu Michael, Nancy Webster o chemă în pavilion, unde se adunaseră numeroase persoane. Alex auzi despre ce era vorba: sosise Willie Nelson.

Cântărețul interpretează câteva melodii, în timp ce Cat, care era gazda onorifică a evenimentului, stătu pe platformă aproape de orchestra lui. Îl ținea pe Michael în brațe și chiar îl făcu să bată din"palme în ritmul muzicii. Îl ținu în brațe și când se duse la microfon pentru a rosti câteva cuvinte de bun venit și de a-i îndemna pe cei prezenți să contribuie cu ce puteau pentru ajutorarea copiilor.

După acel scurt program, ea se ridică și stătu de vorbă cu starul de muzică country și western. De fiecare dată când o vedea râzând, Alex se simțea cuprins de o gelozie total necaracteristică. În cele din urmă, vedeta plecă împreună cu oamenii săi, care, după părerea lui Alex, arătau ca membrii unei echipe de forări petroliere după un schimb de două săptămâni.

Alex observă, cam odată cu Cat, că Michael se ținea de pantaloni și se muta agitat de pe un picior pe altul. Cat se aplecă și îi șopti ceva la ureche, iar el încuviință, după care porniră amândoi spre casă, intrând pe ușa din față.

Alex îi urmă. Depart de spectatori, spera să ajungă la o înțelegere împreună. Ba, mai mult, avea să încerce să „o facă să accepte o întâlnire în seara aceea. Dacă ea credea că relația lor se terminase, se înșela amarnic.

„ Se învârti prin living-room-ul familiei Webster, prefăcându-se pasionat de colecția de figurine Hummel a lui Nancy și sperând că o putea prinde pe Cat când avea să iasă din camera de toaletă de sub scară.

Ânjură printre dinți când Bill Webster i-o luă înainte.

Din living-room, îl auzi pe Webster salutând-o cu căldură.

— Cat! Mă bucur că te văd. N-am reușit deloc să dau ochii cu tine până acum.

— Bună, Bill. El e Michael. A avut nevoie la toaletă, așa că neam simțit ca acasă. Sper că nu te superi.

— Sigur că nu. Când un tânăr are nevoie să meargă la toaletă, trebuie să meargă repede, spuse el râzând ușor. Ce zici de petrecere deocamdată?

— Totul e minunat, zise ea. Nu-mi dau seama cum de a reușit Nancy să facă totul într-un timp atât de scurt.

— Asta nu-i nimic pe lângă gala pe care o vom organiza în primăvară.

— Îmi închipui.

Alex și-o imaginează făcând una din mutrele ei hazlii. Totuși, când vorbi, nu mai era nici urmă de umor în glasul ei.

— Bill, aș vrea să-ți spun ceva foarte important. Îmi acorzi cinci minute luni dimineață?

— Tonul tău mă face să devin nervos, mai ales când știu că tocmai te-ai întors din California. Sper că nu te gândești să revii la Drumuri, nu?

— În nici un caz.

— Bine, atunci ce te frământă?

— Nici o grabă până luni.

— Îmi pare rău, Cat, dar o să fiu la o ședință în St.Louis. Plec mâine seară și mă întorc abia joi.

— Ah, atunci, cred că nu e târziu nici joi.

— Nu fi politicoasă. Dacă e ceva foarte serios...

— Tocmai asta e. Nu știu. Aș vrea să-mi spui părerea ta.

— Am cinci minute acum, se oferă el. Hai să mergem la mine în birou unde putem sta liniștiți.

— N-aș vrea ca Michael să se plictisească.

— Poate să se joace cu rățuștele mele.

— Bine. Cred că problema asta nu mai poate aștepta încă o săptămână. Alex auzi ușa biroului închizându-se. Se duse în hol și aruncă o privire în jur, Nevăzând pe nimeni, străbătu coridorul în vârful picioarelor și se opri lângă ușă. Abia putu să le distingă vorbele.

— Originalele sunt acasă într-un sertar, o auzi el pe Cat. Copiile astea le port mereu cu mine. Citește-le și spune-mi ce părere ai.

Webster tăcu. Alex o auzi pe Cat vorbind încet cu băiețelul, încercând să-i atragă atenția asupra colecției de rățuște a lui Webster.

— Dumnezeu mare! exclamă acesta. De când ai astea?

— De câteva săptămâni. Ce zici?

— Prima mea impresie e că persoana care le-a trimis e deranjată psihic. De partea cealaltă a ușii, Alex se încruntă.

— Jeff a făcut unele verificări, spuse Cat. A mai existat un articol scurt scris despre accidentul din Florida. În legătură cu celelalte, nimic. Toate au fost clasificate ca morți accidentale, ceea ce mă face să cred că fac din țăntar armăsar. Dacă poliția nu bănuiește nimic necurat, de ce s-o fac eu? Totuși, sunt foarte tulburată din cauza lor. M-am gândit că ar trebui să fii prevenit pentru că, în cazul în care s-ar întâmpla ceva, întreaga securitate a postului de televiziune ar putea fi pusă în pericol.

— Crezi că acela care a trimis chestiile astea ar putea ajunge chiar la așa ceva?

Alex nu auzi răspunsul ei. În schimb își auzi propriul nume sub formă de întrebare. Se răsuci brusc. Nancy Webster tocmai intra.

Zâmbi cu nonșalanță pentru a ascunde faptul că trăgea cu urechea, ceea ce era cât se poate de evident.

— Bună, Nancy.

— Ai văzut-o pe Cat?

— Am zărit-o intrând în casă și am urmărit-o până aici. Cred că l-a adus pe băiețel la toaletă. Se pare că el a terminat ceea ce avea de făcut, pentru că am avut impresia că aud vocea ei aici înăuntru și tocmai mă pregăteam să bat.

Nancy trecu pe lângă el și, fără să bată, deschise ușa biroului.

— Bill? Cat? Ce se petrece aici?

Ușa se deschise destul de larg pentru ca Alex să-l vadă pe Bill stând pe un fotoliu din piele maron. Câteva rățuște erau înșirate pe canapeaua din fața lui pe a cărei suprafață netedă Michael le tot plimba. Cat stătea pe covor la picioarele lui Webster.

Acesta vârî repede niște hârtii în buzunarul hainei, părând uimit și tulburat.

— Ce este, draga mea?

Nancy parcă fusese izbită în față de o pungă cu ciment ud. Priveliștea din birou era intimă și domestică. Alex știa că nu se petrecuse nimic, dar se văzu silit să tacă.

— E momentul focurilor de artificii, spuse Nancy zâmbind rece. N- am vrut să le pierdeți.

— Îți mulțumim că ne-ai anunțat, spuse Webster ridicându-se „și întinzându-i mâna lui Cat, care se ridică singură și luă băiețelul în brațe.

— Hai, Michael. Să nu pierdem focurile de artificii.

Când îl observă pe Alex chiar în spatele lui Nancy și își dădu seama că auzise toată discuția ei cu Webster, zâmbetul ei forțat îi pieri de pe buze.

Âl duse pe Michael afară. Scoase exclamații de uimire și încântare în fața spectacolului oferit de artificii de dragul copilului, dar emoția ei era prefăcută. Nancy își ținea soțul de braț posesiv. Și comentariile ei entuziaste erau false. Webster era atât de închis în sine, încât păru să nici nu le observe.

Alex nu le remarcă deloc. În timp ce lumânările romane explodau deasupra capetelor lor, privirea lui era ațintită asupra lui Cat Delaney.

Pentru a doua oară în seara aceea, Nancy îl găsi pe Bill închis în biroul său. Era târziu. Toată lumea plecase. Oamenii pentru curățenie urmau să vină a doua zi dimineață să facă ordine.

Când o văzu intrând, el ridică paharul în semn de salut.

— Ai rezolvat totul perfect, ca de obicei. Nu bei ceva cu mine?

— Nu, mulțumesc.

El băuse destule pahare și nu mai avea nevoie de încă unul. Era roșu la față, iar albul ochilor devenea trandafiriu. Rareori făcea acest lucru, dar, atunci când o făcea, semnele erau cât se poate de vizibile.

— Sunt extenuată, spuse ea întinzându-i mâna. Hai la culcare. El îi ignoră mâna.

— Du-te tu. Eu mai stau puțin. Vreau să mai beau un pahar, zise el și își mai turnă puțin whisky.

Se strâmbă când mai luă o înghițitură. Nu bea de plăcere.

Nancy se așează pe canapeaua din fața fotoliului pe care stătea el.

— Bill, ce se petrece?

— Mi-e sete.

— Încetează! strigă ea. Nu mă jigni.

El păru gata să se ia la ceartă, dar se răzgândi. Închizând ochii, duse paharul la frunte și îl plimbă dintr-o parte într-alta vrând parcă să netezească toate cutele.

— Am văzut ce față ai făcut când ne-ai găsit pe mine și pe Cat aici, spuse el. N-ar trebui să mă explic, dar o s-o fac, totuși. Discutam o problemă personală.

— De asta mă și temeam.

— Nu-i nimic de genul asta, Nancy. Dumnezeu, ai măcar puțină încredere în mine. Seamănă prea mult cu Caria ca să-mi poată deveni amantă.

— Atunci, încerci s-o înlocuiești pe Caria cu ea?

El o privi cu duritate și ochii nu îi mai erau tulburi din cauza alcoolului.

— Asta crezi?

Ea își lăsă capul în jos și se uită la verigheta pe care o răsucea pe deget.

— Nu știu ce să mai cred. Nimic n-a mai fost la fel pentru noi de când am pierdut-o pe Caria. În loc să depășim durerea, viețile noastre au intrat în declin. Indiferent ce aș face, se pare că nu pot opri căderea. Mi-e groază să ajungem jos, pentru că nu știu ce s-ar putea să ne aștepte acolo.

— Ași ridică privirea spre el plină de dorință.

— De ce nu mai vii la mine, Bill?

— Ba vin.

— Nu la fel de des. Și, când o faci, nu mai e la fel ca înainte. Simt deosebirea. Vreau să știu ce anume ne tulbură căsnicia. Dacă nu ai o legătură cu Cat, ce altceva este?

— De câte ori trebuie să-ți spun? Nimic. Am foarte multe responsabilități. Când vin acasă târziu, sunt obosit. Nu pot s-o fac să se scoale la comandă. Îmi pare rău.

Sarcasmul lui o înfurie. Se ridică și se îndreaptă spre ușă, dar, înainte să iasă, se întoarce.

— N-are nici un rost să stau de vorbă cu tine în seara asta, pentru că ești beat. Alt semn că nu e-n regulă ceva. Nu știu ce e, dar nu încerca să-mi spui, că-mi închipui. Caria a fost o fată minunată și o s-o iubim mereu. Ești apropiat de toți copiii, dar față de ea aveai ceva deosebit. Când a murit, știu că ai avut impresia că pierzi o parte din tine. Dacă aș putea să ți-o aduc înapoi, aș face-o, Bill, zise ea și desfăcu brațele neputincioasă. Dar nu pot. Refuz, însă, să pierd și mai mult decât mi s-a luat. Întreaga mea viață e axată pe dragostea pe care ți-o port. Intenționez să te păstrez și să refac căsnicia asta așa cum a fost. Indiferent ce ar trebui să fac.

Cat adormi foarte târziu în seara aceea.

Nu și-l putea scoate pe Michael din minte. Era atât de întârziat emoțional și social, încât, pentru a-l scoate dintr-o asemenea stare, era nevoie de foarte multă atenție. Dar niște părinți potriviți ar fi putut să o facă arătându-i dragoste și răbdare, rezultatul final meritând din plin efortul. În interiorul lui era un băiețel plin de viață care dorea cu disperare să fie scos la lumină.

Cu toate acestea, nu se gândea numai la Michael. Revederea lui Alex o făcuse să se îndoiască de toate deciziile luate în California. Îl dorea îngrozitor de mult.

Prietenii lui, Irene și Charlie Walters, fuseseră foarte drăguți, exact cum îi descrisese el. Era sigură că, după ce aveau să termine cursul necesar pentru a deveni părinți, aveau să fie excelenți pentru unul din Copiii lui Cat.

Cu oricare altă ocazie, ar fi fost încântată să-i cunoască, dorind să stea mai mult în compania lor. Dar prezentările fuseseră făcute la puțin după focurile de artificii. Îi mai era încă proaspătă în minte expresia de pe chipul lui Nancy când îi găsise pe ea și pe Bill în birou. Evident că înțelesese greșit natura discuției lor.

Acele griji, pe lângă cea provocată de anonim – cum îi spunea ea în lipsa altui termen – continuau să îi tulbure foarte mult gândurile. Pentru a-și distrage atenția, își petrecu după-amiaza de duminică la cumpărături, iar seara se duse la un film.

Luni scrise împreună cu Jeff scrisorile de mulțumire adresate celor care aduseseră contribuții.

Marti înregistrară pe video o secvență cu o fetiță în vârstă de cinci ani cu dificultăți auditive, ai cărei părinți muriseră recent într-un accident.

În seara aceea, când se întoarse acasă, Cat găsi un plic familiar. Era identic cu celelalte trei, dar conținutul era altul.

Înăuntru se afla o foaie albă de hârtie pe care scria, ca un articol de ziar, despre fosta vedetă de televiziune, posesoarea unei inimi transplantate, Cat Delaney. Se întindea pe câteva paragrafe, descriind în amănunt toate realizările ei, inclusiv programul Copiii lui Cat.

Era necrologul ei.

Capitolul treizeci și trei.

— E ciudat, într-adevăr, dar nu-i periculos – înțelegeți ce vreau să spun.

Locotenentul Bud Hunsaker de la Departamentul de Poliție din San Antonio purta o pereche de pantaloni în carouri și cizme negre de cowboy cu cusături albe. Cămașa cu mânecă scurtă îi stătea întinsă la maximum peste burta umflată de bere și era încinsă cu o curea de piele. Cravata scurtă îi cădea în diagonală peste piept. Avea masivitatea, culoarea și răsuflarea tipice unui excelent candidat la un atac de cord.

În clipa în care Cat intră în biroul lui mesteca un trabuc neaprins și umed, iar, dacă direcția privirii lui era de luat în seamă, atunci aceasta purta un dialog cu rotulele ei.

Acum își puse mâinile grăسune pe birou și se aplecă puțin înainte.

— la spuneți-mi, cum arată Doug Speer? În realitate, vreau să spun. Îmi place la nebunie cum anunță prognoza greșit și pe urmă râde pe seama acestui lucru.

— Doug Speer lucrează pentru un alt post de televiziune, îi spuse Cat cu un zâmbet forțat. Nu-l cunosc.

— Ah, da, așa e. Totdeauna îi încurc pe meteorologi.

— Putem să ne întoarcem la astea, domnule locotenent? Îl întrebă Cat bătând imperios în teancul de hârtii pe care le adusese cu ea și care acum se aflau pe biroul lui.

El își mută trabucul dintr-un colț pătrat al gurii cărnoase în celălalt.

— Domnișoară Delaney, o doamnă ca dumneavoastră, celebră, o figură publică, dacă vreți să zic așa, ar trebui să se aștepte la asemenea șicanări.

— Mă aștept, domnule locotenent Hunsaker. Când am apărut în Drumuri, am primit o mulțime de scrisori, printre care nenumărate cereri în căsătorie. Un bărbat mi-a scris de o sută de ori.

— Pofțiți, vedeți? spuse el și, zâmbind satisfăcut, se lăsă pe spate pe scaunul său care scârțâi.

— Bine, dar o cerere în căsătorie nu e înspăimântătoare. Nici scrisorile care, fie mă ridică în slăvi, fie mă critică la sânge. Acestea, însă, sunt niște amenințări mascate. Îndeosebi ultima.

Separă falsul necrolog de celelalte.

— Ce aveți de gând să faceți?

El se foi stânenit și scaunul scârțâi în semn de protest. Luă ultima scrisoare scrisă la mașină și îi citi din nou conținutul. Cat nu se lăsă păcălită de interesul lui simulat; era luată în batjocură. El își formase deja o părere. Numai o amenințare cu moartea l-ar fi făcut să se răzgândească.

Pufni zgomotos și înghiți bucata de trabuc pe care o tot mestecase.

— Din câte îmi dau eu seama, domnișoară Delaney, un maniac încearcă să vă sperie.

— Ei bine, a reușit perfect, pentru că sunt, într-adevăr, speriată. Asta dedusesem și singură. Am venit aici ca să-l găsiți pe acest maniac și să se pună capăt acestor șicanări.

— Nu-i atât de ușor pe cât pare.

— Nici nu pare ușor. Dacă ar fi fost ușor, aș fi făcut-o singură. Dar poliția e antrenată special pentru a rezolva astfel de situații. Cetățenii obișnuiți nu sunt.

— Și cum vă-nchipuiți că ar trebui să rezolvăm situația?

De unde să știu eu? strigă ea pierzându-și cumpătul. Nu puteți să aflați de unde e timbrul? Sau la ce mașină s-a scris? Să identificați hârtia? Sau amprente de pe ea?

El pufni ironic și îi făcu cu ochiul.

— Ați văzut prea multe filme polițiste.

Ei îi venea să se năpustească asupra lui ca să-l facă să-și pună în mișcare fundul gras pentru a-l căuta pe respectivul anonim, dar dacă reacționa ca o femeie isterică, i-ar fi confirmat părerea: că făcea ditamai problema din niște scrisori nenorocite.

În loc să explodeze, ea îi spuse cu un calm rece:

— Nu mă lua de sus, domnule locotenent Hunsaker. Zâmbetul lui pieri puțin.

— Hei, stați puțin, n-am...

— Mai lipsește să mă mângâiați pe cap, spuse ea ridicându-se și aplecându-se peste birou. Sunt o persoană în toată firea, rațională, capabilă să gândesc logic, fiindcă pe lângă uter mai am și creier. Nu sufăr de nici o boală și nu sunt toxicomană. Deosebiriile dintre dumneata și mine sunt atât de multe, încât am putea umple o enciclopedie cu ele, dar cea mai neînsemnată dintre ele e faptul că eu port fustă și dumneata, pantaloni. Deci, ori arunci trabucul ăsta dezgustător și discutăm serios, ori mă duc mai sus și mă plâng superiorilor dumitale, spuse ea bătând cu degetele în birou. Trebuie să existe o modalitate prin care să-l depistați pe individul care e vinovat de chestiile astea.

Fața lui căpătase culoarea ficatului crud; știa că îl pusese la punct. Își întinse gâtul pentru a-și lărgi puțin gulerul, își îndreptă cravata și scoase trabucul din gură, vârându-l în sertar. După aceea, încercând să zâmbească, o rugă politicos să ia loc.

— Știți pe cineva care v-ar purta pică?

— Nu. Doar dacă...

Ezită să își exprime suspiciunile pentru că nu avea nici o bază.

— Doar dacă...?

— Există cineva la WWSA - o tânără. Nu m-a plăcut din clipa în care am început să lucrez acolo, zise ea după care îi povesti despre relația ei turbulentă cu Melia King. Până la urmă, a recunoscut că mi-a aruncat medicamentele, dar nu cred că ar fi putut face să cadă un bec în studio. A fost reangajată la puțin timp după ce am concediat-o eu și pare să-i placă noul loc de muncă. O văd în fiecare zi. Avem foarte puține să ne spunem. Nu o regret, dar sunt sigură că antipatia ei față de mine nu are nici o legătură cu transplantul meu.

— E urâtă?

— Poftim?

— Cum arată? Poate că e invidioasă. Cat dădu repede din cap a negație.

— Arată superb și ar putea să aibă ce bărbat vrea.

— Poate nu-i făcea plăcere să aibă o rivală.

Zâmbetul lui păru mai degrabă un rânjat obscen, dar Cat i-l îngheță cu o privire rece. El pufni ușor și își așeză șezutul lat mai bine pe scaun. Luă necrologul.

— Limbajul e cam... necizelat.

— Am observat și asta. Nu prea pare un adevărat articol de ziar.

— Și nici nu menționează o cauză a morții.

— Pentru că, astfel, m-ar pune în alertă. Aș ști la ce să mă aștept.

— NuVa abordat nimeni, nu v-a amenințat, nu v-a dat târcoale casei, nimic de genul ăsta?

— Nu încă!

Hunsaker mormăi, se trase ușor de buză și oftă. Pentru a mai câștiga timp, citi din nou articolele din ziar. Înainte să vorbească, își dresе glasul cu importanță.

— Astea sunt din toată țara. Ticălosu' a fost ocupat, nu glumă.

— De aceea găsesc că totul e și mai înspăimântător, spuse Cat. Este, evident, obsedat de soarta acestor oameni cărora li s-au făcut transplanturi. Indiferent dacă a fost vinovat sau nu de morțile lor, a făcut mari eforturi ca să fie la curent cu evenimentele.

— Credeți că el se află în spatele acestor așa-zise accidente? Întrebă el, tonul său sugerând că nu era de aceeași părere.

Cat nu era sigură, așa că evită un răspuns direct.

— Cred că un lucru important e acela că datele morților lor coincid cu aniversările transplanturilor, care coincid și cu a mea. E o coincidență prea mare ca să fie întâmplătoare.

Gânditor, el se trase din nou de buză.

— Ați cunoscut vreodată familia donatorului dumneavoastră?

— Credeți că există vreo legătură?

— O pistă la fel de bună ca oricare alta. Ce știți despre donatorul dumneavoastră?

— Nimic. Până de curând, m-am vrut să știu absolut nimic. Dar ieri am luat legătura cu banca de organe care mi-a procurat inima și am întrebat dacă familia donatorului meu s-a interesat de mine, cumva. Au spus că vor verifica dosarele agenției care a recoltat inima, așa că s-ar putea să treacă ceva timp până aflu ceva. Dacă nimeni nu s-a interesat de identitatea mea, atunci o să știm că nu este în regulă ceva.

— Cum?

— Așa se procedează. Identitățile donatorilor și primitorilor sunt ținute secret dacă ambele părți nu cer informații una despre cealaltă. Numai atunci le divulgă agențiile. Depinde de fiecare dacă vrea sau nu să ia legătura cu celălalt.

— Numai așa poate afla cineva cine a primit o anume inimă?

— Doar dacă nu se reușește pătrunderea în computerul central din Virginia pentru a afla numărul RUDO.

— Asta ce mai înseamnă?

Ea îi explică atunci ceea ce îi spusese Dean cu puțin timp în urmă.

— RUDO, Rețeaua Unită de Distribuie a Organelor. Fiecărui donator de organe sau de țesut i se dă un număr imediat după ce se îndepărtează respectivul organ sau țesut. Acest număr e codificat și reprezintă anul, ziua și

luna când organele au fost îndepărtate și acceptate de o bancă. Este un mecanism menit să împiedice traficul cu organe pe piața neagră. El își trecu mâinile peste față.

— Dumnezeule, tipu' ăsta trebuie să fie deștept.

— Asta am tot încercat să vă spun.

Cu cât discutau mai mult, cu atât devenea mai speriată.

— Deci, e un cerc complet, domnule locotenent. Ce aveți de gând să faceți înainte să mă găsească el pe mine?

— Adevărul e că nu prea avem ce să facem.

— Până nu mor într-un accident idiot, nu?

— Calmați-vă, vă rog.

— Sunt calmă, spuse ea ridicându-se să plece. Din păcate, așa sunteți și dumneavoastră.

Mișcându-se mai repede decât l-ar fi crezut în stare, el ocoli biroul și îi blocă ieșirea.

— Trebuie să recunosc că e incredibil, dar în momentul asta nu se poate vorbi de o problemă de viață și de moarte. Nu s-a comis nici o crimă. Și nu știm nici dacă, în cazul celorlalte morți, a fost vorba de așa ceva, nu?

— Nu, spuse ea încordată.

— Totuși, nu vreau să plecați cu impresia că nu vă iau în serios. Ce ziceți dacă pun o mașină să patruleze pe strada dumneavoastră în următoarele câteva săptămâni, să vă țină casa sub observație?

Râzând -ușor, ea își lăsa capul în jos și își frecă tâmpile. El nu înțelesese încă nimic. Anonimul ei era prea deștept pentru a se lăsa prins de o mașină de poliție.

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule locotenent. V-aș fi foarte recunoscătoare pentru orice ajutor.

— De aceea mă aflu aici, spuse el zâmbind larg. Poate că cineva doar încearcă să vă sperie, mai știți?

Arzând de nerăbdare să plece, ea încuviință.

Crezând că rezolvase problema, el făcu gestul politicos de a-i deschide ușa.

— Mă sunați dacă aveți nevoie de mine, da? „Desigur, o să sun. Și ce să vă rog să faceți?” se întrebă ea cu cinism.

— Vă mulțumesc că m-ați primit atât de repede, domnule locotenent Hunsaker.

— Să știți că sunteți mai drăguță în realitate decât la televizor.

— Mulțumesc.

— Ăăă, înainte să plecați, mă întrebam... Nu mi se întâmplă în fiecare zi să-mi între o celebritate în birou. Vreți să-mi dați un autograf pentru soția mea? I-ar face mare plăcere. Scrieți „Pentru Doris”, da? Și puteți să treceți și numele meu. Dacă nu vă supărați.

Capitolul treizeci și patru.

— Ce naiba faci?

— Prăjesc costița.

Folosind o furculiță pentru că nu găsisese un clește în nici un sertar din bucătărie, Cat luă o bucată din tigaie.

După supărătoarea discuție de la poliție, se întorsese acasă și se schimbase. Prea tulburată pentru a se mai duce la lucru, îl sunase pe Jeff și îi spusese că nu se mai ducea în ziua aceea. Avea nevoie de o zi liberă.

Timp de aproape o oră se gândise care ar fi trebuit să fie următoarea ei mișcare. Înainte să apuce să formuleze un plan complet, se trezi împingând un cărucior printr-un magazin, făcând cumpărături pentru a pregăti o masă pentru un bărbat pe care pretindea că îl disprețuiește.

— Sper că-ți place crocantă.

Puse fâșia de costiță alături de celelalte care se scurgeau pe un șervet de hârtie.

— Ouăle cum îți plac?

— Cum ai intrat?

— Pe ușa din față. Era descuiat.

— Ah, spuse el scărpinându-se în cap. Probabil că am uitat să o verific înainte să mă duc la culcare.

— Probabil. Mai moi sau mai prăjite?

Văzând că nu răspunde, ea îi aruncă o privire peste umăr. Arăta exact ca în dimineața în care îl văzuse prima oară, numai că acum purta o pereche de pantaloni scurți, nu blugi. Încercă să ignore cât de sexy arăta așa cum umplea cadrul ușii cu masculinitatea lui de peste un metru optzeci, răvășită și abia coborâtă din pat.

— Mai moi sau mai prăjite? repetă ea. Mă pricep mai bine la prăjite. El își propti mâinile în șolduri.

— Există vreun motiv anume pentru care ai apărut aici ca să-mi pregătești micul dejun?

— Da. De cum o să-ți pui pantalonii și o să te așezi la masă, o să-ți spun. Scuturând din cap de uimire, el se întoarse și plecă. Până reveni în bucătărie, îmbrăcat cu o pereche de blugi Levi's uzați și un tricou alb, simplu, mâncarea era gata. Ea pusese pentru fiecare câte o cafea, așeză farfuriile pline pe masă și se instală pe un scaun arătându-i locul din fața ei.

El încălecă scaunul trecându-și un picior peste spătar. Renunțând deocamdată la mâncare, sorbi din cafea studiind-o prin aburul care se înălța din ceașcă – o altă amintire din dimineața când se cunoscuseră.

— Are vreo legătură cu faptul că drumul cel mai scurt spre inima unui bărbat trece prin stomac? Întrebă el.

— Teoria asta a dispărut în momentul în care s-a inventat suptul.

El răsese ușor, apoi mai tare și, luând furculița, începu să mănânce. Termină costița din două înghițituri și bău sucul de portocale dintr-odată.

— Când ai mâncat ultima oară? Îl întrebă ea.

— Parcă am comandat o pizza ieri, zise el după ce se gândi puțin. Sau alaltăieri.

— Ai fost absorbit de lucru?

— Hmmm. Mai e pâine prăjită?

Ea mai puse două felii în aparatul de prăjit. Așteptând să se facă, îi umplu din nou ceașca de cafea. El o prinse de încheietura mâinii și își ridică privirea.

— Ai avut un impuls de domesticitate în dimineața asta, Cat?

— Nu chiar.

— Atunci, e un act de caritate?

— Nu cred că e cazul.

— O ofertă de pace?

— Să nu ți se urce la cap.

— O să mă coste, nu-i așa?

— Așa e.

— Îmi pot permite?

— Dacă nu vrei ca bijuteriile de familie să-ți fie botezate cu cafea fierbinte, ai face bine să-mi dai drumul.

El își descleștă degetele brusc. Ea puse cafetiera la loc și luă cele două felii de pâine pe care le aruncă fără ceremonie pe o farfurie.

— Deci; încă nu suntem prieteni, spuse el în timp ce ungea o felie cu unt.

— Nu.

— Atunci, bănuiesc că despre a fi amanți nici nu poate fi vorba. Văzându-i dinții albi cum mușcau din pâinea cu unt, ea simți un gol în stomac. Își duse farfuria la chiuvetă, o spălă cu detergent și o puse în mașina de spălat vase. Apoi făcu ordine prin jur, în timp ce el își termina masa. După aceea își duse și el farfuria la chiuvetă, își puse a treia ceașcă de cafea și se întoarse la masă.

Cat aduna firimiturile cu un burete umed când el o cuprinse pe după mijloc și o trase brusc. Își apăsă fața de abdomenul ei sărutând-o prin bluză, mușcând-o ușor, rozând și gemând afectuos.

Ea refuză să răspundă. Își ținea mâinile ridicate, ca să nu-l atingă. Până la urmă, el își ridică privirea.

— Nu-ți place?

— Ba îmi place foarte mult. Ești foarte priceput. Dar nu pentru asta am venit.

El își lăsă mâinile în jos și pe chip i se citi o expresie de furie.

— Dacă n-ai venit să facem pace...

— N-am venit pentru asta.

— Atunci, de ce?

— O să-ți spun.

— Păi, dă-i drumul. Dacă n-ai venit pentru joacă, să știi că am de lucru. Ea nu îi răspunse, ci, după ce se spălă pe mâini și își mai puse o cafea, se așeză la masă, aducându-și și poșeta, de unde scoase copiile tăieturilor din ziare și a necrologului, împingându-l pe masă.

— Astea sunt chestiile ultrasecrete pe care i le-ai arătat lui Webster? o întrebă el.

— Deci ai tras cu urechea. Mi-am închipuit.

— Un obicei păstrat de pe vremea când eram polițist.

— Sau pură impolitețe.

— S-ar putea, zise el ridicând din umeri. Nancy Webster a crezut că tu și soțul ei aveți o altfel de discuție.

— După cum știi, n-am avut.

— Atunci, de ce ai lăsat-o să creadă ce era mai rău? De ce nu-i spui adevărul?

— Deoarece cu cât știu mai puțini despre asta, cu atât e mai bine.

El luă hârtiile și începu să citească. Când ajunse la al doilea mesaj își freca deja gânditor cicatricea de pe sprânceană. Între al doilea și al treilea îi aruncă o privire dură și întrebătoare.

După ce citi și necrologul, înjură ușor și își împinse scaunul în spate. Cu picioarele întinse, cu spatele îndoit, propti hârtiile pe abdomen și le citi din nou.

Când termină, se îndreptă, aruncă hârtiile pe masă și se uită la Cat.

— Ai originalele?

— Plus plicurile.

— Am auzit când i-ai spus lui Webster că le-ai primit la intervale de câteva săptămâni.

— Exact.

— Și n-ai găsit de cuviință să-mi spui și mie?

— Nu te priveau.

El scoase o înjurătură.

— Bine, am spus o prostie, recunosc eu. N-am spus nimănui până când nu am primit-o pe a treia.

— Și cui i-ai spus? În afară de Spicer. Știu că trebuie să i le fi arătat scumpului Dean.

— Lui Jeff, spuse ea ignorându-i remarca sarcastică. Și apoi lui Bill.

— Fiindcă postul de televiziune ar fi putut fi compromis, zise el. Te-am auzit spunându-i asta. Cine altcineva mai știe?

— Nimeni. Falsul necrolog a sosit cu poșta de ieri. Asta a fost picătura care a umplut paharul. Azi-dimineață la opt am avut o întâlnire cu un ofițer de poliție, spuse ea încruntându-se. Mai bine aș fi făcut o baie în timpul ăsta, adăugă ea cu amărăciune.

— Ce-a spus?

Ea îi reproduse discuția avută cu locotenentul Hunsaker cuvânt cu cuvânt.

— Viața mea ar putea fi în pericol și pe el îl interesau mai mult picioarele mele. Oricum, a încercat să-mi bage pe gât tot felul de aiureli în legătură cu riscurile de a fi vedetă de televiziune, de parcă n-aș fi știut deja. Mesteca un trabuc, mirosea a after-shave ieftin și emana un misoginism teribil. L-am adus pe brazdă, dar esența e că, până nu mi se întâmplă ceva îngrozitor, poliția nu poate să facă nimic decât să patruleze câteva nopți pe săptămână prin fața casei mele. Îți vine să crezi așa ceva?

— Din păcate, da, spuse el și o privi o clipă. De aceea ai fost atât de speriată în seara când l-am prins pe Spicer la tine, nu? Și mai ești încă.

Cat își mușcă buzele. Își frecă palmele umede de blugi. Acum, că îi pregătise micul-dejun și îi vorbise de problema care o chinuia cel mai mult, deveni deodată nervoasă, în parte datorită faptului că o înțelegea atât de bine.

Stătu nemișcat, cercetând-o cu niște ochi cărora părea să nu le scape nimic.

— Ce vrei de la mine?

— Ajutor.

El pufni batjocoritor.

— De la mine?

— Ești singura persoană din câte cunosc care știe ce e în mintea unui criminal.

El făcu ochii mici.

— Ai avut de-a face cu ei. Ai studiat, cunoști profilul psihologic al cuiva care ar face ceva de genul-ăsta. Am nevoie de gândirea ta. E opera unui individ care se ține de glume proaste sau a unui psihopat? Să o iau drept o șicanare sau ca un avertisment?

Lăsând la o parte orice urmă de mândrie, adăugă:

— Mi-e frică, Alex.

— Văd, spuse el privind-o intens. Ești o țintă foarte ușoară. Ea își trecu degetele prin păr nervoasă.

— Știu, dar refuz să trăiesc într-un turn de fildeș și să devin prizoniera propriului meu succes. Există și șansa ca un fan să fi înnebunit și să devină obsedat. Mulți te urmăresc pentru un simplu autograf. Dar unii pot să te și ucidă. Am fost la înmormântarea unei tinere actrițe care a fost împușcată în propria locuință de un admirator care susținea că o iubește.

Clătină din cap cu tristețe.

— O să afli și tu, Alex, că, cu cât devii mai celebru, cu atât ai mai puțină liniște și siguranță.

— Scriitorii se bucură de mai mult anonimat decât vedetele de televiziune. Ea trebui să-i dea dreptate, dar rămase pe gânduri.

— Îmi place să fiu o celebritate. Aș minți dacă aș spune altceva. Dar plătesc pentru asta.

— Ți s-a mai întâmplat așa ceva?

— Ai spus și lui ce îi povestise lui Hunsaker despre scrisorile generate de Drumuri.

— Am învățat să fac deosebirea între scrisorile admiratorilor normali, chiar critice, și cele scrise de oameni puțin țicniți. Acestea îmi dădeau fiori uneori, dar, în general, le ignoram. Nici una nu m-a tulburat în asemenea hal. Poate că exagerez, dar...

— Nu-i nimic în ele asemănător cu o amenințare, zise el încet.

— Dacă ar fi fost, bănuiesc că mi-ar fi fost mai ușor să le ignor. Dar așa, sunt înfiorătoare. Nu te poți lupta cu o persoană pe care nu o vezi. Dar, chiar dacă nu văd pericolul, îl simt. Poate că imaginația mea îmi joacă feste, dar, în ultima vreme, când ies, mă simt...

— Urmărită din umbră.

— Exact.

El se gândi la răspunsul ei.

— Ce crezi că poate să însemne toată treaba asta, Cat?

— Tu ce crezi că înseamnă? Am vrut să-ți aflu părerea. În schimbul ouălor ăstora îngrozitoare.

— Am mâncat și mai proaste.

— Mulțumesc.

El își uni vârfulurile degetelor și își bătu buzele ușor. Cat tăcu și îl lăsă să își pună ordine în gânduri. Nu râsese de ea pentru faptul că era întoarsă pe dos, deși, într-un fel, ar fi preferat să o facă. Ar fi vrut să-i spună că nu avea sens să își facă griji din cauza acelor mesaje.

— Uite cam cum mi se par mie lucrurile, zise el. Dar e numai o bănuială.

— Înțeleg.

— Ne gândim la ce-i mai rău... Ea încuviință.

— Coincidențele astea ar trebui să apară în Cartea recordurilor.

— Și eu cred.

— Luate separat, cauzele morților au fost neobișnuite, dar credibile. La un loc, însă, încep să dea de bănuț.

Ea inspiră tremurat.

— Continuă.

— Ținând cont de timpul și distanța implicate, persoana care ți-a trimis articolele probabil că n-a dat peste ele întâmplător.

— Știa de morțile respective.

— Și poate a fost chiar vinovat de ele. Dacă se stabilește că au fost niște crime și nu acte ale lui Dumnezeu.

— Și... și cu ce avem de-a face aici?

— Dacă e vinovat - și deocamdată există un „dacă” - nu e un ucigaș obișnuit. Nu își alege victimele la întâmplare. Soarta i le-a ales. Totuși a făcut multe eforturi pentru a le găsi și a le ucide în moduri extrem de ingenioase.

— Care ar fi motivul?

— E foarte simplu, Cat.

— Inima donatorului, spuse ea cu un glas răgușit și își simți pieptul încleștat.

Alex spusese exact ceea ce se temuse că va spune. Ipoteza lui era la fel cu a ei.

— Acești trei oameni au primit inimi în aceeași zi cu tine, spuse el. Psihopatul cunoștea un donator și, dintr-un motiv anume, nu suportă ca inima lui sau aei să continue să bată. Evident, nu știe cine e primitorul, așa că elimină toate posibilitățile, i-a omorât pe rând pe toți cei cărora li s-au făcut transplanturi în ziua aceea, știind că, mai devreme sau mai târziu, îl va nimeri pe cel care trebuie.

— Bine, dar de ce?

— Ca să oprească inima.

— Știi asta, dar de ce? Dacă era atât de apropiat de donator, mai mult ca sigur că el a fost cel care a permis transplantul. De ce să se fi răzgândit dintr-odată?

— Dumnezeu știe. Poate s-a trezit, pur și simplu, într-o dimineață, la câteva luni după aceea, și și-a spus: „Oh, Doamne, ce-am făcut?” Familiile donatorilor sunt presate să ia o hotărâre în grabă și în cele mai grele împrejurări. Poate și cu el s-a întâmplat același lucru. A început să-l chinuiască gândul și na mai putut trăi cu sentimentul de vinovăție. Ai citit Inima vorbitoare a lui Poe?

— inima asta nu e îngropată, ci bate cu adevărat.

— Dar, ca și personajul din povestire, urmăritorul tău probabil că o aude în permanență. Îl chinuiește, îl înnebunește. Nu poate suporta și vrea să o facă să tacă pentru totdeauna.

— Te rog... gemu ea.

El se întinse peste masă și îi atinse mâna.

— Sau ar putea fi cu totul altceva, Cat. Mi-ai cerut părerea. Asta e. Sper să mă-nșel.

— Dar nu crezi că te-nșeli.

El nu spuse nimic, dar nici nu era nevoie. Afirmția i se citea în ochi.

— Hai să zicem că, până aici, avem dreptate. Cum i-a depistat pe acești oameni, inclusiv pe tine?

Ea îi dădu aceeași explicație pe care i-o dăduse și lui Hunsaker cu privire la numărul RUDO.

Alex se gândi multă vreme.

— Transplanturile de inimă reprezintă deocamdată ceva senzațional. Ar fi putut foarte bine să adune informații de ici-de colo. Cine știe? Până nu știi cine-i tipul, n-o să știi nici cum operează.

— Trebuie să fie bogat, remarcă ea.

— De ce?

— Pentru că, în ultimii patru ani a umblat în toată țara.

— Ai auzit vreodată de autostop? o întrebă el. Sau de sărit într-un marfar? A avut câte un an între fiecare crimă, deci ar fi putut avea tot felul de slujbe ciudate pentru a se întreține în vreme ce plănuia uciderea următoarei victime.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse ea abătută. Ar putea fi absolut oricine.

— Un om de afaceri care călătorește numai cu clasa întâi sau un vagabond. Dar, oricine ar fi, ticălosul e inteligent și viclean. E schimbător ca unameleon. Cum altfel s-ar fi putut apropia de acești oameni îndeajuns de mult pentru a-l omorî fără să atragă bănuielile asupra sa? De exemplu, femeia aceea din Florida. A căzut printr-o ușă de sticlă în propria ei casă. Presupunând că a fost împinsă, el ar fi trebuit să se afle acolo, cu ea.

— S-ar fi putut da drept vreun reparator, zise Cat.

— Ar fi udat florile cu un reparator în casă?

— Posibil.

— Dar e improbabil. Îmi imaginez că a rugat pe cineva cunoscut și de încredere să-i țină scara ca să poată uda feriga.

Cat se cutremură.

— Trebuie să fie un monstru.

— Dar nu ucide la întâmplare, ci e controlat, total concentrat asupra misiunii sale, condus de răzbunare, sau de religie, sau de nenumărate alte motivații.

— E interesant, nu? Ceea ce îi motivează pe oameni să facă anumite lucruri, spuse ea privindu-l pieziș. Uneori, motivele lor nu au absolut nici un sens. Le pasă extrem de puțin cum îi afectează gesturile lor pe cei din jur, atâta timp cât scopurile lor sunt atinse.

Vorbele ei aveau un dublu înțeles și el își dădu seama imediat.

— Tot mai crezi că sunt un ticălos.

— Ah, da, absolut, zise ea fără nici o ezitare, de parcă ar fi aprobat faptul că foametea mondială ar fi trebuit stopată.

— Nu-ți dau dovada că sunt sincer cu tine?

— Sunt convinsă că și sinceritatea asta a avut un scop.

— Nu poți, cel puțin, să încerci să mă-nțelegi?

— Înțeleg perfect. Tu ai fost excitat și eu m-am supus.

— Nu m-am bazat pe faptul că o să cedezi, strigă el.

— Atunci, de ce nu te-ai culcat cu altcineva? De ce atâta muncă pentru a mă atrage, Alex? M-ai făcut să te plac mult și ai făcut-o intenționat.

El deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi. Trecându-și degetele prin păr, înjură printre dinți.

— Sunt vinovat, spuse el în cele din urmă. Intenționat te-am făcut să crezi că imposibilul e posibil.

— De ce e imposibil? El tăcu.

— Ce este, Alex? Ce te frământă?

— Nu pot să-ți spun.

— Pune-mă la încercare.

— Crede-mă, Cat, n-ai vrea să știi.

— Eh, orice ar fi, sexul nu te-ar face să te simți mai bine. El își arcui o sprânceană.

— Unul din noi ține minte greșit. Îmi amintesc că m-am simțit nu doar mai bine, ci excelent.

— Nu m-am referit la ceva fizic, spuse ea scurt. Bineînțeles că așa a fost bine. Asta nu înțeleg femeile la bărbați. Cel puțin eu. Bărbații nu fac deosebirea dintre fizic și emoțional. Dacă se simt bine acolo, altceva nu mai contează. Femeile...

— Ar putea fi o femeie, spuse el deodată, trupul tresărindu-i ca și cum ar fi fost împușcat.

— Poftim?

— Persoana care te urmărește ar putea fi o femeie.

— Melia.

— Ce-ai spus?

Cat nici nu își dădu seama că rostise numele cu glas tare. Acum era, însă, prea târziu. El avea să vrea să știe.

— O femeie de la serviciu. Am avut unele divergențe cu ea de câteva ori. Pentru a doua oară în ziua aceea, povesti problemele pe care le avusese cu Melia King.

— Cred că am văzut-o, spuse Alex. O tipă superbă? Țâțe mari, păr negru și lung, buze pline și picioare care nu se mai termină?

— Nimic nu-ți scapă, îi zise Cat sec.

— E greu de ignorat.

— E, de asemenea, dușmănoasă și rea, dar n-o văd ca ucigașă.

— Toată lumea e suspectă, Cat. Și toată lumea e capabilă de crimă.

— Nu pot să cred.

— Am arestat odată o fetiță de treisprezece ani care și-a ucis mama în somn. Motivul? Mamă-sa o pedepsise pentru că se machiase prea strident. Era o puștoaică dulce, cu aparat dentar și un poster cu Mickey Mouse pe peretele din dormitor. Ucigașii pot avea orice formă și mărime. Țăsta de acum e uns cu toate alifiile.

— Dacă există, într-adevăr, un ucigaș.

El le aruncă o privire celor trei tăieturi din ziare.

— Ar trebui anunțat Departamentul Justiției.

Era un gând liniștitor. Probabil că el găsea că este o problemă mai serioasă decât o lăsa să creadă.

— Ce-ar putea face?

— Să numească un detectiv care să facă cercetări în legătură cu aceste morți.

— Asta ar însemna mult timp și multă birocrație, nu?

— N-am auzit niciodată de vreo afacere cu guvernul federal care să nu se rezolve repede.

— Până atunci, aniversarea transplantului meu e peste aproximativ o lună, spuse ea încercând să zâmbească. Am impresia foarte clară că sunt următoarea pe lista lui. Sau a ei.

Alex luă necrologul și îl reciti.

— Vrea să fie prins. Altfel nu ți-ar fi trimis astea. Există un motiv la baza acestor crime, dar nu o face instinctiv sau de plăcere. E hotărât și, totuși, știe că nu e bine. Imploră să fie oprit.

— Sper doar să-l putem opri la timp.

— Ai folosit pluralul?

— Nu pot s-o fac singură, Alex. Nu am nici relațiile, nici experiența necesare. Tu le ai.

— Micul dejun e din ce în ce mai scump, spuse el înclinându-și capul. Și dacă refuz?

— Nu cred că o să refuzi, pentru că a mai rămas mult spirit polițienesc în tine. Ai jurat să aperi și să servești. Nu cred că legământul ăsta a luat sfârșit în clipa în care ai renunțat la insignă. Nu m-ai fi refuzat nicii dacă aș fi fost o străină. Și, dacă aș muri în chip misterios, nu ți-ai ierta-o niciodată.

El fluieră ușor.

— Joci murdar.

— Învăț, spuse ea cu candoarea ei caracteristică. Ești ultima persoană căreia i-aș cere ajutorul. Nu mi-a fost ușor să vin aici. Dacă aș fi avut altă posibilitate, aș fi ales-o pe aceea. Din păcate, tu ești singura.

El se gândi mai puțin de zece secunde.

— Bine. O să fac ce pot. De unde propui să începem?

— De aici, din Texas.

Era evident că nu se așteptase la un răspuns atât de categoric la o întrebare retorică.

— De ce?

— N-am mai spus asta, zise ea șovăitoare. Am o idee în legătură cu originea inimii mele. În seara transplantului, am auzit o asistentă spunând că mi se aducea din acest stat. Totdeauna am trăit cu convingerea că inima mea a venit de aici.

Încercând să pară un gând ulterior, adăugă:

— Poate asta m-a și atras aici. El se aplecă puțin.

— Ai aruncat multe momeli dulci în dimineața asta și nu pot să nu mușc. Dar ce vrea să însemne această ultimă afirmație? Că ai fost atrasă de Texas fiindcă donatorul tău a trăit aici?

Ea scutură din cap, nervoasă.

— Dean a zis că un asemenea transplant spiritual e imposibil.

— Și tu ce spui?

— Sunt de aceeași părere.

El își arcui o sprânceană, arătând că sesizase absența convingerii din glasul ei.

— Dar e un subiect interesant de discutat, nu?

— Poate o să-l discutăm odată. Dar acum, trebuie să-l găsim pe următor. Referirea la Texas e singurul indiciu pe care îl am.

— Foarte bine. Procedeu standard e să pornești cu ce ai.

— Mai e ceva, Alex. Am încercat să aflu dacă familia donatorului meu a făcut vreo tentativă de a mă contacta.

— Zău? Întrebă el surprins. Dar mi-ai spus că n-ai vrut să știi niciodată nimic despre donator.

— Nu mai am de ales. Se caută în dosare. O să te anunț ce șicum, dacă se descoperă ceva.

— Bine. Între timp, o să încep din Texas în afară. O să văd dacă pot să aflu ceva și despre morțile astea accidentale. S-ar putea să existe și alt numitor comun în afară de faptul că au suferit transplanturi. Dar nu-ți promit nimic.

— Ți-aș fi recunoscătoare pentru orice ai afla, spuse -ea ridicându-se și apoi adăugă arătând spre frigider: A mai rămas mâncare. Poți să te servești.

El o conduse până la ușă.

— Nu pleca încă.

— Ne-am încheiat afacerile.

— Dar nu și discuția noastră.

— Nu există nici o discuție, Alex. Am căzut de acord că ești un ticălos și acum știi care e părerea mea față de sex ca divertisment.

— N-am vrut să...

— Totuși, un lucru nu-l înțeleg, îl întrerupse ea. De ce mi-ai spus-o atât de repede? Ai fi putut să mă duci cu vorba la nesfârșit. De ce ai stricat totul pentru tine însuși? Te-ai simțit deodată cu conștiința încărcată? Arnie a amenințat cumva că-ți reține cecurile dacă nu ești cuminte?

În loc să răspundă întrebărilor ei usturătoare, el își strânse maxilarul.

— Știi vorba „Ai grijă ce-ți dorești”? Ei bine, eu mi-am dorit să mă culc cu tine. Mi-am dorit să fie ceva extraordinar. Și a fost. Dar am primit mai mult decât m-aș fi așteptat. Ceea ce m-a înspăimântat. Nu știam ce să fac, spuse el atingându-i colțul gurii cu vârful degetului mare. Și nici acum nu știu.

Capitolul treizeci și cinci.

— Deci, asta-i situația. Am vrut să știți și voi.

Cat le explicase totul lui Jeff Doyle și, lui Bill Webster și acum tăcu așteptându-le reacțiile” În biroul lui Webster era liniște, aflându-se departe de activitatea haotică din redacția de știri.

Ea și Jeff stăteau unul lângă altul pe o canapea din piele de culoarea untului, iar directorul postului de televiziune pe un fotoliu asortat. Totuși, calmul lui era înșelător. Era vădit tulburat de ceea ce le spusese Cat.

— Și acest detectiv...

— Hunsaker.

— S-a spălat pe mâini?

— Mai mult sau mai puțin, spuse Cat. Mai ales când banca de organe m-a informat că familia donatorului meu n-a încercat niciodată să mă contacteze.

Rezultatul cercetărilor o dezamăgise și o bucurase, în același timp - bucuroasă pentru că nu trebuia să aibă de-a face cu aspectele personale ale donatorului, dar dezamăgită, pentru că nu înregistra nici un progres în identificarea celui care o urmărea.

— Indiferența locotenentului Hunsaker era exasperantă, continuă ea. Dar când i-am spus lui Alex despre asta, n-a fost deloc surprins. Până nu se comite o crimă, ce poate face poliția? Nu există nici o bază pentru o arestare, chiar dacă am ști pe cine să arestăm, ceea ce nu știm.

— Bine, dar trebuie să se poată face ceva, insistă Jeff.

— Facem ce putem, le spuse ea. Alex mai are ceva cunoștințe la Departamentul de Poliție din Houston, foști colegi care vor căuta cu ajutorul computerelor și alte chestii de genul asta. Are posibilități pe care un cetățean obișnuit, ca mine, nu le are, spuse ea zâmbind ușor. Uneori uită să spună că nu mai e polițist. Oamenii vorbesc cu el. E capabil să intimideze.

— Ai încredere în el? o întrebă Bill. Ea îl privi cu duritate.

— De ce n-aș avea?

El arată spre dosarul în care se aflau copiile tăieturilor din ziare, necrologul și plicurile în care acestea fuseseră expediate.

— Cred că astea sunt suficiente pentru a te face să-l privești cu suspiciune pe orice necunoscut care-ți apare deodată în viață.

— Alex Pierce nu e un necunoscut pentru nimeni, remarcă Jeff.

— Ce știi despre el, Cat? insistă Bill. În afară de ce e aparent și anume faptul că e atrăgător fizic.

— Nu-mi place insinuarea ta, Bill. N-am căzut leșinată în fața unui chip frumos. N-am fost orbită de dorință.

— Nu te supăra. N-am vrut să spun decât...

— Ai vrut să spui că femeile gândesc cu inima, nu cu capul. Noi suntem sexul slab și nu suntem în stare să recunoaștem un lup cu blană de oaie.

Ofensată, se ridică de pe canapea, ducându-se la fereastră, de unde privi mașinile ce treceau cu viteză pe șosea. Își lăsă timp să se liniștească înainte de a se întoarce.

— Îmi pare rău, Bill. Ți-ai exprimat îngrijorarea față de siguranța mea și eu am sărit ca arsă.

El nu vru să-i audă scuzele.

- Ești extrem de tensionată. Te afectează cumva fizic?
- În afară de câteva nopți nedormite, nu.
- Am putea suspenda programul câteva săptămâni, până se rezolvă totul.
- Sunt sigur că Sherry ar înțelege, spuse Jeff secondându-l pe Bill.
- Nici vorbă. Nu va avea loc nici o modificare a stilului meu de viață.

Programul meu va rămâne neschimbat. N-o să-l las pe nebunul ăsta să-mi dirijeze existența.

— Dar dacă stresul devine un risc pentru sănătate...

— Mă simt minunat. Inima mea n-are nimic. Jur, spuse ea ducându-și mâna la piept. Dar, haideți să lămurim o problemă. Viața mea personală rămâne neschimbată, așa că vă rog să vă țineți pentru voi păreri în legătură cu Alex. Am nevoie de ajutorul lui. Asta e.

După aceea se duse la dulapul pe care secretara lui Bill pusese un serviciu de cafea.

— Mai dorește cineva? Îi întrebă ea, dar ei refuzară. Cat își puse o ceașcă, încet, amintindu-și fără să vrea de ultimele clipe petrecute la ușa casei lui Alex, când el îi spusese clar că încă o mai dorea. Încercase să o sărute, dar ea plecase înainte să dea o șansă hormonilor să i tulbure judecata. Insinuările lui Bill nu erau prea departe de realitate și, poate, tocmai de aceea reacționase atât de impulsiv.

Acum, când se întoarse spre asociații ei și-l alungă pe Alex din minte, spuse cu un amuzament prefăcut:

— Se pare că cineva e hotărât să-mi reducă la tăcere tic-tac-ul.

— Nu cred că e ceva amuzant, spuse Jeff încruntat, ceea ce nu prea se potrivea cu chipul lui copilăros.

— Sunt perfect de acord, Jeff, zise Bill frecându-și palmele asemeni unui general pregătit să-și expună planul de luptă trupelor. O să dau ordin ca nimeni să nu fie primit în clădire fără o programare anterioară și atunci abia după ce arată ceva acte de identitate. Cat, de acum încolo cineva te va însoți la mașină și de acolo până la intrarea în clădire.

— Bill, asta e...

— Să n-aud discuții. Jeff, când pleacă pe teren pentru înregistrări, ai grijă ca unul din paznici să o însoțească. Îi găsești un loc în camioneta echipei, N-ar fi bine să poarte cineva armă?

— Bună idee, domnule Webster, spuse Jeff ignorând protestul lui Cat, care oftă și își dădu ochii peste cap, dar Bill rămase ferm pe poziție.

Când se ajunse la ideea de a posta pe cineva de pază timp de douăzeci și patru de ore la ea acasă, se împotrivi categoric.

— Absolut, nu.

— Pe cheltuiala companiei, îi spuse el. Ești o persoană importantă. Nu ne dăm în lături de la nimic pentru a te proteja.

— Nu sunt un obiect de artă, spuse ea. Sunt o simplă persoană. Refuz ca o gorilă numai mușchi și îmbrăcată într-un costum ieftin, să mi se învârtă toată ziua prin casă. N-o să trăiesc ca o prizonieră în propria mea locuință. Dacă insiști în ideea asta, o să-mi iau o cameră la un hotel și nimeni n-o să știe unde sunt. Vorbesc foarte serios, Bill. N-o să-i dau și mai multă satisfacție acestui maniac.

După câteva minute de discuții aprinse pe acea temă, el cedă, în cele din urmă, dar îmbufnat. Peste alte câteva clipe, Jeff și cu ea plecară.

— Nu încearcă decât să te protejeze, Cat, îi spuse Jeff în timp ce coborau cu liftul până la etajul unu.

— Îi apreciez efortul, dar nu trebuie să exagerăm. Locotenentul Hunsaker ar putea să aibă dreptate. Poate că mi-am închipuit totul și isteria mea a devenit molipsitoare.

— N-ai fost isterică niciodată, zise el ieșind în urma ei din lift. O luă apoi la dreapta, spre redacția de știri.

— Poate că isterie e un cuvânt prea puternic. Las, totuși, ca niște scrisorele aiurite să mă înspăimânte.

— Domnul Pierce nu le-a socotit niște aiureli.

— E romancier, Ar fi trebuit să știu că n-am la ce să mă aștept de la el. Are o imaginație mult prea bogată. Creează nebunie și măcel în mod normal. Mia luat ideile vagi și le-a transformat într-un scenariu plin de suspans care va da naștere unui film senzațional.

— Bună idee. Poate îl scriu chiar și îl vând la Hollywood. Ea și Jeff se întoarseră brusc când auziră glasul lui Alex.

— Dar numai dacă promiți să joci rolul principal, îi spuse el lui Cat. Salut, Jeff.

Amândoi erau surprinși să-l vadă. Cat își reveni prima.

— Nu te așteptam.

Vorbiseră de câteva ori la telefon din dimineața când ea îi pregătise micul dejun, dar nu se văzuseră, în ultimele câteva zile el fusese la Houston și nu o anunțase că se întoarce.

— Am descoperit ceva ce cred că merită atenție.

După-amiază am o întâlnire cu un tip care a acceptat să stea de vorbă cu mine. Poate nu e nimic, dar ți-am promis că o să te țin la curent cu fiecare evoluție a lucrurilor.

Ea se întoarce spre Jeff.

— Care e programul pentru după-amiază?

— Plin, spuse el privindu-l țintă pe Alex.

— Nimic ce nu poate fi reprogramat? Întrebă ea. Jeff scutură din cap.

— Stai puțin, Cat, zise Alex. Nu-ți modifica programul. Tu nu mergi nicăieri.

— Ba da. Merg cu tine.

— Nu-i o idee bună. O să te anunț dacă și când o să aflu ceva.

- Nu-mi convine. O să-mi pierd mințile așteptând. Merg cu tine.
- N-o să fie plăcut și s-ar putea să fie chiar periculos.
- La fel o să fie și stând liniștită și așteptând să fiu atacată de un maniac.

Vin cu tine imediat după ce îmi iau medicamentele, spuse ea pornind spre birou, după care se întoarse. Dacă pleci fără mine, o să plătești.

Îl lăsa să aștepte afară. Jeff luă mesajele de la secretara temporară care îi luase locul Melinei și i le puse pe birou.

- A sunat Sherry.
- În legătură cu ce? Întrebă ea punând medicamentele la loc în sertar și încuind.

— N-o să-ți placă.

Ea se îndreaptă și îl privi. Jeff se încruntă și îi puse un carnețel pe birou.

— Michael a fost redat în custodia părinților.

— Oh, Doamne.

— Avocatul lor l-a convins pe un idiot de procuror să retragă acuzațiile. George Murphy a scăpat iar de pușcărie.

Cat parcă văzu chipul dulce al băiețelului și simți și furie și neliniște la gândul că era chinuit atât fizic, cât și emoțional.

— De ce anume e nevoie ca să-l scoatem de acolo? De o dezmembrare? Cum a putut asistenta socială să lase să se întâmple așa ceva?

— Sherry a promis că se va ocupa personal de acest caz. Încă o dovadă de violență și îl scoate de acolo.

— Nu poate sta sub acoperișul lor zi și noapte, spuse Cat abătută.

— Asistenta socială a zis că Michael a fugit în brațele mamei lui când a văzut-o. A spus că ea l-a îmbrățișat și a plâns, acoperindu-i fața cu sărutări. Erau extrem de fericiți amândoi.

— Sper să supraviețuiască fără prea multe cicatrici. Toți copiii sunt deosebiți, dar Michael are ceva...

Vocea i se frânse. Când își dădu seama că trecuseră câteva clipe, se dezmetici și se uită la Jeff.

— Altceva?

— Domnul doctor Spicer a sunat de la Los Angeles și a spus să-i dai un telefon cât mai curând posibil.

— Îl sun diseară.

— Mai bine fă-o acum. Secretara a spus că părea agitat.

— Bine. Spune-i să-mi facă legătura. Între timp, ține-l sub observație pe Alex. Nu-l lăsa să plece fără mine, chiar dacă va trebui să-l legi de scaun.

Așteptând să i se facă legătura cu Dean, ea luă dosarul lui Michael din teancul de pe birou. Se mai uita încă la fotografia lui când secretara o sună să-i spună că Dean era pe fir.

— Bună! spuse ea cu o falsă veselie. Mă bucur să te aud.

— Ce faci?

— Bine.

— Nu prea se pare.

— Am primit o veste proastă, zise ea și îi povesti pe scurt despre Michael. Probabil că avocații au căzut la învoială în fața unei beri, fără să se gândească prea mult, poate chiar deloc, la viața lui Michael.

Ânchise dosarul.

— Destul despre asta. Tu ești, însă, glasul rațiunii într-o lume nebună.

— Nu trage concluzii pripite.

— Hopa. Altă veste proastă? Nu cred că mai pot suporta așa ceva pe ziua de azi. Nu putem amâna?

— N-ar trebui.

— Atunci spune-mi direct. Nu prea am timp. De fapt, tocmai plecăm.

— E în legătură cu Alex Pierce. Inima îi tresări în piept.

— Ah, ce-i cu el?

— Bine că nu te mai vezi cu el. Tocmai voiam să mă conving că nu i-ai spus nimic despre tăieturile alea din ziare.

Ea ezită o clipă, după care zise încet:

— Adevărul e că i-am spus. Face niște cercetări pentru mine.

— Nu se poate!

— M-am gândit că având experiență de polițist...

— Nu e de încredere, Cat.

Ea nu voia să discute din nou despre acel lucru. Cel puțin nouăzeci la sută din neîncrederea lui Dean era bazată pe gelozie.

— Am avut nevoie de părerea lui de profesionist, așa că mi-am luat inima în dinți și i-am cerut-o. El a fost de acord să mă ajute să-mi găsesc anonimul înainte să mor în vreun accident stupid.

— Ascultă-mă, Cat, spuse el coborându-și glasul. Am făcut unele verificări în legătură cu domnul Pierce. S-au omis foarte multe lucruri în biografia de pe copertile cărților lui.

— Ai făcut verificări? De ce?

— Nu te înfură.

— Înfurat e puțin spus. Clocotesc, Nu sunt un copil, Dean, și tu sigur nu ești tutorele meu.

— Eh, cineva trebuie să fie. Te-ai culcat cu tipul ăsta fără să știi nimic despre el.

— Am știut că vreau să mă culc cu el, spuse ea tăios. După câteva momente de tăcere ostilă, el îi spuse:

— Ar mai trebui să știi ceva, un lucru la care ar trebui să te gândești data viitoare când o să-ncerce să te atragă în patul lui.

Făcu o pauză din nou, de data aceasta pentru efect.

— Alex Pierce e un ucigaș cu sânge rece.

Capitolul treizeci și șase.

Alex conducea bine, strecurându-și mașina sport printre celelalte cu viteză și îndemânare. Consola era îngustă, fotoliile joase și adânci, creînd intimitate. Ea era conștientă de el ca de o intoxicație a pielii care o mânca în permanență. Cu cât îi dădea mai multă atenție, cu atât devenea mai insuportabilă.

— Ești neobișnuit de tăcută, spuse el depășind un camion.

— Pisica mi-a mâncat limba.

— Interesant.

— Hmm.

— S-a întâmplat ceva?

— Altceva decât faptul că un maniac vrea să-mi oprească inima? Nu, nimic în afară de asta, spuse ea expirând și dându-și pe spate câteva bucle rebele. Dar nu prea am chef să fac conversație, atâta tot.

— Foarte bine.

Âși rezemă încheietura mâinii drepte de volan și se concentrează asupra drumului. Cat se muștră pentru faptul că era îmbufnată. După ce primise vestea șocantă de la Dean, ieșise și îl găsise pe Alex flirtând cu Melia.

— Asta-i tipa, da? o întrebase el în timp ce se îndreptau spre ieșire.

— Da.

— Pare inofensivă.

Cat îi aruncă o privire ucigătoare.

— Ah, te-a fermecat. Nu uita, însă, că mi-a aruncat medicamentele care mă țin în viață.

— Mă-ndoiesc că ar fi un înger. Numai că nu mi-a dat impresia că ar fi o criminală. Știi unde a lucrat înainte?

— Nu.

— Nu știi nimic despre ea?

— Nu.”

— O să fac unele verificări. „Sunt convinsă”, își spuse Cat.

Deci, pe lângă faptul că era înnebunită de spaimă, mai era și geloasă. După tot ce îi spusese Dean în legătură cu Alex, cum mai putea fi geloasă pentru că acesta flirta cu Melia? Începuse să gândească aiurea.

Âși continuă drumul în liniște o perioadă, după care ea spuse:

— Nu mi-ai spus unde mergem.

— Într-un orașel la vest de Austin. E un ținut deluros. Ai mai fost pe acolo? o întreabă el și ea scutură din cap. E frumos. O să-ți placă.

— Asta nu-i o excursie de plăcere.

— Ar fi fost mult mai bine pentru noi.

Se apropiau de Austin dinspre sud pe Interstate 35, dar Alex o luă spre vest pe o autostradă care ocolea orașul. După încă o jumătate de oră de mers, trecură prin orașelul Wimberly. În ultimii douăzeci de ani, liniștea și splendoarea împrejurimilor atrăseseră diverși meșteșugari. În weekend-un, piețele de

vechituri făceau ca populația să se tripleze. După plecarea turiștilor, însă, viața își reîncepea ritmul lent pentru încă o săptămână.

Dincolo de semnul care indica ieșirea din oraș, Alex apucă pe un drum de țară paralel cu malul abrupt al lui Blanco River.

— Ce fel de pomi sunt aceștia care cresc în apă? Întrebă Cat.

— Chiparoși.

— Ai dreptate. Sunt foarte frumoși.

— M-am gândit să cumpăr ceva pământ pe aici. Să construiesc o casă.

— Și ce-ți lipsește?

— Inițiativa, bănuiesc.

Drumul se îngustă și deveni accidentat. Mașina ridică în urmă un nor de praf amestecat cu pietriș. În cele din urmă, opriră în dreptul unei clădiri care se afla la o oarecare distanță de drum, înconjurată de aluni. Construcția era situată pe malul abrupt, iar la douăzeci de yarzi dedesubt curgea o apă limpede și repede.

Clădirea nu se afla la înălțimea peisajului din jur, ci arăta de-a dreptul groaznic. Pereții din tablă erau ruginiți. Pe zidul dinspre nord era pictat un craniu cu două oase intersectate. Un steag confederat zdrențuit și prăfuit atârna moale în aerul nemișcat. Nu exista nici o fereastră, nu scria nimic, doar o reclamă pentru bere se stingea și se aprindea deasupra intrării. Două camionete și o motocicletă Harley-Davidson se aflau parcate afară.

Cat tocmai era gata să facă o remarcă în glumă referitoare la aspectul oribil al clădirii, când Alex intră în parcare. Roțile făcură pietrișul să scârțâie și el opri lângă motocicletă.

— Cred că glumești.

— Trebuie să taci, spuse el și, întinzându-se peste ea, deschise compartimentul pentru mânuși și un revolver mic fu gata să-i cadă în poală. Alex îl luă, îl verifică să fie încărcat și apoi îl închise la loc.

— Ți-am spus că n-o să fie plăcut, zise el. Spune un cuvânt și plecăm.

Ea aruncă o privire îndoielnică spre intrare, după care se uită din nou la el.

— Nu. Dacă e cineva acolo care ne poate lămuri, vreau să aud ce are de spus.

— Foarte bine. Dar trebuie să taci și să mă ascuți, indiferent ce s-ar întâmpla. Altfel, dacă începi să trăncănești, s-ar putea să nu fii singura rănită. Ai priceput?

Ei nu îi plăcea deloc că trebuia să se supună. Deschise portiera furioasă, dar el o apucă de braț.

— Ai priceput?

— Am priceput, spuse ea pe același ton tăios.

Se apropiară amândoi de intrarea aceea îngrozitoare. Înainte să treacă pragul, ea spuse:

— Dacă ai fi știut, aș fi venit îmbrăcată mai adecvat. Cu haine de piele și lanțuri, de exemplu.

— Altă dată, spuse el deschizând ușa. Ar fi bine dacă te-ai putea preface puțin colțuroasă.

— Să mă prefac?

Atmosfera din interior era atât de rece și de neplăcută, încât aproape că era palpabilă. Câteva clipe ea nu desluși nimic, dar probabil că ochii lui Alex se obișnuiră mai repede, căci o împinse într-un separeu de lângă perete, după care o lăsă și se duse la barr.

Barmanul era un grăsan cu ochi răutăcioși și o barbă neagră și încălțită care îi ajungea până la jumătatea pieptului. Brațele, care păreau niște trunchiuri de copaci păroase, și le ținea încrucișate peste burta imensă. Mesteca un băț de chibrit și urmărea o partidă de popice la televizorul alb-negru fixat într-un colț deasupra barului.

— Două beri, spuse Alex. De oricare aveți.

Omul îl privi câteva clipe nemișcat. După aceea, ca pentru a le cere sfatul, se uită la ceilalți doi consumatori care stăteau la barr. În cele din urmă, scupă bățul de chibrit, luă două halbe într-o mână și le umplu de la robinet.

Alex îi mulțumi, plăti și se întoarse în separeu, unde se așeză lângă ea.

— Fă-te că sorbi.

— N-or să-și dea seama că nu bem?

— Știu că n-am venit să bem.

— Atunci, înseamnă că ei știu mai multe decât mine. De fapt, ce căutăm aici?

— Deocamdată, așteptăm, spuse el și, luând-o pe după umeri, o trase mai aproape.

Ca și cum s-ar fi giugiulit, își lipi buzele de urechea ei prin păr.

— N-o să las să ți se întâmple nimic rău. Ți-o jur.

Ea încuviință, dar le aruncă o privire îngrijorată celorlalți doi clienți, care se răsuciseră puțin pe scaunele lor înalte și se uitau la ea și la Alex, mormăind între ei.

Un al treilea client, pe care abia atunci îl observă, se afla la jocul video, în celălalt capăt al barului. Nu îi vedea decât spatele. Era atât de slăbănog, încât șezutul nici măcar nu i se distingea în blugii murdari. Avea un păr drept și nespălat care îi ajungea până la omoplații osoși. Părea să joace mai degrabă din plictiseală, decât din dorința de a câștiga.

Când ultima rachetă i se prăbuși cu un șuierat puternic și ascuțit, se întoarse, duse o sticlă la gură și se îndreptă spre barr. Îl privi curios, după care se trânti pe un scaun înalt și își îndreptă atenția asupra turneului de popice.

— Cât trebuie să... șopti Cat.

— Șșș.

— Dar vreau să știu.

— Ți-am spus să taci și să lași totul în seama mea!

Tonul răstit al lui Alex o uimi, reducând-o la tăcere, îl privi cum înjură printre dinți și se uită nervos la ceilalți clienți și la barman. Luă o înghițitură de bere și, după ce îi aruncă o privire de avertisment, ieși din separeu.

Cat îl văzu apropiindu-se de slăbănog. Mai ceru două beri și se așeză pe scaunul de lângă el.

— Ăăă, scuză-mă. Ești cumva Petey? Îl auzi Cat întrebând încet. Slăbănogul nu-și luă ochii de la ecranul televizorului.

— Ce vrei?

Alex se aplecă spre el și murmură ceva ce Cat nu auzi. Petey pufni.

— Ce, mă crezi tâmpit? Dumnezeuule, spuse el uitându-se la ceilalți doi și își dădu ochii peste cap.

Barmanul râse ușor.

— Hai, cară-te, îi spuse Petey lui Alex, făcând un semn din cap spre ușă.

— Hei, am...

Petey se răsuci și urlă ca o pisică sălbatică ce fusese călcată pe coadă.

— Dispari dracu' din fața mea, omule. Scrie clar pe tine bucluc.

— Doar nu crezi că-s polițist! exclamă Alex.

— Puțin îmi pasă ce ești. N-avem ce discuta, zise el întorcându-se iar spre televizor.

Alex, părând disperat, își șterse palmele de blugi.

— Dixie a zis...

Petey întoarse capul atât de iute, încât aproape că îl izbi pe Alex cu părul peste obraz.

— Îl cunoști pe Dixie? La dracu', de ce n-ai zis așa? Tu ești...

— Nepotul.

— La dracu', spuse Petey făcându-i semn barmanului. Mai dă-mi una. Așteptă până primi halba, după care îi făcu semn lui Alex să le ia pe ale lui și se îndreptă spre separeu. Petey se așeză în fața lui Cat.

— Salut, Roșcato, spuse el privind-o și sorbind cu zgomot spuma. E femeia ta? Îl întrebă el pe Alex.

— Da.

Cat rămase tăcută cât timp Petey și Alex povestiră despre unchiul Dixie. Glasurile lor scăzură treptat până când Alex spuse:

— Îți mulțumesc că ai fost de acord să mă vezi.

— Vai de fundu' meu dacă se află că nu ești cine zici că ești.

— Știu, spuse Alex sumbru. E ceva important, altfel nu-l rugam pe unchiul Dixie să aranjeze totul.

— Vreți să-mi spuneți și mie despre ce e vorba? Întrebă Cat.

— Stai liniștită, scumpo, spuse Petey întinzând mâna peste masă și mângâindu-i obrazul.

Ea îl plesni peste mână și el începu să râdă, fluturând-o în aer de parcă și-ar fi fript degetele pătate de nicotină.

— Mereu spun, temperament ca focu', în pat ca focu'.

— Termină, da? Îi spuse Alex lui Cat, destul de tare încât să audă și ceilalți. Mai veniseră doi clienți, un bărbat care părea foarte dur și o femeie care părea și mai dură decât el. Spre amuzamentul tuturor, ea schimba insulte amicale, dar obscene, cu barmanul.

— Ți-a spus Dixie despre ce aș vrea să vorbim? Întrebă Alex încet, iar Petey încuviință.

— Parcă a fost ieri. Nu-i ceva de care să uiți, nu? Cu vreo patru ani în urmă, un membru al bandei a căzut sub roțile unui camion. Practic, i-a retezat capu'.

Cat își ținu respirația. Petey se uită la ea și apoi la Alex.

— Ești sigur că-i liniștită? Întrebă el îngrijorat.

— E liniștită. Continuă.

— I se zicea Sparky. Nu-i știu numele adevărat. Era un tip serios. Citea tot timpul'. Poezii, filozofie, rahaturi din astea. Avea multă școală. Era de pe undeva din Est, cred. Bănuiesc că bogat, fiindcă avea maniere din alea, știi?

— Ce căuta cu banda?

— Poate că mămica și tăticu' s-au șucărit pentru ceva și i-au dat cu picioru'. Sau și-o fi prins gagică în pat cu prietena ei. Cine știe? zise Petey ridicând din umerii osoși. Oricum, a renunțat la numele adevărat, a venit în Texas și ne-a găsit pe noi. Era foarte calm. Toată lumea îl plăcea. În afară de Cyc. De la-nceput s-au luat în coarne.

— Cyc? Întrebă Cat.

— Șefu' bandei. Își spunea Ciclopu' fiindcă avea un ochi de sticlă.

— Și de ce s-a certat cu Sparky? Întrebă Alex.

— De ce altceva? Din cauza unei tipe mișto pe nume Kismet. Fusesse gagică lu' Cyc înainte să apară Sparky. S-au plăcut imediat. Cred că era ceva ca lumea între ei. Le plăcea sexul, normal, da' cred că era mai mult decât atât. Chestiile astea se simt, știi? Oricum, Cyc era șucărit rău de tot. Ciudat, zise el apoi coborând și mai mult glasul. Cyc bănuia că Sparky se droga, da' el n-o făcea prea mult. O țigară cu marijuana când și când. Nimic grav.

— Se droga chiar?

— Din câte știu eu, nu.

— Ce a dus la accidentul în care a murit?

— Cyc a dat faliment. Sparky a sărit la bătaie și a câștigat. A luat-o pe Kismet pe motocicletă și au șters-o. Dar Cyc s-a luat după ei. A fost o urmărire îngrozitoare. Probabil că Sparky avea vreo nouăzeci, poate și mai bine, când s-a izbit de camion, fiindcă n-am mai văzut așa ceva nici înainte, nici după aia.

Părul lui slinos abia se clinti când clătină din cap.

— Dumnezeuule. M-am luat după ei. Mi-am închipuit că Cyc o să-l omoare, da' camionu' ala i-a luat-o înainte. Sparky era într-o baltă de sânge pe șosea.

Cat se cutremură, dar tăcu.

— Aia de la salvare au adunat toate rămășițele și le-au încărcat în ambulanță. Ne-am dus cu toții la spital. Ca să-i salveze viața, Sparky a împins-o pe Kismet de pe motocicletă chiar înainte de ciocnire. Era rănită, cu câteva oase rupte, învinețită și de nerecunoscut. Cyc reușise să evite camionul, da' motocicleta îi fugise de sub el. Și el era lovit, da' conștient. Un tip de la urgență ne-a zis că Sparky era un donator de organe și voia să știe cum să ia legătura cu rudele lui. Noi am zis că nu știam ca Sparky să aibă familie. A zis ceva despre un presupus... aăă... cineva care să le dea voie să ia organele.

— Presupus consimțământ, spuse Cat încet.

— Da, așa, da' a vrut ca unu' din noi să-și dea acordul. Toți am hotărât că, din moment ce Cyc era șefu', el trebuia să ia hotărârea. Și Cyc a zis „Sigur. Scoateți-i inima nenorocitului și, din partea mea, puteți s-o aruncați la câini.” Ceea ce cred că au și făcut.

Fiindu-i sete după acel monolog, Petey își bău berea cu zgomot înainte să continue:

— Kismet a stat fără cunoștință vreo două zile, da' când și-a revenit, a fost îngrozitor de furioasă. Întâi pentru că Sparky nu mai era și, pe urmă, pentru că „Cyc i-a lăsat să-l mutilizeze înainte să fie îngropat. Cyc i-a spus că tipu' nu mai avea cap, așa că, ce mai conta? Da' ea a fost înnebunită, oricum.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Întrebă Cat. El clătină din cap.

— Banda s-a dezmembrat după aia. Inima noastră nu mai era, spuse el râzând și dezvelind niște dinți galbeni și ascuțiți, care îl făceau să semene cu un sobolan prietenos. Eu ți-am spus povestea, îi zise el lui Alex. Îmi spui și tu de ce te-a interesat?

— Ei i s-a făcut un transplant de inimă.

Privirea lui Petey se așintea din nou asupra lui Cat cu și mai mult interes.

— Nu mai spune. Ce chestie. Crezi că ai inima lu' Sparky? Cat nici nu trebui să stea pe gânduri.

— Nu, știu că n-o am.

Capitolul treizeci și șapte.

— Am crezut că n-ai aflat nimic despre donatorul tău, zise Alex.

— Așa e. Dar chiar și fără raportul agenției, aș fi știut că nu Sparky a fost donatorul meu.

Cat se întoarse atunci spre Petey, care stătea cocoșat și asculta.

— ”N-am primit inima prietenului tău, spuse ea strângând pumnul. Aveam nevoie de o inimă cam atât de mare. Sunt prea mărunță ca să am inima unui bărbat solid.

Petey își dezveli din nou dinții îngălbeniți, zâmbind.

— Sparky nu era solid.

— Poftim?

— Crezi că nu m-am gândit la dimensiunea inimii înainte să urmez firul ăsta? mormăi Alex, după care se uită la Petey. Spune-i ce i-ai zis și unchiului Dixie.

— Sparky era mic de statură, spuse el. Toată lumea râdea de el din cauza asta, mai ales Ciclopu'. În spatele lui, Ciclopu' zicea mereu că nu știa cum unu' cu o sculă cât un pix ca Sparky putea s-o facă fericită pe Kismet. Chestia e că Sparky avea o sculă ca un cal de curse. Ce-i lipsea în înălțime, recupera în departamentu' ăsta.

— Cât de mare era?

— Cel puțin douăzeci și cinci de centimetri, răspunse el cât se poate de serios.

Cat clătină din cap.

— Cât de înalt era?

— Ah, de vreun metru șaizeci și ceva.

— Solid?

— La naiba, nu. N-ascuți ce zic, doamnă?

— Rareori, spuse Alex sec.

— Ți-am spus că era mic. Totuși, puternic și iute, adăugă el scărpinându-se la subsuoară gânditor. Rezista într-o bătaie. L-a trântit pe Ciclop în fund, zise el și aruncă o privire peste umărul lui Alex. Asta-i tot? Trebuie să plec, dacă mă-nțelegi.

— Îți mulțumesc.

— Orice pentru unchiu' Dixie.

Cat privi uluită cum Alex îi dădu câteva bancnote împăturite în schimbul unei pungi de plastic cu o pulbere albă pe care o vârî în buzunarul hainei, după care se ridică și o scoase pe Cat din separeu.

În loc de la revedere, Petey întrebă:

— Vă supărați dacă vă beau berile?

Soarele coborâse dincolo de linia copacilor de pe dealurile din depărtare. Era un amurg superb, mai ales în comparație cu interiorul întunecat al barului. Cat trase adânc aer în piept pentru a-și curăța nările de mirosul de băutură, de fum și de trupuri nespălate.

Urcă în mașină neajutată și lăsă geamul în jos, trăgând cu lăcomie aer curat în piept. Alex urcă la volan și, fără să spună nimic, conduse câteva mile până opri la o intersecție.

Cat îl urmări uluită cum scoase pungața de plastic din buzunar, o deschise cu unghia degetului mare, își vârî degetul în interior și frecă puțină pulbere pe gingia de sus.

— Ce te uiți așa la mine? o întrebă el privind-o. Doar nu ești șocată. Vii de la Hollywood.

— Am cunoscut o mulțime de indivizi care făceau astfel de chestii, dar m-am ferit de ei.

— Nu vrei să-mi ții companie? Ea își încleștă maxilarul.

— Nu, mulțumesc.

— Ești sigură? Mă gândeam că, mai târziu, când ajungem la tine, faci puțin ceai.

— Ceai?

— Da. Și am putea să-l îndulcim cu asta, spuse el vărsând puțină pulbere în poala ei.

Cat o privi cu teamă, după care se uită la el. Alex îi făcu cu ochiul. Ea luă puțină pulbere pe deget și o gustă. Era zahăr pudră.

— Deșteptule, mormăi ea scuturându-și fusta. Râzând ușor, el porni mașina din nou.

— Petey e traficant. Lucrează acoperit. De ani de zile face chestia asta. Nu m-ar mira să se drogheze și el, dar n-ar vinde ceva real unui polițist, nici chiar unui fost polițist.

— Cum l-ai găsit?

— Am început să caut prin certificatele de deces și am descoperit câteva morți catastrofale care au avut loc în Texas în intervalul de douăsprezece ore de dinaintea transplantului tău. Accidentul ăsta de motocicletă era un punct de pornire foarte bun. După ce am verificat destul de mult, am aflat că victima a fost donator de organe. Atunci, l-am întrebat pe un fost coleg de la Departamentul de Poliție din Houston dacă știa de vreo agenție care să fi infiltrat pe cineva într-o bandă de motocicliști în ultimii cinci ani. S-a interesat și l-a găsit pe Unchiul Dixie, care ar trebui să fie marele distribuitor al lui Petey, dar este de fapt numele codificat al unei unități speciale de narcotice de lângă Austin. Am vorbit cu șeful unității care nu prea voia să-mi aranjeze o întâlnire cu Petey; a fost de acord doar pentru că am fost polițist. Am riscat luându-te cu mine, dar sper că poți să-ți ții gura și să nu-l dai de gol.

Ea îi aruncă o privire plictisită.

— Întâlnirea ta cu Petey n-a avut nici o legătură cu traficul de droguri. De ce a trebuit să joci teatrul ăsta? Și de ce acolo?

— Dacă ne-am fi întâlnit în altă parte și l-ar fi văzut cineva stând de vorbă cu unul ca mine” ar fi dat de bănuț și el nu-și poate permite așa ceva. Și-ar pierde credibilitatea, relațiile și, poate chiar și viața. A trebuit să arăt ca un derbedeu, un client obișnuit „al lui Petey.

— Să știi că arătai chiar ca un derbedeu.

— Mulțumesc. Ți-e foame?

Cinci minute mai târziu, se aflau față în față la o masă, în mijlocul căreia se aflau sticle „de Tabasco și ketchup, numeroase soiuri de sosuri, sare și piper. La tomat cânta Tanya Tucker. În bucătărie, fripturile lor se preparau în untură.

Cat reluă discuția de unde o lăsaseră.

— Ești foarte adaptabil, nu, Alex? Îl întrebă ea storcând o felie de lămâie în paharul de apă, care era atât decimare, încât nu îl putea cuprinde cu mâna.

— În fosta mea profesie, era necesar să mă adaptez oricărei situații.

— Ai fi folosit pistolul astăzi?

— Ca să ne salvăm viețile? Absolut. Încercând să pară nonșalantă, ea îl întrebă:

— A fost nevoie să împuști vreodată pe cineva? El o privi îndelung și apoi spuse:

— Când ești polițist, crezi că ești pregătit pentru orice situație. Dar nu ești. Când ești luat prin surprindere, „faci ceea ce crezi că e mai bine.

Era singurul răspuns pe care avea să-l primească. Tăcu și își amestecă zahărul în ceai. El fu cel care rupse tăcerea.

— Unde ai învățat?

— Te referi la cursurile de actorie?

— Știu că ai fost orfană și crescută în cămine adoptive provizorii. În afară de asta nu mai știu nimic despre viața ta dinainte de a începe să joci în Drumuri. Unde ți-ai petrecut copilăria?

Ea se lăsă distrasă, sperând că, dacă ea îi dezvăluia ceva din trecut, avea să se arate și el mai dispus să facă același lucru. Ceea ce îi spusese Dean în ziua aceea o tulburase, dar nu credea că era chiar așa cum îi dăduse Dean de înțeles. Ar fi vrut să afle varianta lui Alex în legătură cu ce se întâmplase în acea fatală zi de 4 Iulie, dar el nu i-ar fi spus dacă l-ar fi întrebat. Avea să o facă doar când găsea el de cuviință.

— De fapt, am crescut în Sud. Exact, spuse ea văzându-l surprins. În Alabama, mai precis. După ani de zile de cursuri, mi-am pierdut accentul.

— Cum arăta Cat Delaney?

— Slăbănoagă și roșcată.

— În afară de asta.

Luând cuțitul, ea începu să traseze cu vârful pătrățelele feței de masă.

— Nu-i o poveste plăcută.

— Mă-ndoiesc că o să-mi strice pofta de mâncare.

— Nu fi prea sigur, spuse ea râzând tremurător, după care începu să-i povestească despre boala ei. Am învins cancerul, dar, timp de vreun an, am fost foarte plăpândă. Într-o zi, m-am simțit atât de slăbită, încât asistenta medicală de la școală s-a oferit să mă ducă acasă. Mașina tatei se afla pe alee, ceva neobișnuit pentru acea oră a zilei. Am intrat...

Chelnerița le aduse salatele.

— Am intrat pe ușa din spate, așteptându-mă să-mi găsesc părinții în bucătărie. Dar în casă era o liniște mormântală. Mai târziu mi-am amintit de acea nemișcare stranie, dar în clipa aceea n-am dat prea mare atenție și am pornit să-mi caut părinții.

Sângele începu să-i zvâcnească în tâmpile când, cu ochii minții, urmări acel copil dureros de slab cu un păr roșu” rebel, cu picioarele palide și slăbănoage ivindu-se dintr-o pereche de pantaloni scurți și largi, cu adidași bleumarin noi, care înainta fără zgomot pe holul unde fotografiile sale de când era mică o priveau din ramele lor.

— Erau în dormitoruâlor.

Alex se mișcă ușor pe scaunul său. Ea îl simți proptindu-și coatele pe masă și aplecându-se înainte, dar nu își luă ochii de la pătrățelele feței de masă. Mișcă lama cuțitului de-a lungul unui pătrat albastru cu concentrarea unui copil, care încerca disperat să coloreze fără să depășească linia.

— Erau în pat. Am crezut că dorm, deși nu era duminică. Mi-au trebuit câteva secunde până să-mi dau seama ce era roșeața aceea. Atunci am intrat în panică și am dat fuga la vecini, țipând că se întâmplase ceva oribil cu mama și cu tata.

— Dumnezeu! șopti Alex. Ce s-a întâmplat? Jaf? Ea lăsă cuțitul să cadă pe masă.

— Nu. Tata s-a folosit de un pistol pentru a o ucide pe mama și apoi s-a sinucis și el.

Se uită la el cu aceeași sfidare cu care îi privise odată pe cei de la asistența socială, practic provocându-l să o compătimească.

— Următorii opt ani mi i-am petrecut prin cămine adoptive, fiind mutată dintr-o casă în alta până când am putut să-mi port singură de grijă.

— Și ce-ai făcut?

— În legătură cu ce?

— Cu școala. Cu banii.

— Ți se veștejește salata.

— Vorbește, spuse el tăind o frunză de pe care picura lapte bătut, dar nu o vârî în gură până când ea nu își continuă povestirea.

— După liceu, am găsit o slujbă de dactilografă la o firmă, dar nu ajungeam nicăieri. Promovările erau bazate pe vechime, nu pe merit. Era la fel de nedrept ca sistemul adopțiunilor provizorii.

— Ce era în neregulă?

— Ce nu era?

Puse jos furculița și își flutură ambele mâini prin față ca și cum ar fi vrut să șteargă ceea ce tocmai spusese.

— Uită asta. A fost o generalizare grosolană. Majoritatea părinților adoptivi provizorii sunt buni și fac multe sacrificii. Conceptul e cel care trebuie schimbat.

— Copiilor nu le place să fie duși la orfeline.

— Știu.

Hotărî că mâncase destulă salată și împinse farfuria la o parte.

— Dar un astfel de cămin e temporar și copilul – mai ales unul de vârstă mai mare – e perfect conștient de asta. Îți oferă o casă, dar nu e casa ta. Ți se

permite să locuiești acolo, dar numai pentru un timp. Ești doar în vizită, până când crești mai mult, sau faci ceva rău, sau se schimbă situația și ești mutat în altă parte. Înțelegi totul ca pe un mesaj care spune „Nimeni nu te place destul de mult ca să te vrea definitiv”. Și începi să crezi că nu meriți să fii iubit și cobori sub așteptările tuturor. „Credeți că nu merit dragoste? Ei bine, poftim!” Ca să te aperi, începi să respingi oamenii și ocaziile înainte ca ei sau ele să te respingă pe tine.

— Asta-i o analiză de adult.

— Ai dreptate. Când făceam parte din acel sistem, nu-mi dădeam seama că împlineam niște profeții. Eram doar o fetiță singură, care se simțea neiubită și nedorită și care ar fi făcut orice pentru a atrage atenția.

Zâmbi cu amărăciune.

— Am făcut tot felul de nebunii. Nu suportam să fiu compătimită, zise ea și se încruntă. Și, pe urmă, există oameni – poate chiar cu intenții bune – care habar n-au cum să crească un copil. Mă grăbesc să adaug că asta e valabil și pentru părinții naturali, nu numai pentru cei adoptivi. Habar n-au că provoacă un dezastru emoțional. Un cuvânt, o privire, chiar și un gest pot distruge respectul de sine al copilului. Oameni cărora nici nu le trece prin cap să maltrateze fizic distrug irevocabil spiritul unui copil.

— Ca, de exemplu?

— Te-aș putea plictisi ore întregi.

— Nu sunt plictisit.

Ea îl privi suspicioasă.

— Iei notițe în gând, nu? Toate astea or să apară într-un roman, nu-i așa? Peripețiile lui Cat Delaney. Crede-mă, Alex, adevărul e mai rău decât îți poți închipui.

— Știu asta de când eram polițist. Continuă. Nu schimba subiectul.

— Îmi amintesc o zi de Crăciun, spuse ea după un moment de gândire. Aveam treisprezece ani și începusem să-mi dau seama cum funcționa sistemul. Am învățat să nu mă aștept niciodată la prea mult. Dar mai era un copil adoptiv în aceeași casă cu mine, o fată de vreo șapte ani. Cuplul respectiv mai avea o fiică de aceeași vârstă. Amândouă fetițele voiau păpuși Barbie de Crăciun. Numai despre asta vorbeau. Ca să-l câștige pe Moș Crăciun, și-au făcut treburile, s-au dus la culcare la timp. În dimineața de Crăciun, fetița cuplului și-a desfăcut cadoul cu păpușa în toată splendoarea ei blondă. Era autentică, în rochiță roz și pantofi cu tocuri de aceeași culoare.

Fetița adoptivă a primit, însă, o biată imitație. Ceea ce a înțeles a fost că niciodată nu avea să fie la același nivel cu originalul. Până și Moș Crăciun credea acest lucru. Și m-am întrebat de ce – de ce rănea cineva un copil în asemenea hal? Care ar fi putut fi diferența de preț dintre cele două păpuși? Câțiva dolari nenorociți? Nu sunt în măsură să judec pentru că n-am fost niciodată părinte.

Trebuie să fie cea mai interesantă experiență. Dar nu e greu de înțeles cât de dureroasă poate fi o ignorare din partea lui Moș Crăciun.

— Am văzut astfel de situații de nenumărate ori. M-am înfuriat atât de mult din cauza nedreptăților făcute copiilor. Dar, din câte mi-am dat seama, și lumea adulților e plină de nedreptăți.

Li se luară farfuriile de salată și li se aduseră fripturile.

— Dumnezeu mare! exclamă Cat. E nemaipomenit. Fripturile erau de un maron auriu, iar în interior carnea era extrem de fragedă. Alex o tăie pe a sa.

— Ce-ai făcut după ce ai renunțat la slujba de dactilografă? A trecut mult până ai devenit vedetă într-un serial de televiziune.

— Aveam nevoie de mai multă școală, evident. Economisiseam fiecare bănuț atât cât am putut, dar tot nu-mi puteam permite să merg la colegiu. Așa că am participat la un concurs de frumusețe.

El rămase cu furculița suspendată între farfurie și gură.

— Un concurs de frumusețe? Ea se prefăcu jignită.

— E chiar atât de uluitor?

— Îmi închipuiam că ești o persoană care consideră că asemenea lucruri sunt nedemne și exploatează femeia.

— În momentul acela al vieții, eram gata să exploatez orice posibilitate de a câștiga o bursă de douăzeci de mii de dolari. Așa că mi-am cumpărat un sutien care să ridice sânii și mi-am înscris numele pe lista lungă de aspirante. Dă-mi chiflele, te rog.

Pâinea era atât de fragedă, încât se topea în gură.

Oftă.

— Păcătoase, spuse ea închizând ochii și lingându-se pe buze.

— Dacă ai impresia că această chiflă e păcătoasă, ar trebui să-ți vezi expresia de pe chip.

Capitolul treizeci și opt.

Privirea lui Alex era ațintită asupra gurii ei.

— Îți dai seama că tot ce faci e sexual?

— Dar tu îți dai seama că ai o minte murdară?

— Fără îndoială, spuse el ridicându-și privirea spre ea. Ești o ispită care merge și vorbește. De aceea toți bărbații care te cunosc se îndrăgostesc de tine.

Afirmația era mai degrabă tulburătoare decât măgulitoare.

— Nu-i adevărat.

— Pot să-ți dau trei nume. Ba nu, patru.

— Cine?

— Dean Spicer.

Ea ridică din umeri, indiferentă.

— De când am plecat din California, nu mai suntem altceva decât simpli prieteni.

— Pentru că așa vrei tu. Dar el te mai iubește încă. Al doilea e Bill Webster.

— Aici n-ai dreptate. Bill își adoră soția.

— Ea e de aceeași părere cu mine.

Cat negă acest lucru cu o mișcare fermă din cap.

— Te înșeli. Iar dacă Nancy crede că între soțul ei și mine e altceva în afară de prietenie și respect reciproc, se înșeală și ea. Cine mai e? Cred că-ți dai seama că nu cred nimic din toate astea, dar sunt curioasă.

— Jeff Doyle.

Ea izbucni în râs.

— Dacă n-ar fi homosexual, ar fi îndrăgostit de tine, insistă Alex. Așa doar venerează pământul pe care calci.

— Chiar ai imaginație, să știi. Cine e numărul patru? El își lăsă ochii pătrunzători să răspundă.

— Și te aștepți să cred? Întrebă ea.

— Nu.

— Foarte bine, pentru că e o minciună și amândoi o știm foarte bine. Nu vrei decât să te culci cu mine din nou.

— Și ce șanse am?

— Nici una.

El zâmbi într-un fel care îi spunea că nu o crede.

— Ai câștigat?

— Ce? Ah, concursul? Nu.

— Erai prea slabă?

— Prea proastă.

— Există și o explicație, nu? Ea încuviință.

— În timpul pregătirii trebuia să ne întreținem cu cei din juriu. Unul din ei era un tip libidinos care făcea pe fotograf, dar mie mi se părea că arată ca un vânzător de mașini vechi. Era atât de sincer și de dornic să ne facă pe noi, concurențele, să ne „simțim bine, încât stătea tot timpul cu mâinile pe noi. Genul ăla de atingere care te face să te simți ca și cum ai fi călcat un melc. Oricum, venea pe lângă fiecare dintre noi și ne șoptea chestii de genul „Ai tot ce-ți trebuie, scumpa mea”. Mai târziu, noi, fetele, ne-am comparat impresiile și am tras concluzia unanimă că era un ticălos. Dar, pe măsură ce ne apropiam de data concursului, care avea loc într-o sâmbătă seară, el devenea și mai îndrăzneț, și mai familiar. Pipăielile lui nu mai erau o glumă, dar nici una din fete nu voia să fie prima care să-l dea în vileag, pentru că se temeau să nu-și riște situația. Bineînțeles că și el știa asta. Comitea șantaje sexual și nimeni nu-i făcea nimic. Așa că m-am hotărât...

— Dă-mi voie să ghicesc, o întrerupse Alex. Ai hotărât să îndrepti ceea ce era greșit.

— Da, m-am gândit că trebuie să știe toată lumea ce ticălos nenorocit era. În timpul repetițiilor pentru rochii, m-a înghesuit într-un colț și a început să-mi enumere calitățile și modurile în care mă putea ajuta să le pun mai bine în valoare. M-am prefăcut că sunt tulburată și că ardeam de nerăbdare să aflu mai mult. Așa că el mi-a propus să mă duc în camera lui mai târziu, unde avea să-mi dea amănunte. Am fixat o oră. Înainte să mă duc în camera lui, i-am lăsat mesaj președintei de comitet că el voia să o vadă neapărat.

— Ai întins o capcană.

— Hmm. Din păcate, n-a ieșit cum trebuia. Domnișoara președintă a sosit la ușa lui exact când el încerca să-mi scoată bluza. A întors-o și a zis că eu mă dusesem la el nepoftită și îi oferisem trupul meu curat în schimbul unui punctaj mai mare. Eu am spus că, dacă nu mă crede, să se ducă să le întrebe și pe celelalte fete pe care nenorocitul le pipăise toată săptămâna, ceea ce ea a și făcut. Dar toate au negat. Bănuiesc că diadema aia mizerabilă era mai importantă pentru ele decât adevărul. Așa că eu am fost calificată drept o târfă care compromisese integritatea concursului și eliminată pe loc.

— Pun pariu că ai spus o mulțime de lucruri atunci.

— De fapt, eram foarte încordată. Îmi amintesc că am spus „La naiba cu porcăria asta. O să devin actriță”.

Tot timpul cât a mai durat masa și apoi pe drum până la San Antonio, ea îmi povesti mai multe despre viața ei. După eșecul înregistrat la concursul de frumusețe, vânduse absolut tot ce avea, în afară de câteva haine, și își cumpărase un bilet de autobuz până la Los Angeles.

A lucrat la raionul de parfumerie al unui magazin, abia reușind să câștige atât cât îi trebuia pentru a-și plăti cursurile de actorie și apartamentul infestat de gândaci. Când și-a permis, a alcătuit un dosar de fotografii și a început să meargă pe la agențiile ce reprezentau talente.

— În cele din urmă, din senin, m-a sunat un agent și și-a exprimat interesul să mă reprezinte. La început am crezut că e o glumă proastă.

— Cunosc sentimentul. Ajunseseră deja la periferia orașului.

— La fel m-am simțit și eu când m-a sunat Arnie Viilella prima oară. Care a fost primul angajament?

— O reclamă de televiziune. Întindeam o ceară care nu se îngălbenea pe o podea de vinilin. S-a transmis mai mult de un an. Câștigurile erau bune. După aceea, am mai făcut și alte reclame, de la tot felul de soluții pentru curățenia casei până la Honde, am apărut și în câteva piese de mai mică importanță. Apoi, la un moment dat, agentul meu a aflat de noul personaj din Drumuri și am dat probă pentru rolul Laurei Madison.

Restul îl știi.

El opri într-o intersecție și se întoarse spre ea.

— Încotro?

— La televiziune. Mașina mea e acolo. O privi cu subînțeles.

— Ești sigură?

Ea știa la ce se referă și, dacă libidoul ei ar fi putut lua hotărâri în locul ei, ar fi fost mult mai simplu.

— Da, sunt sigură.

În drum spre televiziune, Alex îi povestește ce făcuse la Houston.

— Cei de la Departamentul Justiției au promis cu jumătate de gură să verifice morțile accidentale ale celor trei posesori de inimi transplantate. Cel cu care am vorbit părea plictisit și indiferent.

— Deci, suntem singuri.

— Mai mult sau mai puțin. Deocamdată, nici nu s-ar gândi să ceară informații confidențiale băncilor de organe. Nu înainte de a se decide că a fost vorba de niște crime, așa a spus. Neavând altceva de făcut, m-am apucat să verific certificatele de deces.

— Îți mulțumesc, Alex. Ai făcut minuni cu puținul pe care l-ai avut. Mie mi-ar fi fost imposibil să-l găsesc pe Petey.

— După tot ce-a spus despre mărimea lui Sparky... cred că merită să continuăm, nu?

— Absolut.

— O să-ncerc să dau de membrii bandei, cu toate că va fi, probabil, o pierdere de timp. Mai întâi trebuie să găsesc un fost membru. Dacă și când o voi face, îl sau o va interesa destul de mult Sparky așa încât să vrea să știe unde a ajuns inima acestuia? Sunt foarte multe riscuri.

— Și femeia aceea - Kismet? Dacă am putea s-o găsim, poate am afla ceva de la ea.

— Da, dar sunt sigur că era un nume fals.

— Și mă-ndoiesc că numele de botez al șefului era Ciclopul.

— Mă-ndoiesc că Ciclopul a fost botezat. Deprimată, ea își aținti privirea asupra parbrizului.

Așa cum spusese și el, existau extrem de puține șanse să-l identifice pe ticălosul care o urmărea înainte să se întâmple o catastrofă. Dar avea să cerceteze fiecare pistă. Nu avea de gând să stea și să aștepte să i se întâmple un accident fatal.

— Alex, ai spus mai devreme că ai verificat câteva morți catastrofale care s-au soldat cu donări de organe. Care au fost astea?

— În primul rând, a fost un accident în care au fost implicate mai multe mașini pe autostrada Houston. S-a întâmplat la o oră de vârf. Au fost câteva victime, dar n-am aflat dacă vreuna a devenit donatoare de organe. Am un informator plătit care face cercetări în direcția asta. E infirmier într-unul din spitalele mari. Pe urmă a mai fost un caz de care știam deja. Abia când am început să caut mai atent mi-am dat seama că se întâmplase cam în jurul orei la care ți s-a făcut transplantul.

Ea îl îndemnă să continue.

— Timp de luni întregi a făcut senzație. Ca scriitor de romane polițiste m-a interesat pentru că nu a fost o crimă obișnuită. S-a întâmplat în Fort Worth. Paul Reyes și-a surprins soția, pe Judy, în pat cu amantul. Reyes i-a zdrobit capul cu o bătă de baseball, dar medicii de la salvare au reușit să-i mențină inima în viață până au ajuns la spital, unde i-au declarat creierul mort. Între timp, Reyes fusese arestat. Din celula închisorii și-a dat acordul ca organele soției lui să fie recoltate.

— A fost condamnat?

— Nu. Tocmai asta e. Avocatul lui a cerut schimbarea locului de judecată și procesul a fost mutat la Houston, unde Reyes a fost achitat.

— Cum a fost posibil așa ceva?

— Teoretic, inima doamnei Reyes a fost recuperată înainte de a înceta să mai bată. Practic, nu a omorât-o. A fost o greșală a procurorului că a formulat acuzația de omor cu premeditare în loc de omor prin imprudență. Sau mai făcut și alte manevre de către avocatul apărării. Toate combinate au avut ca rezultat achitarea.

— Bine, dar nu puteau să-l acuze de tentativă de crimă? Sau de atac cu o armă mortală sau altceva de genul ăsta?

— Ar fi fost un risc și mai mare. După proces, Reyes a dispărut. N-a mai fost văzut și nici nu s-a mai auzit nimic de el.

Cat era tulburată.

— Se potrivește, nu crezi? Paul Reyes e încă furios pe soția adulterină și vrea cu tot dinadinsul să-i oprească inima.

— Mi-a trecut și mie prin cap ideea asta. L-am privit atent în clipa în care s-a dat citire verdictului. În ochii lui se vedea sclipirea aceea specifică unui om obsedat. Cred că a vrut să o ucidă pe Judy și singura lui părere de rău era aceea că nu avusese parte de bucuria de a o face.

— Nu se poate ca oamenii să dispară fără urmă. Cineva trebuie să știe unde se află.

— Am încercat deja să contactez un membru al familiei care să stea de vorbă cu mine, dar în comunitatea mexicană, familiile sunt strâns unite pentru a se apăra de cei din exterior. Și, în plus, devin isterici când se pomenește de transplanturi de organe.

Cat încuviință aprobator.

— Tradițiile catolice resping categoric ideea asta. Susțin că un trup trebuie îngropat intact, altfel cel decedat nu își mai găsește liniștea niciodată după moarte. Aveam câțiva hispanici printre cei care așteptau să li se facă transplanturi în California, încearcă să înfrângă această barieră, dar nu prea au succes. Așa că probabil că hotărârea domnului Reyes n-a fost agreată de rudele lui și ale soției.

— O să continui să fac săpături.

— Grupa mea de sânge se potrivește cu a ei?

— Da.

— Deci, aş fi putut primi inima ei.

— E posibil. Dar mai trebuie luat în seamă şi timpul. Ajungând în parcare televizunii, opri lângă maşina lui Cat. După ce opri motorul, îşi întinse braţul pe spătarul scaunului ei şi se întoarse să o privească.

— Reyes a atacat-o pe la jumătatea după-amiezei. Transplantul tău s-a realizat a doua zi dimineaţa devreme.

— Cât timp a bătut inima lui Judy Reyes înainte ca ei să-i declare creierul mort? Poate câteva ore, nu? Ceea ce apropie recoltarea de momentul transplantului.

— Astea sunt pure speculaţii.

Supărată din cauza lipsei lui de entuziasm, spuse:

— Asta ne oferă o mulţime de posibilităţi. De ce le ignori total?

— Noi căutăm fapte, nu posibilităţi. Nu trage concluzii pripite doar pentru că sunt convenabile. Trebuie cercetat totul metodic.

— Bine, dar nu ca melcul, spuse ea bătând în cadranul de cristal al ceasului. Se apropie ziua aniversării.

— Sunt perfect conştient de asta, Cat. Ți-e frică. Ea nu văzu nici un sens să nege.

— Un nebun îmi ameninţă viaţa într-un mod foarte subtil, dar categoric. Bineînţeles că mi-e frică.

— Atunci, mută-te la mine până-l găsim.

— Nu-mi vine să cred că ai tupeul de a-mi propune așa ceva, spuse ea răspicat. Asta n-o să se întâmple niciodată, domnule Pierce.

— De ce?

— Pentru că nu vreau.

— Minţi.

Cat văzu roşu în faţa ochilor. Recunoştea că avea câteva defecte, dar mincinoasă nu era. Ba, mai mult, dispreţuia minciunile şi pe mincinoşi. Nu ar fi putut să o insulte mai mult.

— Eşti foarte mândru de chestia aia din pantaloni, nu? Noi, bietele femeii fragile, tremurăm la gândul să fim lipsite de ea. Asta crezi, nu? spuse ea râzând ironic. Poate că aroganţa stupidă a soţului ei a făcut-o pe Judy Reyes să-şi ia un amante.

Mișcându-se extrem de repede, el scoase pistolul, îndreptându-l spre capul ei.

Capitolul treizeci şi nouă.

Cat avu impresia că fusese împuşcată, dar imediat îşi dădu seama că cele trei pocnituri nu erau zgomote scoase de pistol, ci bătăi în geam.

Întoarse capul repede. Un paznic se holba în maşină, cu nasul aproape lipit de sticla aburită. Ea lăsă repede geamul în jos.

— Ah, domnișoară Delaney, dumneavoastră sunteți, spuse el surprins și ușurat. Mașina asta de alături e a dumneavoastră? Am venit să verific. Totul e-n regulă?

— Totul e în regulă, mulțumesc.

— Domnul Webster în persoană a dat ordine să fim cu ochii-n patru. Se uită peste umărul ei la Alex. Oare ascunsese arma?

— Sunteți un prieten al domnișoarei Delaney? Îl întrebă paznicul.

— Da, e un prieten, răspunse Cat înainte ca Alex să apuce să scoată un cuvânt. M-a condus până aici ca să-mi pot lua mașina.

— Aproape că am terminat, amice, îi spuse Alex. Vrei să ne lași?

— Totul e în regulă, zise Cat, sperând că zâmbetul ei părea natural. Stăteam puțin de vorbă. O să plec imediat.

— Bine, atunci, spuse paznicul plin de importanță, ridicându-și centura și tocul pistolului, ca pentru a-i aminti lui Alex – sau sieși – că era înarmat și periculos.

Ironia era că paznicii nu aveau decât un singur glonț pe care și-l dădeau de la unul la altul, pe rând. Exista, deci, șansa ca arma lui să nu fie încărcată. A lui Alex era, însă.

— Sunt pe-aproape, domnișoară Delaney, în caz că aveți nevoie de mine, mai zise el aruncându-i o privire de avertisment lui Alex după care porni agale spre clădire.

Cat ridică geamul. Reușise să fie politicoasă și calmă cu paznicul, dar când se uită la Alex, explodează.

— Ești nebun? Cum îndrăznești să îndrepti o armă încărcată spre mine? M-ai speriat îngrozitor!

— N-am îndreptat-o spre tine. Încercam să te apăr doar.

— De ce anume?

— De umbra pe care am văzut-o apărând din întuneric și. apropiindu-se de geam. N-am știut că era paznicul.

— Ai fi putut să aștepti să afli înainte de a scoate pistolul.

— Un mod foarte bun de a te lăsa omorât, așteaptă și lasă-l pe celălalt să te atace.

— Nu, tu procedezi mai bine. Întâi tragi și pe urmă pui întrebări. Așa s-a întâmplat și de 4 iulie când l-ai ucis pe omul ala în Houston?

Cuvintele ei furioase răsunară în interiorul mașinii, după care se lăsă o tăcere plină de uimire, întreruptă doar de respirația ei întretăiată. Chipul lui Alex devenise de piatră și ochii îi licăreau periculos.

— Cine ți-a spus despre asta?

Cat regretă imediat că rostise acele cuvinte.

— Alex, eu...

— Cine ți-a spus?

— Dean. Dean mi-a spus. Azi după-amiază.

— Pun pariu că ticălosul a profitat din plin, mormăi el. Ți-a dat toate detaliile, nu?

— De fapt, nu prea mi-a dat detalii. Alex pufni batjocoritor.

— Aș vrea să aud varianta ta.

— Altă dată, spuse el și întinzându-se repede peste ea, îi deschise portiera, împingând-o cu atâta putere, încât aproape că se dădu peste cap.

— Alex, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ți spun acum. Nu așa.

— E prea târziu, îi zise el scurt. Ai făcut-o. Acum ar fi mai bine să pleci. Ea ezită, dar se vedea clar că era furios și că nu avea nici un chef să se apere. Coborî din mașină și închise portiera, iar el porni imediat, lăsând-o singură.

Cat se trezi brusc dintr-un somn adânc, dar agitat. Înainte să apuce să țipe, el îi astupă gura cu mâna.

— Eu sunt, șopti el cu un glas răgușit, dar ea i-l recunoscuse imediat. Am nevoie... de asta... am nevoie de tine.

Se întinse lângă ea, acoperindu-i trupul pe jumătate cu al său.

— Nu-ți fie teamă, Cat. Ți-e teamă? Ea scutură din cap.

El își luă cu grijă mâna de pe gura ei și o înlocui cu buzele. O sărută ușor la început și apoi evocator, explorându-i gura cu limba.

Când sărutul se sfârși, în cele din urmă, își lipi buzele de gâtul ei.

— Nu mă alunga.

Âși desfăcu centura, își descheie pantalonii și îi trase mâna înăuntru.

— A fost o noapte îngrozitoare. Mor, iubito.

Âi folosi mâna pentru a-i masa erecția puternică. Când degetul ei mare se plimbă peste sexul lui încordat, el scoase un geamăt.

Lăsându-și capul în jos, îi sărută sânii prin cămașa de noapte.

— Și tu mă vrei. Știu foarte bine. Nu-i așa, Cat? Nu-i așa? Întrebă el implorator.

Ea murmură ceva între protest și acceptare. Materialul se frecă de material când ea își scoase picioarele din așternut. Îi dădu cămașa în părți și îi simți pielea fierbinte sub degete, și pe buze, iar când fu complet dezbrăcat, deasupra ei, îl îmbrățișă bucuroasă.

El îi strânse cămașa de noapte în mâini și i-o ridică încetul cu încetul, până lo trase peste cap și o aruncă într-o parte. Mâinile lui o mângâiară de la claviculă până la osul șoldului, cu toate cele zece degete răsfirate, vrând să atingă cât, putea mai mult în același timp. Își lipi fața de moliciunea burții ei, iar ea îi trase capul în jos, înconjurându-i șoldurile cu picioarele.

El îi sărută buricul, frecându-și apoi obrazul de buclele dese și mătăsoase. Limba lui îi mângâie adâncitura dintre burtă și coapsă. Ea își înfipse călcâiele în saltea, arcuindu-se și frecându-se de fața lui.

El își strecură mâna între pulpele ei și o penetră cu două degete, făcând-o să scoată un țipăt ușor de uimire și plăcere.

— Să n-o faci, îi spuse el încet. Nu încă. Vreau să fiu în tine când o faci. Dar ea era foarte udă, iar degetele lui erau agile și pline de îndemânare.

Se luptă cu pasiunea care creștea în ea din ce în ce, până când nu mai rezistă.

El păru să știe exact când veni momentul capitulării ei, căci se ridică puțin și se cufundă înăuntru chiar când începură primele contracții. Pereții trupului ei se strânseseră în jurul lui ca un pumn încheștat.

— Ah, Doamne, da.

Câteva clipe mai târziu, epuizat, se lăsă greu peste ea, pielea lor fiind atât de mătăsoasă din cauza peliculei de sudoare, încât carnea lor părea să se unească.

Peste puțin, el se ridică în genunchi. Ea nu voia să-l lase să plece încă. Își înclină trupul în așa fel încât își lipi gura de părul mătăsos de pe abdomenul lui, chiar sub buric.

El își încheștă degetele în părul ei și se lăsă pe spate, trăgând-o și pe ea. Atunci, ea se aplecă deasupra lui și îi acoperi burta și pieptul cu sărutări ușoare. Îi mângâie sfârcurile cu vârful limbii până când acestea se întăriră.

Când îi luă sexul în mână, descoperi că era tare din nou. Îi încăleacă mijlocul și rămase nemișcată deasupra lui pentru a crea mai multă tensiune, după care, încet, încet se lăsă deasupra lungimii lui rigide. El o privea cu ochii întredeschiși cum îl călărea, cu pieptul în afară, cu sânii înalți și mândri. Ea era uluită de propriul exhibiționism și de atâta lipsă de pudoare.

Susținându-i privirea, el își umezi vârfurile degetelor cu salivă și și le trecu apoi peste sfârcul ei, care se transformă într-o pietricică strânsă ușor între degetul mare și cel arătător.

După aceea, își strecură mâna cealaltă în locul unde părul pubian se îmbina și îi atinse miezul. Senzația fu electrizantă. Capul îi căzu pe umeri, iar șoldurile începură să i se miște mai repede. El continuă să o mângâie acolo, abia atingându-i nucleul alunecos cu vârful degetului.

Eliberarea ei fu zguduitoare. Înfiptă deasupra lui, se lăsă în jos cu putere. El îi cuprinse fesele și o ținu lipită de el, în vreme ce erau amândoi pe culmile unui orgasm extenuant.

Apoi, ea se prăbuși pe pieptul lui, respirând anevoios, și inima îi bătea cu putere lângă a lui. O luă în brațe ca pe un copil și o ținu strâns, mișcându-și buzele prin părul ei și șoptindu-i ceva, dar, din cauza bățăilor puternice ale inimii, ea nu îi desluși cuvintele.

Cat se trezi cu capul la picioarele patului. Era învelită cu colțurile cearceafului și păturii, dar restul așternutului era strâns grămadă în mijloc.

Se ridică în capul oaselor, își dădu părul la o parte din ochi și își roti privirile prin dormitor. Acesta era luminat doar de cenușiul zorilor. Casa era învăluită în tăcere. Știa că era singură.

La un moment dat, între extaz și somn, Alex plecase.

Sau visase, oare, totul?

Nu, interludiul lor erotic avusese loc cu adevărat. Trupul ei purta mărturia dulce-amăruie a acestui lucru.

Capitolul patruzeci.

Abia peste trei zile îl revăzu. Nici nu a sunat-o, nici nu a încercat să o vadă. De multe ori, în timpul celor trei zile, ea se gândi că, poate stresul ultimelor câtorva săptămâni își spunea cuvântul și că își imaginase doar că el se furișase în casa și în patul ei, luând-o în cea mai tulburătoare aventură sexuală pe care o cunoscuse vreodată.

Dar trebuia numai să-și examineze trupul cu atenție – și sentimentele, de asemenea – ca să știe că nu fusese un simplu rod al imaginației.

Orice îndoieli dispărură, însă, complet, când el își vârî capul în interiorul camionetei de producție, unde ea se afla cu Jeff, discutând amănuntele legate de secvența pe care urmau să o înregistreze.

Bătu în peretele camionetei și ea își ridică privirea de pe dosarul pe care îl răsfoia împreună cu Jeff. Acesta se răsuci pe scaunul său.

— Domnule Pierce, spuse el arătându-se surprins. Salut.

Alex îi răspunse asistentului ei cu un glas mormăit, dar privirea îi era ațintită asupra ei.

Reacția lui Cat la vederea lui fu comică. Deveni moale. Degetele fără vlagă scăpară stiloul, care alunecă pe dosarul din poala ei și apoi jos, pe podeaua camionetei.

— Eu o să...

În concordanță cu stânjeneala momentului, Jeff bălmăji o scuză și coborî din mașină, lăsându-i singuri.

Alex continuă să o privească prin ușa deschisă. Era îmbrăcat cu o pereche de blugi și o cămașă necălcată cu mânecile suflecate până la coate. Era o „zi umedă, fără nici o adiere, dar părul lui părea răvășit de vânt.

— Bună, Alex. Ce te aduce aici?

El aruncă o privire peste umăr la oamenii care aranjau echipamentul de filmare în acea zonă a parcului. Operatorul video discuta cu Jeff despre unghiurile camerei. Asistentul de producție verifica microfoanele. Paznicul, asupra căruia insistase Bill, fuma sprijinit de un copac.

— Nu te-am văzut niciodată la lucru, spuse Alex privind-o din nou. Pe teren.

— Nu-l la fel de interesant ca atunci când privești de acasă.

— Mi-ar plăcea să asist, totuși, dacă nu te superi.

Deci nu aveau să discute. Foarte bine. Dacă voia să pretindă că orgia aceea nu avusese loc, foarte bine. Probabil că era mai bine. Venise la ea în toiul nopții, disperat și implorând eliberare fizică și emoțională, fapt care dovedea că are slăbiciuni ca oricare altă ființă muritoare. Ea îi răspunsese fără nici o urmă de ezitare, fapt care îi dovedea sensibilitatea.

Amândoi demonstraseră o lipsă a autocontrolului și a rațiunii. Nu îl putea condamna că se folosisese de ea fără să se condamne pe sine pentru faptul că se lăsase folosită cu atâta ușurință. De ce să aducă acel subiect în discuție? Pentru a evita stânjeneala, nu era mai bine dacă se prefăcea că nu se întâmplase absolut nimic?

În plus, nu era sigură că putea să discute calmă la lumina zilei despre ceea ce făcuseră pe întuneric. Roșea numai când se gândea.

— Nu mă deranjează dacă asigti, îi spuse ea. Dar probabil că o să te plictisești înainte să terminăm.

— Mă-ndoiesc.

Jeff se apropie șovăitor.

— Ăăă, Cat. Tocmai au venit Sherry cu Joseph.

— Sunt gata.

Âși legă șireturile tenișilor pe care și-i scosese mai devreme, după care Alex îi dădu mâna pentru a o ajuta să coboare.

— Mulțumesc.

Datorită lui Sherry, lui Jeff și celor din echipa de filmare, încercă să pară calmă, deși genunchii îi mai tremurau încă din cauza apariției lui neașteptate.

Joseph îi distrase repede atenția. Creșterea băiețelului fusese stopată de boală, astfel încât, deși avea șapte ani, nu părea mai mare de patru. Avea proteze la picioare, dar putea să meargă singur. Avea, de asemenea, niște urechi mari și purta ochelari cu lentile atât de groase, încât îi distorsionau ochii.

Veni spre Cat zâmbind larg.

— Am venit ca să apar la televizor, spuse el mândru, și Sherry Parks începu să râdă.

— Cred că ar trebui să te previn, Cat. E teribil de vorbăreț. Ai grijă să nu monopolizeze emisiunea.

— Mă bucur foarte mult să te revăd, Joseph.

Se cunoscuseră la picnicul organizat de Nancy Webster. Acum îl privea făcând ochii mici și mormăi amenințător:

— Dar, dacă te prind că mă întreci, te mănânc. Nu uita că eu sunt vedeta!

— Bine, zise el râzând. El e cu aparatul de filmat? Întrebă el arătând spre Alex.

— Nu. El se uită doar. E domnul Pierce, Joseph. Scrie cărți.

— Cărți? Chiar așa?

— Încântat de cunoștință, Joseph, spuse Alex strângându-i mâna băiatului de parcă ar fi fost un adult.

— Ești înalt.

— Nu, e din cauza cizmelor, zise Alex ridicând piciorul și arătându-i tocul cizmei de călărie. Fără astea n-aș avea decât un metru cincizeci.

Râsul lui Joseph izbucni asemeni bulelor dintr-o sticlă de șampanie. Cat își spuse să lase acel hohot de râs pe caseta video. Cine i-ar fi putut rezista?

Făcu alte câteva prezentări, după care Jeff anunță că trebuiau să înceapă. Luându-l de mână pe Joseph, ea îi spuse:

— Nu uita, eu am cele mai bune replici.

Urcară împreună în călușei. Asistentul de producție le puse microfoane fără fir și înregistrară mai întâi interviul. Ea sporovăi cu Joseph până când băiețelul nu a mai fost atent la camera de luat vederi și s-a relaxat complet.

— Ți-ar plăcea să fii adoptat, Joseph?

— Sigur. Aș putea să am frați și surori?

— E posibil.

— Ar fi excelent.

Toate răspunsurile erau dezarmante și fermecătoare. Filmară din nou interviul dintr-un alt unghi, astfel încât să pară că secvențele fuseseră înregistrate de cel puțin două camere.

După aceea, ea și Joseph se plimbară printre stejarii cu tulpini acoperite de mușchi, în timp ce operatorul video îi urma, având camera pe umăr.

Când Jeff anunță că filmaseră tot ce trebuia, Alex îi spuse lui Joseph:

— Dacă vrei vrea vreodată să intri în lumea spectacolelor, aș dori să-ți fiu agent. S-a făcut?

Zâmbetul lui Joseph era radios. Cat se lăsă în jos și îl îmbrățișă.

— Să sperăm că va fi bine, da?

— Da. Dar nu-ți face griji, Cat. Dacă n-o să fiu adoptat, n-o să mă supăr pe tine.

Ea simți un nod în gât. Tatăl lui dăduse bir cu fugiții înainte ca el să se nască, iar mama era toxicomană și suferea de depresie. Când Joseph avea trei ani, îl luase statul și, de atunci, trăia prin tot felul de cămine adoptive provizorii. Merita dragostea unei familii. Și, cu personalitatea lui încântătoare și cu simțul umorului său ar fi fost o bucurie pentru orice familie. Ea regretă că trebuia să i-l dea înapoi lui Sherry și îi făcu cu mâna până când dispăru din raza ei vizuală.

Alex își șterse sudoarea de pe frunte cu mâneca.

— Ai dreptate. Nu-i atât de plăcut pe cât pare. Două ore de muncă pentru două minute de emisie?

— Fără a mai pune și timpul necesar postproducției, îi spuse Jeff. Și timpul destinat înregistrării ar fi fost dublu dacă ea n-ar fi o profesionistă. Rareori e nevoie să reia o secvență.

Ea făcu o plecăciune în glumă.

— Veniți? strigă asistentul de producție din camionetă." Echipamentul fusese deja încărcat. Operatorul video se afla la volan.

Pornise motorul și instalația de aer condiționat funcționa la maximum. Paznicul își strivea cu piciorul ultima țigară, pregătindu-se să urce în camionetă. Nu îl întrebase nimic pe Alex în legătură cu prezența lui acolo. Bill își irosea banii cu măsurile acelea de precauție, își spuse Cat.

Jeff se îndreptă spre camionetă, dar ea rămase pe loc și îl privi pe Alex.

— N-ai venit aici într-o zi îngrozitor de caldă ca să te uiți, doar, nu?

— A fost interesant.

Ea își propti mâinile în șolduri.

— Ești cam bătrân pentru munca de teren. Hai, Pierce, spune care-i problema.

— L-am găsit pe Ciclop.

Stătea pe vine lângă motocicletă, înlocuind o bujie. Nu era nevoie, dar își făcea de lucru pentru a nu se mai gândi la problemele pe care le avea. Dacă totul în viața lui ar fi mers la fel de bine ca motocicleta, ar fi fost un om fericit. Hariey-ul lui era singurul lucru pe care putea conta să-i asculte comenzile fără să comenteze. Ori de câte ori mergea cu ea era în culmea fericirii.

Cu Kismet era cu totul altceva.

Âi aruncă o privire întunecată peste umăr. Stătea pe un sac de fasole din vinilin galben pe care îl trăsese la umbra unui cedru crescut la întâmplare.

Cu câțiva ani în urmă, fusese cea mai tare tipă, iar pe el îl invidiau toți cunoscuții. Temperamentul ei era aprig și clocotitor. Nu se temea de nimic. Nici măcar de el.

La naiba, pe atunci, dacă făcea ceva ce ei nu-i convenea, se arunca asupra lui, uneori umplându-l de sânge cu unghiile și cu dinții. Se băteau până când ajungeau la sex, ceea ce se întâmpla de fiecare dată. Violența fusese cel mai mare sentiment al ei. Cu cât mai dur, cu atât mai bine. Gemând și răsuflând greu, țipa cumplit când ajungea la orgasm.

Acum, ochii aceia negri care altădată ardeau, nu mai reflectau lumină. Erau niște ochi lipsiți de viață. Și făcea sex tot ca un cadavru, tolerându-l fără să participe niciodată.

Chiar arăta altfel. Își ținea tatuajul ascuns și părul pieptănat. Nu își mai amintea când o văzuse ultima oară purtând ceva care să-i scoată silueta în evidență. Nic nu mai vorbea la fel.

Âncercarea de a o reînvia pe Kismet cea de dinainte devenise ocupația vieții lui. Reprezenta o permanentă provocare. Pisica sălbatică era prin interior, pe undeva. Dincolo de expresia aceea insipidă, adevărata Kismet mai zâmbea încă lumii. Știa acest lucru; nu trebuia decât să găsească o modalitate de a o scoate la lumină.

Oare merita tot chinul prin care îl făcea să treacă?

Pe naiba, i-ar fi dat cu piciorul demult, dacă nu ar fi existat un singur motiv: ei îi plăcea să o bată. Numai de aceea intenționa să o păstreze. O lăsase să-l scape o dată și toată lumea râsese de el.

Deși el râsese la urmă, nu?

După ce Sparky dispăruse din viața lor, o luaseră de la început. Eh, nu chiar. Ea nu mai fusese aceeași. Mai tot timpul, privea prin el ca și cum nici n-ar fi fost acolo. Singurul lucru care părea să-i străpungă indiferența era teama. Când îi era frică de el, se înmuia.

Așa că îi plăcea să o sperie.

Acum se ridică și își șterse mâinile pe o cârpă roșie, decolorată.

— Treci în casă.

Ordinul lui brusc o ului. Încă un lucru care îl enerva – faptul că visa cu ochii deschiși. Avea o lume a ei în care el nu avea ce căuta.

— E cald înăuntru, Cyc, spuse ea. Prefer să stau aici unde mai adie puțin vântul.

— Am spus să treci în casă.

— De ce?

— De ce crezi? o întrebă el cu un glas cald și plin de subînțeles.

O apucă de braț și aproape că i-l smulse din încheietură când o trase în sus. Ea țipă.

Chiar în clipa aceea, o mașină opri lângă motocicletă și un bărbat coborâ, privindu-l peste acoperișul autovehiculului. Cyc îi dădu drumul brațului.

— Cine-i ăsta?

— Nu știu.

Tipul înalt și zvelt veni spre ei. Avea ochi pătrunzători și o gură răutăcioasă. „Polițai”. Ciclopul simțea necazurile de departe. Probabil că tipul avea și o armă pe undeva.

— Cine ești și ce vrei? Îl întrebă Cyc privindu-l cu agresivitate.

— Caut un tip pe nume Ciclopul. Tu ești?

Cyc își încrucișă brațele tatuate peste piept. Își înclină capul într-o parte, făcând să se miște cruciulița de argint care îi atârna de lobul urechii.

— Și dac-aș fi?

Ignorându-i întrebarea, bărbatul privi dincolo de el.

— Ești Kismet, cumva?

— Da.

— Tacă-ți gura, lătră Cyc. N-ai voie să vorbești cu el.

Se uită la bărbat cu dușmănie, știind că aducea necazuri.

— Cine dracu' ești?

— Alex Pierce.

— Nu-mi spune nimic.

— Nici n-ar trebui. Dar am adus pe cineva care ar vrea să te cunoască.

Se duse înapoi la mașină și deschise portiera, purtând o discuție scurtă cu cineva înainte să se dea într-o parte și să o ajute să coboare. Soarele de după-amiază târzie îi făcea părul să strălucească, iar el o recunoscuse imediat.

— Iisuse, Maria și Iosef! exclamă Cyc pierzându-și puțin din atitudinea beligerantă.

Polițistul nu lăsă nici un centimetru distanță între el și roșcovană în timp ce se apropiau. Ea nu părea să se teamă. Curajoasă tipă, își spuse Cyc. Micuță, dar curajoasă. Îți dădeai seama imediat.

— Numele meu este Cat Delaney.

— Știi cine ești, spuse el. Ai venit după copil? Kismet se ridică brusc în picioare, răsturnând tava cu mărgelile pe care o ținea în poală. Acestea căzură în praf, sclipind în razele soarelui.

— Nu! N-o să vă las să mi-l luați din nou! strigă ea.

— Mami?

Cyc întoarse capul. Băiatul stătea în dosul ușii despărțitoare, cu degetul în gură. Îi privea cu ochii lui mari și speriați. Când se uita astfel, îi dădea fiori lui Cyc.

Tocmai voia să-l strige să se ducă înapoi în casă, când roșcata scoase un strigăt de uimire.

— Michael!

Capitolul patruzeci și unu.

Cat se uită la copil înmărmurit. Acesta dădu buzna pe ușă alergând spre mama lui și îngropându-și fața în fusta ei.

— Tu ești mama lui Michael? o întrebă Cat cu un glas stins, iar femeia încuviință cu teamă.

Cat se întoarse spre motociclist.

— Atunci, dumneata trebuie să fii George Murphy.

— Nu de asta ai venit? Să iei copilul și să-l arăți la televizor ca să fie adoptat?

Kismet începu să scâncească, dar Cat îi întinse mâna.

— Nu, n-am venit pentru Michael. Ciclopul se încruntă.

— Atunci ce cauți aici?

Exact cum spusese Sherry, Michael și mama lui păreau, să se iubească foarte mult. Băiatul se uita la Cat zâmbind timid în semn că o recunoscuse, dar rămase agățat de picioarele mamei lui.

Cat se întoarse apoi spre motociclist și îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Mi-ai trimis cumva scrisori de amenințare? Pentru că, dacă ai făcut-o, am venit să te previn că am fost la poliție și, dacă mai primesc ceva...

— Uite ce e, ticăloaso...

— Ai grijă, amice, spuse Alex fără să ridice glasul, dar destul de amenințător pentru a-l reduce la tăcere pe Ciclop.

Asistase la toată scena fără să scoată un cuvânt, dar Cat știa că nimic nu-i scăpase.

— Chestia asta nu trebuie să fie urâtă, spuse el. Răspunde-i doar doamnei la întrebare, i-ai trimis prin poștă niște articole decupate din ziare?

Nu știu despre ce dracu' vorbiți, mormăi Cyc. Habar n-am de nici un articol din ziar. Și dacă nu vă mișcați fundurile de pe...

Ai fost prieten cu un individ pe nume Sparky? Îl întrebă Cat deodată. Kismet scoase un sunet îndurerat.

— Sparky? repetă ea cu răsuflarea tăiată. Ce-i cu Sparky?

— Mai taci dracului din gură, strigă Cyc, după care își întoarse privirea ostilă a unicului său ochi spre Cat. Dacă ai venit după piticul ala, ai ghinion, cucoană. E mort de câțiva ani.

— Știu asta.

— Atunci de ce-ai venit să mă bați la cap?

— Ai permis ca inima lui să fie recoltată pentru a fi transplantată. Mie mi sa făcut un transplant la câteva ore după moartea lui și este posibil, deci, să fi primit inima lui.

Kismet gemu înainte să-și ducă mâna la gură și ochii i se umplură de lacrimi.

— Înțeleg că ați fost foarte apropiați, spuse Cat încet, iar Kismet dădu din cap afirmativ.

— E o poveste veche, spuse Cyc. Ce vreți de la mine? Alex fu cel care răspunse.

— Trei oameni care au primit inimi în aceeași zi cu domnișoara Delaney au murit și credem că au fost uciși de un membru al familiei donatorului care pare să se fi răzgândit.

— Criminalul a dat de înțeles foarte clar că eu sunt următoarea pe listă, adăugă Cat.

— Vai, ce păcat, zise Cyc cu sarcasm.

Alex făcu un pas spre el amenințător, dar Cat îl apucă de mânecă și îl ținu pe loc.

— Nu cred că știu ceva, Alex.

— Dar te-a recunoscut imediat. Am văzut pe chipul lui.

— Apare la televizor, pentru numele lui Dumnezeu, strigă Ciclopul. Crezi că-s orb sau tâmpit?

— Cred că ești un ticălos, spuse Alex.

— Potoliți-vă amândoi. Îl speriați pe Michael, spuse Cat, după care se uită la Kismet. Ai încercat vreodată să iei legătura cu persoana care a primit inima lui Sparky?

— Da.

Cyc se întoarse brusc și o privi furios.

— Ce dracu' tot spui acolo?

Ca și cum nu l-ar fi auzit, ea îi spuse lui Cat:

— La vreun an după ce a murit Sparky, m-am dus la spital. Cei de acolo miau zis să sun la...

— Banca de organe?

— Parcă așa ceva. Mi-au notat numărul de telefon. Cyc făcu un pas uriaș spre ea.

— Nu vrei să taci odată? Nu trebuie să le spui nimic. Și eu unde eram, mă rog, când te-ai dus la spital?

Ea continuă să îl ignore.

— Am sunat la numărul pe care mi l-au dat. Doamna cu care am vorbit era foarte cumsecade, dar, fiindcă nu eram rudă cu Sparky în nici un fel, n-a vrut să-mi spună nimic. Am implorat-o. Voiam să știu dacă...

— Ți-am zis să taci! strigă Cyc și o lovi cu putere peste față.

Cat nu ar fi putut să-l oprească pe Alex nici dacă ar fi vrut. Acesta se rezezi în gâtul Ciclopului izbindu-l de zidul exterior al casei.

— Dacă o mai atingi, te bag în pușcărie, ticălosule, spuse el încet, dar cu duritate. Numai că, înainte, îți trag cafeala pe care o cauți. Îți scot și ochiul asta bun și îți urinez în gaura din locul lui. Când o să termin cu tine, o să fii cu adevărat orb și tâmpit. I-ai implora să te bage-n pușcărie pentru mult, mult timp, ca să nu te mai găsesc.

— Cară-te din față mea, ticălosule, mormăi Cyc. Genunchiul lui Alex era proptit în locul cel mai sensibil.

— N-o să-i fac nici un rău.

Cat îl observă pe Michael, care strângea cu putere fusta mamei lui și își ascunsese fața din nou în material.

— Alex, copilul.

Cuvintele acelea erau echivalentul unei baghete magice, căci Alex își slăbi strânsoarea, dându-i drumul motociclistului, în cele din urmă, după care se dădu înapoi până ajunse alături de Cat, unde rămase nemișcat, dar încordat și gata de atac.

În tot acel timp, Kismet rămase neclintită și indiferentă. Cat bănuia că era imună la violență, fiind de atâtea ori victima acesteia.

— Kismet, știi ceva despre persoana care a primit inima lui Sparky? o întrebă ea. Unde a fost trimisă? Orice!

Ea scutură din cap, însă îi aruncă o privire lui Cyc, după care se uită în pământ.

Cat ar fi vrut să o iscodească mai mult, dar nu voia să stârnească mânia lui Cyc, pe careA acesta avea să și-o descarce asupra ei și a copilului. Întorcându-se spre motociclist și fără să încerce săși mascheze disprețul, întrebă:

— N-or să pățească nimic?

— De ce să pățească ceva?

— Pentru că i-ai băgat de multe ori în spital. Știi că ești jalnic? Nu ești decât un ticălos urât mirositor care bate o femeie și un copil pentru a-și dovedi bărbăția.

Cyc strânse pumnii.

— Nu știm absolut nimic de inima dumitale, sau de a lui Sparky, sau de vreo scrisoare afurisită, zise el rânjind. Habar n-avem de nici o crimă. Așa că ștergeți-o cât mai repede de aici, până nu mă-nfurii.

Alex o apucă de braț.

— Vino.

Ea se lăsă dusă la mașină și Alex porni foarte repede, punând distanță între ei și George Murphy.

— Nu-mi vine să cred. Tot timpul au fost în dosarele mele, spuse ea uluită. Ciclopul și Kismet. Cum ai dat de ei?

— Unchiul Dixie are dosare foarte bune. Murphy a făcut o mulțime de lucruri murdare. Câteva departamente din stat aveau date despre el, dar cei din San Antonio aveau și adresa lui actuală.

— Când Michael a apărut în prag...

— Încă nu își revenise de pe urma șocului.

— E atât de dulce și de lipsit de apărare. Nu suport gândul că trăiește cu bruta aia.

— Și femeia?

— Cred că-și iubește foarte mult copilul. Dar îi e frică de Ciclop.

— Când a lovit-o...

— Aș fi vrut să-l faci praf.

El își întoarse privirea uimită spre ea.

— Tu spui așa ceva, care m-ai acuzat că întâi trag și pe urmă pun întrebări? Cum preferi? Hotărăște-te.

— Nu începe iar, Alex. Am avut destule confruntări neplăcute în după-amiaza asta. Simt nevoia să fiu puțin cu mine însămi înainte de o altă rundă cu tine.

— Trebuie să fii foarte obosită, pentru că nu știam că cedezi atât de ușor. Kismet și Ciclopul locuiau într-o comunitate la sud-est de San Antonio. Era un drum de o jumătate de oră, pe care Cat îl parcurse privind mai tot timpul prin parbriz. Până ajunseră în oraș, se lăsase seara. Luminile începuseră să se aprindă în locuințe și magazine. Firme de neon îmbiau clienții în localuri și cinematografe.

— Cât de mult aș vrea să n-am probleme mai mari decât să mă hotărăsc la ce film să merg în seara asta, spuse ea.

— Ești prost dispusă.

— Am tot dreptul, nu? L-am găsit pe Ciclop, dar nu ne aflăm mai aproape de criminal.

— Nu crezi că-i scumpul George?

— Tu crezi?

— Aș vrea să fie, dar nu cred că e.

— De ce ai vrea să fie și de ce crezi că nu e?

— Aș vrea să fie, pentru că tare mi-ar plăcea să-l bag în pușcărie pe ticălos. E o adevărată sursă de necazuri. Mai devreme sau mai târziu o să înfunde pușcăria din Huntsville pentru mult timp, dar aș vrea ca asta să se întâmple înainte să facă vreun rău cuiva, îndeosebi lui Michael. În al doilea rând, aș vrea să se termine odată totul de dragul tău. Aș vrea să poți dormi liniștită fără să te întrebi dacă apuci dimineața.

— Dumnezeuule, îți mulțumesc că mă înveselești și că-mi ridici moralul, spuse ea, după care îl întrebă din nou: De ce nu crezi că e Ciclopul?

— În primul rând, e prea prost. Asta-i o schemă complexă, bine pusă la punct și executată de cineva cu cap și răbdare. Ciclopul n-are nici una, nici alta.

— Probabil că ai dreptate, dar hai să zicem că ar fi o posibilitate. Ciclopul n-are nici o obligație, așa că ar putea să rămână plecat perioade nedeterminate de timp fără nici o problemă.

— Cu Kismet și Michael după el? Întrebă el.

— Bănuiesc că nu. Și, în plus, am hotărât că ucigașul se apropie de victimele lui. Nici un om cu mintea întreagă nu l-ar lăsa pe Ciclop să se apropie prea mult.

— Dar femeia? Poate că are rolul de a ademeni victimele. Le câștigă încrederea, poate chiar mila și Ciclopul îi omoară.

Cat îi exclude ipoteza clătinând categoric din cap.

— Nu cred că se preface. Nu mi-a dat impresia că ar fi vicleană. Și, pe urmă, Petey ne-a spus că era îndrăgostită de Sparky. Ce motiv ar avea să-i oprească inima? Am avut impresia că-l mai iubește încă, ție nu ți s-a părut?

— Ba da. Și lui Cyc nu-i place deloc.

— Dacă a fost gelos pe Sparky când acesta era în viață...

— Ar putea fi gelos și acum. Kismet e îndrăgostită și după atâta timp după moartea lui Sparky, zise Alex încheindu-i ideea. - încă n-a scăpat de rivalul său.

— Iubita lui e încă legată de omulețul ala care l-a învins nu numai în pat, ci și în lupta cu cuțitul. Așa că se răzbună, ucigându-i pe toți cei care ar fi putut primi inima lui Sparky.

Ea îl privi cu atenție, de parcă tocmai descoperiseră leacul împotriva cancerului, dar emoția i se stinse repede.

— Asta ne face să revenim la problema apropierei lui de cele trei victime. Ciclopul nu e tocmai tipul care să fie acceptat cu ușurință. Dacă cineva apropiat lui moare în împrejurări misterioase, este suspectat imediat.

Ea oftă deprimată.

— Doamne, cine și-ar fi putut închipui că, datorită faptului că am primit o inimă donată, sunt urmărită de un psihopat? Și vrei să știi ceva amuzant? Amuzant în sens ironic, spuse ea apăsându-și mâna pe inimă. Niciodată n-am vrut să fiu tratată în mod deosebit fiindcă am suferit un transplant de inimă.

— Te face să fii unică, într-un fel, îi aminti el încet.

— Dar nu vreau tratament preferențial din cauza asta. Vreau ca oamenii să uite că am o inimă cu care nu m-am născut. Totuși, mi se pare că toți se gândesc numai la asta când sunt cu mine.

Paznicul de la WWSA recunoscuse mașina lui Alex de data aceasta și le făcu cu mâna când intrară pe poartă. Zâmbea pe ascuns, de parcă ar fi fost personajul-cheie într-o intrigă romantică.

Alex opri motorul și se întoarse spre ea.

— Eu nu mă gândesc numai la asta când sunt cu tine, Cat. Nici pe departe. Ea se împotrivi ispitei făcând o glumă.

— Doar n-ai de gând să faci versuri despre părul meu, ochii mei și buzele mele, nu?

— Dacă vrei. Sau aş putea să fiu mai carnal și să fac versuri despre zonele erogene ale trupului tău, ceea ce, la tine, înseamnă tot ce e acoperit de piele. Știu asta din proprie experiență.

Era o laudă plină de aroganță, dar stârni un răspuns în adâncul ei, pe care ea se strădui să-l ignore.

— Păstrează-ți imaginația pentru cărțile tale. Nu vreau să-ți irosești cu mine tot dialogul ăsta excitant.

— Cred că-ți place, spuse el zâmbind.

— Ce anume?

— Dialogul excitant.

Ea își aminti foarte bine cuvintele pe care i le șoptise îa ureche cu câteva nopți în urmă. Înainte să apuce să fie sedusă din nou, deschise portiera.

— Îți mulțumesc că l-ai găsit pe Ciclop.

— Am de gând să mai fac și alte cercetări.

— Anunță-mă dacă se ivește ceva. Noapte bună, Alex.

— Cat?

Âi aruncă o privire peste umăr. Părea să stea la îndoială dacă să-și exprime gândurile sau nu. Până la urmă, spuse simplu:

— Noapte bună.

Âși văzu fiecare de drum. Ea se duse acasă, stăpânită de sentimente contradictorii. El ar fi putut să facă un efort mai mare pentru a-i doborî sistemul de apărare. Ea tot ar fi spus nu, dar el ar fi încercat mai mult să o convingă să își petreacă noaptea cu el.

Continuă să se gândească la acest lucru cât se pregăti de culcare. Tocmai ieșise de sub duș când sună soneria.

Până la urmă nu se lăsase și o urmărise până acasă!

Strângându-și halatul cu un cordon, străbătu repede casa spre ușa de la intrare. Nerăbdarea îi curgea prin vene ca un vin spumos. Simțea furnicături în tot trupul.

Dar când se uită prin jaluzele, așteptându-se să-l vadă pe Alex, avu un șoc.

Capitolul patruzeci și doi.

— Ce dorești, domnule Murphy?

— Să stau de vorbă cu dumneata, spuse Ciclopul. Deschide. Ea se sili să râdă.

— N-o să-ți deschid.

— Dacă vreau să intru, nu poți face nimic ca să mă oprești. Așa că, ce-ar fi dacă ți-ai salva ușa de la a fi distrusă?

— Dacă nu pleci imediat, chem poliția.

— Fă-o și copilul va avea de suferit.

Ea își lipi fruntea de ușă. Ar fi fost o nebunie să-i deschidă în toiul nopții, dar, așa cum spusese și el, dacă voia să intre, o ușă încuiată nu i-ar fi stat în cale.

Era evident că o urmărise până acasă de la televiziune. Altfel de unde ar fi știut unde locuia? Doar dacă nu fusese el cel care îi trimisese scrisorile în ultimele două luni.

Oricum, de ce stătea pe gânduri dacă să-i dea drumul înăuntru sau nu? De ce nu dădea fuga la telefon să formeze 911 sperând că ajutorul va sosi înainte ca el să-i facă vreun rău?

Din cauza lui Michael, de aceea. Nu se îndoia nici o clipă că Ciclopul avea să-și pună în aplicare amenințarea. Kismet poate că nu era total nevinovată, dar copilul era cu siguranță. Poate era prea târziu ca ea să mai fie salvată, dar pentru Michael merita să lupte. Descuie ușa și o deschise.

Era impozant fizic. Alex fusese ori extrem de curajos, ori extrem de prost să se bată cu el. Ea încercă să nu tresară din cauza staturii și mirosului său când o dădu la o parte, pășind înăuntru. Se uită în toate părțile, examinând totul. Pe măsuta din hol se afla un glob de cristal plin cu potpourri. Îl duse la nas mirosindu-l.

— Nu-i nimic de fumat, remarcă ea, iar el îi aruncă un zâmbet viclean.

— Nostim.

Continuând să zâmbească, puse globul la loc.

— Deci așa trăiesc vedetele de televiziune. Luxos. Mult mai bine decât cocina aia pe care o împart cu femeia mea și cu copilu', nu?

Cat refuză să aprobe ceea ce era evident.

— Ce cauți aici la ora asta târzie, domnule Murphy? Ce e atât de urgent încât a trebuit să vii acum?

El se duse în living-room și se trânti pe canapeaua ei albă proptindu-și picioarele încălțate pe taburetul de aceeași culoare.

— Hei, liniștește-te, da? Dumneata ai venit întâi la mine, ai uitat? Dumneata ai început totul, nu eu.

— Ce anume am început?

— Porcăria asta despre Sparky. Nu mă mai gândisem la nemernicu' ăla de ani de zile și pe urmă ai apărut dumneata cu polițistul ala cu mașină mișto și ați răscolit rahatul.

Rânji măsurându-i trupul din cap până-n picioare.

— Gaura fundului lui Sparky nu era mai departe de pământ decât a dumitale.

— Ai dădu fiori. Se simțea extrem de vulnerabilă așa cum stătea în fața lui numai în halat de baie. La care din telefoane ar fi fost mai ușor de ajuns? Cât de

repede putea să formeze 911? Ușa dormitorului ei avea o încuietoare zdravănă? Habar nu avea. Nu avusese niciodată nevoie de așa ceva.

Apelă la talentul ei de actriță pentru a-și ascunde teama.

— Te înșeli în legătură cu domnul Pierce. Nu e polițist. El pufni batjocoritor.

— Pe cine crezi că păcălești, cucoană?

— Nu pun la îndoială faptul că-i cunoști mult mai bine pe polițiști, spuse ea încet, renunțând la subiect. De ce te-ai supărat că am pus câteva întrebări în legătură cu Sparky?

— Nu mi-era prieten.

— Și de ce te deranjează?

— Nu mă deranjează. Dar m-a făcut să mă gândesc.

— La ce? Întrebă ea.

El se juca tot timpul cu nasturele argintiu al vestei de piele.

— Crezi că ai primit inima idiotului aluia, nu?

— Există o posibilitate. Dar dacă n-ai venit aici să recunoști că ai comis cele trei crime și că mi-ai trimis acele scrisori de amenințare, nu văd ce te privește. Așa că, ce-ar fi să-ți iei picioarele murdare de „pe mobila mea și să te cari?

El îi făcu un semn cu ochiul cel bun.

— Ești tare iute, nu, Roșcovano? Ai o gură foarte deșteaptă. Te și f... la fel de aprig cum vorbești?

Dacă se lăsa provocată, îi cădea drept în brațele murdare, așa că își încrucișă mâinile și încercă să pară plictisită.

— E târziu, domnule Murphy. Te rog, spune ce ai de spus și pleacă.

El își rezemă capul de spătarul canapelei, își așază mai bine picioarele pe taburet și își instalează mai comod șezutul pe perne. Avea să fie nevoită să ardă mobila aceea.

— Bastardul ala nenorocit nu-i al meu.

— Poftim?

Zâmbind în felul lui răutăcios și sinistru, repetă:

— Bastardul lui Kismet nu-i al meu. Sparky a lăsat-o gravidă.

Grija față de mobila ei dispăru împreună cu teama. Fără să-și dea seama se așază pe brațul unui fotoliu.

— Nu ești tatăl lui Michael?

— Nu asta am spus chiar adineauri?

— Sparky e tatăl lui?

— Exact. E de mirare că ea n-a pierdut copilu' după accident, după cât a fost de afectată. Ar fi fost mult mai bine pentru mine dacă s-ar fi întâmplat asta, dar micul ticălos a supraviețuit. La opt luni după ce Sparky a dat ortu' popii, i s-a născut bastardul.

Mintea lui Cat i-o luă înainte acum. Nu mai trebuia să-i spună ce însemna acest lucru, dar el o făcu totuși.

— După ce ați plecat, băiatu' a început să zică ceva cum că te-a cunoscut la un picnic. Părea să te placă foarte mult. La fel ca și dumneata pe el.

Cercelul i se dădu la o parte de pe obraz când înclină capul pretinzând că se gândea la misterele vieții.

— Acum mă întreb de ce, oare?

Poate că era mult mai deștept decât crezuseră ea și Alex. Era înspăimântător gândul că gradul lui de inteligență putea fi egal cu cel al răutății.

— Nu văd unde bați, minți ea.

— Pe naiba, zise el râzând ușor. Nu-i de mirare că dumneata și copilul ala v-ați plăcut imediat. Doar ai inima tăticului lui. Ai... ah, care e cuvântul potrivit? Ai făcut legătura cu copilul. Ca niște spirite înrudite. Karma și rahat.

Într-adevăr, fotografia lui Michael din dosar o atrăsese imediat în mod inexplicabil. Sau nu era deloc inexplicabil?

— Nu știu sigur dacă am inima lui Sparky, zise ea cu un glas răgușit.

— Eu zic că o ai.

— Spune ce vrei, zise ea și se ridică, dându-i de înțeles că vizita luase sfârșit. Dar fă-o în altă parte. Acum, că mi-ai spus ce ai avut de spus, nu cred că mai avem ceva de discutat.

— Eh, aici te înșeli, vezi? Avem încă foarte multe de discutat.

— Ca, de exemplu?

— Banii.

Era ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat să-l audă.

— Ce bani?

— Pe care mi-i datorezi.

Ea se așeză din nou pe brațul fotoliului și îl privi neîncrezătoare.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Dă-mi voie să-ți explic. Dacă Sparky ar fi trăit, ar fi trebuit să suporte toate greutățile pe care le-am suportat eu. I-am luat copilul și i l-am crescut...

— Din bunătate, spuse ea cu sarcasm.

— Exact.

De data aceasta fu rândul ei să pufnească batjocoritor.

— L-ai luat pe Michael pentru că era legat de Kismet și pe ea o voiai înapoi din moment ce Sparky nu mai era. Nu pentru că ai fi iubit-o, ci pentru că nu suportai gândul de a aparține altui bărbat. Și, de atunci, o pedepsești încontinuu.

El împinse taburetul cu piciorul și se ridică brusc.

— Târfa ticăloasă m-a implorat să o primesc înapoi.

Cat făcu un efort imens să nu se înfioare. Era brutal și, ca oricărui individ brutal, îi plăcea la nebunie să vadă teamă în ochii victimelor sale. Ar fi putut să-i

taie gâtul – sau să-i scoată inima – cu cuțitul de la cingătoare, dar ea nu avea să-i dea satisfacția de a o vedea înspăimântată.

— Am suportat-o timp de patru ani, spuse el. După părerea mea, ar trebui să primesc ceea ce merit, pentru chestia asta.

— Nu cred că vrei să primești, într-adevăr, ceea ce meriți.

— Ascultă, cățea, spuse el împungând-o în piept cu degetul arătător. Ai fi murit dacă n-aș fi fost eu. I-am spus doctorului că poate să-i ia inima lui Sparky. Ai fi fost uitată demult dacă aș fi spus nu.

— Poate să fie adevărat sau nu.

— Eu spun că e și vreau ceva în schimb pentru că ți-am salvat fundu' slăbănog.

— Ah, deci aici apare și chestiunea banilor.

— Vezi că ai priceput?

— Vrei să-ți plătesc pentru inima mea?

Buzele lui subțiri se desfăcură într-un zâmbet leneș și o trase cu putere de o șuviță de păr.

— De când te-am văzut, am știut că ești o puicuță deșteaptă.

Capitolul patruzeci și trei.

Alex era inspirat.

Esența creatoare nu curgea doar, ci se răvărsa. Degetele nu i se puteau mișca la fel de rapid ca semnalele transmise de creierul lui, dar nu îl deranja atâta timp cât îi veneau cuvintele.

Scăpase, în sfârșit, de blocajul caracteristic scriitorilor. Reintrase în cursă, mai bine decât înainte. Pe măsură ce propozițiile și frazele i se formau în minte, le transfera pe ecranul computerului. Sună telefonul.

— Fir-ar să fie.

Âncercă să ignore acel sunet pătrunzător și continuă să scrie. La ora aceea târzie nu putea fi decât cineva care greșise numărul, oricum. Sau Arnie. Acesta suna în fiecare zi să-l întrebe dacă se mai vedea cu Cat și când el îi spunea „da”, pentru că nu-și putea minți agentul, i se făcea morală că o căuta cu lumânarea.

Telefonul sună din nou.

„Nu te opri”, își ordonă el. „Scrie fraza asta până nu-ți scapă. Dacă te oprești acum, o să dispară pentru totdeauna. Va dispărea în acel vid imens care absoarbe cuvintele precise și expresiile inspirate imediat după ce îți răsar din subconștient, înainte să le poți captura”.

Telefonul sună pentru a patra oară.

„Ignoră-l. Aștepți de săptămâni întregi o seară ca asta”, își reaminti el. „Totul e perfect. Ai descurcat încâlceala aia – bine, nu așa cum te-ai fi așteptat, dar poate așa e mai bine. Acțiunea se desfășoară cu îndrăzneală și furie; dialogul e excelent. Orice-ar fi, prostule, nu răspunde!”

Smulse receptorul.

- Ce-i?
- Alex, poți... poți să... nu te-aș deranja dacă...
- Cat? Ești în regulă?
- De fapt, nu. Nu sunt.
- Un sfert de oră.

Puse la loc receptorul și închise computerul, dar nu înainte de a salva lucrul bun pe care îl făcuse, încălță o pereche de adidași, stinse lumina, încuie ușa biroului și porni în fugă.

Tom Clancy era întrerupt tot timpul, probabil. Poate ar fi vândut încă un milion de exemplare din Jocuri patriotice dacă viața lui n-ar fi fost plină de întreruperi. Iar Danielle Steele avea nouă copii. Probabil că era întreruptă de nenumărate ori pe zi.

Cat îi deschise ușa când apăru alergând pe alee.

- Îți mulțumesc foarte mult că ai venit.
- Ești albă ca varul. Ce s-a-ntâmpat? De ce ai părul ud?
- L-am spălat.
- Te-ai spălat pe cap? După ce m-ai sunat în ceea ce părea o situație de viață și de moarte, te-ai spălat pe cap?
- Nu mai striga la mine! spuse ea arătându-i spre living-room. Am avut un musafir. Ciclopul.

Motociclistul lăsase o amprentă cât se poate de vizibilă pe canapeaua și pe taburetul ei. Alex expiră puternic și își trecu degetele prin păr.

- Dumnezeuule. Cum a intrat?
- Eu i-am dat drumul.
- Ce-ai făcut?
- M-a amenințat că Michael va avea de suferit dacă n-o fac.
- Dar ar fi putut să-ți facă vreun rău.
- Nu mi-a făcut!
- Acum tu strigi. Ce-a vrut?
- Hai să mergem în bucătărie, spuse ea. Am folosit o sticlă întreagă de soluție pentru îmborsăritarea aerului, dar tot îi mai simt mirosul aici.
- I-o luă înainte. Ceainicul clocotea pe aragaz. Îl întrebă dacă voia un ceai.
- Un whisky tare, poate, îi spuse el. Dar ceai, nu, mulțumesc.

Âși puse o ceașcă pentru ea, turnă o linguriță de zahăr și se așeză în fața lui la masa de bucătărie. Degetele ei păreau transparente când prinseră ceașca.

- Ce-a vrut, Cat?
- Bani.
- Pentru inima lui Sparky, nu? Ea își îndreptă privirea spre el.
- De unde știi?
- Am citit despre astfel de lucruri. Unei persoane i se face transplant de corne, de ficat sau de piele, iar când se face bine, apare un membru al familiei donatorului și îi cere bani.

— Și eu am auzit, spuse ea dând din cap absentă. S-a vorbit despre asta în cadrul sesiunilor noastre în grup ca fiind unul din motivele pentru care donatorii și primitorii rămân anonimi, spuse ea încrucișându-și brațele peste piept și frecându-le în jos și în sus. Dar nu mi-am închipuit că cineva ar putea fi atât de ticălos.

— Ciclopul poate.

— E atât de respingător. Când mi-a atins pieptul și părul cu degetele lui murdare, m-am simțit ca și cum aș fi fost violată. Am făcut un duș fierbinte și lung.

Duse ceașca de ceai la buze, dar abia putu să o țină nemișcată când bău. Apoi zdrăngăni când o puse pe farfurioară.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, Alex.

— Nici un deranj, minți el.

— Nu știam pe cine altcineva să sun. I-aș fi putut telefona celui locotenent Hunsaker, dar îmi inspiră foarte puțină încredere.

Alex bănuie că trebuia să o ia ca pe un compliment.

— Ai făcut exact ce era cazul. Nu trebuie să stai singură noaptea asta. Ai avut greutăți ca să-l scoți din casă?

— Nu prea. I-am spus că o să primească bani doar peste cadavrul meu, zise ea și apoi adăugă zâmbind stins: A zis că asta se poate aranja.

— Ar fi putut să te omoare.

— I-am explicat că uciderea mea ar fi o mișcare greșită dacă vrea bani de la mine.

Lui Alex nu îi venea să creadă că Ciclopul nu îi făcuse nimic. În același timp, era și furios pe Cat.

— Ai făcut pe deșteapta, nu? Parcă te aud cum scoteai tot felul de vorbe istețe. De ce naiba i-ai fluturat steaguri roșii prin față?

— Dar ce-ai fi vrut să fac? Să plâng și să-i arăt cât de speriată sunt? Trebuia să mă gândesc și la Michael și la Kismet. Probabil că își va descărca nervii pe ei.

— Era nervos când a plecat?

— Ca să nu spun mai mult. Bănuiesc că a crezut că mă poate face să completez un cec chiar în seara asta. S-a înfuriat când am refuzat, I-am spus foarte clar că nu-i dau nici măcar un cent.

— La care el a zis...

— Că o să-mi pară rău.

Și Alex era îngrijorat pentru Michael și mama lui, dar voia să o liniștească pe Cat.

— O să se gândească mult și bine înainte de a-l mai atinge pe Michael. Chiar acum câteva săptămâni a scăpat ca prin urechile acului de pușcărie.

— Sper că asta-i un mijloc de intimidare, pentru că legăturile de sânge n-or să-l oprească. Michael nu e copilul lui, spuse ea, după care îi povesti ce aflate

de la Ciclop. Poate asta explică și de ce mi-a plăcut atât de mult de Michael de cum i-am văzut fotografia.

Alex se aplecă peste masă.

— Ce vrei să spui?

— Nimic.

— Hai, Cat. Eu am venit imediat în ajutorul tău. N-am dreptul să aflu și partea mai complicată a chestiunii?

— E o prostie, spuse ea râzând ușor, ridicând din umeri și jucându-se cu lingurița - toate fiind dovezi clare că trăgea de timp. Încă de când medicii au început să realizeze transplanturi de inimă s-a pus întrebarea dacă nu cumva caracteristicile donatorului se transmiteau primitorului, spuse ea în cele din urmă.

Lui îi trebui o clipă ca să priceapă ce voia să spună, după care zise:

— Continuă.

— Bine, e ridicol, firește, spuse ea puțin cam prea tare și lăsa să treacă o clipă pentru a-și reveni. Inima e un organ. E o mașinărie fiziologică. Inima unei persoane, locul unde se află adăpostit sufletul ei, este cu totul altceva.

— Atunci de ce ai legat în mod automat atracția ta față de Michael de faptul că tatăl lui ți-ar fi putut fi donator?

— N-am făcut legătura asta.

— Ba da. Și Ciclopul a făcut-o.

— Lui puțin îi pasă cine, ce a donat și cui, spuse ea cu înflăcărare. Nu vede decât o posibilitate de a stoarce niște bani. Îl urăște pe Michael pentru că e legătura vie a lui Sparky cu Kismet. O pedepsește pentru faptul că l-a ales pe Sparky și nu pe el. Îi face viața un calvar. Nu-i de mirare că pare atât de înspăimântată.

— Nu sunt răspunderea ta, Cat.

Ea îl privi de parcă tocmai ar fi urinat pe drapelul american.

— Ba sigur că sunt! Sunt ființe omenești și sunt în primejdie.

— Îți admir altruismul, dar nu poți salva toți nefericiții din lume.

— Dacă Ciclopul le face vreun rău, n-o să mi-o iert niciodată. Tu ai putea? O viață înseamnă ceva pentru tine?

El simți un val de căldură inundându-i fața.

— O să ignor asta pentru că ești tulburată, și, sper, nu-ți dai seama ce vorbești. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-l desființez pe George Murphy și să mă conving în felul ăsta că n-o să le mai facă niciodată rău lui Kismet și lui Michael, dar sunt milioane de victime ca ei în toată țara.

— Știu că nu pot salva milioane, dar aș vrea să-l salvez pe el.

— Doar nu te gândești să-i dai bani, nu?

Discuția aceea aprinsă o epuizase. Își propti capul în palmă.

— Nu m-aș supune niciodată unui șantaj, dar mi-a spus foarte clar că, dacă n-o fac, o să regret. Într-un fel sau altul.

După aceea își ridică privirea spre el. Pentru prima oară de când o cunoștea, părea înspăimântată.

— Alex, aș vrea să punem punct.

— La ce anume?

— Acestei căutări nebunești a urmăritorului. N-am mai primit nici un semn din partea lui de aproape două săptămâni. Sunt convinsă că cineva cu un ciudat simț al umorului a făcut o glumă proastă, atâta tot. Falsul necrolog a fost marele final. A reușit să facă ceea ce a intenționat – să mă sperie. Dar acum a terminat cu joaca.

— Ești sigură?

— Nu, nu-sunt sigură, se răsti ea. Dar nu mai vreau să dau la o parte nici o piatră, pentru că, de fiecare dată, găsesc un vierme oribil dedesubt. Mi-e frică să mai deschid o scrisoare ca să nu găsesc cine știe ce înăuntru. Un motociclist cu un singur ochi și tatuat, cu porniri criminale, de existența căruia n-am aflat decât acum câteva zile, încearcă să obțină bani de la mine și mă amenință. Mi-e frică și de umbra mea. Nu mă mai simt în siguranță în propria mea casă. Nu mă mai pot concentra la lucru. Pofta de mâncare s-adus naibii și nu mai știu de când n-am mai dormit o noapte întreagă fără să mă trezesc, trăgând cu urechea după vreun sunet ciudat. Nu mai vreau nici un pic din porcăria asta.

— Nu-i chiar atât de simplu, Cat. Nu poți pune punct astfel.

— Ba pot și o s-o fac.

— Ei bine, eu nu pot și n-o s-o fac, spuse el categoric ridicându-se în picioare. Nu închizi o investigație pentru că nu-ți place ce descoperi.

— Ahâncetează cu vorbăria asta de polițist. Nu mai ești așa ceva și asta nu-i o investigație în toată puterea cuvântului. Și nu-i nici intriga unui roman de-al tău. E viața mea!

— Exact. Și eu încerc să o apăr. Vreau să supraviețuiești celei de-a patra aniversări a transplantului.

— Și eu vreau, spuse ea după ce făcu o pauză și trase aer în piept tremurător.

El simți un nod în stomac. Nu avea să-i placă ceea ce urma să audă.

— De aceea mă duc în California să stau cu Dean până trece totul. E aranjat deja.

Alex își propti mâinile în șolduri.

— Ah, da? Și când ai aranjat totul?

— Înainte să vii.

— Înțeleg. M-ai chemat în ajutor, dar nu sunt decât o» aripă temporară care să te adăpostească până dai fuga la Tăticul Dean, nu-i așa? spuse el pufnind disprețuitor. Și mă mai acuzi pe mine că te-am folosit doar pentru sex.

Intenționase să o jignească și reușise. Ochii i se umplură de lacrimi, dar nu se arătă distrusă.

— Te conduc.

Nici Judith Anderson în tinerețe nu ar fi părut mai mândră în indignarea ei când se ridică și ieși din bucătărie.

El o urmă, dar numai până în hol, unde trânti ușa de la intrare, pe care ea io ținea deschisă.

— Nu te las singură în noaptea asta, Cat, spuse el ridicându-și mâinile pentru a-i stăvili protestele. O să dorm în living-room.

Âi aruncă o privire canapelei murdare, după care adăugă:

— Am dormit și mai rău, te rog să mă crezi. Acum, poți să te agiți, să faci ce vrei, dar va fi o irosire de energie și, din câte observ, nu ai prea multă. Poți să te superi, să-ți faci bagajele, săți lăcuiești unghiile de la picioare, dar, până n-o să știm cu siguranță care va fi următoarea mișcare a Ciclopului, nu te scap din ochi.

Capitolul patruzeci și patru.

Lui Cyc nu îi veni să creadă ce văzu când intră în bucătărie a doua zi dimineață târându-și picioarele. Kismet stătea deja la masă, iar înfățișarea ei îl șocă zdravăn.

Era machiată ca pe vremea când o cunoscuse. Aplicat din belșug, fardul îi scotea în evidență ochii negri. Cocul oribil pe care el nu îl putea suferi, dispăruse și părul îi cădea liber pe umeri.

Dispăruseră și fustele lungi și bluzele fără formă pe care le purtase vreme de patru ani. Acum era îmbrăcată iar cu blugii uzați care îi veneau ca o mănușă. Pieptul tatuat îi era strâns de un tricou negru scurt, strâmt și decoltat.

Parcă fusese somnambulă după moartea lui Sparky, iar acum se trezise deodată. Transformarea subită avusese loc peste noapte.

Și nu era numai la suprafață. Expresia aceea arogantă era a adevăratei Kismet. În clipa în care el intră în încăpere, ea se ridică și îi umplu o ceașcă de cafea, cu mișcări iuți și bruște, agitația din trecut făcându-se simțită din nou. Ar fi bănuț că luase ceva, dacă ea n-ar fi jurat că nu mai pune gura pe droguri de la nașterea copilului.

— Vrei să mănânci ceva? Îl întrebă ea. Neîncrezător în schimbarea ei subită, zise:

— Dacă aș fi vrut să mănânc, ți-aș fi spus, nu?

— Nu trebuie să fii necioplit.

Âși mai puse o cafea și se întoarse la masă. Luându-și țigara aprinsă de pe marginea scrumierei, trase un fum și apoi îl eliberă spre tavan.

Se lăsase de fumat în timpul sarcinii și nu se mai apucase. Acum, când îi văzu buzele roșii și pline în jurul țigării cu filtru, se simți cuprins de dorință. O văzuse astfel de o mie de ori – furioasă și plină de energie – dar de atunci trecuse foarte multă vreme. Până în clipa aceea nu își dăduse seama cât de mult îi lipsise acel fel de a fi al ei.

Dar Cyc era suspicios din fire și rareori lua ceva drept bun.

— Ce te-a apucat? o întrebă el.

Ea stinse țigara strivind-o nervoasă în scrumieră.

— Poate că mi-ai băgat mințile-n cap aseară.

— Ai meritat-o.

O bătuse pentru că îl făcuse să pară un idiot în fața cățelei aleia de Delaney și a prietenului ei polițist. Vânătăile nu prea se observau sub fardul exagerat.”

— Nu-mi vine să cred că a refuzat să-ți dea bani. La o sticlă de băutură și puțină cocaină, el îi povestise despre vizita inutilă pe care i-o făcuse lui Cat Delaney.

— Nu-ți face probleme. O să se trezească ea.

— Bine, dar când?

— De cum o să-mi vină o idee, spuse el bându-și cafeaua cu zgomot.

— Cine se crede, oare? Dacă n-ar fi fost Sparky, ar fi murit.

— Zice că e posibil să aibă inima altcuiva, că s-ar putea să nu fie a lui Sparky.

— Chiar și așa mi-e datoare, spuse Kismet dându-și capul pe spate sfidătoare. Noi ne-am zbatut ca vai de lume înăștia patru ani, în timp ce ea a trăit în lux. Nu-i drept.

— O să luăm noi ceva bani de la ea. Trebuie doar să născocesc un plan.

— M-am gândit și eu puțin.

Ochiul lui bun se îngustă foarte mult.

— Zău? La ce?

— Trebuie să facem ceva înainte ca prietenul ala al ei polițist să-i umple capul cu tot felul de prostii. Ar putea să ne dea toate planurile peste cap.

Se ridică de pe scaun de parcă ar fi fost mușcată. Plină de energie datorită cofeinei și nicotinei, începu să se plimbe prin încăpere.

Cyc era de acord cu ce spunea ea, dar ar fi dat dovadă de slăbiciune dacă ceda prea repede.

— Nu te amesteca tu, îi spuse el tăios. Sunt perfect stăpân pe situație. Ea se răsuci brusc și îl privi furioasă.

— Pe naiba! Te-ai lăsat vrăjit de fața ei drăguță și de ochii ei mari și albaștri. În ciuda tuturor amenințărilor, ai venit cu mâna goală.

El se ridică de pe scaun într-o secundă și o plesni cu putere peste față. Spre surprinderea lui, îl lovi și ea. Palma ei îi lovi urechea atât de tare, încât îi zgudui timpanul. Cu toate acestea, auzi fiecare cuvânt pe care i-l spuse ea printre dinți.

— N-o să-ți mai înghit porcăriile de-acum încolo, ticălos nenorocit ce ești. M-ai lovit pentru ultima oară.

Transformarea ei era tulburătoare, dar exista și o anumită limită. El o voia undeva între muierea aprinsă care fusese și cârpa cu ochi de vițel care devenise.

— Am ceva ce-ți place.

Apucând-o de brațele pline, o izbi de dulap ținându-o cu propriul trup. Ea se zbătu să scape, ceea ce reuși pentru că el trebuia să-i dea drumul ca să-i poată descheia pantalonii. În timp ce ea îi căra pumni în cap, el izbuti să-i tragă blugii strâmți peste picioare și să i-i scoată.

Ea încercă să fugă din încăpere, dar el o apucă de păr și o trase înapoi cu putere. Apoi, o ridică pe masă și îi desfăcu pulpele. Proptindu-și mâna în pieptul ei, o ținu culcată până își descheie nasturii blugilor. Penisul țâșni la lumină.

Cyc gemu de plăcere și uimire când mâna ei se strânse în jurul lui. Îl freca lacom și cu poftă, cum făcuse cu ani în urmă, când nu se mai sătura și când făcea din sex o întrecere de voințe și forță pe care o câștiga adesea.

Âi ridică tricoul și îi strânse cu putere sânii, ciupindu-i sfârcurile mari. Atunci, ea întoarse capul și îl mușcă de braț. El o plesni din nou, se aplecă deasupra ei și îi mușcă sfârcul înainte de a-l suge de parcă întreaga lui viață ar fi depins de acesta. Ea se zvârcoli sub el, îi zgârie spatele gol, îl înjură îngrozitor.

El o penetra cu atâta forță, încât picioarele mesei alunecară pe podea și el fu cât pe-acum să-și piardă echilibrul. Ea îi încheștă șoldurile între pulpele ei puternice, își încrucișă gleznele la spatele lui și își îngropă unghiile în fesele lui.

El ajunsese la orgasm aproape imediat, dar și ea o făcu. Își aruncă brațele deasupra capului răsturnând ceștile de cafea și scrumiera pe podea, își răsuci capul când într-o parte, când în alta, șfichiind aerul cu părul. Își mușcă buzele cu atâta putere, încât le făcu să plesnească. Mult timp după ce totul se termină, sânii ei continuă să tresalte.

Cyc o frecă brutal cu palmele lui bătătorite.

— Grozave tije.

Ea scoase un sunet surd din gât și începu să se miște, arcuindu-și spatele, schimbând poziția picioarelor. Chipul îi era îmbujorat și buzele iritate și umflate. O picătură de sânge apărui pe cea de jos. O șuviță de păr umedă îi stătea lipită de gât. Se uita la el cu ochi amețiți, pe jumătate închiși și îi aruncă zâmbetul acela ispititor pe care el și-l amintea atât de bine.

— Păsărica ta are pitoni în ea. Totdeauna am spus chestia asta. Ea râse lasciv.

— O să fim bogați, Cyc. Bogați.

— Exact, spuse el încercând să se retragă, dar ea îl strânse între pulpe.

— Unde crezi că pleci?

Inima lui începu să bată mai repede. O dată nu fusese niciodată de-ajuns pentru Kismet cea de pe vremuri. Se întorsese.

— Ai făcut prăpăd pe aici, îi șopti ea zâbind lasciv. Curăță. Apoi, prinzându-i capul în mâini, i-l trase în jos, între pulpele ei.

Capitolul patruzeci și cinci.

Âi bătu în ușă.

— Cat?

— Sunt aproape gata. A venit taxiul?

— Nu. În schimb a venit Ciclopul.

Ea deschise ușa brusc. Alex își verifica revolverul. Văzând arma încărcată, ea se cutremură.

— Au trecut o dată și probabil că au dat ocol clădirii, îi spuse el. Tocmai i-am văzut dând colțul în capătul străzii. Vin încoace.

— Ei!

— Îi are pe Kismet și pe Michael pe motocicletă.

— Dumnezeu mare.

— Exact, zise Alex sumbru. Bănuiesc că-i va folosi ca ostateci pentru a te face să accepți.

După discuția avută cu o seară în urmă, Cat se dusesse în camera ei și își făcuse bagajul pentru a pleca în California. După aceea, stinsese lumina și se urcase în pat, dar nu putuse să adoarmă.

Îl auzea umblând prin casă, probabil verificând ușile și ferestrele pentru a se convinge că erau încuiate. În ciuda supărării pe el, Cat se bucura că rămăsese. Se simțea mult mai în siguranță cu el acolo.

Când se întâlniseră dimineața în bucătărie, se purtaseră ca doi străini politicoși. El îi oferise o ceașcă de cafea, iar ea îi mulțumise. Apoi, o întrebă la ce oră era avionul și se oferise să o conducă la aeroport.

— Mulțumesc, dar am chemat deja un taxi.

— Bine, spusese el.

După aceea, ea se întorsese în dormitor, făcuse un duș și se îmbrăcase. Nu își mai vorbiseră. Acum, ea îl urmă pe coridorul scurt până în living-room.

— Poate că n-or să oprească dacă or să-ți vadă mașina în față, spuse Cat plină de speranță.

— Am dus-o în garaj după ce te-ai culcat.

— Ah.

— E mai bine dacă te cred singură. Avem elementul surpriză de partea noastră.

Ea dădu puțin la o parte jaluzelele de la una din ferestrele din față și văzu motocicleta încetinind pe măsură ce se apropia de casa ei.

Din locul unde se afla, în dreptul ferestrei alăturate, Alex îi spuse:

— Du-te înapoi în camera ta, Cat. Așteaptă acolo până lămuresc situația.

— În nici un caz.

— Nu-i momentul să... Dumnezeu! exclamă el deodată. Asta e Kismet, nu?

Cat trebui să privească dincolo de îmbrăcăminte și fard ca să fie sigură. Dacă nu l-ar fi avut pe Michael în brațe, nu ar fi recunoscut-o.

Înainta pe alee cu îndrăzneală, legănându-și șoldurile provocator. Cu o zi în urmă, arăta extrem de speriată, iar acum părea gata, chiar nerăbdătoare, să se măsoare cu oricine ar fi avut curaj să i se pună în cale.

Sună la sonerie de trei ori. Cat îi aruncă o privire lui Alex, care îi făcu semn să deschidă și trecu în partea cealaltă a acesteia ca atunci când avea să se deschidă, el să rămână ascuns.

Prudentă, Cat descuie și deschise ușa doar pe jumătate.

Imediat văzu ochii înlăcrimați ai lui Kismet, ceea ce era total nepotrivit cu machiajul de femeie ușoară și cu mersul încrezător de mai înainte. Apoi, Cat observă că buzele îi tremurau.

— Vă rog, șopti ea. Vă rog să mă ajutați.

În ciuda felului deloc măgulitor în care Cat i-l descrisese pe locotenentul Hunsaker lui Alex, acesta nu o crezuse în totalitate. Din păcate, însă, Hunsaker se ridica la înălțimea așteptărilor. În clipa în care intră în living-room, Alex îl asemănă cu un bufon. Orgoliul îi era la fel de umflat ca burta.

— Se pare că destinul ne-a făcut să ne întâlnim din nou, îi spuse el lui Cat, zâmbind larg.

Câteva firișoare de tutun îi rămăseseră în colțurile gurii.

— Așa se pare.

— Nevastă-mea a apreciat foarte mult autograful.

— Mulțumesc. Domnule locotenent Hunsaker, ea este Patricia Holmes și el e fiul ei, Michael.

El făcu un semn din cap spre Kismet.

În așteptarea poliției, Cat rămăsese în dormitor cu Michael și Kismet. Când ieșiră, pe chipul acesteia nu se mai vedea nici urmă de fard și părul îi era strâns cu grijă. Purta o salopetă, probabil singurul articol din garderoba lui Cat care era destul de mare pentru a-i veni bine.

Cat se întoarse apoi spre el.

— El este Alex Pierce.

— Pierce.

Detectivul îi strânse mâna.

— Alex este fost polițist, îl informă Cat.

— Chiar așa? Unde?”

— În Houston.

— În Houston, hm? spuse el măsurându-l pe Alex din cap până-n picioare.

Cum se face că ai ieșit din poliție?

— Nu-i treaba ta. Surprins, Hunsaker, spuse:

— Nu trebuie să te superi.

— Nu mă supăr. Am făcut doar o afirmație.

El își dresă glasul cu zgomot și își ridică centura care îi aluneca. – Bine, cine îmi spune și mie ce s-a întâmplat?

— Alex, tu ai văzut mai multe decât noi, îl îndemnă Cat.

El îi spuse atunci pe scurt ce se întâmplase în ziua precedentă și mai devreme în cursul acelei dimineți, încheind cu rugămintea lui Kismet în pragul ușii lui Cat.

— Cat n-a pus nici o întrebare, ci a tras-o repede înăuntru și a încuiat ușa. Domnișoara Holmes era îngrozită. Zicea că, dacă Ciclopul pune mâna pe ea, o omoară pentru că l-a trădat. Și Michael era speriat. Nu înțelegea ce se petrece, dar simțea panica mamei lui. i-am spus lui Cat să-l ducă în dormitor.

— Atunci te-am sunat pe dumneata, domnule locotenent, interveni Cat. Dar îmi era teamă de ceea ce ar fi putut face Ciclopul.

— I-am spus să nu-și facă griji, că-l omor înainte să apuce să intre în casă. Hunsaker își aruncă privirea spre revolverul de pe masă.

— Nu mai e încărcat, spuse Alex.

— Și motociclistul? Întrebă Hunsaker. Acest individ, Ciclopul, ce-a făcut atunci?

— Nu se așteptase din partea lui Cat să o tragă pe Kismet înăuntru și să închidă ușa. A simțit imediat că nu era în regulă ceva pentru că a strigat de lângă bordură întrebând ce naiba se întâmplă. Când n-am răspuns, a început să se agite. Nu știu de ce ți-a trebuit atâta până să ajungi, Hunsaker, continuă Alex. Dacă nu ți-ai fi târșăit picioarele, Ciclopul ar fi acum în spatele gratiilor așteptând să fie condamnat pentru insultă, amenințare fizică și extorcare.

Detectivul îi ignoră critica și se întoarce spre Cat.

— A încercat să obțină bani de la dumneavoastră aseară?

— Da, spuse ea și îi povesti de vizita Ciclopului.

— Nu prea pare o persoană cu care să vreți să aveți de-a face, remarcă el în final. De ce nu m-ați sunat?

— Pentru că m-a sunat pe mine, zise Alex. Am rămas aici toată noaptea. Hunsaker trebuie să fi înțeles ce a vrut, căci pufni și întrebă:

— Dar azi dimineață? De ce s-a întors?

— Domnișoara Holmes l-a făcut să o aducă împreună cu Michael pentru a-i susține punctul de vedere, spuse Alex. Imediat după ce ea a dispărut în casă, instinctele lui animalice trebuie să-l fi prevenit că fusese tras pe sfoară și că o încurca rău de tot dacă nu o ștergea mai repede.

— Așadar, a plecat?

— Da, dar nu înainte de a striga „O să te omor, Kismet. Și pe tine și pe bastardul tău”. Nu-l pot cita cu exactitate în fața lui Michael, dar n-am omis decât câteva epitețe. Pe urmă a-ntins-o. Acum, un criminal periculos se află în libertate, adăugă Alex ca o ușoară muștrare pentru întârzierea lui Hunsaker.

Acesta se întoarce spre Cat.

— Aveți ceva de adăugat?

— Doar că Alex și cu mine am fost martori când domnul Murphy a lovit-o pe domnișoara Holmes ieri după-amiază la ei acasă.

Âncepea să fie prea complicat pentru el. Se scărpină în cap.

— Nu pricep de ce ați fost acolo.

— Urmăream un fir în legătură cu problema pe care am discutat-o cu dumneata la birou, spuse Cat.

— Tăieturile alea din ziare?

— Da. Credeam că Ciclopul ar fi putut fi cel care le trimisese.

— Și era?

Se uită la Kismet, care scutură categoric din cap.

— Nu cred, zise Cat. Dar locul lui e tot în spatele grătilor. Poți verifica la Serviciul pentru Protecția Copiilor, unde sunt deja nenumărate plângeri împotriva lui datorită faptului că bătea copilul. I s-a dat drumul din cauza lipsei de inițiativă a procurorului.

— Și ea? Întrebă el arătând spre Kismet.

— Și ea a fost implicată, dar numai pentru că se temea de Ciclop. Hunsaker întrebă arătând spre canapeaua murdară:

— Pot să stau jos?

— Desigur, spuse Cat.

El se așează pe marginea canapelei și i se adresează lui Kismet, care stătea pe un fotoliu ținându-l pe Michael în brațe. Cat se așează pe brațul fotoliului.

— Ce ai de spus? Întrebă Hunsaker.

Kismet se uită cu teamă la Cat, care îi luă mâna și i-o strânse încurajator.

— Spune-i ce mi-ai spus și mie.

Ea își șterse lacrimile și își umezi nervoasă buzele crăpate și umflate.

— Ieri, după ce au plecat ei, spuse ea arătând spre Alex și Cat, a născocit un plan prin care să obțină bani de la ea pentru inima lui Sparky.

— Cine-i Sparky?

Alex îi explică totul. Hunsaker sorbea fiecare cuvânt.

— Dumnezeule, ce complicat e totul, mormăi el îndreptându-și din nou atenția asupra lui Kismet. Ciclopul voia bani pentru inima lui Sparky, iar acesta e tatăl natural al băiatului, corect?

Kismet încuviință și îl mângâie pe Michael pe cap. Băiatul nu se îndepărtase prea mult de ea de când îl trăsese Cat înăuntru. Nimeni nu-i putea pune la îndoială devotamentul față de el.

— Cyc a venit acasă târziu seară. Era furios că domnișoara Delaney refuzase să-i dea bani, îi spuse Kismet detectivului. A zis că i-a râs în față.

Alex rămase cu gura căscată.

— I-ai râs în față? Nu mi-ai spus asta. Ești nebună?

— Nu, nu sunt nebună.

— Liniște! zise Hunsaker, uitându-se încruntat la Alex. Scuzați întreruperea, domnișoară... Holmes, nu? Continuați.

— Cyc a inhalat puțină cocaină și a devenit și mai furios. Am încercat să mă țin departe de el, dar tot m-a bătut destul de zdravăn. După ce a adormit, eu am rămas trează încercând să găsesc o soluție.

Ochii ei negri se umplură de lacrimi.

— Domnișoara Delaney părea atât de drăguță. O văzusem la televizor ajutând copiii. A fost bună cu Michael la picnic.

— Ce picnic?

— Nu-i important, izbucni Alex. Las-o să spună ce are de spus.

— Nu eu sunt cel care tot întrerupe discuția, ci dumneata, spuse Hunsaker făcându-i semn lui Kismet să continue.

— Nu voiam ca Cyc să o supere pe domnișoara Delaney. Dar eram atât de fericită că poate inima lui Sparky salvase viața unei persoane ca ea. Și felul cum l-a înfruntat pe Cyc mi-a dat curaj. Astfel că am hotărât să-l înfrunt și eu.

— Numai că ea nu avea bani, mijloc de transport și după cine să sune pentru ajutor, interveni Cat. Dacă ar fi încercat să fugă, nar fi ajuns prea departe.

— Și ne-ar fi făcut rău și mie și lui Michael, probabil, spuse Kismet. Știam că singura mea șansă era să fiu mai deșteaptă ca el. Așa că, azi dimineață, am...

Ânghiți cu greu.

Cat o luă pe după umeri.

— Continuă, Patricia, o îndemnă ea cu blândețe. Mai ai puțin. Kismet încuviință.

— Aseară i-am dat lui Michael o pastilă ca să doarmă până mai târziu astăzi. Știu că n-am făcut bine, dar nu puteam... nu voiam să risc să ne vadă... L-am întăritat pe Cyc și a trebuit să mă prefac că-mi place, să-l conving că redevenisem cea care fusesem înainte să mă îndrăgostesc de Sparky.

De data aceasta începu să plângă de-adevăratelea.

— Ai făcut exact ce trebuia, Patricia. Nimeni din încăperea asta nu e în măsură să te judece.

Tonul blând și liniștit al lui Cat îi lăsă afară pe Alex și pe Hunsaker ca o ușă masivă de oțel. Kismet se folosise de sex pentru ași salva viața.

Puțini bărbați ar fi înțeles acest lucru. Dar numai o altă femeie înțelegea adevărata umilință a acestui gest.

În clipa aceea, numai simplul fapt că era bărbat îl făcea pe Alex să se simtă vinovat. Se întrebă dacă și Hunsaker avea același sentiment. Probabil că nu.

Hunsaker era prea greu de cap ca să privească un lucru atât de abstract. Dar, cel puțin avu bunul simț de a-și feri privirea și de a tăcea până când Kismet se liniști și putu să continue.

— Pe urmă, l-am convins pe Cyc să mă aducă aici și să mă lase să încerc să vorbesc cu domnișoara Delaney, i-am zis că m-aș folosi de Michael, la care ea ține foarte mult. Lui Cyc nu i-a plăcut ideea, dar i-am spus că, dacă el n-a reușit să obțină nimic cu amenințările, ar trebui să mă lase să încerc să apelez la sensibilitatea ei. Până la urmă a acceptat.

Âl trase pe Michael mai aproape de ea.

— Drumul de la bordură până la ușă mi s-a părut nesfârșit. Mi-era îngrozitor de teamă ca nu cumva Cyc să-și dea seama de planul meu înainte să ajung.

Când se uită la Cat, expresia ei era apropiată de venerație.

— Nu știu ce-aș fi făcut dacă mi-ai fi trântit ușa în nas. N-o să-ți pot mulțumi niciodată îndeajuns.

— Vreau doar să vă văd pe tine și pe Michael departe de bruta aceea.

— Vreți să aduceți acuzații? o întrebă Hunsaker pe Kismet.

— Da.

— Sunteți sigură? Uneori, dumneavoastră, femeile, dați înapoi când e vorba să o faceți cu adevărat.

— N-o să dea înapoi, spuse Alex tăios.

— Și, cu siguranță, nici eu, spuse Cat. M-a amenințat și pe mine și pe ei dacă nu-i dau bani. Asta este extorcare. Voi depune mărturie împotriva lui. Poți fi sigur.

— Dar mai întâi va trebui să-l găsiți, îi spuse Alex lui Hunsaker. Între timp, i-am garantat domnișoarei Holmes un loc sigur unde să locuiască împreună cu Michael.

Detectivul se ridică.

— Sunt foarte multe lucruri de făcut. Puteți veni după-amiază la mine la birou pentru a da niște declarații? Căzură de acord asupra unei ore.

— O să emit un mandat de arestare pe numele lui George Murphy. Am o descriere a lui și a motocicletei. O să-l prindem imediat.

— N-o să-l găsiți, spuse Kismet cu o certitudine tăcută. Are o mulțime de ascunzători. Există oameni care l-ar adăposti. N-o să-l găsiți.

Alex se temea că avea dreptate, dar își păstră părerea sumbră pentru sine. Dacă și când Ciclopul avea să fie prins, acest lucru avea să se întâmple mai degrabă datorită nesăbuiței lui decât poliției.

Pe de altă parte, Hunsaker promise că Ciclopul avea să se afle în curând în custodia poliției.

— Liniștiți-vă și lăsați-ne pe noi să rezolvăm totul, spuse el ciufulindu-l pe Michael. Drăguț copil.

— Îți mulțumesc că ai venit, spuse Cat conducându-l spre ușă.

— Tot n-aveți idee cine v-a trimis articolele alea misterioase?

— Mă tem că nu. Asta căutam să aflu când am răscolit acest cuib de viespi. Bineînțeles că mă bucur că am făcut-o, l-am salvat pe Patricia și pe Michael.

Alex își dădu seama că, în semn de respect, Cat îi spunea Patriciei numai pe numele ei adevărat. Kismet era de domeniul trecutului.

— Ați mai primit ceva de când ați fost la mine? o întrebă Hunsaker.

— Vedeți? spuse el încântat de sine. Probabil că nici n-o să aflați vreodată cine le-a trimis. Tot timpul am fost convinși că nu-i nimic întemeiat.

Cat era mai bine crescută decât își închipuia Alex. În ciuda înfumurării lui Hunsaker, ea îi mulțumi cu delicatețe pentru timpul și ajutorul acordate.

— Am uitat să-ți spun, îi zise el după ce Cat închise ușa în urma lui Hunsaker. În timp ce noi îl așteptam pe Hunsaker, ți-a venit taxiul, i-am dat șoferului un bacșiș de zece dolari și l-am expedit.

— Mulțumesc. Uitasem complet de asta.

— Mai pleci în California?

— Nu înainte de a fi sigură că Patricia și Michael se vor afla în siguranță. Am sunat-o pe Sherry și mi-a spus că se va ocupa de asta.

Sherry sosi o jumătate de oră mai târziu.

— Am găsit o casă care o să vă placă amândurora, le spuse ea Patriciei și lui Michael. Mai locuiesc acolo alte trei femei cu copii, împreună cu un psihiatru. Doi dintre copii sunt apropiați ca vârstă de Michael, așa că va avea tovarăși de joacă. Vei avea propria cameră de baie și toată intimitatea de care ai nevoie, dar va trebui să mănânci împreună cu celelalte familii și să faci diverse treburi gospodărești.

Patriciei nu îi venea să creadă ce noroc avea. Era emoționant de recunoscătoare și plângea fără să se rușineze.

— Voi fi încântată să fac orice. O să fac toate treburile, ale mele și ale altora, atâta timp cât Cyc n-o să ne găsească.

Peste puțin timp, se adunară cu toții în dreptul ușii de la intrare pentru ași lua rămas bun.

— O să fii în siguranță, îi spuse Cat Patriciei. Dacă ai nevoie de ceva sau vrei doar să stăm de vorbă, sună-mă. Mai ai numărul pe care ți l-am dat?

— În buzunar.

Cat, care îl ținuse pe Michael în brațe în timpul aceluia schimb de cuvinte, îl îmbrățișă cu putere și i-l dădu mamei lui.

— O să vin să vă vizitez în curând, dacă nu deranjez.

— Neapărat, spuse Patricia încântată. Ne-ar face mare plăcere, nu-i așa, Michael?

Băiețelul încuviință timid. Cat avea un nod în gât.

— La revedere, deocamdată. Sherry o să aibă grijă de voi.

— Vă conduc până la mașină, se oferă Alex văzând că Patriciei îi era teamă să iasă. N-ar fi rău să faci un ocol ca să te convingi că nu sunteți urmăriți, îi sugera el lui Sherry.

— În astfel de situații, acesta e procedeu standard, zise Sherry zâmbind.

El ieși pe verandă și, după ce cercetă zona cu privirea, le spuse că puteau să plece. Patricia ezita, ținând-o de mână pe Cat. Vorbi sincer și repede, de parcă dacă nu s-ar fi grăbit, n-ar fi avut niciodată curajul să rostească acele cuvinte.

— Ești minunată. Atât de bună cu oamenii. Sparky a fost singura persoană din câte cunosc, care îți seamănă. Cred că trebuie să ai inima lui.

Capitolul patruzeci și șase.

Munca era leacul lui Cat. Chiar și atunci când starea inimii ei fusese gravă, lucrase ore în șir la Drumuri. Când era deprimată, muncea. Când era fericită, muncea. În împrejurările actuale, își găsi alinarea în muncă.

Âl sunase pe Jeff Boyle mai devreme, explicându-i de ce nu avea să se ducă la serviciu până după prânz.

— O să-ți dau amănunte când o să vin.

El îi aminti de promisiune și în intimitatea biroului ei, o ascultă cu o neîncredere crescândă.

— Dumnezeuule. Cat. George Murphy ăsta pare un adevărat barbar. Ar fi putut să te omoare.

— Ei bine, n-a făcut-o.

— De ce nu-ți pui în aplicare planul de a merge la Los Angeles? Poate ar fi bine să părăsești orașul câteva zile.

— L-am sunat deja pe Dean și am anulat călătoria.

Dacă ar fi plecat în California acum ar fi dat dovadă de lașitate. Nu le-ar fi inspirat prea multă încredere Patriciei și lui Michael, dacă îi asigură că nu mai aveau de ce să se teamă de Ciclop, după care o ștergea pe Coasta de Vest. Hotărâse ca, în loc să dea bir cu fugiții, să se salveze, să se dedice muncii.

— Cel puțin, ia-ți liber restul după-amiezei,” o îndemnă Jeff. O să recuperăm noi.

— Nu. Aici trebuie să stau. Am pierdut ceva important azi dimineață? Informează-mă și hai să ne apucăm de treabă.

Dădu telefoane, dictă o mulțime de scrisori și programă două înregistrări pe teren pentru săptămâna următoare.

— Pentru înregistrarea de miercuri, am aranjat cu același cowboy care a adus poney-l la picnicul lui Nancy Webster, îi spuse Jeff. I-au plăcut copiii și a spus că ar fi bucuros să ne ajute oricând, pe gratis.

— Grozav. Copiilor le va plăcea foarte mult. Lui Michael i-a plăcut cu siguranță.

— Cat, ceea ce ai făcut pentru el și mama lui... Jeff tăcu, până când ea își ridică privirea spre el, întrebătoare.

— A fost minunat din partea ta că te-ai implicat personal, spuse el și ezită puțin. Crezi că ai, într-adevăr, inima tatălui lui Michael?

— Nu știu și nici nu vreau să știu. Aș fi ajutat orice femeie și orice copil, în împrejurări similare. Îmi e de ajuns să știu că sunt în siguranță și că pot să o ia de la început.

După ce îi dusesese la noua locuință, Sherry o sunase să îi spună că Patricia și Michael fuseseră bine primiți de către celelalte familii.

— ”Patricia s-a oferit să câștige niște bani în plus pentru cămin înșirând mărgele, îi spusese Cat lui Jeff. Le vinde unui vânzător ambulant din

Marketplace. Cu timpul și cu o anumită pregătire, cred că ar putea deveni o adevărată artistă.

— Fără tine, n-ar fi avut niciodată o asemenea șansă. Cat își mușcă buzele gânditoare.

— Dacă Sparky ar fi supraviețuit accidentului, viețile lor ar fi putut fi cu totul altfel. Poate s-ar fi despărțit de bandă, când ar fi aflat că ea este însărcinată. L-ar fi crescut împreună, cu dragoste și atenție. Ea și-ar fi putut dezvolta talentul artistic. Am auzit că Sparky era un individ extrem de inteligent, pasionat de literatură și filozofie. Ar fi putut deveni profesor sau scriitor.

— O fantezie frumoasă, Cat. Probabil că n-ar fi fost așa, totuși.

— Dar n-o să știm niciodată, nu?

— Pentru că Sparky a murit. Și altcineva a supraviețuit, spuse Jeff încet. Ea își ridică privirea iute, întrerupând șirul acelor gânduri tulburătoare și dregându-și glasul.

— Da, altcineva a supraviețuit.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, Jeff își băgă capul în biroul ei.

— Domnul Webster tocmai a sunat. Vrea să mergem până la el.

— Chiar acum? Am o grămadă de treburi de rezolvat.

— A zis că e o chestiune urgentă. Știi cumva de ce ar putea fi atât de supărat?

— Părea supărat?

— Foarte.

Nu îl mai văzuse pe Bill de câteva zile. Când secretara acestuia, pe chipul căreia nu se zărea nici urmă de zâmbet, îi conduse pe ea și pe Jeff în biroul lui, el demonstrează o vădită lipsă de cordialitate.

— Luați loc, vă rog.

După ce ei se așezară pe canapeaua de piele, el li-l prezintă pe celălalt oaspete.

— El este Ronald Truitt. După cum știți, este reporter la Light.

Deci, acel individ în jur de patruzeci de ani și cu început de chelie era Ron Truitt, inamicul ei jurnalistic, criticul trimis de iad.

Era un fumător înrăit. Un pachet de Camei se afla în buzunarul cămășii și el îl atingează frecvent, parcă vrând să se asigure că țigările erau încă acolo, deși nu putea fuma.

Âncerca să pară în largul lui și nonșalant, dar nu reușea prea bine. Își mișca tot timpul picioarele, se foia nervos și clipea prea des.

Cat nu îl salută, ci se întoarce spre Bill.

— Ce se petrece?

— Domnul Truitt a avut bunăvoința de a veni” să mă prevină în legătură cu conținutul articolului care va apărea în numărul de mâine. M-am gândit că trebuie să fiți și voi preveniți.

— Preveniți? Are o rezonanță înspăimântătoare.

— Din păcate, articolul conține o notă înspăimântătoare.

— În legătură cu programul Copiii lui Cat? Întrebă Jeff.

— Exact, spuse Bill întorcându-se spre ziarist și făcându-i semn că avea cuvântul. O să vă las să vorbiți personal, domnule Truitt. Dar trebuie să vă anunț că, nimic din ce se va discuta aici nu trebuie dat publicității.

— Desigur, spuse Truitt îndreptându-se și, fără a fi necesar, deschise un carnetel cu spirală, pentru a-și consulta însemnările.

Cat știa când juca teatru.

Azi-dimineață am primit un telefon de la un individ care își spunea Ciclopul, zise el.

— Ciclopul te-a sunat pe dumneata! exclamă Cat.

— Deci îl cunoști? spuse Bill.

— Da. Numele lui adevărat este George Murphy și este căutat de poliție. Na spus de unde sună?

— Nu, zise Truitt zâmbind. Dar a zis că e posibil să încercați să faceți din el personajul negativ.

— Este un personaj negativ. E vinovat de nenumărate delikte, începând cu molestarea unui copil și terminând cu extorcare.

— Poate, spuse Truitt. Dar a dat de înțeles că nici dumneavoastră nu sunteți o sfântă.

— Niciodată n-am susținut că aș fi, se răsti Cat. Dar nu despre asta e vorba acum. Nu aveți altceva mai bun despre ce să scrieți, decât despre o întrecere de jigniri între mine și un motociclist toxicoman, care e căutat de poliție?

— E ceva mai grav decât o întrecere de jigniri, spuse Bill. Vezi tu, Cat, adăugă el, după care făcu o pauză și apoi dădu drumul bombeii: Domnul Murphy te-a acuzat de molestarea unui copil.

Ea era prea uluită ca să mai poată spune ceva. Se uită întâi la Bill și apoi la Truitt.

— E adevărat, spuse acesta. Ciclopul mi-a spus că i-ați molestat sexual fiul vitreg, la un picnic organizat la locuința domnului Webster.

— Nu are nici un fiu vitreg, spuse ea.

— Un copil pe nume Michael?

— Mama lui Michael nu e căsătorită cu domnul Murphy. Legal, el nu e tatăl băiatului.

— Eh, oricum, se întreba dacă acest copil a fost singurul pe care l-ați molestat. Cu siguranță că aveți ocazia să profitați de mulți.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea râzând nervos, dar nimeni altcineva nu zâmbea, cu atât mai puțin Webster. Bill, spune ceva. Doar nu crezi...

— Ceea ce cred eu e irelevant.

Ea se întoarse atunci spre ziarist.

— Bineînțeles că nu aveți de gând să publicați așa ceva. În primul rând, e absurd. Și apoi, fără confirmare, puteți fi dat în judecată pentru calomnie.

— Am și confirmarea, spuse el încrezător. Ea rămase din nou cu gura căscată.

— Din partea cui?

— Nu pot să spun. A doua sursă a mea dorește să-și păstreze anonimatul, dar vă asigur că se află în măsură să dea informații exacte.

— Această persoană nu știe absolut nimic! strigă ea. Cum ați găsit-o?

— Am început să investighez pe ici-pe colo, să stau de vorbă cu oamenii.

— Faceți o greșală Imensă, domnule Truitt, îi spuse Cat cu calm. Dacă publicați acest articol, vă va costa foarte scump și pe dumneavoastră și ziarul la care lucrați. Oricine din cei care mă cunosc, știu că fac tot posibilul să scap copiii de orice formă de abuz – fizic și sexual, ca și psihic și emoțional. Dacă George Murphy vrea să mă acuze de ceva, ar face bine să găsească ceva mai credibil.

— Dar aveți posibilitatea să câștigați încrederea multor copii, nu? Întrebă Truitt.

— Este o insinuire oribilă și refuz să răspund.

El se așează pe marginea fotoliului, ca un rechin care simțea miros de sânge și se pregătea să atace.

— De ce ați renunțat la cariera încununată de succes de actriță, în schimbul unui program local cum e Copiii lui Cat?

— Pentru că așa am vrut.

— De ce? insistă reporterul.

— În nici un caz ca să am la dispoziție copii pentru a-i molesta! strigă ea.

— Cat!

— De fapt, asta vrea să spună, nu?

Nu ar fi trebuit să strige la Jeff, care încerca doar să o calmeze. După o pauză de câteva clipe, timp în care își potoli furia, i se adresă lui Truitt pe un ton mai liniștit și mai rezonabil.

— Am renunțat la fosta mea carieră, pentru că voiam să fac ceva mai folositor cu restul vieții mele.

El făcu o grimasă comică de scepticism.

— Haideți să vedem dacă am înțeles bine. Ați renunțat la un venit extraordinar și la celebritate, pentru mult mai puțini bani și patru minute nenorocite de apariție pe ecran în fiecare săptămână? Întrebă el clătinând din cap. Nu ține. Nimeni nu-i atât de nobil.

Cat nu avea de gând să discute despre motivele pe care le avusese, deoarece erau cât se poate de personale. Ba mai mult decât atât, nu îi datora nici o explicație acelui ticălos, care fuma țigară de la țigară. Ar fi vrut să-i arunce acest lucru în fața aceea arogantă, dar pentru binele postului WWSA, îi răspunse cu diplomație.

— Nu aveți nici o dovadă serioasă care să vă susțină această acuzație ridicolă. Ciclopul nu e deloc o sursă credibilă. Nici măcar nu știe să vorbească.

— Am două surse, ați uitat? Cealaltă este și credibilă și știe să și vorbească.

— Sursele dumitale sunt un criminal renumit și o persoană care n-are nici măcar curajul să vină să mă acuze în față.

— Woodward și Bernstein au început cu mai puțin și au reușit să desființeze o administrație și să intre în istorie.

— Bunul simț mă împiedică să-ți spun cât de departe te afli dumneata de Woodward sau Bernstein, domnule Truitt.

El zâmbi doar, își închise carnețelul și se ridică.

— Dacă aș ignora o asemenea poveste, aș fi exclus din rândul ziariștilor.

— E o minciună, spuse Cat. O minciună bizară și nefondată.

— Pot să citez asta?

— Nu, spuse Webster ridicându-se de pe fotoliu. Domnișoara Delaney nu dă nici o declarație oficială, deocamdată.

— Bill, nu mi-e teamă să...

— Te rog, Cat, spuse el întrerupând-o. Departamentul nostru de relații cu publicul va lua legătura cu dumneavoastră mai târziu, în cursul acestei după-amieze, îi zise el lui Truitt, conducându-l spre ușă.

După plecarea acestuia, tăcerea din încăpere era mormântală. Ea se uită la Bill, urmărindu-l din ochi, cum se întoarce la birou și se așează pe fotoliu.

— Aștept o explicație, Bill, spuse ea, ridicându-se. De ce-ai tăcut, lăsându-mă să mă lupt singură? De ce l-ai primit în audiență?

El ridică ambele mâini.

— Stai jos, Cat. Liniștește-te și ascultă-mă. Ea se așează, dar izbucni furioasă:

— Chiar crezi că molestez copii?

— Pentru numele lui Dumnezeu, bineînțeles că nu! Dar trebuie să mă gândesc la ce e mai bine pentru post.

— Ah, postul. Atâta timp cât el rămâne neatins, reputația mea poate fi azvârlită unei haite de câini turbați și făcută praf.

El păru abătut o clipă.

— Nu-l putem împiedica să scrie și să publice acest articol. Nu putem decât să ne pregătim pentru furtuna pe care o va genera cu siguranță. O să le spun celor de la departamentul de relații cu publicul să înceapă să adune referințe. Poți să colaborezi cu ei pentru formularea unei declarații oficiale.

— La naiba, spuse ea. N-o să onorez o asemenea minciună îngrozitoare cu o negare, adăugă ea și ochii i se umplură deodată de lacrimi. Cum ar putea crede cineva că i-aș face rău unui copil?

— Admiratorii tăi n-or să creadă nici o clipă așa ceva, spuse Jeff cu convingere.

— Și eu zic la fel, spuse Bill. Când va apărea articolul nu va mai fi nimic de spus. Admiratorii tăi îl vor lua exact drept ceea ce este, un atac răutăcios îndreptat împotriva ta, de către cineva care, evident, are ceva de împărțit cu tine. O să se termine repede, peste câteva săptămâni totul va fi uitat.

Făcu o pauză înainte de a adăuga:

— În acest timp, însă, suspend realizarea și transmiterea programului Copiii lui Cat.

Ei nu îi veni să-și creadă urechilor. Timp de câteva clipe nu auzi decât un vuiet.

— Nu... nu se poate să vorbești serios.

— Îmi pare rău. Asta e hotărârea mea.

— Bine, dar e ca și cum ți-ai recunoaște vina, strigă ea. Bill, te implor, să nu iei o astfel de hotărâre.

— Știi că aprob și susțin din toată inima munca pe care ai făcut-o. E importantă pentru post. A ajutat foarte mult comunitatea. Și eu vreau să se reia cât mai curând. De asemenea, nu mai trebuie să-ți spun că am un foarte mare respect și o extraordinară considerație față de tine, Cat. Nu-mi face deloc plăcere că „te dezamăgesc. Sunt sigur că iei hotărârea mea drept o trădare, dar este obligația mea de director să mă gândesc la ce e mai bine pentru toată lumea, îndeosebi pentru tine. Până când se va termina tot acest episod, nu cred că ar fi bine să apari pe ecran, amintindu-le povestea tuturor.

Expresia lui sumbră și tonul pe măsură dovedeau că decizia lui era definitivă.

Cat se uită în podea câteva clipe, după care se ridică.

— Foarte bine, Bill. Îți înțeleg poziția. Vei primi demisia mea până la sfârșitul zilei.

— Poftim? interveni Jeff.

— Cat...

— Ascultați-mă foarte bine, amândoi. Dacă povestea asta va fi publicată, programul va fi pătat pentru totdeauna. Aș putea să neg acuzațiile astea oribile până îmi dau duhul, că tot în zadar ar fi. Oamenii au tendința să creadă ce e mai rău, mai ales dacă o citesc. Dacă e tipărit, trebuie, să fie adevărat, nu? Bill, ai spus că trebuie să te gândești la ce e mai bine pentru post. Ei bine, eu trebuie să mă gândesc la ce e mai bine pentru copii. Indiferent dacă domnul Truitt sau altcineva crede sau nu, ei au constituit singurul motiv pentru care am pus pe picioare acest program. Și continuă să reprezinte principala mea preocupare. Sunt deja niște victime inocente. Nu vreau să sufere și mai mult, eliminându-se ceea ce ar putea să fie ultima lor speranță. Dacă plec eu, poți să schimbi numele programului și să-l realizezi în continuare. Chiar te rog să-mi cauți un înlocuitor cât mai repede.

— Ce dorești?

— M-am gândit că poate ai nevoie de companie. Am adus niște cheeseburgeri, spuse Jeff ridicând un pachet învelit în hârtie albă, pentru ca ea să-l vadă pe vizor.

— Sunt plini de calorii?

— Pachetul e aproape prea greu ca să-l țin ridicat.

— În cazul asta...

Cat descuie ușa și, ieșind pe verandă, făcu semn cu mâna, după care intră în casă împreună cu Jeff și încuie ușa.

— Ce-a fost asta?

— N-ai observat mașina oprită puțin mai încolo? E un polițist. Până când îl localizează pe Ciclop, locotenentul Hunsaker a pus să mi se supravegheze casa douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Bună idee.

— A fost a lui Alex. Mă simt îngrozitor din cauza situației ăsteia. Intrară în bucătărie și începură să despacheteze mâncarea.

— Mai devreme, când am fost la poliție să dăm declarații, Alex la convins pe Hunsaker că trebuie să mi se supravegheze casa în eventualitatea că Ciclopul ar putea să se întoarcă. Mmm. Sunt delicioși, spuse ea mâncând un cartof prăjit. Îți mulțumesc.

— Mi-am închipuit că n-ai mâncat.

— Nu mâncasem, dar nici măcar nu mi-am dat seama că-mi era foame.

— Unde e domnul Pierce?

— De unde să știu? Nu-i țin socoteală și nici invers.

Părea defensivă pentru că așa simțea. Alex nu o sunase. Deși știa că nu mai pleca în California, Cat bănuia că era încă supărat pentru că îl chemase în ajutor și apoi renunțase la el în favoarea lui Dean. Nu aceea fusese intenția ei, dar el așa avusese impresia.

O lăsase în grija lui Hunsaker și se spălase pe mâini. Tare mult ar fi vrut să-i audă părerea în legătură cu ultimele evenimente, dar hotărî să nu ia legătura cu el. El trebuia să facă următoarea mișcare... dacă avea să existe una.

— Mă gândeam că stă aici cu tine, spuse Jeff.

— A stat aseară, zise ea frecându-și fruntea în încercarea de a alunga acea durere de cap, care părea să o apuce ori de câte ori voia să clarifice situația ei cu Alex. Te superi dacă nu discutăm despre el?

— Deloc. Ai puțin ketchup?

— În frigider. Dar folosește-l cu grijă. Începând de azi dupăamiază sunt șomeră.

— Sper că nu vorbești serios în privința demisiei, nu?

La început, cheesburgerul și cartofii prăjiți avuseseră un gust delicios. Acum, însă, amintindu-și de indiferența lui Alex și de articolul lui Truitt, mâncarea îi făcea greață.

— Habar n-am ce să fac, Jeff. Totul e atât de învălmășit, spuse ea râzând cu tristețe. Știi, era mai bine când singura mea problemă era o boală de inimă incurabilă. Acum, viața mea e un dezastru. Un motociclist maniac e pe urmele mele ca să mă omoare. Reputația mea e gata să fie împrăștiată cu noroi de un ziarist nenorocit și nu pot să fac absolut nimic pentru a împiedica asta.

— Ai aruncă un zâmbet uluitor.

— Sigur că, privind dintr-un punct de vedere pozitiv, peste două zile un maniac ar putea să apară din senin și să-mi vină de hac, scăpându-mă de toate chinurile astea.

— Două zile? Dumnezeuule. Nu m-am gândit.

— Timpul a zburat de când l-am descoperit pe Ciclop și m-am implicat în problema Patriciei și a lui Michael. Data aniversării s-a apropiat pe nesimțite.

— Domnul Pierce nu a mai făcut nici un progres în descoperirea celui care a trimis articolele?

— Am bănuț că ar fi putut fi Ciclopul, dar după ce m-am gândit mai bine, l-am tăiat de pe listă. Nu-i destul de deștept.

— Dar Paul Reyes? Ați aflat ceva despre el?

Ea îi spusese lui Jeff tot ce îi povestise Alex în legătură cu cele trei accidente, care avuseseră loc cu puțin timp înainte de a i se face transplantul. La rugămintea ei, el căutase în bibliotecă articole de ziare legate de respectivele accidente. Ca rezultat al cercetării, citiseră toate relatările în legătură cu cazul Reyes.

— Alex tot încearcă să găsească o rudă care să stea de vorbă cu el.

— Dar amantul?

— Amantul? repetă ea, perplexă. Nu știu.

— N-ați aflat nimic despre accidentul multiplu de pe autostradă?

— Din câte știu eu, nu. Aproape că și uitasem de el. Sună telefonul și se scuză ducându-se să răspundă.

— Alo?

— Unde sunt?

Inima ei tresări brusc.

— Ciclopul?

Jeff făcu ochii mari. Lăsă hamburgerul și se ridică atât de brusc de pe scaun, încât acesta se răsturnă.

— Să-l aduc pe polițist? Întrebă el în șoaptă.

Ea scutură din cap și îi făcu semn să tacă. Și așa, abia îl auzea pe Ciclop din cauza zgomotului infernal de la celălalt capăt al firului.

— Te previn, cățea ce ești. Ai face bine să-mi spui unde sunt.

— Sunt într-un loc unde n-o să-i găsești niciodată, spuse ea calmă și fără teamă,, deși inima îi bătea cu putere. Sunt în siguranță. N-o să le mai poți face rău.

— Poate. Poate nu. Dar pot să te găsesc pe tine, nu? Știu unde lucrezi și unde locuiești. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă nu te-ai fi amestecat.

— N-o să mă găsești la serviciu. Nu mai lucrez pentru WWSA, datorită ție.

— Hm?

— Nu face pe prostul, deși îmi dau seama că-ți cer prea mult. Pe de altă parte, poate ești mai deștept decât pretinzi. Numai o minte vicleană, dar întortocheată ar putea născoci o asemenea minciună, ca aceea pe care i-ai spus-o domnului Truitt.

— Cui?

— Reporterului de la Light.

— Ce tot spui, acolo? Hei, telefonu' e cumva urmărit? Vorbești tot felul de aiureli ca să mă ții la telefon? La dracu'!

Legătura se întrerupse brusc.

Cat continuă să țină receptorul la ureche multă vreme după ce venise tonul. În cele din urmă, închise, dar continuă să se uite la el, gânditoare.

— Ce-a spus? Întrebă Jeff.

— A... aăă...

r A spus unde se află? Cat? Ce este? Cat?

Âi trebui puțin timp pentru a se dezmetici și a-l vedea pe Jeff cu claritate.

— Continuă să amenințe.

— Adică, acuzația că ai molestat copii n-a fost de ajuns?

— Ciclopul susține că nu știe nimic despre asta. Oricât de ciudat ar părea, cred că spune adevărul.

Jeff clătină din cap uluit.

— Nu pricep.

— Nici eu.

— Truitt a spus că l-a sunat Ciclopul. N-ar fi putut născoci numele asta.

— Nu cred că l-a născocit, spuse Cat.

— Deci, minte?

— Nu, cineva l-a sunat pe Truitt, într-adevăr. Și s-a dat drept Ciclopul. Jeff începu să înțeleagă, încetul cu încetul.

— Dar ar fi putut fi oricine. Poate chiar același tip care ți-a trimis articolele.

— Exact. Persoana asta e atotștiutoare. Pare să trăiască în pielea mea. Știe tot ce se întâmplă, aproape în același timp cu mine, inclusiv despre legăturile mele cu Ciclopul. Sau poate trag concluzii pripite.

Gemând neputincioasă, își apăsă tâmpilele cu podul palmelor.

— Nu știu ce să mai cred sau ce să mai fac.

— Liniștește-te, Cat, spuse Jeff înțeleghător. Hai s-o luăm pragmatic. Presupunând că urmăritorul tău a născocit povestea asta despre molestarea

copiilor și l-a sunat pe Truitt, cine a susținut-o? Truitt e ambițios și nesuferit, dar nu-mi dă impresia că ar fi prost.

— Nici mie.

— Așa că, nu cred că s-ar fi băgat în așa ceva, dacă n-ar fi știut că o a doua sursă îi sprijină acuzațiile.

Discutară problema pe toate fețele, până când durerea de cap a lui Cat deveni insuportabilă. Noaptea precedentă nu apucase să doarmă decât câteva ore. De când se trezise în dimineața aceea, trebuise să se confrunte cu sosirea neașteptată a Patriciei, cu Truitt și toate insinuările lui, veștile lui neplăcute, apoi cu trădarea lui Bill și, pe urmă, aceasta.

Mintea îi era plină până la refuz de informații, nu se mai putea gândi la nimic.

— Ne învârtim în cerc, Jeff, spuse ea în sfârșit. Dacă nu te superi, hai să punem punct. Vreau să fac o baie fierbinte și să încerc să dorm puțin.

— Aș fi încântat să rămân cu tine dacă vrei companie.

— Mulțumesc, dar am deja un paznic – e parcat pe stradă. La ușă, Jeff o îmbrățișă cu stângăcie.

— Te rog să te mai gândești în legătură cu demisia, Cat.

— Am depus-o deja.

— Dar domnul Webster plecase când ai dus-o sus. Nu e oficială până nu o deschide. Așteaptă să vezi ce efect va avea articolul lui Truitt. S-ar putea să nu iasă cum ne așteptăm. Nu poți să părăsești programul ăsta. Ești una și aceeași cu el.

— Așa spunea toată lumea despre mine și Laura Madison. Personajul nu mai există, dar filmul se difuzează în fiecare zi, la prânz.

— E altceva. Copiii lui Cat e misiunea vieții tale. E prea important pentru tine. Pentru noi toți.

Ea încercă să-i alunge preocuparea cu o glumă:

— Nu mă protesti, Doyle. Încerci doar să-ți aperi scaunul!

Cat îl urmări îndepărtându-se pe alee și urcând la volan, după care se uită să vadă dacă mașina poliției mai era acolo. La început, se împotrivise ideii de a i se supraveghea casa, dar acum era liniștită la gândul că ajutorul era aproape.

Ciclopul ar fi putut să se întoarcă. Era încă însetat de sânge. Dar ea credea cu adevărat că el nu știa nimic de povestea care i se spusese lui Truitt. Un atac pe furiș nu era stilul Ciclopului. Un cuțit, da. Dar nu un subterfugiu.

Dacă nu îl sunase el pe Truitt, atunci cine o făcuse? Și cum de știuse respectiva persoană să se prezinte ca fiind dușmanul ei, Ciclopul? Cine deținea atâtea informații despre viața ei? Cine reprezenta o a doua sursă a lui Truitt?

Continuând să caute răspunsuri, Cat se cufundă în cada înspumată.

Capitolul patruzeci și opt.

El se strâmba din, cauza forței cu care împingea. Sângele îi curgea fierbinte prin vene. Avea broboane de sudoare pe frunte, care i se rostogoleau în ochi, provocându-i usturime.

Răsufla de parcă ar fi alergat la un maraton în sus, pe un deal, forțându-se până la limitele sale fizice, căutând să scape de sentimentul de vinovăție, să fie iertat pentru păcatele lui. Nu se amăgea singur că acel lucru însemna a face dragoste. Era autoflagelare.

Profita cu nerușinare de senzualitatea ei. Ea nu spunea niciodată „nu”. Putea să o ia fără un cuvânt de afecțiune, sau o mângâiere delicată, dar ea nu se plângea. O făcea la comandă. Cu cât îi cerea mai mult, cu atât îi dăruia mai mult.

Nici supunerea ei nu se baza pe dragoste. Și nici pe milă. Avea motive foarte egoiste să îl mențină fericit și să-i rămână amantă. Fiecare obținea exact ceea ce dorea din această relație.

Sexul era totdeauna desfrânat. Murdar. Cu cât era mai brutal, cu atât părea mai potrivit. Relația era clandestină. Săvârșeau deja un păcat. Așa că nu pierdeau nimic satisfăcându-și cele mai primare pofte și punându-și în aplicare cele mai obscene fantezii.

Trecându-și mâna pe sub ea, îi frământă sânii. Burta lui scotea sunete ude și plescăite, lipindu-se de fesele ei. Ei nu îi plăcea poziția aceea, dar propriul erotism o învinsese. Își încovoiaspatele ca o pisică și unghiile ei lungi zgâriau cearceaful. Îl înjură chiar în clipa în care începu să se cutremure în ghearele orgasmului. Asudând intens și cu inima bătând puternic, el termină în același timp. Ea se prăbuși cu fața în așternut, iar el deasupra ei. După un timp, ea murmură:

— Dă-te la o parte. Mă zdrobești.

El se rostogoli pe spate, desfăcându-și brațele larg, încercând să își recapete răsuflarea. Ea se târî în patru labe până la marginea patului, după care se dădu jos și își puse un halat.

— Te-a durut? o întrebă el.

— E normal, nu?

— Știu că ai prefera să n-o faci așa.

— Sunt sigură că femeile primitive găseau că e foarte romantic.

El o privi căutând urme de sarcasm, dar nu găsi nici una. Rareori era critică.

Se auzi soneria, ceea ce îi surprinse pe amândoi. El se sprijini în coate.

— Cine ar putea să fie?

— Trebuie să mă duc să văd.

— Nu-i da atenție.

— Nu pot. Ar putea fi fratele meu.

— Cât sunt eu aici? Întrebă el speriat.

Gândul de a fi văzut la ea îl făcea să nu se simtă deloc bine.

— Liniștește-te. Nu pune întrebări. Mă privește ce fac.

Se asigură că halatul era bine legat, după care alergă în jos pe scări și deschise ușa.

— Ce naiba cauți aici? o auzi el.

— Bună, Melia. Pot să intru?

Nu era fratele ei. Nu era fratele nimănui. Era Cat.

— Dumnezeuule, gemu el trecându-și mâna peste fața roșie. Sudoarea care i se răcea pe trup îi dădu fiori.

— Ce vrei? Întrebă Melia deloc politicoasă.

— Trebuie să lămurim câteva chestiuni. Pot să intru?

El auzi ușa închizându-se și și le închipui pe cele două femei luând poziție de atac.

— Bine, ai intrat. Acum, spune-mi ce vrei, zise Melia.

— Tu ai fost tot timpul, nu? Tu ești cea care face glumele proaste.

— Habar n-am despre ce naiba vorbești, spuse Melia cu înflăcărare. Unde te trezești, de vîi aici, în toiul nopții, fără să fii poftită și începi să vorbești tâmpenii? Iisuse! Trebuie să fii cea mai paranoică persoană din lume. Cred că ai nevoie de un psihiatru.

Cat nu se lăsă.

— Soluția a existat acolo tot timpul, numai că eu nu mi-am dat seama până în seara asta, când mă aflu în baie. Deodată, Mi-a venit în minte numele tău. King.

— Știu foarte bine cum mă cheamă, spuse Melia plictisită.

— Dar nu e numele tău legal, nu? Nu te-ai născut cu el. Numele tău adevărat era Reyes și l-ai anglicizat, transformându-l în King.

— Chiar așa?

— Sunt gata să pun rămașag. Și ai fost rudă cu Paul Reyes.

— Cu cine?

— Cu Paul Reyes.

— Poate. Nu cunosc toate rămurelele arborelui meu genealogic.

— Ți-ai aduce aminte de rămurica asta, pentru că s-a scris foarte mult despre el după ce și-a omorât soția cu o bătă de baseball. A fost judecat pentru crimă și achitat.

— Uite ce e, habar n-am despre ce vorbești. Nu cunosc pe nimeni cu numele de Reyes. Ce ar fi să pleci naibii din casa mea?

Cat continuă netulburată.

— Paul Reyes a donat inima soției lui pentru a fi transplantată.

— Puțin îmi pasă.

— Cred că-ți pasă foarte mult. Și mai cred că și lui îi pasă. Atât de mult, încât ține cu tot dinadinsul să oprească Inima soției necredincioase. Cum e? Ia să ne gândim. Tu găsești persoanele cărora li s-au făcut transplanturi și el vine să le omoare, nu?

— Eu nu...

— Bineînțeles că tu ești! spuse Cat. Aveai acces la tot ce ajungea pe biroul meu. Erai la curent cu toate telefoanele pe care le primeam și pe care le dădeam. Știai tot ce se petrecea în viața mea.

— Nu știu decât că ești nebună, strigă Melia.

— Toți angajații televiziunii au fost invitați la picnic, așa că m-ai văzut acolo cu Michael. Astăzi, ai auzit de întâlnirea mea cu Ciclopul, Știai că Truitt nu este un admirator, nici al meu, nici al programului și că ar fi încântat să audă câte ceva, cât de cât scandalos, despre mine. S-a dat drept Ciclopul și a spus povestea aia îngrozitoare. Apoi, când Truitt a început să facă cercetări, ai fost gata să sprijini acuzațiile. Ce putea fi mai rău – un program creat pentru a ajuta copiii este, de fapt, un focar de molestare și abuz.

— Ai o imaginație foarte bogată.

— Nu mi-am imaginat becul acela, care aproape că mi-a căzut în cap.

— N-am avut nici o legătură cu asta!

— Nu mi-am imaginat că medicamentele mi s-au aruncat la gunoi.

— Eram furioasă pe tine.

— De ce?

— Pentru că erai atât de ticăloasă!

— Sau pentru că aveam inima pe care tu și familia ta voiați să o faceți să nu mai bată?

— Ți-am spus deja, nici măcar nu cunosc pe cineva cu numele de Reyes.

— Judy Reyes avea un amante. Toată familia era revoltată, nu? Și tu te-ai hotărât să te răzbuni.

— Nu-mi vine să cred!

— Ah, ba crezi foarte bine, spuse Cat. Imediat după ce mi-a venit în cap numele tău, totul a început să se clarifice. M-ai torturat. Becul, articolele tăiate din ziar și trimise anonim, povestea spusă lui Truitt. Toate astea au fost puse la cale ca să-mi slăbești rezistența. Să mă dobori. Să mă faci vulnerabilă. Ca apoi, când se afla de moartea mea – poate sinucidere?

— toată lumea să zică: „Se purta cam ciudat. De luni de zile părea gata să cedeze.” Spune-mi, Melia, cum ați plănit, tu și Paul Reyes, să mă omorâți? Să mă scoateți de pe șosea, ca să pară un accident? Să-mi vârați pastile pe gât cu nemiluita, ca să pară supradoză? Un alt accident în studio? Ce anume?

— Nu mai striga la mine. Habar n-am de nimic din ce spui.

— Pe naiba!

— Bine! Sigur că știu că ai primit niște scrisori anonime, dar nu le-am trimis eu. Nu eu am făcut becul să cadă. Crezi că aș fi putut să-l slăbesc eu? Fii serioasă.

— E ceva foarte serios. Ai venit la WWSA la puțin timp după ce sa aflat că mă voi muta aici. Tu ai făcut să se întâmple asta. Și m-ai urât din clipa în care m-ai văzut, o acuză Cat.

— Asta nu o neg, dar n-are nici o legătură cu afurisita ta de inimă!

— Atunci, de ce?

— Credea că e ceva între noi doi, spuse o voce din capătul scării.

De la etaj, Webster o văzu pe Cat ridicându-și privirea. Când îl zări, rămase cu gura căscată de uimire. Ochii ei albaștri și mari îl urmăriră în timp ce cobora scara. Își pusese pantalonii și cămașa, dar era desculț.

El știa că este evident că venea din patul Meliei și că nu avea nimic de spus în apărarea sa. Bălmăjirea unor scuze sau tăgăduiri l-ar fi costat și ultimele fărâme de demnitate care îi mai rămăseseră.

— Nu poți să tragi decât o singură concluzie din această situație penibilă, Cat, spuse el aruncându-i o privire Meliei, care părea la fel de răvășită ca el, dacă nu chiar mai mult. În acest caz, aparențele nu sunt înșelătoare, ci exact ceea ce par a fi.

Se îndreptă spre micul dulap pe care Melia îl ținea aprovizionat cu băuturi pentru el.

— Simt nevoia să beau ceva. Doamnelor?

Âși umplu un pahar cu whisky și îl bău dintr-o înghițitură. Melia se cuibări într-un colț al canapelei. Își studia unghiile și arăta cam plictisită! Cat părea să fi prins rădăcini în mijlocul încăperii.

— Am certat-o foarte aspru pentru ce-a făcut cu medicamentele tale, începu el. A fost un lucru copilăros și stupid și am avertizat-o că așa ceva nu trebuie să se mai întâmple.

— M-a făcut cu ou și cu oțet, spuse Melia îmbufnată.

Acuzarea din ochii lui Cat era puternică, dar el se forță să nu tresară.

— Îmi pare rău că ai aflat despre... asta, zise el. Dar când am auzit că o acuzi pe nedrept pe Melia, m-am simțit obligat să cobor și să lămuresc lucrurile.

— Incredibil, spuse Cat, în sfârșit. Și, totuși, explică atât de multe, ca de exemplu reangajarea ei, după ce am concediat-o eu.

Scoase un sunet de dezgust, o reacție care nu îl surprinse.

— Știi, că Nancy bănuiește că între noi ar fi ceva?

— N-am discutat nimic despre asta, minți el.

— De ce te culci cu ea, îl întrebă, arătând disprețuitoare spre Melia, când ești însurat cu o femeie minunată ca Nancy?

— Dacă-i atât de minunată, atunci ce face el în patul meu? Întrebă Melia. Se f... până-i ies ochii din cap, asta face, adăugă apoi cu înfumurare.

— Te rog, Melia, lasă-mă pe mine să rezolv chestia asta, spuse el, după care i se adresă lui Cat: Asta-i treaba mea, Cat. Mi-ai spus de multe ori că nu-ți place să se amestece cineva în viața ta personală. Merit și eu același lucru.

— Bine, dar cred că amanta ta e persoana care mă -torturează.

— Te înșeli, spuse el simplu.

-,N-am avut timp să o verific și să aflu unde a fost și ce-a făcut în ultimii câțiva ani, dar am de gând s-o fac. Și, dacă descopăr că a fost prin preajma celor trei care au murit, anunț Departamentul Justiției.

— Toată viața am trăit în Texas, zise Melia. Și, pentru informarea ta, să știi că numele tatălui meu este King. Sunt numai pe sfert hispanică, așa că teoria ta în legătură cu acest Reyes se duce naibii. Și, oricum, puțin îmi pasă de unde vine inima ta. Am vrut doar să știi că nu poți să apari aici din senin și să mi-l iei pe Bill.

— Nu-ți aparține. Melia pufni.

— Zău? Dacă ai fi picat cu cinci minute mai devreme, ai fi fost de altă părere. Îl aveam în genunchi.

Bill simți cum roșește.

— Melia a fost geloasă pe tine când ai venit, îi spuse el lui Cat. A crezut că o s-o înlocuiesc cu tine, dar am asigurat-o că prietenia noastră e de cu totul altă natură.

Cat se întoarse iar spre Melia, care își trecea leneș degetele prin părul lung.

— Nu cred în nevinovăția ta. Cel puțin, ai confirmat povestea aceea ridicolă, în legătură cu molestarea copiilor, nu-i așa?

Mâna Meliei căzu pe lângă trup și ochii îi licăriră vinovați. Bill se apropie de ea.

— Melia? E adevărat?

Ea își ridică privirea cu o expresie abătută. Și vinovată. El simți atunci o dorință puternică de a o lovi peste față.

— Răspunde!

Ea se ridică brusc de pe canapea.

— Tipul m-a sunat,azi, e bine? A repetat ce i-a spus un motociclist, pe nume Ciclopul, la telefon și m-a întrebat dacă știu ceva despre asta. Bineînțeles, i-am spus. Am văzut-o pe Cat Delaney cu copilul ala la picnic. Sa plimbat cu el toată seara și părea chiar îndrăgostită de el. Truitt m-a întrebat dacă a avut ocazia să fie singură cu băiatul. Din nou i-am spus, sigur. Am văzut-o cu ochii mei ducându-l în casă, când nimeni nu era în preajmă. Pe urmă m-a întrebat dacă acest lucru ar putea fi legat de celălalt incident, când perechea aceea a anulat înfierea. Ar fi putut fetița aceea să fi fost, de asemenea, una din victimele lui Cat? I-am spus că despre asta aș prefera să nu vorbesc pentru că, pe vremea aceea, lucram în cadrul programului și n-aș vrea să intru în bucluc, odată cu ea.

— Dumnezeule, șopti Cat cu un amestec de repulsie și uimire, după care se întoarse spre el. Ai grijă s-o faci fericită, Bill, pentru că, dacă o să pui vreodată capăt acestei relații murdare, numai Dumnezeu știe ce dezastru poate face din viața ta. Și ai merita-o.

Era din ce în ce mai furioasă.

— Gelozia ei nefondată a distrus Copiii lui Cat. Ar fi putut să facă praf tot ce am realizat. Minciuna ei ar fi putut afecta viețile a duzini de copii, care ar fi fost privați de un viitor și totul numai din cauza... spuse ea arătând spre Melia. Merită?

— Nu-ți permit să ne judeci, Cat, spuse el într-o încercare slabă de a se apăra. Totuși, îmi pare rău că ai fost hărțuită astăzi.

— Hărțuită? repetă ea, dând de înțeles că acel cuvânt nu era suficient. Nu-i de ajuns să-mi spui că-ți pare rău. Nu poți să rezolvi totul cu o scuză.

Luă telefonul fără fir de pe masă și i-l întinse.

— Sunt convinsă că-l cunoști pe redactorul șef de la Light. Sună-l și spune-i să oprească tipărirea acelui articol.

— E imposibil, Cat. E prea târziu. Sunt sigur că se tipărește deja.

— Atunci, ai face bine să dai fuga până acolo și să scoți din funcțiune mașinile cu mâna ta. Pentru că, dacă nu împiedici apariția acestui articol, jur că mâine vor avea un altul, care-l va pune în umbră pe cel în legătură cu mine! Mi-ar plăcea să-i fac așa ceva lui Nancy, dar ca să salvez programul, nu m-aș da în lături de la asta. Și mă cunoști destul de bine, ca să știi că nu glumesc.

Âi aruncă Meliei o privire dușmănoasă.

— Cât despre tine, ești o târfă. O târfă proastă, rea și răsfățată. După aceea își revărsă din nou disprețul asupra lui Bill.

— Iar tu ești un idiot. Un individ demn de milă, care încearcă să-și recapete tinerețea cu ajutorul sculei. Și când mă gândesc că te-am admirat!

Zâmbi batjocoritor și porni spre ușă. – Ți-aș sugera să dai acel telefon până nu se face preatârziu.

Capitolul patruzeci și nouă.

Cat ajunsese înapoi acasă cu aproape o oră înainte de ivirea zorilor. Când plecase spre locuința Meliei, fusese prea tulburată ca să poată dormi. Dar acest lucru se întâmplase cu câteva ore în urmă. Acum avea senzația că ar fi dormit o lună. Se descălță și își scoase bluza din blugi, îndreptându-se spre dormitor.

— Unde naiba ai fost?

Vocea tună deodată, din întunericul living-roomului.

— Naiba să te ia, Alex!

— Te aștept de câteva ceasuri.

Aprinse lampa de pe masă și clipi des din cauza luminii bruște. După aceea se ridică de pe fotoliul în care stătuse tolănit.

— Unde naiba ai umblat tot acest timp?

— M-am plimbat cu mașina.

— Te-ai plimbat cu mașina?

— San Antonio nu are plajă, așa că m-am descurcat cum am putut.

— Asta ar trebui să aibă sens?

— Pentru tine, nu. Pentru mine are. Ce cauți în casa mea? Nu ți-am văzut mașina afară. Cum ai intrat?

— Mi-am parcat mașina la un bloc distanță. M-am furișat prin curțile din spate și am intrat pe geamul de la bucătărie, cum am mai făcut și altădată. Are o închizătoare foarte proastă. Ar trebui să o schimbi. De ce nu era pusă în funcțiune alarma?

— M-am gândit că nu e nevoie, atâta timp cât e un polițist pe stradă.

— Mi-a fost foarte ușor să trec de el. Dacă am putut s-o fac eu, ar putea și altcineva.

— Ce mai supravegheare, murmură ea.

— De ce nu te-a urmărit?

— A încercat s-o facă, dar i-am spus că mă duc să cumpăr lapte și pâine și mă-ntorc imediat. Acum, când am trecut pe lângă mașina lui, l-am surprins căscând. Cred că se trezise dintr-un somn lung.

— Foarte posibil. Ești teafără? o întreabă el și ea încuviință. Nu prea arăți bine. De fapt, arăți ca naiba, spuse el candid. Și pe unde ai fost în plimbarea asta, care a durat câteva ceasuri?

— Nicăieri. Peste tot. Și încetează cu întrebările. Tu ești intrusul aici, nu eu. Mi-e foame.

Din moment ce speranțele ei de a se culca dispăruseră complet, hotărî să-și potolească măcar foamea. Nu mai mâncase nimic, în afară de chees-burgerul pe care i-l adusese Jef mai devreme.

Alex o urmă în bucătărie. Ea scoase o cutie de cereale din dulap și turnă puțin într-un castron.

— Vrei?

— Nu, mulțumesc.

— De ce m-ai așteptat?

— Îți spun mai târziu. Acum vreau să te aud pe tine. Unde „ai fost și de ce? Ce s-a întâmplat de când ai părăsit biroul lui Hunsaker, ieri după-amiază?

Cu gura plină de stafide și migdale tăiate, ea îi spuse:

— N-o să-ți vină să crezi.

— Dă-i drumul.

Ea îi făcu semn să stea jos și el încălecă unul din scaunele de bucătărie-. Printre înghițituri îi spuse despre Ron Truitt și tot ce a urmat, după ce acesta aruncase bomba.

— Se pare că nu Ciclopul l-a sunat.

— De unde știi?

— Aseară, în timp ce stăteam de vorbă cu Jeff și mă dădeam de ceasul morții din cauza iminentei mele demisii din cadrul programului, a sunat motociclistul din iad. Nu prea mă place, dar a spus că nu știe nimic despre povestea cu Truitt.

— Ar fi putut să mintă.

— Poate, dar nu mi-a dat impresia asta.

— Atunci, dacă nu e el, cine ar putea fi?

— Asta nu se știe. Dar știu cine a confirmat povestea. Melia King. O ții minte, adăugă ea cu dulceață în glas. Visul mergător?

Alex nu era deloc amuzat.

— Nu mă miră, spuse el abătut. Voi nu v-ați înțeles bine de la început.

— Acum știu de ce. Fiindcă se culcă – eufemistic vorbind – cu cel despre care se presupune că ar fi mort după mine.

— Webster!

— Nici nu pot să-ți spun ce lovitură a fost pentru orgoliul meu, când am aflat că o preferă în locul meu, spuse ea caustic, după care îi povesti cele întâmplate la locuința Meliei.

— Ticălos nenorocit, spuse Alex lovind cu pumnul în masă. Am știut că e un mincinos. Ți-am spus eu?

— Totdeauna mi-am zis că Bill e extrem de inteligent. Chiar viclean, dar, într-un mod constructiv. Se pare, însă, că e un mincinos și un nemernic care își înșeală nevasta. Și, după părerea mea, asta e cea mai oribilă-formă de viață de pe planetă. Nu înțeleg de ce o fi un legământ atât de greu de ținut. Dacă vrei să te culci cu cine-ți place, nu te însori.

Observă că Alex tresărise.

— Nu ești de acord?

— Sunt de acord că arată bine pe hârtie, dar în realitate nu-i atât de simplu. Uneori există anumite circumstanțe atenuante.

— Motivații, vrei să spui. Dar nu văd cum ar putea Bill să motiveze această relație.

Era furioasă pe el, dar avea, de asemenea, și o puternică senzație de pierdere. Bill Webster nu trebuia să-i dea ei socoteală, pentru ceea ce făcea cu viața lui. Totuși, se simțea trădată de un bărbat pe care îl admirase și îl respectase. Iar trădarea durea enorm.

— De ce și-ar pune în primejdie căsnicia cu o doamnă distinsă ca Nancy, pentru târfa aia nenorocită?

— Poate că Melia merită riscul.

— Sunt convinsă. Ceea ce mă deranjează e faptul că Nancy crede că eu sunt cea implicată.

Terminând de mâncat, se ridică de la masă și începu să prepare cafeaua.

— Îmi venea să-l strâng de gât. Programul era cât pe-acți să fie distrus, numai pentru că el nu-și poate ține pantalonii încheiați. Tot timpul acestui spectacol, a făcut tot posibilul să-și păstreze demnitatea, dar mi-am dat seama că se simte penibil. Sper să fi fost îngrozit. Sper să-i asude zdravăn palmele, data viitoare când se va afla cu Nancy în aceeași încăpere. Bei o cafea?

— Te rog.

Se întoarse la masă cu două cești pline cu lichidul fierbinte.

— După ce am plecat de la Melia, eram prea tulburată ca să vin acasă, așa că m-am plimbat ore întregi, încercând să înțeleg ceva.

— Crezi că Webster poate împiedica apariția articolului?

— Cred că o să facă pe dracu-n patru. Ba mai mult decât atât, va cere o dezmințire și va insista ca ziarul să-și asume întreaga răspundere pentru comiterea erorii.

Zâmbi obosită.

— După ce am evitat acest dezastru, nu-mi rămâne decât să mă întreb cum voi supraviețui zilei de poimâine.

— Nu-i nimic amuzant.

— Spune-mi.

— Am niște vești bune.

— Nu mi-ar prinde rău.

— Astăzi după-amiază a sunat Irene Walters. Ghici cine își va petrece weekend-ul cu ei. Joseph.

O cuprinse o bucurie imensă.

— E... e minunat. Ah, sper să iasă bine. E atât de deștept. Atât de dulce. Și n-o să uit niciodată cum a spus că n-o să se supere pe mine dacă n-o să fie adoptat.

— Bănuiesc că e pe drumul cel bun, zise el râzând ușor. Ea mi a spus că au văzut emisiunea cu el și s-au îndrăgostit pe loc. Trebuie să-și încheie cursul pentru părinți, dar până atunci, el le va face o vizită. Charliie vrea să înceapă prin a-l învăța să joace șah. Irene are o listă cu mâncărurile lui preferate. Ba îl dichisesc chiar și pe Bandit ca să facă o bună impresie.

Ea își dădu seama că plângea, abia când el întinse mâna și îi atinse obrazul ud de lacrimi.

— E o veste excelentă. Îți mulțumesc că mi-ai spus. El îi șterse obrazii cu un șervet și o privi adânc, în ochi.

— Cine a sunat la ziar, Cat?

— Nu știu.

— Bănuiesc că e urmăritorul tău.

— Și eu bănuiesc același lucru. Continuă să se joace cu mine. Dar de unde știa de Ciclop?

— Poate că ai telefonul urmărit. Poate ai microfoane în casă, spuse el, după care făcu o pauză. Sau... ar putea fi cineva apropiat, cineva în care ai încredere și pe care nu l-ai bănuî nici în ruptul capului.

Cafeaua pe care o băuse râncezi în stomacul ei, pentru că acea concluzie a lui Alex se potrivea cu cea la care ajunsese ea însăși, în timpul plimbării îndelungi prin orașul adormit.

— Simt nevoia să fac un duș, spuse ea ridicându-se brusc.

— Grăbește-te, spuse el uitându-se la ceas. Avem avion peste două ore.

— Avion?

— Pentru asta am venit. Să-ți spun că am găsit-o pe sora lui Paul Reyes. Locuiește la Fort Worth și a fost de acord să stea de vorbă cu noi.

Capitolul cincizeci.

Se încurcă în traficul de dimineață și abia reușiră să ajungă la timp, la aeroport. Peste mai puțin de o oră, aterizară pe aeroportul Love Field din Dallas, unde Alex închirie o mașină.

— Drumul ăsta de treizeci de mile până la Fort Worth o să dureze mai mult decât zborul cu avionul, remarcă el când pleacă de la aeroport.

— Știi unde să mergi?

Cat privi înfățișarea strălucitoare a orașului. Nu fusese niciodată la Dallas și ar fi vrut ca acea călătorie să fi fost de plăcere.

— Doamna Reyes-Dunne mi-a dat îndrumări. Oricum, cunosc regiunea.

— Cum ai dat de ea?

— Am lucrat odată cu cei de la poliția din Fort Worth și m-am împrietenit cu unul din detectivi. Acum câteva zile l-am sunat și l-am întrebat dacă-și mai amintește de cazul Reyes. Greu de uitat, a zis el, deși nu l-a mai urmărit, după ce a fost mutat la Houston. L-am rugat să găsească un membru al familiei lui Paul Reyes și i-am spus de ce. Am stabilit că nu-i o chestiune de poliție. Peste puțin m-a sunat și mi-a spus că o găsisese pe sora lui Reyes. I-a dat numărul meu de telefon, în eventualitatea că se hotăra să vorbească. Când m-am întors ieri, după vizita făcută la biroul lui Hunsaker, am descoperit mesajul ei pe robot. Am sunat-o și a fost de acord să ne întâlnim astăzi.

— Ți-a dat vreo informație prin telefon?

— Nu. Mi-a confirmat doar că este sora lui Paul Reyes pe care îl caut. Toate răspunsurile ei la întrebările mele erau limitate, dar părea să o intereseze ideea că ai putea să ai inima lui Judy Reyes.

Luându-se după hartă și după instinct, navigă prin labirintul de autostrăzi, care legau cele două orașe. O comunitate se unea pe nesimțite cu alta formând o uriașă zonă suburbană.

Alex găsi strada pe care o căutau într-un cartier vechi la vest de centrul orașului Fort Worth, lângă Camp Bowie Boulevard. Opri mașina lângă bordură, în fața unei case din cărămidă bine îngrijite. Curtea din față era umbrită de un platan uriaș. Frunzele uscate foșneau sub pașii lor, când înaintau pe alee.

O femeie hispanică, drăguță, apărură pe verandă ieșindu-le în întâmpinare. Era îmbrăcată într-o uniformă albă de soră medicală.

— Sunteți domnul Pierce?

— Da, doamnă Dunne, iar ea este Cat Delaney.

— Încântată, spuse femeia dând mâna cu amândoi.

Pe a lui Cat o ținu mai multă vreme, cercetându-i chipul cu atenție.

— Credeți că aveți inima lui Judy?

— E posibil.

Femeia continuă să se uite la ea, după care, amintindu-și de maniere, le făcu semn spre balansoarele de pe verandă.

— Am putea să mergem înăuntru, dacă preferați.

— E foarte bine aici, spuse Cat luând loc.

— Îmi place să respir cât mai mult aer curat, înainte să mă duc la serviciu.

— Sunteți soră medicală?

— Da, la spitalul John Peter Smith. Soțul meu e radiolog acolo. În această perioadă, sunt în schimbul de după-amiază, spuse ea, după care își ridică privirea spre cer. Duc dorul luminii.

După aceea se întoarce spre Alex.

— Nu prea am înțeles ce doriți de la mine. Ați fost cam vag la telefon.

— Am vrea să-l găsim pe fratele dumneavoastră.

— De asta mă temeam. A făcut ceva rău?

Cat se uită la Alex pentru a vedea dacă găsește vreo semnificație în cele două propoziții. Se părea că da. Stătea pe marginea balansoarului.

— Fratele dumneavoastră a avut cumva necazuri după ce a fost achitat? Doamna Dunne răspunse întrebării lui Cat, cu una proprie.

— Ce treabă aveți cu el? Nu o să vă spun nimic, până nu știu ce v-a adus aici.

Alex scoase atunci dintr-un dosar articolele decupate din ziare, care îi fuseseră trimise lui Cat și i le dădu surorii lui Reyes.

— Le-ați mai văzut vreodată?

Pe măsură ce citea articolele, devenea din ce în ce mai clar că o tulburau. În dosul ochelarilor, ochii i se umplură de teamă.

— Ce legătură au astea cu Paul?

— Poate nici una, spuse Cat cu blândețe. Dar aş vrea să vă atrag atenția asupra datei. E cea de mâine. Data la care au murit acești trei oameni, în aparență, fără nici o legătură unul cu altul. Este, de asemenea, data morții cumnatei dumneavoastră și a transplantului meu. Noi – domnul Pierce și cu mine – credem că acești oameni nu au murit întâmplător, ci că ar fi putut fi uciși de un membru al familiei donatorului, care ar vrea să oprească inima donată, la data la care a fost recoltată.

Doamna Dunne scoase o batistă de hârtie din buzunar și își șterse lacrimile.

— Fratele meu a iubit-o pe Judy la nebunie. Ceea ce i-a făcut a fost oribil, nu neg. A reacționat orbit de gelozie, nu pentru că ar fi urât-o. O iubea atât de mult, încât, în clipa în care a văzut-o cu un alt bărbat...

Făcu o pauză pentru a-și sufla nasul.

— Judy era drăguță. Fusesse iubirea vieții lui, încă de când erau copii. Era inteligentă, mult mai deșteaptă decât Paul. Din cauza asta, a urcat-o pe un pedestal.

— În vârful pedestalului te poți simți foarte singur, spuse Cat.

— Da, cred că așa e, aprobă femeia. Nu scuz adulterul lui Judy, dar o înțeleg. Nu era o femeie imorală. De fapt, era chiar foarte credincioasă. Faptul că s-a îndrăgostit de un alt bărbat trebuie să fi dat naștere unui conflict imens în

sufletul ei. Sunt sigură că, dacă ați întreba-o acum, ar spune că Paul a avut dreptate să facă ce-a făcut și că-l iartă. Mă-ndoiesc că s-ar ierta vreodată, pentru dezastrul pe care l-a provocat în viața lui și a copiilor.

— Așa dresese glasul.

— Și mai cred că Judy ar fi și acum îndrăgostită de acel bărbat. Nu era o legătură ușoară. L-a iubit pe acel individ atât de mult, încât a fost gata să moară pentru el.

Cat își aminti că Jeff o întrebase despre amant, stârnindu-l interesul.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Aș vrea să știu și eu, spuse doamna Dunne, cu un glas în care se simți o antipatie plină de amărăciune. Lașul a fugit. N-a mai apărut niciodată. Paul – și nici unul din noi – nu i-a cunoscut niciodată numele. Cat îi atinse mâna.

— Doamnă Dunne, știți cumva unde se află fratele dumneavoastră? Ea își plimbă privirea îngrijorată de la unul la altul.

— Da.

— Puteți aranja să stăm de vorbă cu el? Nici un răspuns.

Alex se aplecă spre ea.

— Există o cât de mică posibilitate ca el să-i fi trimis aceste articole și falsul necrolog domnișoarei Delaney, ca un fel de avertisment? Știu că nu vreți să vă acuzați fratele, dar există vreo șansă ca el să fi comis cele trei crime, pentru a opri inima lui Judy?

Dându-și seama de acea absurditate după crima pe care el o comisese, adăugă:

— Doar atunci. Trădarea lui Judy l-a făcut să-și piardă mințile. Altfel, cu siguranță că nici n-ar fi ridicat mâna asupra ei.

— Ce anume l-a făcut să-i doneze inima pentru a fi transplantată? Întrebă Cat.

— L-am... l-am întrebat și eu mai târziu. Câțiva membri ai familiei au fost foarte supărați din acest motiv. Paul...

Pleoapele îi tremurară ușor în dosul ochelarilor.

— Ce anume? Ce-a spus?

— A spus că, pentru ce făcuse, merita să i se scoată inima, zise ea încet. Alex se întoarse spre Cat și o privi cu subînțeles.

— Și acum nu mai poate să suporte gândul că inima ei necredincioasă continuă să bată.

— Fratele meu nu o hărțuiește pe domnișoara Delaney, spuse doamna Dunne cu asprime. Sunt absolut sigură. N-ar pedepsi pe nimeni pentru păcatele lui Judy și ale amantului ei, zise ea apoi, după care se ridică”. Îmi pare rău, dar trebuie să plec la serviciu”.

— Vă rog, spuse Cat ridicându-se și apucând-o de mână. Dacă știți unde se află fratele dumneavoastră, spuneți-ne.

— A dispărut imediat după procesul de la Houston, spuse Alex. De ce, dacă a fost achitat?

— De dragul fetelor. N-a vrut să le facă să se simtă prost, spuse ea, aruncând o privire spre o fereastră deschisă. Locuiesc cu soțul meu și cu mine. Am primit custodia lor.

— Paul vine să le vadă? Ea ezită.

— Uneori.

— Cum se întreține?

Faptul că ea nu răspunse, nu îl tulbură pe Alex.

— Ar fi putut călători în toate aceste state? Au existat perioade de timp îndelungate, când n-ați știut unde se află.

— Dacă știți ceva, spuneți-ne, vă rog, o imploră Cat. Ați putea salva niște vieți. A mea și a lui. Vă rog.

Doamna Dunne se așeză din nou, își lăsă capul în jos și începu să plângă.

— Fratele meu a fost atât de distrus. Când a ucis-o pe Judy – pentru că a ucis-o, indiferent de părerea juraților – a murit el însuși. E încă extrem de tulburat. Dar ceea ce sugerați e atât de oribil, încât...

— A fost recent la San Antonio? Ea ridică din umeri abătută.

— Habar n-am. S-ar putea.

Cat și Alex se priviră, tulburați de data aceasta.

— Dar a venit aici, de curând, adăugă ea.

— E aici? În casă?

— Nu. Aici, la Fort Worth.

— Îl putem vedea?

— Vă rog să nu-mi cereți asta. Nu puteți să-l lăsați – în pace? spuse ea suspinând. În fiecare zi, tot restul vieții lui, va trebui să sufere pentru ceea ce a făcut?

Și dacă-i face vreun rău domnișoarei Delaney? O să puteți suporta asta? o întrebă Alex.

— N-o să-i facă nici un rău.

— De unde știți?

— Știu, zise ea și, scoțându-și ochelarii, își șterse lacrimile, după care, cu o atitudine foarte demnă, și-i puse la loc și se ridică. Dacă insistați să-l vedeți, veniți cu mine.

Chiar și de afară, clădirea avea un aspect înspăimântător. Majoritatea ferestrelor aveau gratii. Au fost obligați să suporte o mulțime de verificări înainte de a li se da voie să intre.

— Nu sunt sigur că e o idee bună, spuse psihiatrul clătinând din cap, cu îndoială.

Tocmai îi explicaseră situația și îi ceruseră permisiunea de a-l vedea pe Paul Reyes.

— Încă n-am avut timp să-mi închei analiza. Starea sănătății pacientului meu mă interesează cel mai mult.

— Pacientul dumitale ar putea fi vinovat de trei crime, spuse Alex.

— Dar dacă se află aici, nu-i poate face nici un rău domnișoarei Delaney. În nici un caz mâine.

— Trebuie să știm dacă Reyes e cel care i-a trimis scrisorile.

— Sau să-l excludem de pe lista suspectilor.

— Exact.

— Nu mai sunteți ofițer de poliție, nu, domnule Pierce? În ce calitate vă aflați aici?

— În nici una.

— Vrem doar să-l vedem și să-i punem câteva întrebări, îi spuse Cat doctorului. Și să-i studiem reacția la vederea mea. N-am face nimic care să-i pună în primejdie sănătatea psihică.

Psihiatrul se întoarse spre sora lui Reyes.

— Dumneata îl cunoști cel mai bine, doamnă Dunne. Ce părere ai?

Avea încredere în opinia ei, pentru că era soră psihiatră în aripa rezervată femeilor. Le explicase acest lucru lui Cat și lui Alex, în drum spre spital.

— Dacă aș fi crezut că nu e bine, nu i-aș fi adus, spuse ea. Cred că dacă îl văd, nu vor mai avea bănuieli.

Medicul se gândi cu foarte mare atenție. În cele din urmă, acceptă.

— Două, trei minute maximum. Nimic dificil. Ultima remarcă i-o adresă lui Alex.

— Burt vă va însoți.

Burt, un negru cu pantaloni și tricou alb, era la fel de impozant ca un înaintaș al unei echipe de fotbal.

— Ce mai face fratele meu astăzi? Îl întrebă doamna Dunne.

— A citit puțin de dimineață, îi spuse el peste umăr, în timp ce îi conducea pe coridor. Acum cred că face o partidă de cărți în camera de recreere.

Intrară într-o sală spațioasă și luminată, unde pacienții se uitau la televizor, jucau tot felul de jocuri, citeau sau stăteau de vorbă.

— El e, îi spuse Alex lui Cat, arătându-i-l pe Paul Reyes. Îl recunosc de la procesul din Houston.

Reyes era slab și parțial chel, Stătea separat de ceilalți, privind în gol, în aparență într-o lume numai a sa. Își ținea mâinile slab împreunate între genunchi.

— I s-au dat medicamente, le spuse Burt. Ca să puteți avea parte de o vizită liniștită. Dar, așa cum a spus doctorul, dacă se supără, trebuie să plecați, imediat.

— Am înțeles, spuse doamna Dunne.

Burt se retrase, dar numai până la ușă. Cat observă și alți angajați în uniformă, plimbându-se printre pacienți. Privind în jur, i se făcu milă de fiecare.

Erau oameni în toată firea, dar la fel de dependenți ca niște copii, trăind într-un spațiu închis, izolați în interiorul unor ziduri și al propriei nefericiri emoționale.

Doamna Dunne păru să îi ghicească aceste gânduri deprimante, căci spuse:

— Oricum vi s-ar părea, să știți că este un spital excelent. Avem medici minunați.

Fratele ei nu o observase încă. Ea îl privi cu milă.

— Paul a venit la noi acum trei zile. Niciodată nu știm când sau în ce stare apare. Câteodată stă câteva zile și totul e bine.

Ochii i se tulburară.

— Alteori, suntem nevoiți să-l aducem la spital până își mai revine. Ca acum. Era extrem de deprimat când a venit. M-am gândit că din cauza datei. Măine se vor împlini patru ani de când... Dar știți asta.

Cat încuviință.

— A început să se poarte irațional. Fetele îl iubesc, dar erau foarte speriate. Soțul meu și cu mine l-am adus aici pentru analize. Am fost îndemnați să îl internăm pentru a putea fi examinat cu atenție.”

Când își privi fratele, ochii i se umplură de lacrimi.

— Trebuie neapărat să-l tulburați?

— Mă tem că da, spuse Alex, nelăsând-o pe Cat să vorbească. Măcar un minut. O să facem să dureze cât mai puțin.

Doamna Dunne își duse degetele la buze pentru a le face să nu mai tremure.

— Când eram mici, era atât de simpatic. Niciodată nu avea necazuri. Era bun și blând. Dacă i-a ucis pe oamenii aceia, știu că n-a făcut-o intenționat. Era o altă persoană în interiorul lui, nu scumpul meu Paul.

Alex îi puse o mână pe braț, în semn de consolare.

— Încă nu știm nimic sigur.

Doamna Dunne îl duse la fratele ei. Îi puse o mână pe umăr și îi rosti numele încet. El își ridică privirea spre ea, dar ochii îi rămaseră inexpressivi.

— Bună, Paul. Te simți bine? Îl întrebă ea, așezându-se pe un scaun alături de el și acoperindu-i mâinile lipsite de vlagă.

— Măine e ziua.

Vocea lui era răgușită, de parcă ar fi avut gâtulejul uscat.

— Ziua când am găsit-o cu el.

— Încearcă să nu te gândești la asta.

— Mereu mă gândesc la asta.

Doamna Dunne își umezi buzele nervoasă.

— Cineva ar vrea să te vadă, Paul. Domnul Pierce și domnișoara Delaney. În timp ce ea vorbea, el îi aruncă o privire indiferentă lui Alex, dar când se uită la Cat, țâșni brusc de pe scaun.

— Ai adus lucrurile pe care ți le-am trimis? Le-ai adus? Le-ai adus?

Cat tresări instinctiv. Alex păși între ea și Reyes. Doamna Dunne își apucă fratele de braț. Burt veni în fugă și l-ar fi liniștit pe pacient, dacă nu ar fi intervenit Cat.

— Vă rog, spuse ea ieșind din spatele lui Alex. Lăsați-l să vorbească. Dumneata mi-ai trimis articolele acelea decupate din ziare? Îl întrebă ea direct.

— Da.

— De ce?

În ciuda curajului ei, Burt îl ținea ferm de braț pe Reyes, iar doamna Dunne îl mai ținea încă pe celălalt.

— O să mori. Ca toți ceilalți. Ca bătrâna. Și ca băiatul. S-a înecat, știi. A stat ore întregi în apă, până l-au găsit. Și celălalt...

— Și-a retezat artera femurală cu drujba, spuse Alex.

— Da, da, spuse el împroșcându-l cu salivă.

Ochii îi străluceau de parcă ar fi fost cuprinși de febră.

— Acum urmezi tu. O să mori pentru că ai inima ei!

— Dumnezeuule, gemu sora lui. Paul, ce-ai făcut?

— Tu i-ai ucis pe oamenii aceia, Reyes? Îl întrebă Alex.

El își răsuci capul brusc, ca o bufniță, și îl fixă pe Alex cu niște ochi mari și sălbatici.

— Cine ești? Te cunosc? Te cunosc!

— Răspunde-mi. I-ai ucis pe acei oameni?

— Am omorât-o pe târfa de nevastă-mea, strigă el. Era în pat cu el. I-am văzut. Așa că am omorât-o. Sunt bucuros. Merita să moară. Aș vrea s-o omor iar și iar. Aș vrea să-l fi omorât și pe el și să-mi ling mâinile pătate de sângele lui.

Devenea din ce în ce mai agitat și începu să se zbată în mâinile lui Burt, care ceru ajutoare. Datorită tulburării create de Reyes, ceilalți deveneau și ei neliniștiți.

Medicul veni repede.

— De asta îmi era teamă. Ieșiți imediat! strigă el.

— Stați puțin! Încă o secundă, vă rog, spuse Cat apropiindu-se de Reyes. De ce te-ai ostenit să mă previi?

— Ai o inimă. Am citit. Ai inima lui Judy? Reușind să se smulgă din strânsoarea lui Burt.

Reyes se năpusti spre ea și îi puse mâna pe piept.

— Ah, lisuse. Dumnezeuule, spuse el când îi simți bătăile inimii. Judy a mea. Frumoasa mea Judy. De ce? De ce? Te-am iubit. Dar a trebuit să mori.

— Paul, strigă sora lui cu o voce răgușită. Domnul să te ierte.

Burt îl înconjură cu brațele sale puternice pe pacient și îl ținu strâns. Alex o dădu la o parte pe Cat, care fusese uluită de reacția lui Reyes și, totuși, mișcată într-un mod straniu. Suferința lui era extrem de intensă. Își pierduse mințile din cauza iubirii, a vinovăției și a furiei. Ei îi era mai mult milă decât teamă.

Alex o cuprinse pe după umeri.

— Te simți bine?

Ea încuviință, uitându-se cu milă și groază, cum Reyes se lupta cu Burt, acestuia fiindu-i foarte greu să-l stăpânească, în timp ce el urla:

— O să mori!

Arterele gâtului i se umflară exagerat de mult, iar chipul îi era schimonosit și distorsionat.

— Măine. Asta-i ziua. O să mori, ca toți ceilalți.

Medicul îi înfipse în braț acul unei seringi. El păru să nu simtă înțepătura dar, aproape imediat, se prăbuși în brațele lui Burt. Se chinui să o mai vadă o dată pe Cat.

— O să mori și tu, spuse el răgușit, după care fu răpus de calmantul puternic.

Capitolul cincizeci și unu.

— La ce te gândești? o întrebă Alex, oferindu-i un pahar de sifon și întinzându-se pe un șezlong lângă ea.

Se relaxau pe veranda casei lui. Soarele apusese, dar era încă lumină. Fripturile se prăjeau pe grătar. Din când în când, câte o picătură de grăsime cădea pe cărbunii încinși și sfârâia, făcând să se înalțe un nor de fum înmiresmat.” Cat nu vorbise prea mult pe drumul de întoarcere. Când el a sugerat să ia ceva să gătească la el acasă, ea a acceptat din indiferență. Simțind că are nevoie de liniște, el nu mai încercase să înfiripe o conversație până acum.

Ea sorbi puțin sifon și apoi, oftând, își lăsă din nou capul pe spate, privind cerul de un violet închis.

— Nu-mi vine să cred că s-a sfârșit, într-adevăr.

Credeam că o să mă simt mai... ușurată. Și sunt, adăugă ea, repede. Dar îl văd tot timpul țipând la mine.

— Nu-și poate pune în aplicare amenințările, Cat. Nu mai ai de ce să te temi. După tot ce-am auzit astăzi, ceea ce a fost, practic, o mărturisire, Paul Reyes nu va mai părăsi niciodată acel spital. Departamentul Justiției va verifica ce a făcut în ultimii câțiva ani. Bănuiesc că vor descoperi că drumurile lui s-au intersectat cu ale celor trei decedați. Dacă va fi acuzat, se va declara, probabil, că nu poate fi supus unui proces. Dar, dacă starea lui psihică se va, îmbunătăți și, totuși, va avea loc un proces, va fi, fără îndoială, condamnat pe viață. Orice s-ar întâmpla, tu ești în siguranță.

— Nu prea mi-e teamă de el, Alex, ci milă. Trebuie s-o fi iubit extrem de mult.

— Destul ca să-i sfărâme capul?

— Exact, îi răspunse ea serios, la întrebarea caustică. Când mi-a pus mâna pe piept, am văzut în ochii lui mai multă durere, decât ură. Trădarea soției lui l-a

distrus. N-a mai știut de el, când a pus mâna pe bâta aia de baseball. A ucis-o, dar încă o mai iubește și o plânge. Poate de aceea...

— Ce anume?

— N-are importanță. E o nebunie.

— Spune-mi, oricum.

— Poate de aceea și-a dat acordul ca inima ei să fie recoltată. Voia să o omoare, dar nu voia ca ea să fie moartă cu adevărat.

— Atunci, de ce a ucis trei oameni pentru a-i opri inima? Ea îi aruncă un zâmbet stins și ridică din umeri.

— Teoria mea nu-i perfectă. Ți-am spus că-i o nebunie.

El își coborî picioarele de pe șezlong și se așeză în capul oaselor, privind-o.

— Știi, poate că, într-o altă viață, ai lucrat în poliție, Cat Delaney. Ai un talent pentru gândirea prin deducție, îi spuse el privind-o adânc în ochi și apoi adăugă în șoaptă: Mă bucur că s-a terminat.

Ea trase adânc aer în piept și îi dădu drumul ușor.

— Și eu.

— Gata pentru cină?

— Mor de foame.

Mâncarea avea să-i potolească foamea. Își dorea să existe o modalitate de ștergere a memoriei, instantaneu. Scena de la sanatoriu avea să-i rămână în minte multă vreme.

Doamna Reyes-Dunne fusese distrusă. Plângând, le mărturisise că mințise în privința articolelor de ziar pe care le mai văzuse.

— Îi spălam lucrurile lui Paul și am dat peste ele în valiza lui, spusese ea. Atunci, m-am întrebat de unde le luase, din moment ce erau din ziare care apăreau în alte state. Dar n-am discutat niciodată cu el. Cu cât se vorbea mai puțin de transplantul de inimă, cu atât era mai bine. Vedeți, unii membri ai familiei au fost la fel de supărați pe el pentru faptul că donase inima lui Judy, cum erau pentru că o ucisese. Unii credeau că ea o meritase. Bărbații, știți.

Cat și Alex încuviințaseră în semn că înțelegeau.

— Și-a prins soția înșelându-l, deci ea merita să moară. Dar să-i scoată organele, să nu o îngroape intactă, era o încălcare atât a religiei, cât și a tradiției.

Pe măsură ce vorbea, devenea și mai deprimată.

— Poate că, dacă i-aș fi spus ceva lui Paul când am descoperit articolele, ați fi scăpat de acest chin îngrozitor, îi spusese ea lui Cat. Dacă mi-aș fi dat seama mai devreme de nebunia lui, acei oameni n-ar fi murit. Știu ce l-a făcut să o omoare pe Judy, dar nu-mi vine să cred că fratele meu ar putea ucide cu sânge rece un necunoscut.

— O ucidea din nou pe Judy, nu pe alte persoane, îi amintise Alex.

— Îmi dau seama. Totuși, nu-mi vine să cred că Paul e în stare de așa ceva. Cat și Alex încercaseră să o consoleze, dar în zadar. Știa la fel de bine ca

ei că fratele ei avea să rămână toată viața internat în sanatoriu. Nu avea să-și mai revină niciodată de pe urma trădării lui Judy. Fiicele lui aveau să crească fără nici unul din părinți, fiind marcate pentru vecie de crima tatălui lor.

Cat știa ce însemna acest lucru. Îi era milă de acele fete pe care nu le văzuse niciodată.

Ea și Alex se așezară la masă, delectându-se cu friptură, cartofi, salată și o plăcintă cu alune, pe care Cat o alesese la magazin.

Alex își împinse la o parte farfuria goală și se lăsă pe spate, întinzându-și picioarele lungi.

— Știi ce mă impresionează cel mai mult la tine?

— Cantitatea de mâncare pe care o înghit la o masă? glumi ea, bătându-se pe burta plină.

— Și asta, zise el zâmbind. Pentru o fată slăbuță ca tine, înghiți destul de mult.

— Mulțumesc, domnule, spuse ea. Nu-mi amintesc să mai fi primit vreodată un asemenea compliment.

El râse și, după aceea, redevenind serios, zise:

— Voiam să spun că mă impresionează curajul tău. Astăzi ți-ai păstrat cumpătul, chiar și în clipa în care te-a atins Reyes. Ceva atât de traumatic ca asta... zise el clătinând din cap. Oricine altcineva s-ar fi speriat. N-am mai cunoscut niciodată o femeie – și foarte puțini bărbați – care să aibă atâta curaj. Vorbesc foarte serios, Cat.

Ea își înfipse absentă furculița în ceea ce mai rămăsese din plăcintă.

— Nu sunt curajoasă, Alex.

— Nu sunt de aceeași părere.

Ea lăsă furculița jos și se uită la el.

— Nu sunt curajoasă. De fapt, sunt o lașă. Dacă aș fi fost curajoasă, părinții mei nu ar fi murit.

El înclină capul.

— De unde ți-a venit o asemenea idee?

Ea nu mai spusese nimănui ce se întâmplase cu adevărat în acea după-amiază, când asistenta medicală de la școală o adusesse acasă mai devreme, nici celor de la protecția copiilor, nici psihiatrilor care încercaseră să își dea seama cât de mult o afectase acea experiență” pe micuța Catherine Delaney, nici unuia din părinții adoptivi, nici lui Dean. Nimănui.

Dar acum simțea o nevoie extraordinară de a se descărca în fața lui Alex.

— Nu s-a întâmplat exact așa cum ți-am spus, zise ea încet. Asistenta m-a adus acasă devreme. Mi s-a părut ciudat să văd mașina tatei pe alee. În mod normal, ar fi trebuit să fie la serviciu la ora aceea. Rareori își lua liber, chiar și în weekend-uri. Trebuia să lucreze ore suplimentare, ca să-mi poată achita facturile medicale. Chiar și așa făcuse datorii și creditorii făceau gălăgie. Nu înțelegeam cuvintele. Termeni ca „ipotecă secundară, drept de sechestru și

colateral”, nu făceau parte din vocabularul meu. Dar se menționau în mod frecvent în conversațiile șoptite ale părinților mei.

Trăgând de timp, împături șervetul cu foarte mare atenție și îl așeză lângă farfurie.

— În ziua aceea, în clipa în care am pășit pragul bucătăriei, am simțit că nu era în regulă ceva. Casa avea... un aer pe care nu-l mai simțisem înainte și nu l-am mai simțit nici după aceea. Un fior rece a trecut prin mine și nu avea nici o legătură cu temperatura. O presimțire, bănuiesc. Indiferent ce era, mi-era groază să străbat acel hol până în dormitorul părinților mei, dar m-am forțat să o fac. Ușa era întredeschisă. Am privit înăuntru. Nu erau morți, așa cum ți-am spus ție, cum le-am spus tuturor. Mama stătea în pat, rezemată de pernă și plângea. Tata era în picioare lângă pat. Ținea pistolul pe lângă corp și vorbea încet cu ea. Abia mai târziu mi-am dat seama că îi explica de ce sinuciderea era singura soluție de a scăpa de problemele financiare. Am crezut în mod greșit că vorbea despre uciderea mea. Zicea lucruri de genul „E singura cale. Va fi mai bine pentru Cathy.” El a fost singurul care mi-a spus Cathy, adăugă ea, cu un zâmbet melancolic. Știam că îi costam o mulțime de bani. Dar, în afară de aspectul financiar, mai erau și alte probleme. În loc să-mi facă rochițe de dans, mama trebuia să născocească tot felul de modalități pentru a-mi acoperi capul lipsit de păr, după chimioterapie. Boala mea o schimbase mai mult decât pe mine. De asemenea, eu mi-am revenit, mai repede decât ea. Așa că, atunci când l-am auzit pe tata vorbind de o soluție a tuturor problemelor, mi-am închipuit că vor să mă omoare ca să scape de necazuri și cheltuieli. Ți-a fost clar modul de a gândi al unui copil de opt ani, nu uita. Înțelegeam destul de bine că mă așteptam să intru în panică. M-am furișat în camera mea și m-am ascuns în dulap.

Făcu o pauză și își mușcă buza de jos de câteva ori.

— În timp ce stăteam ghemuită acolo, am auzit împușcăturile. Mi-am dat seama că greșisem. Greșisem îngrozitor. Atunci am hotărât să rămân ascunsă. M-am gândit că, până la urmă, o să mor de foame sau de sete. Chiar și la vârsta aceea fragedă aveam înclinație pentru dramatic, adăugă ea zâmbind din nou cu tristețe. Într-un târziu, a venit o vecină să ceară ceva împrumut. Văzând că nu-i deschide nimeni, a intrat și a simțit imediat, ca și mine, că nu era în regulă ceva. I-a descoperit pe mama și pe tata. Eu tot n-am ieșit la iveală. Nici când au sosit poliția și salvarea. Cineva a sunat la școală și li s-a spus că fusesem adusă acasă. Abia atunci au început să mă caute și mai găsit. Mi-a fost frică să nu dau de bucluc, așa că m-am prefăcut că îmi găsisem părinții morți deja, când venisem de la școală. Nu le-am spus adevărul – că aș fi putut împiedica totul.

— Nu-i adevărat, Cat.

Ea îi respinse părerea, scuturând brusc din cap.

— Dacă aș fi intrat în dormitor...

— Poate te-ar fi omorât și pe tine.

— Dar n-o să știu niciodată, nu? Ar fi trebuit să-l împiedic. Ar fi trebuit să ies și să strig după ajutor. Ar fi trebuit să fac orice altceva, numai să mă ascund, nu. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce avea de gând – și poate că mi-am dat seama, în subconștient.

Alex ocoli masa și o ridică în picioare.

— Aveai doar opt ani.

— Dar ar fi trebuit să înțeleg ce se întâmpla. Dacă n-aș fi fost atât de lașă, i-aș fi salvat.

— De aceea te-ai hotărât să salvezi pe toată lumea? o întrebă el, apucându-o de umeri. Cat, Cat, șopti el ștergându-i lacrimile de pe obraji cu degetele lui mari. Îți amintești tot ce s-a întâmplat cu mintea unui adult. Dar pe atunci nu erai decât un copil. Părinții tăi au fost slabi, nu tu. Ei au dat greș și au fost lași, nu tu, îi zise el, trăgând-o mai aproape și culcându-i capul pe pieptul lui. În perioada cât am fost polițist, am văzut asemenea lucruri întâmplându-se de nenumărate ori. Cineva care ajunsese la capătul puterilor își lua viața, după ce îi omora și pe cei care se nimereau în preajmă. Dacă tatăl tău ar fi știut că ești acasă, exista posibilitatea, probabil, să te fi ucis și pe tine. Crede-mă.

O ținu mai strâns, își lăsă capul în jos și îi sărută tâmpla.

— Ascunzându-te în dulap ți-ai salvat viața.

Ea nu era pe deplin convinsă, dar absorbea fiecare cuvânt liniștitor. Ani de zile dorise să-i spună cineva că făcuse bine.

Se agăța de Alex cu aceeași disperare cu care se agăța de cuvintele lui. În cele din urmă, buzele lui le căutară pe ale ei, care reacționară cu pasiune la acea atingere.

Capitolul cincizeci și doi.

Dorința puse stăpânire pe ei. Se sărutară nebunește. Ei îi plăcea felul cum barba lui îi zgâria fața, cum părul lui se ondula în jurul degetelor ei, iubea imaginea, mirosul și gustul lui. Îl iubea pe Alex.

Mai erau multe lucruri de clarificat, dar în clipa aceea știa că îl iubește. Când el îi spuse „Hai să mergem sus”, ea îi dădu mâna cu încredere și îl urmă.

Când ajunseră la etaj se opriră să se sărute, dar pierdură controlul, astfel încât, peste câteva secunde, erau rezemați de perete, luptându-se frenetic cu hainele, până când el se cufundă cu putere în ea. În curând se termină totul. Ținând-o de pulpe, el intră în dormitor, unde se prăbușiră amândoi pe pat. Mâinile lui se aflau peste tot în același timp, plimbându-se peste trupul ei, posesive, înlăturând nerăbdătoare veșmintele, până când rămaseră complet goi.

O mușcă ușor de burtă și își strecură mâinile pe sub fesele ei. Îi masă dosul pulpelor, degetele lui strecurându-se din când în când printre acestea, făcând-o să aibă senzația că va muri de nerăbdare. – Dumnezeuule, Alex, atinge-mă.

El îi desfăcu buzele sexului, expunându-i mângâierilor mătăsoase ale limbii lui și sugerii blânde a gurii, ceea ce-i provocă un alt orgasm.

După aceea, poziția se inversează și ea îi cuprinse erecția cu gura. Îi plăcea acel gust înțepător, pielea catifelată pe limba ei alunecoasă, senzația tare și netedă din gura ei.

— I se dăruie total, dar el se ridică deasupra ei și o penetrează iute.

Deodată rămase nemișcat, privind-o. Ea deschise ochii și se uită la el, uimită de acea întrerupere bruscă.

— E prea important ca să ne grăbim, spuse el și, susținându-i privirea, se afundă și mai adânc.

Ea gemu ușor.

— Te iubesc, Alex. Nu, să nu spui nimic. Sărută-mă doar.

Gura lui făcu dragoste lent cu a ei și trupurile le urmau exemplul. Chiar și după ce terminară, el rămase cuibărit înăuntrul ei.

— Niciodată nu m-am simțit așa, zise ea oftând. Doar cu tine. Simt pentru prima oară că sunt una cu o altă persoană. Această profunzime a sentimentelor, această unire a trupurilor, a minților și a sufletelor e incredibilă.

El închise ochii strâns și spuse cu glas răgușit:

— Da, așa este.

— Știi, spuse ea, cuvintele fiind înăbușite de pernă, dacă o ținem tot așa, va trebui să mai adaug o pastilă celor pe care le înghiț deja.

Stăteau întinși sub cearceaf, ea cu șezutul cuibărit plăcut în poala lui. El îi înconjura mijlocul, ținând-o strâns.

— Te referi la anticoncepționale?

— Hmm.

— Nu-ți face probleme, spuse el. O să am grijă să nu rămâi însărcinată.

— Sau am putea să renunțăm complet la precauții, spuse ea și, întorcând capul, îi zâmbi peste umăr. Nu te speria, Pierce. Dacă rămân însărcinată, copilul va fi numai răspunderea mea.

— Pe naiba. Dar nu din cauza asta m-am speriat. Tu n-ai voie să faci copii, nu?

— Nu e recomandat. Dar câteva femei care au suferit transplanturi de inimă, au făcut. Și, deocamdată, și mamele și copiii o duc foarte bine.

— Nu risca. Se pot întâmpla prea multe lucruri.

— Ești atât de pesimist.

— Sunt realist.

— Pari supărat. De ce? Glumeam doar. El o strânse mai tare.

— Nu sunt supărat. Dar nu vreau să-ți riști viața. Ți-aș fi un subiect de glumă.

— Dintotdeauna mi-am dorit un copil, spuse ea cu melancolie în glas. Nu le poți avea pe toate, își spuse ea atunci. Și iată câte bucurii primite, cea mai mare dintre ele strângându-o în clipa aceea în brațe, protector. Îi simțea răsuflarea în păr. Până și acest lucru era reconfortant.

Era atât de frumos, de „viril, de... orice. Diverse imagini îi apărură în minte, despre fiecare clipă petrecută împreună.

Probabil că el îi simțise amuzamentul interior, căci îi înghionti șezutul cu genunchiul.

— Ce-i atât de nostim?

— Mă gândeam la felul cum l-ai amenințat pe Ciclop. A fost cel mai șocant lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Despre felul în care i-aș scoate ochiul bun și...

— Nu mai repeta, pentru numele lui Dumnezeu! De unde ai scos o asemenea expresie?

— De unde din altă parte, decât de pe străzi? Sau din vestiar. Dacă stai prea mult printre polițiști, începi să ai un vocabular plin de porcării.

— Ai oferise o mostră.

După o clipă de tăcere, ea îl întrebă încet:

— Ce s-a întâmplat, Alex? De ce ai părăsit Departamentul de Poliție din Houston?

— Ți-a spus deja Spicer. Am ucis pe cineva.

— Bănuiesc că era un delincvent.

El tăcu multă vreme înainte să răspundă. Trupul lui nu mai era relaxat, fiecare mușchi i se încordase.

— N-a fost un oarecare, ci un alt polițist.

Nu era de mirare că avea memoria pătată. Polițiștii erau ca frații. Se considerau frați.

— Ai chef să vorbești despre asta?

— Nu. Dar o s-o fac.

— Hunsaker la telefon.

— Domnule locotenent, aici e Baker.

— Cât e ceasul?

Aprinse veioza de pe noptieră, ceea ce o făcu pe doamna Hunsaker să mormăie și să se ascundă și mai mult în pernă. El nu putuse să doarmă. Chili pe care îl mâncase la cină îi ardea stomacul. Tocmai se pregătea să ia un calmant, când sună telefonul.

— Mă scuzați că vă sun atât de târziu, spuse subalternul său. Dar mi-ați spus să vă anunț când termin raportul.

Baker era un polițist foarte tânăr și dornic să placă, îndeplinea fiecare sarcină, de parcă ar fi fost investigarea asasinării lui Kennedy.

— Ce raport? Întrebă Hunsaker râgâind.

— Despre prietenii aceia ai lui Cat Delaney. Mi-ați dat o listă și mi-ați spus să-i verific. Eh, tocmai am terminat și mă întrebam dacă să vă las documentele pe birou sau nu.

— La naiba, îmi pare rău, Baker. Am uitat să-ți spun. Am închis dosarul.

— Ah, da? Întrebă el evident dezamăgit.

— Da, domnișoara Delaney a sunat în seara asta, târziu. L-a găsit pe tipul care îi trimisese anonimele. Era internat într-un spital de nebuni la Fort Worth. A mărturisit tot. Am întrerupt supravegherea, dar am uitat să-ți spun de raportul pe care ți-am cerut să-l faci. Îmi pare rău. O să-ți iei niște ore libere, da?

— Da.

Hunsaker râgâi din nou. Simțea nevoia să urineze.

— Mai e ceva, Baker?

— Nu... adică... Într-un fel.

— Dă-i drumul, Baker.

— E puțin... ironic, asta cred că e cuvântul potrivit. Despre scriitorul acela, Pierce.

Când Baker îi spuse despre ce era vorba, Hunsaker găsi și el că era ironic. Chiar zguduitor.

— Iisuse, spuse el, trecându-și mâna peste față. Rămâi acolo, Baker. Vin și eu în douăzeci de minute.

— Dacă e prea dureros pentru tine, nu trebuie s-o faci, Alex.

— Nu vreau să crezi că e mai rău decât în realitate. E și așa destul de neplăcut.

Tăcu o clipă, adunându-și gândurile.

— Încercam să prindem o bandă de traficanți de droguri de ani de zile, dar întotdeauna păreau cu un pas înaintea noastră. De câteva ori se infiltraseră și prin rețeaua noastră. Când apăream pe neașteptate la centrul lor de distribuire, descopeream că tocmai spălaseră putina. În sfârșit, la un moment dat, am prins un pont de încredere, dar trebuia să acționăm repede. Am programat un raid pentru ziua de 4 Iulie. Nu s-ar fi așteptat într-o zi de sărbătoare la așa ceva. Operațiunea era atât de secretă, încât numai ofițerii direct implicați știau de ea. Eram cu toții nervoși, dar nerăbdători să punem mâna pe ticăloși. Am ajuns la casa respectivă. De data asta nu mai fuseseră preveniți. Băieții au dat buzna înăuntru și i-au luat complet prin surprindere. Eu am dat fuga prin hol, am izbit cu piciorul într-o ușă, deschizând-o, și am dat nas în nas cu unul din oamenii noștri. Fusesse partenerul meu la început. Ar fi greu de spus care din noi a fost mai surprins. L-am întrebat: „Ce dracu’ cauți aici? Nu erai programat în raidul asta.” Și el a zis: iExact, nu eram.” Dintr-odată, mi-am dat seama ce căuta acolo, în aceeași clipă, el a dus mâna la pistol. M-am trântit la pământ, m-am rostogolit și am țintit. Nu spre fostul meu partener, nu spre un individ despre care crezusem că-mi era prieten, ci spre un polițist murdar, spre un nenorocit de traficant de droguri. L-am împușcat în cap.

Lipit de spatele ei, Cat îi simți pieptul palpitând, inima bătându-i puternic și își dădu seama cât de greu îi fusese să vorbească despre acel lucru.

— Ai făcut exact ce trebuia, Alex.

— Aș fi putut doar să-l rănesc. Dar eu am tras ca să-l omor.

— Te-ar fi putut omorî el.

— Poate. Probabil.

— Sigur că ai fost considerat nevinovat.

— Oficial în asemenea raiduri se întâmplă totdeauna câte ceva neașteptat. Când s-a risipit fumul, un polițist era mort și eu îl uciseseam. Când o operațiune iese prost, cineva trebuie să tragă ponoasele. Așa că, s-a răspândit zvonul că acel polițist ar fi fost infiltrat acolo și eu am tras luându-l drept unul dintre băieții răi, fără să mă conving mai întâi.

— Bine, dar e îngrozitor de nedrept!

— Și-au acoperit fundurile. Nu voiau să se afle că unul dintre cei mai buni polițiști de la Departamentul din Houston era un traficant de droguri. Ba i s-a mai făcut și o înmormântare demnă de un erou, cu douăzeci și una de salve de tun, cu tot tacâmul.

— De ce n-ai vorbit?

— Să spun adevărul? Întrebă el ironic. Aș fi dat impresia că inventez o minciună ca să-mi acopăr greșeala. Ar fi fost cuvântul meu împotriva șefilor de la Departament. Și, în plus, tipul avea o soție însărcinată cu primul lor copil. Nu puteam arunca cu noroi în el, fără să cadă și pe ei. Ea n-a aflat niciodată de afacerile lui murdare.

— De unde știi?

— Știu eu. Și, în plus, n-a încercat niciodată să scoată banii pe care el îi adunase. Au rămas închiși în bancă, în timp ce ea și copilul au plecat în Tennessee, la părinții ei.

Cat se întoarse cu fața la el și îi atinse cu dragoste cicatricea de pe sprânceană.

— Îmi pare rău, Alex. Aș vrea să pot face în așa fel, încât acest lucru să nu se fi întâmplat.

— Și eu, zise el cu un zâmbet trist. După aceea eram ca o bubă mare pe fundul departamentului, care tot făcea puroi. Îmi era groază de fiecare zi de lucru. Cei care nu știau cum stătuseră lucrurile mă disprețuiau pentru așa-zisa greșeală, iar cei care știau, se temeau de mine, nu cumva să vorbesc până la urmă. Eram un paria. Cariera mea era distrusă. Până la urmă, le-am dat ceea ce voiau – insigna.

— Prima ta carieră a fost distrusă, îl corectă ea. Pentru că atunci ai început să scrii niște cărți nemaipomenite.

Acum înțelegea de ce în romanele lui se vorbea în mod neplăcut de afacerile secrete ale departamentelor de poliție. Eroii lui erau tipicare dădeau în vileag politicieni și polițiști pătați, de obicei în urma unui sacrificiu personal imens.

Ea își vârî nasul în pieptul lui, iar el își strecură degetele prin părul ei, ridicându-i capul.

— Viața e oribilă, dar își are compensațiile ei.

— Ca, de exemplu? Întrebă ea seducător.

— Ca, de exemplu, tu, spuse el sărutând-o.

Cat se trezi deodată, având impresia că o strigase cineva.

Câteva clipe rămase încordată și nemișcată, ascultând. Dar nu auzi decât respirația ritmică a lui Alex. Încetul cu încetul, trupul i se relaxă și se bucură de apropierea lui caldă și protectoare.

Amintindu-și de recentul lor act sexual, roși. Cu el, era de o nerușinare extraordinară. Se simțea liberă să-și exprime sexualitatea... și, Doamne, era excelent.

Âi privi chipul adormit. Încruntarea dintre sprâncene dispăruse. Severitatea gurii lui se mai înmuiase. În somn, era eliberat de amintirea care îl tortura.

Dacă ea o putea ierta pe fetița care se ascunsese în dulap, atunci și Alex se putea ierta pe sine, pentru faptul că își împușcase fostul partener. Amândoi, unul cu ajutorul celuilalt, aveau să își învingă propriile coșmare.

Având nevoie la baie, se dădu jos din pat, își puse cămașa lui și coborâ. Nu voia să-l deranjeze cu zgomotul apei de la toaletă.

Cu ajutorul luminii felinarului de pe stradă, care pătrundea prin jaluzele, își făcu drum spre camera de toaletă de sub scară. Când ieși, își dădu seama cât de trează era.

Nu dormise deloc noaptea precedentă. Ziua care trecuse fusese extrem de grea și obositoare. Făcuseră dragoste până la epuizare. Și, totuși, acum, după numai câteva ore de somn, se simțea odihnită. Mai erau câteva ceasuri bune până la ivirea zorilor, dar eraprea tensionată, ca să se ducă înapoi în pat.

Âi era foame? Nu. Sete? Nu prea.

Deodată, ușa camerei interzise păru să strige la ea. O privi câteva clipe, știind că ar fi trebuit să se opună atracției ei magnetice. Dar curiozitatea ei înnăscută nu îi dădea pace.

Dacă intra acum, ce importanță avea?

Lui Alex nu îi plăcuse când ea mai încercase să intre acolo, dar acest lucru se întâmplase cu mult înainte de relația lor. Pe atunci, nici nu se cunoșteau prea bine. Acum, situația era cu totul alta. Fuseseră intimi, atât fizic cât și psihic. Își împărtășiseră secretele. Sigur că acea interdicție nu mai era valabilă.

Âncercă ușa și observă că era încuiată.

Foarte bine. Știa că nu ar fi trebuit să intre fără să-i ceară mai întâi permisiunea.

Cu toate acestea, se înălță pe vârfuri și își plimbă mâna peste partea de sus a tocului, unde găsi o cheie subțire din alamă. O luă drept ceva de bun augur. Dacă nu ar fi vrut ca ea să intre acolo, de ce ar fi lăsat cheia la îndemână?

O băgă în broască și ușa se deschise cu un clic metalic ușor. Ea se opri puțin să asculte, dar nu se auzea nici un sunet de sus. Intră și închise ușa înainte să aprindă lumina.

Âncăperea o dezamăgi cumplit. Dacă ar fi fost să descrie spațiul de lucru al unui scriitor, ar fi făcut din el ceva intim și interesant. Ar fi avut pereți îmbrăcați în lambriuri, covoare turcești vechi și o mobilă masivă, îmbrăcată în piele. Poate și un glob pământesc într-un colț. Rafturile ar fi fost pline cu un număr limitat de prime ediții și cărți rare, care ar fi reflectat lumina unor ciudate lămpi Tiffany.

Atelierul lui Alex era doar atât – un atelier. Utilitar, deprimant de neatrăgător, lipsit de personalitate și inestetic de gol. Computerul și imprimanta se aflau pe o masă pliantă, cu picioare metalice și o suprafață din melamină. Lângă ea se afla un fax.

Avea numeroase cărți, de la enciclopedii la bestseller-uri de ficțiune, dar nu erau legate în piele și aranjate într-o bibliotecă din lemn de stejar, ci așezate una peste alta, la întâmplare, pe rafturi metalice gri. Telefonul se afla pe un maldăr de cărți de telefoane.

Într-un colț se afla un birou, unde își desfășura activitatea de scriere, evident. Acesta era plin de scrisori, faxuri, un extras de cont, un carnețel pătat de cafea și plin de notițe ilizibile, legate între ele prin săgeți și asteriscuri și un teanc de dosare. Acestea erau însemnate de mână și fuseseră foarte mult folosite, căci -marginile erau uzate și îndoite.

Atenția îi fu atrasă de o fotografie înrămată. O luă și privi „mai îndeaproape perechea zâmbitoare. Era Alex, cu o mustață mare și răsucită. Trebuia să-și amintească să-l tachineze în legătură cu acest lucru.

Alături de el mai era o tânără foarte drăguță, care, ca și el, purta blugi și bocanci. Stătea pe o stâncă, iar el era ghemuit în spatele ei. În plan depărtat se zărea un lanț muntos care semăna cu Munții Stâncoși.

Poze de vacanță. Își petrecuse vacanțele cu femeia aceea.

Cat se mustră pentru faptul că se simțea stăpânită de gelozie. Bineînțeles că Alex mai avusese și alte aventuri romantice! Probabil că unele fuseseră chiar serioase. Nu putea să lase o fotografie să o facă să reacționeze ca o adolescentă geloasă.

„Las-o baltă,” Își spuse ea punând fotografia la loc.

Peretele din spatele biroului era acoperit cu un panou de plută. Dar foarte puțină plută se vedea, fiindcă panoul era aproape plin cu note scrise la mașină, pagini de ziare și reviste și bilețele scrise de mână. Gândindu-se că toate acele materiale ar fi putut avea vreo legătură cu cartea la care lucra, Cat se apropie și mai mult și începu să le citească la întâmplare.

Avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama că erau legate de un singur subiect. Și nu despre crimă sau corupția din cadrul poliției. Ci despre transplanturile de organe, îndeosebi de inimă.

Un anumit lucru îi atrase atenția în mod deosebit. Era o copie după unul din articolele pe care Paul Reyes i le trimisese ei. Numai că acea fotocopie prinsă cu o pioneză galbenă pe panoul lui Alex nu era cea pe care i-o dăduse ea

cu câteva săptămâni în urmă, ci un original. Îngălbenit ușor pe margini. Era vechi de doi ani.

Genunchii îi cedară și se prăbuși brusc pe scaunul de lângă birou.

— Calmează-te, Cat, murmură ea.

Era prea devreme ca să tragă concluzii. Trebuia să existe o explicație logică. Doar că nu își dădea seama de ea deocamdată.

Alex se documentase în legătură cu transplanturile de inimă pentru una din cărțile lui. Da, asta trebuia să fie. Nu voise să-i spună, pentru că... De ce?

De ce nu-i spusese? De ce atâta secret?

Răspunsul trebuia să se găsească în dosare. Pe primul scria AMANDA. Cat îl deschise și inima îi tresări în piept. Din poză îi zâmbea aceeași femeie din fotografia de vacanță.

Avea niște ochi superbi și plini de viață și un chip inteligent. Care să fi fost, de fapt, natura relației dintre ea și Alex? se întrebă Cat. Ardea de curiozitate să știe, dar îi era groază să afle.

Dădu fotografia la o parte ca să citească următorul document din dosar.

— Oh, Doamne.

Era certificatul de deces al Amandei.

Oricare ar fi fost-relația lor, se sfârșise odată cu moartea ei. Bietul Alex. Dacă fusese serios legat de Amanda, pierderea ei trebuie să fi fost tragică pentru el. Aceasta explica puțin din cinismul lui. Moartea ei prematură, combinată cu împușcarea fostului său partener, dovedeau motivul pentru care își căutase alinarea în băutură. O pierduse pe Amanda înainte sau după împușcare?

Cat citi data morții trecută pe certificat și își duse mâna la gură, pentru ași înăbuși un țipăt ușor.

Când reîncepu să respire normal, răsuflarea ei avea un sunet puternic și aspru în liniștea din încăpere. Inima îi bătea nebunește. Dădu repede la o parte dosarul Amandei și citi ce scria pe cel de dedesubt, deși știa aproape sigur ce avea să găsească.

DANIEL L. LUCAS, alias SPARKY.

Știa ce nume avea să descopere pe următorul dosar. Avea dreptate. JUDITH REYES.

Cu mâini tremurătoare deschise rapid celelalte dosare. Pe acestea erau trecute numele celor care muriseră în împrejurări misterioase. Fiecare dosar conținea note, descrieri amănunțite ale acelor accidente mortale, copii după rapoartele autopsiilor și ale poliției, lucruri pe care numai un polițist – sau un fost polițist extrem de deștept – le-ar fi putut obține.

Pe ultimul dosar era scris numele ei. Îl răsfoi tremurând. Erau multe documente în legătură cu viața ei, îndeosebi după transplant. Existau duzini de fotografii, unele vechi de câțiva ani, altele recente, din urmă cu o săptămână, unele aranjate, altele naturale, făcute evident cu un obiectiv telefoto.

Le răsfoi și pe celelalte. Erau la fel de bine documentate. Ani întregi fuseseră necesari pentru adunarea atâtor informații. Nu ar fi putut să înceapă cu câteva săptămâni în urmă, când ea îi ceruse ajutorul pentru găsirea anonimului. Ore, zile, ani de investigații amănunțite erau acolo. Fiecare moarte fusese profund cercetată – sau povestită.

Mintea ei refuza să accepte ceea ce implica acest lucru.

Deodată, ușa se deschise larg. Cat sări de pe scaun și se întoarse.

Alex, cu ochii sclipind înspăimântător, se năpusti spre ea.

Capitolul cincizeci și trei.

— Ți-am spus să nu intri niciodată aici!

Gura lui Cat se uscase. Dar, în loc să se arate speriată, deveni ofensivă.

— Ce faci cu toate astea? Cum le-ai adunat? Ce înseamnă toate astea? Te interesau transplanturile de inimă cu mult înainte să ne cunoaștem. De ce? Cine a fost Amanda?

— N-ar fi trebuit să-ți bagi nasul în dosarele mele personale.

— Vreau să știu de ce ții aceste dosare, Alex. Cine a fost Amanda? repetă ea cu glasul ridicat.

— O femeie pe care o cunoașteam.

— Foarte apropiată ție?

— Da.

— Și a murit.

— Da.

Ea strânse cu putere marginea biroului.

— Potrivit certificatului de deces, a murit cu câteva ore înainte de a mi se face transplantul. A fost cumva o donatoare de organe?

După o scurtă ezitare, el dădu din cap afirmativ.

— Atunci de ce nu mi-ai spus de ea? Stai!

Gândurile îi treceau prin minte cu o asemenea viteză, încât nu le putea pune în ordine. Ceva îi aduse aminte de discuția pe care o avuseseră cu două seri în urmă, deși acum i se părea că se întâmplase demult.

— Accidentul de pe autostrada Houston! exclamă ea. Jeff mi-a pomenit de asta alaltăieri. Aproape că uitasem. Amanda a fost una din victime?

— Nu.

Aerul îi ieși repede din plămâni.

— Cine a fost, Alex? Naiba să te ia, spune-mi! Ați fost în vacanțe împreună. E clar că a fost o relație importantă.

— Foarte.

Lacrimile îi înțepară ochii.

— Ai avut o relație foarte importantă cu o donatoare de inimă și nu mi-ai spus nimic? De ce?

— Nu contează. Nu mai contează.

El înainte și ea făcu repede un pas înapoi.

— Ba eu cred că da. Chiar foarte mult, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Altfel am fi discutat deschis despre ea așa cum am discutat despre Sparky și Judy Reyes. Ce-mi ascunzi în legătură cu Amanda?”

Având senzația că se sufocă, își duse mâna la gât și înghiți convulsiv.

— Cum a murit?

— Cat...

— Răspunde-mi! Cum a murit?

— Datorită unei embolii pe creier. În timpul nașterii.

Naștere! spuse ea răgușit, dar destul de tare pentru a fi auzită. Și copilul? Cu copilul ce s-a întâmplat?

— S-a născut mort. Fiul meu era strangulat cu cordonul ombilical. Un țipăt ușor de durere scăpă din gâtul ei.

— Fiul tău. Amanda a fost soția ta?

— Nu ne-am căsătorit niciodată.

— O chestiune de amănunt, nu? Tu erai legat de ea și ea de tine.

— Total.

— Ai iubit-o.

— Mai mult decât viața mea.

instinctiv, Cat își șterse lacrimile care îi izvorau din ochi.

— Și crezi că am inima ei.

El veni spre ea cu brațele întinse, dar ea se dădu iar înapoi, fapt care îl înfurie.

— La naiba, încetează să te mai ferești de mine. Liniștește-te și ascultă-mă.

— Ah, știu să ascult foarte bine, spuse ea râzând autodisprețuitor. Cred tot ce mi se spune. Fără să pun nimic la îndoială. Nu caut niciodată duble înțelesuri sau lucruri ascunse. Am o încredere oarbă.

Un suspin îi izvorî din piept cu atâta forță, încât fu dureros.

— Ticălosule! N-ai făcut dragoste cu mine, ci cu Amanda!

— Ascultă...

— Nu! M-am săturat să te tot ascult.

Zdrobită de implicațiile acelor întâmplări, își apăsă tâmpilele cu podul palmelor.

— Când mă gândesc cât de minuțios ai plănuit tot...

Ai plănuit, nu? A fost o extraordinară șaradă. Totul. Întâlnirea noastră, totul?

— Da, recunosc el răspicat.

Ea scoase un alt sunet gutural și aspru.

— Irene și Charlie Walters făcuseră cerere să înfieze un copil, zise el rapid. Speram să te cunosc prin intermediul lor. Cu siguranță că n-am plănuit ca fratele lui Irene din Atlanta să se îmbolnăvească și nici ca tu să apari acolo în dimineața aceea.

— Nu-mi vine să cred.

— Dar ai apărut și am simțit imediat... ceva. Ai simțit și tu la fel.

— Dragoste la prima vedere, spuse ea ironic. Crezi că inima Amandei a tresărit de emoție când te-am văzut?

— Iisuse, murmură el trecându-și degetele prin păr. Nici nu mai știu ce să cred. Nu știu decât că te iubesc.

— Nu. Pe Amanda o iubești.

— Ceea ce am făcut a fost...

— Vrednic de dispreț, necinstit, scârbos!

— Bine! Ai dreptate. Sunt un nemernic. Am recunoscut asta de mult.

— Ași reține alte cuvinte pline de furie care trebuiau să urmeze. Capul îi căzu în față și timp de câteva clipe privi în podea. În cele din urmă, își înălță capul și spuse încet:

— Înainte să mă poți ierta, va trebui să înțelegi cât de mult am iubit-o. Cat era prea tulburată pentru-a mai putea vorbi. El se folosi de tăcerea ei pentru a se apăra.

— Amanda a încercat să mă convingă să ne căsătorim, dar eu am refuzat din cauza serviciului. Uneori eram plecat zile în șir. Când ieșeam pe ușă, nu știa niciodată dacă o să mă mai revadă sau dacă nu cumva vreun nebun avea să încerce să-și câștige respectul bandei ucigând un polițist. O astfel de viață e iad pentru o relație. Voiam ca ea să se simtă liberă să plece oricând dorea. Să nu existe obligații. La puțin timp după porcăria de la departament, a rămas însărcinată. La început am fost furios, apoi speriat. Dar ea era atât de optimistă în privința copilului, încât, încetul cu încetul, am ajuns să-mi placă ideea. Noua viață care creștea înăuntrul ei era ca o rază de speranță, înțelegi? Când am fost anunțat că au apucat-o durerile, am pornit imediat spre spital, dar am întârziat din cauza acelui accident de pe autostradă. Când am ajuns acolo, în sfârșit... Își frecă ochii. Am luat-o razna când doctorul mi-a spus că o declaraseră deja moartă la nivelul creierului.

Din ochii lui Cat continuau să curgă lacrimi, dar nu mai era furioasă. Era captivată de povestea aceea tragică. Din când în când scotea câte un suspin. Altfel nu îl întrerupse.

— Femeia de la banca de organe a venit la mine. Nu m-a obligat, trebuie să recunosc. Și-a cerut scuza că mă deranja tocmai într-un asemenea moment dificil, dar mi-a reamintit că Amanda menționase pe carnetul de conducere că dorea să fie donatoare de organe, în cazul în care avea să i se întâmple ceva vreodată. E considerat act legal. Dar, chiar și așa, mi-a spus că nu vor începe recuperarea fără permisiunea mea. Amanda nu avea nici o rudă, așa că hotărârea trebuia să o iau eu. Mi-a zis că cineva avea nevoie cu disperare de inima Amandei. Fără ea, cealaltă persoană murea. Organul trebuia recoltat repede. Era necesar să se facă totul în grabă. Așa că, dacă voiam să le dau permisiunea...

Glasul i se frânse și Cat știa că nu mai este cu ea, ci înapoi, pe coridorul aceluia spital, amortit de suferință, rugat să-și dea acordul pentru scoaterea inimii iubitei lui.

— Am fost împreună cinci ani, dar niciodată nu i-am oferit ce își dorea mai mult, numele meu. Pe vremea aceea, nu era un nume simpatizat la Houston. M-am gândit că era mai bine pentru ea dacă nu îl purta. Sau poate că am fost numai îngrozitor de egoist. Știam că o iubesc, continuă el. Știam că vreau să trăiesc alături de ea și de copilul nostru tot restul vieții, dar nu mi-am dat seama cât de mult depindeam de ea emoțional decât după ce ea n-a mai fost. Ca o ironie, în ziua aceea demisionasem, un lucru pe care ea mă tot îndemnase să-l fac de când cu incidentul respectiv. Voia să-mi dedic tot timpul scrisului. Credea în talentul meu. Cel puțin așa îmi spunea, zise el zâmbind. După ce am îngropat-o, am golit apartamentul, am aruncat toate lucrurile pe care le cumpărasem pentru copil și am stat beat luni întregi. Abia după ce m-am lăsat de băutură și l-am cunoscut pe Arnîe, m-am gândit să caut persoana care primise inima. Din moment ce nimeni nu voia să-mi spună nimic, a început să mă obsedeze ideea de a o găsi singur. Mă chinuia gândul că inima ei trăia în trupul altcuiva. Am început să citesc ziarele din toate orașele mari apărute în ziua morții ei și timp de câteva săptămâni după aceea. Am căutat povestiri în legătură cu transplanturile de inimă. Dacă primitorii se pricep, pot să afle uneori cine le-au fost donatorii citind, pur și simplu, titlurile. Mă gândeam că această teorie poate să funcționeze și invers. Am citit tot ce exista în legătură cu acest subiect. Am învățat ce criterii trebuie îndeplinite pentru ca un organ bun să se potrivească. Mi-am notat aceste criterii și am schițat un profil al primitorului, așa cum aș face cu un personaj dintr-o carte de-a mea. Despre transplantul tău s-a discutat foarte mult în presă. Folosindu-mă de fostele cunoștințe, mituind și făcând tot felul de alte lucruri care îmi treceau prin cap, am aflat de la personalul spitalului din California ora aproximativă la care ți s-a făcut transplantul. Era foarte apropiată, dar totuși, posibilă. Grupele sanguine se potriveau. Erați asemănătoare ca statură. Cu cât căutam mai mult, cu atât eram mai convins că purtai inima ei. Aveam de gând să vin la Los Angeles să te cunosc când s-a anunțat că vii la San Antonio. M-am mutat aici imediat, spuse el, după care făcu o pauză. Restul îl știi.

— Știu că ești un ticălos viclean și mincinos.

— La început, da. Dar când te-am văzut prin ușa aceea, parcă m-a lovit cineva în stomac. Am știut, zise el strângând din pumn ca pentru a da mai multă forță cuvântului. Am știut că aveam dreptate. Cu cât mă aflam mai mult în preajma ta, cu atât eram mai convins. Ai un fel de a fi atât de asemănător cu al ei.

— Nu vreau să aud asta.

— Expresiile tale îmi amintesc de ea. Îți plac și îți displac aceleași lucruri. Ba ai chiar și același simț al umorului, aceeași atitudine optimistă.

— Încetează, spuse ea astupându-și urechile.

— Trebuia să fac dragoste cu tine, Cat. Trebuia.

— M-ai folosit ca pe un mediu.

— Da, spuse el cu o voce ca un șuierat. Trebuia să văd dacă pot ajunge la ea. Să o ating. Să o mai simt măcar o dată.

— Dumnezeu! strigă ea, zguduită de faptul că el recunoștea totul.

— Și am simțit, într-adevăr, o legătură cosmică. Dar era, oare, Amanda? Sau tu? Ceea ce s-a petrecut între noi a fost atât de superb, încât am început să mă simt vinovat că o înșelam.

— Cu siguranță că nu sunt prima femeie cu care ai fost în acești patru ani.

— Nu. Dar ești singura care a însemnat ceva pentru mine, al cărei nume de familie îl știam când mă trezeam dimineața. De asta am rupt-o cu tine. Nu mai aveam încredere în motivele mele. Mă îndrăgosteam de tine și nu avea nici o legătură cu Amanda. Nu mai voiam să știu dacă ai inima ei sau nu. Eram gata să-mi înghit limba în dimineața aceea când mi-ai spus că ai întrebat la banca de organe cine e donatorul tău. Imediat după ce-ai plecat, am sunat la agenția care recuperase inima Amandei și am anulat cererea mea pentru informație. Dacă tu fuseseși cea care primise inima, nu voiam să știu. În acel moment, tot ce știam sau aveam nevoie să știu era că te iubesc.

— Te aștepti să cred toată aiureala asta. Cât despre astea..., zise ea și azvârli toate dosarele pe jos, împrăștiindu-le conținutul. Te-ai chinuit mult în zadar. Din câte știm, nici n-am inima ei!

— Sunt nouăzeci și nouă la sută sigur. N-am simțit acest lucru la nici unul din ceilalți.

— E doar o...

Se opri brusc când își dădu seama ce spusese el.

— Ceilalți? I-ai cunoscut și pe ei?

Lacrimile i se uscară subit și văzu adevărul cu o claritate extraordinară.

— Dumnezeu. Tu ești!

— Cat...

Se năpusti asupra lui, izbindu-l în piept cu amândoi pumnii, luându-l prin surprindere. El își pierdu echilibrul și se prăbuși peste rafturile de cărți, răsturnându-le pe podea. Cat ieși în fugă și trânti ușa în urma ei.

Alergă prin hol, prin living-room, luând repede cheile mașinii lui de pe măsută. Ușa de la Intrare era încuiată. Degetele ei tremurătoare se chinură să tragă zăvorul. Îi auzi picioarele goale alergând pe covor în spatele ei. Fără să mai ezite o clipă, ieși repede și se îndreptă în fugă spre mașina lui. El veni alergând după ea.

— Cat, stai puțin, strigă el.

— Ca să mă omori ca pe ei?

Dădu puțin în spate și apoi apăsă pe accelerator. Cauciucurile scrâșniră pe pavaj și scăpară de sub control. El fu gata să apuce mânerul portierei când ea redresă mașina și porni cu viteză în noapte.

Capitolul cincizeci și patru.

Unde o fi fost proasta aia?

Dar Kismet nu era chiar atât de proastă, își aminti Ciclopul cu amărăciune. Căzuse în capcana ei ca un idiot.

Zile întregi se tot gândise cum să pună mâna pe ea. Încă nu îi venise nici o idee. Ar fi fost o adevărată minune, căci creierul îi era amortit. Tot timpul băuse și se drogase.

Ântrebase în toate părțile, dar nici una din cunoștințele lui nu știa unde ar fi putut exista vreun cămin de femei. Cercetările lui avuseseră ca rezultat doar replici în legătură cu faptul că nu își putea ține femeia. Râseseră de el.

La naiba! Trebuia neapărat să o găsească și să o aducă înapoi, dacă nu pentru altceva măcar pentru a-și salva prestigiul în fața celorlalți. Își pierdea și respectul dușmanilor, ceea ce era și mai rău.

Când avea să pună mâna pe ea – și era sigur că nu era decât o chestiune de timp până când avea să se întoarcă în genunchi la el – avea să o facă să-i pară rău că îl trăsese pe sfoară.

N-ar fi avut atâta curaj dacă n-ar fi fost cățeaua aia de Delaney. Toată vina o purta ea. Apăruse din senin și o făcuse pe Kismet să-și amintească din nou de Sparky.

Era simplu să o țină în puterea lui pe Kismet. Ajungea să amenințe copilul și ea devenea blândă ca un mieluşel. Ar fi făcut orice pentru a-l apăra pe bastardul lui Sparky. Dar, dacă nici măcar nu o găsea, nu putea să o controleze, cu atât mai puțin să o pedepsească așa cum ar fi meritat.

O singură persoană îi putea spune unde se aflau ascunși Kismet și copilul ei afurisit. Eh, de fapt, două persoane, dar ar fi preferat să nu se încurce cu acel individ Pierce, dacă nu era absolut necesar.

În orice caz, nu rezolva nimic dacă stătea cu mâinile în sân. Se gândise până îi venise rău. Sosise vremea să treacă la acțiune. Lucrurile trebuiau să se fi liniștit până acum. Polițiștii aveau alte probleme pe cap, nu se mai gândeau la el.

Se ridică în picioare, clătinându-se puțin din cauza băuturii până își regăsi echilibrul pentru a-și face drum spre ieșirea din barr. Aerul serii era rece și proaspăt. Îl trezi oarecum.

Când își încălecă motocicletă, o mângâie de parcă ar fi fost o ființă vie.

Pornind motorul puternic, salută încântat trepidația familiară care îi străbătea pulpele, sexul și burta. Îi dădea un sentiment de bărbăție și încredere, pe care eșecul înregistrat cu Cat Delaney îl făcuse să dispară.

Dacă avea să o lase pe ticăloasa aceea roșcată să scape nepedepsită pentru faptul că îi distrusese viața, putea foarte bine să-i dea un cuțit permițându-i castreze.

— În nici un caz, urlă el pornind în noapte.

Bill Webster avusese o noapte de insomnie. Se uită la ceasul de pe noptiera Meliei pentru a suta oară. Acum era trecut de miezul nopții. Dădu pătura la o parte și coborî din pat. Pantalonii îi erau strânși cu grijă și puși pe speteaza unui scaun. Tocmai și-i puneă când Melia se trezi buimacă și îi rosti numele.

— Iartă-mă dacă te-am trezit, îi spuse el. Culcă-te la loc. - Unde te duci?

— Trebuie să plec.

— Acum? Parcă i-ai spus lui Nancy că o să lipsești toată noaptea.

— Așa i-am spus.

— Atunci de ce nu aștepti până dimineață?

— Este dimineață.

Ea se încruntă, nevrând să despice firul în patru la acea oră neobișnuită.

— Nu-mi place să mă trezesc singură, spuse ea îmbufnată.

— Nu putem face altfel în dimineața asta.

— Dar de ce te grăbești așa?

— Am ceva de făcut.

— La ora asta?

— Cu cât mai curând cu atât mai bine, spuse el misterios.

Ea își puse în aplicare toate farmecele pentru a-l atrage din nou în pat, dar nu îl putu convinge. Plecă grăbit, fără să o sărute de rămas bun.

Alex înjură cu sete urmărind farurile mașinii pierzându-se după colț, dar nu pierdu timpul cu regrete, ci se întoarse repede în casă, dădu fuga în dormitor și își aruncă-niște haine pe el. Scoase revolverul din sertarul biroului și luă o mână de gloanțe pe care le puse în buzunarul de la piept al cămășii în timp ce cobora scara în fugă.

Îleșind pe ușă, se uită la ceas și înjură din nou.

Motocicleta îi era încă la atelier, astfel că, folosindu-se de patul pistolului, sparse geamul BMW -ului vecinului său și, peste câteva secunde, porni motorul prin atingerea unor fire.

Ândepărtându-se în viteză, se uită din nou la ceas. Se afla doar cu cinci minute în urma lui Cat.

Era prea înspăimântată ca să plângă. O va face mai târziu. După ce el avea să se afle în spatele gratiilor și ea în siguranță, avea să se descarce liniștită. În clipa aceea, însă, trebuia să se concentreze ca să supraviețuiască.

Alex fusese tot timpul. Exista posibilitatea ca ea să aibă inima scumpei lui Amanda și el avea de gând să o ucidă și pe ea, așa cum făcuse cu toți ceilalți. Venise ziua - aniversarea zilei care însemnase începutul unei noi vieți pentru ea, dar o insuportabilă suferință pentru el.

Spusese că îl chinuise gândul că inima Amandei bătea în trupul altcuiva.

Așa că îi descoperise pe toți primitorii și, profitând de talentul său de a se face plăcut, se apropiase destul de mult de ei fără să dea naștere la bănuieli. După aceea își îndrepta atenția asupra următoarei victime și îndeindea următoarea capcană.

Cine să comită niște crime atât de perfecte – pe care autoritățile nici nu le consideraseră crime – decât un fost polițist care scria niște romane extrem de ingenioase? Știa cum să acopere urmele și cum să creeze anumite situații.

Cat se cutremură, dar numai parțial, pentru că avea pe ea doar cămașa lui. Tapițeria de piele era rece sub șezutul ei, iar pe brațe și pe picioare pielea i se făcuse ca de găină.

Imediat după ce avea să ajungă la ea acasă, îl va suna pe locotenentul Hunsaker. Dar, mai întâi trebuia să ajungă acolo. Cu un ochi privea tot timpul în oglinda retrovizoare. Deși îi luase mașina, era plin de resurse. Se aștepta ca o altă mașină să o ajungă din urmă.

Ar fi fost perfect, nu? Ar fi putut să o forțeze să intre într-un copac și apoi să fugă. Moartea ei ar fi fost considerată un accident și nimeni nu l-ar fi bănuțit pe el, pentru că ea ar fi fost ucisă conducându-i mașina. Da. Ar fi fost o poveste credibilă. Își petrecuse noaptea la el, dar în zori plecase spre casă, împrumutându-i mașina.

— Nu-mi vine să cred, ar fi spus el la auzul veștii în legătură cu moartea ei. Ar fi fost distrus și nenorocit și ei ar fi crezut în nevinovăția lui.

Așa cum crezuse și ea.

De ce nu-l ascultase pe Dean și pe Bill? Ei o preveniseră în legătură cu el. Îi simțiseră fățarnicia. Ea de ce nu simțise nimic? Partea lui „ântunecată”, cum preferase ea să o numească, era atât de întunecată, încât era ucigătoare.

Âși jucase rolul atât de bine, cu priceperea și talentul unui maestru. Mai întâi o urmărise, dezarmând-o și fermecând-o. După aceea o respinsese, făcând-o să-l dorească și mai mult. Apoi îi devenise prieten și confident exact când avea mai multă nevoie de unul. Și, în cele din urmă, îi devenise amant în cel mai adevărat sens al cuvântului. Ea își strigase dragostea în gura mare. Și, în tot acest timp...

Suspina fără lacrimi, coborând panta cu o viteză de trei ori mai mare decât cea admisă. Strânse volanul cu putere și parcurse distanța de câteva blocuri până la locuința ei, amintindu-și că nu era bine să se gândească în acele clipe la problemele personale. Dacă supraviețuia, avea să aibă destul timp să își aline inima zdrobită.

Intră pe alee și opri brusc. Deschizând portiera repede, coborî și alergă spre casă. Când ajunse la treptele verandei, se împiedică de cineva care stătea pe ele. Țipă înspăimântată.

Neașteptatul oaspete se ridică iute și o apucă de brațe.

— Cat! Unde ai fost?

Ea fu cât pe-aci să leșine, întâi de spaimă și apoi de ușurare.

— Jeff, slavă Domnului! spuse ea agățându-se de mânecile hainei lui. Se prăbuși la pieptul lui, încercând să-și recapete suflarea.

— Trebuie să mă ajuți.

— Dumnezeu mare, Cat, ești practic... unde-ți sunt hainele? se bâlbâi el.

— E o poveste lungă.

Descuie ușa și scoase din funcțiune sistemul de alarmă. El o urmă”ânăuntru.

— Trebuie să chem poliția, îi spuse ea. Alex Pierce e cel care m-a terorizat.

— Cum?

— Din cauza unei femei pe care a iubit-o și care a murit la nașterea fiului lor. El a fost de acord să i se scoată inima pentru transplant.

În timp ce îi explica motivele lui Alex, răsturnă tot conținutul poșetei căutând cartea de vizită a locotenentului Hunsaker.

— Unde naiba o fi? Știu că-i pe aici pe undeva. Trebuie să-l sun imediat. Astăzi e aniversarea...

— Știu. Mi-am dat seama la miezul nopții. Am fost îngrijorat pentru că nu am știut nimic de tine toată ziua. Am venit să văd dacă ești bine și să stau cu tine în cazul în care erai singură.

— O să vină după mine, Jeff. Dacă nu pentru altceva, măcar ca să-mi închidă gura în legătură cu celelalte trei crime. E extraordinar de plin de resurse. Și neobosit. Nici nu ți-ar veni să crezi cu câtă minuțiozitate a pus totul la cale.

Se auzi soneria și apoi urmară câteva bătăi în ușă.

— Cat!

Ânghețară amândoi. Jeff trecu în fața ei, apărând-o cu propriul trup. Cu oricare altă ocazie, Cat ar fi râs în fața acelei încercări eroice dar comice de a o proteja.

— Poliția e pe drum, strigă Jeff.

— Cat, sunt eu, Bill.

Ea îl dădu pe Jeff la o parte și deschise ușa. Bill Webster intră în casă.

— Ce naiba se petrece? Ce cauți aici, Doyle? Cat, de ce ești îmbrăcată în halul ăsta?

— Alex Pierce e cel care i-a trimis acele articole decupate din ziar, îi spuse Jeff. El i-a ucis pe ceilalți trei și acum o urmărește pe Cat.

Bill era la fel de uluit de acea întorsătură neașteptată cum fusese și Jeff.

— De unde știți că e Pierce? Unde e acum?

— Tocmai am plecat de la el.

Amândoi bărbații se uitară jenați la picioarele ei goale. Ea nu avea timp să se simtă stânjenită.

— Trebuie să-l sun pe locotenentul Hunsaker.

Le descrise repede camera încuiată a lui Alex, dosarele pe care le descoperise și bogatele informații pe care le conțineau acestea.

— Totul are sens acum, spuse ea. Probabil că nu mai putea de bucurie când l-am implorat să mă ajute să-l găsesc pe anonim. Mi-a spus despre Sparky. L-a „descoperit” pe Paul Reyes și i-a pus, pe bietul om și pe familia lui, într-o situație îngrozitoare astăzi, cu totul inutil.

— Cine e Reyes? Întrebă Bill.

Ea îi povesti pe scurt despre călătoria pe care o făcuse la Fort Worth.

Rămaseră la fel de uluiți ca ea de câte fusese în stare Alex să facă pentru a o deruta.

— Am găsit-o, spuse ea scoțând cartea de vizită și îndreptându-se spre telefon.

— Sun eu până te schimbi tu, sugeră Jeff.

— Mulțumesc, spuse ea pornind spre dormitor, dar Bill o făcu să se oprească.

— Cat, rămânem prieteni? Poți să mă ierți pentru legătura cu Melia? o întrebă el încet.

Ciudat cum o experiență care îți pune viața în pericol arunca totul într-o altă lumină!

— Am fost furioasă și dezamăgită. Dar nu eu trebuie să te iert, Bill. Și, bineînțeles, rămânem prieteni.

Deodată, se gândi că era ciudat că se afla acolo la acea oră.

— Ce te-a adus la mine acum?

Înainte ca să apuce să răspundă, Jeff le spuse că Hunsaker era pe drum.

— A zis că vine cât ai clipi.

— Stați cu mine până vine?

Amândoi deodată răspunseră afirmativ. Cat le mulțumi și se retrase în intimitatea dormitorului ei.

Doctorul Dean Spicer puse cheia de plastic pe măsuta de toaletă și ieși din camera sa de hotel.

Era devreme. Coridoarele erau pustii. Era singur în ascensor. Străbătu holul de la intrare și observă un singur recepționar somnoros. Acesta, însă, nu îl văzu.

Ajunsese la San Antonio exact după miezul nopții cu un avion care făcuse o escală de o oră la Dallas. Încercase să o sune pe Cat de la aeroportul D- FW și apoi iarăși la sosirea în San Antonio, dar ea nu răspunsese.

Se gândise să-i lase mesaje pe robot, dar nu o făcuse. În cazul în care Pierce ar fi fost acolo cu ea, nu voia să pară un prost și săși lase vocea să fie auzită, în dormitorul unde ei făceau dragoste.

Și, în plus, nu era sigur că ea avea să fie încântată de sosirea lui. Ultima oară când vorbiseră, îi închisese telefonul. El îi spusese de împușcarea unui

polițist din Houston care îi fusese atribuită lui Pierce. Când era vorba de acesta, ea gândea cu inima, nu cu capul.

Dar care femeie n-ar fi făcut-o?

Poate că, într-un fel, era mai bine că nu o găsisese la telefon. Vizita lui avea să fie o adevărată surpriză. Deși nu ar fi trebuit. Doar era aniversarea transplantului ei.

Strada era întunecată și învăluită în tăcere. Cyc își opri motocicleta în umbra unui stejar și-și făcu mic ochiul său bun pentru a vedea clar casa lui Cat Delaney.

Recunoscuse mașina de pe alee – era a lui Pierce.

Și o alta era parcată lângă bordură. Lumina era aprinsă în încăperile din față.

— La naiba.

Nu prea îi mergea bine zilele acelea. Bineînțeles că ar fi fost o prostie să dea buzna în casa ei, când prietenul ei polițist era acolo.

Tocmai se gândea la mișcarea următoare, când un bărbat, pe care nu îl mai văzuse niciodată, deschise ușa. Spuse ceva peste umăr, după care ieși pe verandă și închise ușa în urma lui.

Privi în jur pe furiș. Ciclopul își ținu răsuflarea, dar scăpă neobservat în ascunzătoarea lui. Omul se îndreptă repede spre mașina lui Pierce și o băgă în garaj, închizând apoi ușa grea. După aceea, se grăbi spre mașina de lângă bordură și, după ce mânuie un set de chei, o porni în direcția opusă locului unde se afla Ciclopul.

Acesta se gândi foarte atent la acele lucruri neobișnuite. Nu știa sigur dacă mașina de pe alee îi aparținea lui Pierce, nu? Doar îl văzuse pe acesta la volanul ei. Poate că, de fapt, îi aparținea ei.

Și poate că avea vreo legătură și cu altcineva în afară de Pierce. Altfel de ce plecase tipul ăla din casa ei la ora aceea, pe furiș? Acum, că plecase, rămăsese singură?

Cyc își lăasă motocicleta lângă stejar și se îndreptă spre casă pe jos.

Cat simți nevoia să se curețe de atingerea lui Alex, de mirosul lui, de toată esența lui. Putea să zăbovească puțin în cadă până venea Hunsaker. Nu se știa ce avea să se mai întâmple după aceea.

Oftând adânc, se cufundă în cada înspumată și își rezemă capul de margine. Ar fi vrut să se scufunde la fel de total și în disperarea ei și să plângă până când rămânea fără vlagă. Dar nu își putea permite să-și lase emoțiile să iasă la suprafață acum. Trebuia să fie pragmatică, rece, dură, la fel de crudă ca el.

„Fără inimă”, își spuse ea cu cinism.

Închise ochii într-un efort de a șterge imaginea lui Alex, dar tot continua să-i vadă chipul în diverse momente – când făcea dragoste, când vorbea cu pasiune despre munca lui sau despre devotamentul lui față de Amanda.

O emoție puternică îi produse un nod în gât. Își dresă glasul, îndepărtându-l, nerăbdătoare și nervoasă. Probabil că de aceea nu auzise ușa băii deschizându-se. De fapt, dacă nu ar fi simțit puțin aer, poate că nu ar fi deschis ochii.

Când o făcu, se ridică brusc în capul oaselor, făcând apa să se reverse peste marginile căzii.

— Ce cauți aici?

— Ești surprinsă?

Era uluită. Prea uluită ca să ție chiar. Privi cu uimire cum uscătorul ei de păr era băgat în priză deasupra măsuței de toaletă. Butonul fu apăsător și aparatul începu să bâzâie ușor.

— Îmi pare rău, Cat.

Acel zâmbet trist și dulce făcu să-i înghețe sângele în vene.

— Ești pe cale de a deveni victima unui tragic accident.

Capitolul cincizeci și cinci.

— La dracu'! exclamă Alex izbind cu pumnul în volanul BMW -ului. Ticăloșii aceia nu trebuiau să rămână fără benzină! Dintre toate ghinioanele – să fure o mașină cu rezervorul gol.

Răsuci de volan destul de tare pentru a trage mașina pe dreapta, coborî și o rupse la fugă. Bine i-ar fi făcut vecinului dacă i s-ar fi furat și dezmembrat mașina. Auzi, să rămână fără benzină!

Nu era o circulație intensă. Le făcu semn câtorva autovehicule care trecură, dar se îndoia că avea să oprească cineva. Nu prea arăta demn de încredere – nepieptănat, nebărbierit și cu cămașa atârând pe afară.

O apucă pe pantă, continuând să alerge în timp ce număra în gând blocurile pe care trebuia să le mai parcurgă până ajungea pe strada lui Cat.

Âi era groază să se gândească la ce ar fi putut descoperi acolo.

Se trezise în dimineața aceea având soluția misterului. În timp ce dormise, subconștientul lui rezolvase problema. O piesă importantă lipsise tot timpul din acea complicată partidă de șah. Acel spațiu gol i se părea atât de evident acum. De ce nu îl observase, oare, înainte ca trei oameni nevinovați să fie uciși? Se înjură pentru prostie. Fiecare persoană implicată în acea încurcătură de vieți era prezentă și avea un rost, în afară de una singură.

Din păcate, aceasta era și cea periculoasă.

Alergând și cu inima bătându-i puternic, dădu colțul și s-ar fi schilodit căzând într-un canal dacă nu l-ar fi observat la timp. Sări peste el fără să încetinească.

— Să nu mori, Cat. Să nu mă părăsești și tu. Lui Cat îi clănțăneau dinții.

— De ce faci așa ceva? Nu pricep.

— Ba bineînțeles că pricepi. Moartea ta prin electrocutare va fi la fel ca toate celelalte. Un nefericit accident.

— N-ai fi putut să-ți exprimi intenția mai clar de atât, nu?

— Cat Delaney. Mereu spirituală.

— De data asta n-o să mai scapi. Locotenentul Hunsaker e pe drum. Jeff Doyle zâmbi.

— Am sunat la robot, nu la poliție.

— Bill...

— L-am trimis la plimbare. Sosirea lui neașteptată a fost o problemă, dar am găsit eu un mod de a scăpa de el. i-am spus să-și îndepărteze mașina de casă pentru ca atunci când o să vină Pierce să nu fie avertizat.

— Foarte inteligent.

— Ah, da. Am învățat să-mi acopăr urmele foarte bine. Când se va întoarce Bill, mă va găsi la telefon întrebând de ce nu mai ajunge Hunsaker. O să ne facem probleme în privința ta și o să venim să te căutăm. O să-ți descoperim cadavrul. Eu o să devin isteric, așa cum se spune că fac homosexualii în situații de genul ăsta, spuse el râzând scurt. O să mă vait că nu te-am îndemnat să modernizezi instalația electrică a casei. O să susțin că ai fost atât de tulburată din cauza trădării lui Pierce, încât n-ai mai știut ce faci și ai luat uscătorul. Webster o să-mi susțină povestea. A văzut cât de șocată ai fost. când ai descoperit că amantul tău era cel care plănuia să te omoare.

— Ceea ce Alex va nega.

— Fără îndoială. Dar va fi implicat în celelalte cazuri, când autoritățile vor descoperi toate acele dovezi din locuința lui. Îți mulțumesc că mi-ai spus de camera lui secretă, Cat. Se pare că a păstrat acele interviuri.

— interviuri?

— Interviurile lui cu toți cei care suferiseră transplanturi de inimă. Să știi că face o puternică impresie oamenilor. Fiecare din ei mi-a vorbit de el. Erau flatați că îi interviewase pentru cartea lui. Domnul Pierce este foarte deștept și încântător. Nici unul nu și-a dat seama că el căuta, de fapt, inima Amandei. Chiar și eu m-am lăsat păcălit și am crezut că face cercetări pentru carte. Până când am început acele verificări pentru tine și am aflat că iubita lui fusese o donatoare de inimă. Când poliția va descoperi acele dosare, domnul Pierce va avea ceva explicații de dat, nu? spuse el râzând pițigăiat. Trebuie să recunosc că am fost surprins când și-a făcut apariția deodată în scenă. Mi-a fost teamă că o să strice tot. A început să simtă că nu era în regulă ceva când acei oameni pe care îi interviewase el au început să moară rând pe rând unul câte unul. La un an distanță unul de celălalt. Dar pentru un fost polițist, chestiunea era prea curioasă pentru a fi ignorată. În afara faptului că voia să o regăsească pe Amanda în tine, bietul om probabil că voia să te salveze de aceeași soartă ca a celorlalți. Dorința lui de a te proteja era, de-a dreptul, nobilă. Ba chiar” am bănuir că el era cel care-ți trimisese articolele. Mă enerva să știu că cineva îmi ghicise planul. Nu că asta m-ar fi împiedicat. Pierce a dat, totuși, puțin farmec. A făcut ca situația să fie mai complexă și, deci, mai interesantă. Celelalte cazuri

fuseseră aproape prea ușor de rezolvat. Am ajuns să-l consider o provocare. Iar acum va fi un țap ispășitor excelent, lucru pe care nu-l plănuisem.

Clătină din cap și plescăi din buze cu regret.

— N-o să-i fie prea bine autorului nostru de bestseller-uri, nu? Mai ales dacă ținem cont de toate acele dosare pe care le ține sub cheie. S-ar părea că e chiar obsedat, nu?

Luând o atitudine gânditoare, adăugă:

— De fapt, Pierce și cu mine avem motive similare.

— Să găsiți inima Amandei? Și tu ai cunoscut-o?

— Cat, spuse el pe un ton de mustrare. Unde ți-e imaginația? Nu ți-ai dat seama încă? Păcat.

Purtarea lui calmă o îngrozea. Dacă ar fi urlat, dacă ar fi făcut spume la gură, s-ar fi temut mai puțin de el. Dar vocea lui calmă și logică îi demonstra clar gradul lui de nebunie. Era total detașat de realitate. – Ca de obicei, nimeni nu mă va bănuî, spuse el în continuare. Ai învinuit-o pe Melia de tot ce se întâmpla, fără să mă bănuiești vreodată pe mine. Eu i-am spus lui Truitt de O'Connor. Tot eu l-am sunat și m-am dat drept Ciclopul îndrugându-i povestea aia despre molestarea copiilor. M-am temut să nu-mi recunoască vocea în ziua aceea în biroul lui Webster. Dar era prea preocupat să te atace pe tine ca să-mi mai dea atenție. Mi-a fost cam greu să umblu la bec, dar am făcut-o și pe asta. Afurisitul era gata să te ucidă înainte de vreme. Trebuia doar să te sperie.

Pe buzele lui apăru o umbră de remușcare.

— După ce ai îndurat atâtea dificultăți, atât personale cât și profesionale, va fi lesne de înțeles că ai devenit extrem de stresată, chiar sinucigașă, în ziua aniversării transplantului tău. Eu o să plec într-un alt colț al țării, o să-mi găsesc o slujbă și o să-mi continui viața. Pot să joc aproape orice rol, să mă dau drept oricine. Sunt foarte adaptabil. Foarte comun. Foarte lesne de uitat. Rareori se întâmplă ca oamenii să mă remarce, spuse el și ochii îi deveniră melancolici. Numai Judy credea că sunt deosebit.

— Judy? Judy Reyes? Tu ești amantul!

— Ah! Ți-ai dat seama, în sfârșit. Eu sunt, individul fără nume, care a scăpat din mâinile aceluia cretin.

Deodată, ochii i se umplură de lacrimi.

— I-a împrăștiat creierii cu bâta aia de baseball.

— Cum ai izbutit să scapi?

— Stătea aplecat deasupra ei, uitându-se la ce făcuse. Părea fascinat de toată cantitatea aceea de sânge care se adunase sub capul ei. Era ca în transă, așa că nu-mi mai dădea atenție. Mi-am luat hainelerepede și am fugit. Știam că nu mai pot s-o ajut pe Judy în nici un fel. Știam că e moartă, i-am simțit moartea de parcă aș fi fost în pielea ei.

Pieptul i se înălța și cobora de furie când își amintea de acea după-amiază sufocantă din Fort Worth.

— Judy era foarte credincioasă și ținea foarte mult la tradiția hispanică. Soțul ei știa foarte bine ce părere ar fi avut despre măcelărirea propriului ei trup.

— N-ar fi aprobat donarea de organe, spuse Cat. Trebuia să-l țină de vorbă pentru a-i lăsa timp lui Bill să se întoarcă. Își roti privirile prin încăpere, căutând un mijloc de scăpare sau o armă cu care să se apere. Dar atâta timp cât el ținea uscătorul deasupra căzii, departe de mâna ei, îi era teamă să facă și cea mai mică mișcare. În clipa în care ar fi făcut-o, el i-ar fi dat drumul în apă și se termina cu ea.

— Ar fi îngrozit-o chiar ideea în sine, spuse el. Ar fi vrut ca trupul să-i fie îngropat intact. Reyes știa asta. Donându-i organele ne-a pedepsit pentru faptul că ne-am iubit. A pus să fie dezmembrată ca să ne tortureze pe vecie. Singurul mod în care pot pune capăt acestui blestem e să opresc inima.

— Ucigând persoana care a primit-o.

— Da, spuse el simplu. Atâta timp cât inima continuă să bată, sufletul ei se chinuiește. Am jurat la mormântul ei să-i redau liniștea pe care o merită. Așa că a trebuit să-l omor pe băiat.

— Tânărul din Memphis. Cum l-ai depistat?

El ridică din umeri de parcă aceea ar fi fost partea cea mai simplă.

— Am găsit o slujbă la o agenție de procurare a organelor. Nu după mult timp am aflat numărul RUDO atribuit inimii lui Judy și am ajuns la el.

— Atunci, dacă îți îndeplinești jurământul față de Judy, de ce i-ai mai ucis pe ceilalți? De ce vrei să mă omori pe mine?

— Computerele pot greși pentru că sunt manevrate de oameni. Dacă numerele au fost încurcate din greșeală? spuse el clătinând din cap de parcă acel gând ar fi fost total absurd. Nu puteam risca.

— Astfel că te-ai hotărât să-i elimini pe toți cei care au primit inimi în ziua aceea.

— Doar așa puteam garanta încheierea misiunii mele. Cat se cutremură, dar încercă să nu-și arate groaza.

— De ce ai așteptat fiecare aniversare?

— Altfel ar fi fost niște simple crime în serie. Nu sunt un psihopat. Ținându-mă de această schemă, le-am oferit crimelor un aspect ceremonios care i-ar fi plăcut lui Judy. Lua parte numai la slujbele oficiale. Îi plăceau ritualurile tradiționale și ordinea. Am făcut cum i-ar fi plăcut ei.

— Chiar crezi că ar fi mândră de tine pentru că i-ai ucis pe acești oameni?

— Ar fi vrut să o unesc cu inima ei. Și asta o să și fac. Atunci, sufletul ei își va înceta hoinăreala, zise el ștergându-și lacrimile cu dosul palmei. O iubesc prea mult ca să-i las spiritul să se chinuiască. Îmi pare rău că trebuie să mori, Cat. Îmi placi foarte mult. Dar, pur și simplu, nu pot face altfel.

— Așa sărută vârfurile degetelor și le apăsă apoi pe pieptul ei.

— Odihnește-te în pace, Judy, iubirea mea. Te voi iubi veșnic. Cat îl apucă de mână exact în clipa în care cealaltă dădea drumul uscătorului. Scoase un țipăt. Lumina se stinse brusc.

Uscătorul căzu în apă, dar nu făcu decât să împroaște puțină apă. Jeff strigă dezamăgit și neputincios.

Cat se ridică în apă, dar el o împinse la loc. Ea îi auzi rotulele luând contact cu gresia când se lăsă în genunchi lângă cadă. Mâinile grele îi apăsau capul, împingându-l sub apă.

Ea se zbatu, dădu din mâini și din picioare, răsucindu-și capul într-o parte și în alta, zgâriindu-i brațele, dar el tot nu îi dădu drumul. Instinctiv, deschise gura să țipe, dar i se umplu cu apă și clăbuc.

Ca de pe altă lume, auzi pași în hol. Ușa băii se deschise brusc și ea fu liberă, dintr-odată. Scoase capul din apă și trase aer în piept, înecându-se cu apa care îi intrase pe gât și pe nări. Părul îi era lipit de față, acoperindu-i vederea, deși era atât de întuneric în încăpere, încât, oricum, n-ar fi putut vedea cine știe ce.

— Cat?

Era Alex.

— Sunt aici.

— Ferește-te, îi strigă el.

Âl pusese pe Jeff la pământ. Nu avea să fie nici o luptă. Alex era de departe mai puternic.

— Ticălosule, dacă îi făceai ceva... Amenințarea lui se sfârși cu un mormăit de surpriză și durere.

— E în regulă? Întrebă Bill, care stătea în pragul ușii deschise.

O limbă de foc țâșni de pe țeava pistolului lui Alex. Zgomotul își găsi ecoul între pereții băii.

Bill se prăbuși fără să scoată un sunet.

Alex urlă cuprins de furie.

Ochii lui Cat începuseră să se învețe cu întunericul. Văzu că Jeff reușise, într-un fel, să apuce pistolul lui Alex, pentru care se luptau amândoi.

Marginea căzii de porțelan era udă și alunecoasă, dar Cat izbuti să iasă. Se năpusti asupra feței lui Jeff cu mâinile goale, lovindu-l cu pumnii, zgâriindu-l cu unghiile, trăgându-l de păr.

El scoase un urlet de durere și dădu drumul pistolului, cu care Alex îl lovi peste ureche, doborându-l la pământ și încălecându-i mijlocul.

— Hai, mișcă-te, spuse el, chinuindu-se să-și recapete suflarea. Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să-ți zbor căpățâna.

— Hai, dă-i drumul și împușcă-mă, suspină Jeff. N-am putut s-o ajut pe Judy. Vreau să mor.

— Nu mă ispiti.

Cat își făcu loc pe lângă ei și ieși pe ușă împleticindu-se, dar se împiedică de picioarele lui Webster.

r Bi,l?

În lumina slabă, văzu că era întins pe spate, iar pata de pe cămașă părea întunecată precum cerneala.

— Oh, Doamne, nu. Nu, murmură ea.

Prea sleită de puteri ca să stea în picioare, se târî până la noptieră și trase telefonul pe podea, formând 911.

După aceea, se târî înapoi lângă Bill, îi apucă mâna strâns și îi șopti să reziste.

— Vine salvarea, îi strigă ea lui Alex și rămase uimită când își auzi vocea slabă.

— Ce face Webster? Întrebă el.

— Nu s-a mișcat.

— Isuse, îl auzi ea spunând. S-ar putea să mai ai o crimă la activ, domnule Doyle.

Jeff bombănea incoerent.

Lui Cat îi clănțăneau dinții. Apucă un colț al cuverturii de pe pat și o trase spre ea, dar, în loc să se înfășoare cu ea, îl înveli pe Bill.

Zgomotul sirenelor care se auzeau apropiindu-se era cel mai minunat sunet pe care îl auzise vreodată. Se aplecă deasupra lui Bill și îi spuse:

— Rezistă, Bill. A venit ambulanța. Mă auzi? O să fie bine. O să vezi! El nu răspunse, dar ea spera să-i fi simțit prezența. Locotenentul Hunsaker fu primul care intră în casă.

— Ce s-a-ntâmplat cu lumina?

— Siguranțele sunt în bucătărie, strigă Alex din baie. Apasă pe întrerupătorul principal.

— Am nevoie de ajutor în dormitor, strigă Cat. Cineva a fost împușcat în piept.

Peste câteva secunde se aprinse lumina. Cat clipi des și când reuși să vadă cu claritate, doi medici și Hunsaker se strecurară pe-ușa dormitorului. Hunsaker își scoase pistolul.

— Gata, Pierce. Ești înconjurat. Ieși cu mâinile sus.

— Ce dracu' tot spui acolo? strigă Alex.

— Nu Alex. L-a prins...

Neputând să spună-mai mult, Cat făcu semn spre ușa băii. Unul din medici îi atinse umărul ușor.

— Prietenul dumneavoastră e într-o stare foarte gravă, doamnă. Dați-vă la o parte și lăsați-ne să-l ajutăm.

— O să fie bine?

— O să facem tot ce putem.

— Într-o poziție prudentă, ghemuită, Hunsaker se apropie de ușa băii ținând pistolul în față cu ambele mâini.

— Aruncă arma, Pierce.

— Bucuros, prost ce ești. Dacă-l păzești tu pe asta.

— Cine e?

— Jeff Doyle.

— Țasta-i tâmpitul care a sunat la robot și s-a prefăcut că vorbește cu mine?

— La urmărirea telefonului ei nu s-a renunțat încă, nu? Întrebă Alex. – Nu. E un lucru bun. Dar, de fapt, cine e nenorocitul ăsta?

— E o poveste lungă. Pune-i cătușele și citește-i drepturile.

— Stai puțin, Pierce. Nu-mi spune mie pe cine să arestez. Eu am venit după tine.

— Fă-o, spuse Alex încordat și apoi îl împinse pe Hunsaker la o parte din drumul lui.

— Ai ocoli pe cei doi medici care stăteau aplecați deasupra lui Webster, făcând toate eforturile pentru a-i salva viața. Cat urmărea totul neclintită. Alex îi luă capotul de pe un scaun și o înfășură în el.

— O țin strâns, lipindu-i capul de pieptul lui.

— Ești teafără? o întrebă el și ea încuviință. Sigur?

— Da. Speriată. Bill...

— Mai trăiește încă, așa cred.

— Ai ridică bărbia, făcând-o să-l privească.

— Ai făcut ceva al naibii de curajos. Ar fi putut să mă împuște și pe mine. Ți mulțumesc.

— Acum, că totul se terminase, picioarele ei se înmuieră și tremura din tot corpul.

— Nu sunt curajoasă.

— Pe naiba, zise el trăgând-o din nou și strângând-o cu atâta putere, încât aproape că o lăsa fără suflare. Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva...

— Ai pus un sărut fierbinte pe frunte.

— Te iubesc, Cat.

— Adevărat, Alex? murmură ea la pieptul lui. Pe mine mă iubești? Capitolul cincizeci și șase.

— Ce-a spus? Întrebă Dean, după care îi mulțumi din cap stewardului care îi adusese un al doilea whisky cu apă.

— Nimic, zise Cat. Când ai ajuns tu era un adevărat haos. Alex și cu mine n-am apucat să discutăm între patru ochi.

— Și eu care aveam de gând să-ți fac o surpriză apărând cu o sticlă de șampanie pentru a sărbători cel de-al patrulea an al noii tale vieți, spuse el. Dar când am ajuns, casa ta era înconjurată de mașini de poliție și cineva era urcat într-o ambulanță. M-am speriat de moarte.

Ea îl bătu ușor pe mână, după care își rezemă capul de speteaza fotoliului de clasa întâi.

— Sunt atât de obosită. Nu mai vreau să vorbesc despre asta. Dar trebuie s-o fac. Simt nevoia să mă descarc.

După o clipă de introspecție, adăugă:

— Am învățat că nu e bine să păstrezi amintirile neplăcute, ci să le dezvălui, să le analizezi, să le înfrunți și apoi să le îngropi pentru totdeauna.

— Cine a spus asemenea vorbe înțelepte? Sau n-ar trebui să mai întreb?

— Ai promis, Dean, spuse ea închizând ochii obosită. Lasă-l în pace.

— Așa e, dar n-am acceptat cu dragă inimă, zise el sorbindu-și băutura. Am clarificat împreună o mare parte din lucruri, dar au mai rămas câteva aspecte de limpezit. Ai spus că Bill s-a întors pe jos după ce și-a mutat mașina și a ajuns odată cu Alex.

— Da. Bill l-a văzut alergând pe trotuar și i-a tăiat calea. L-a prevenit pe Alex că îl bănuiam și că el împreună cu Jeff se aflau acolo ca să mă protejeze. Alex i-a spus că mă protejau împotriva cui nu trebuia și i-a explicat că Jeff fusese amantul lui Judy Reyes.

— Trebuie să fi fost foarte convingător.

— Se pricepe la asta, zise ea încet. Oricum, Alex i-a atras atenția asupra faptului că mașina lui Jeff nu se vedea nicăieri. Era evident că o ascunsese pentru ca nimeni să nu știe că era la mine. Asta l-a convins pe Bill și a întrebat cu ce putea să-l ajute. S-au plimbat în jurul casei, s-au uitat pe fereastră, încercând să vadă ce se petrecea înăuntru. Voiau să atace pe neașteptate.

Cardiologul îi continuă povestirea:

— Când Alex l-a văzut pe Jeff ținând uscătorul deasupra căzii, a dat fuga în spatele casei, a intrat pe geamul de la bucătărie, a localizat siguranțele și a apăsător pe întrerupător. A gândit iute.

— Din fericire, observase acel întrerupător mai înainte, așa că știa unde să-l găsească.

Nu îi spuse în ce împrejurări se mai furișase Alex în locuința ei de două ori.

— Slavă Domnului. Încă o secundă, două...

— Nu-mi mai aduce aminte, spuse ea cutremurându-se. Bietul Bill. Abia mi-au dat voie să-l văd dimineață înainte să plecăm. E încă la urgență și e foarte slăbit, dar o să se facă bine. Nancy nu s-a clintit de lângă el.

— Ce l-a făcut să vină la tine la ora aceea?

— O nouă idee pentru Copiii lui Cat. Mințise ca să apere intimitatea soților Webster.

Ca printr-o minune, glonțul răătăcit îl străpunsese pe Bill fără să atingă nici un organ vital. Suferise un șoc, pierduse mult sânge, avea răni în locurile pe unde intrase și pe unde ieșise glonțul, dar avea să se vindece complet.

În cursul acelei dimineți, o rugase pe asistentă să îl lase câteva clipe singur cu Cat, căreia îi mulțumi pentru faptul că îl făcuse să simtă o asemenea rușine încât încheiase legătura cu Melia.

— O iubesc pe Nancy. Fără dragostea și sprijinul ei... Făcu o pauză, de parcă rostirea acelor cuvinte îl sleise de puteri. Până când a murit Caria, am fost extrem de fericiți. Parcă am fi fost scutiți de toate suferințele cunoscute de ceilalți. Când a murit ea, neam schimbat părerea. Eu am fost extrem de îndurerat. Numi puteam reveni. Am început să caut ceva care să-mi ușureze suferința. În mod stupid, am ajuns să leg o relație sordidă cu o femeie care era exact opusul frumoasei și grațioasei mele soții. M-am gândit că asta meritam. Mă pedepseam pentru faptul că nu fusesem în stare să o apăr pe Caria de moarte. Melia m-a bătut la cap până am angajat-o. Apoi a insistat să lucreze la Copiii lui. Cat. Știi restul.

În seara când ne-ai surprins împreună, ai spus niște lucruri care m-au făcut să-mi vin în fire. Aseară mi-am dat seama că trebuia să pun punct. Când m-am hotărât, nu știam cum să plec mai repede de acolo. Se întinse după mâna ei.

— Am venit imediat la tine să-ți spun că ai salvat ceea ce, pentru mine, are cea mai mare importanță din lume – familia mea. Îți mulțumesc.

— Mulțumește-mi făcându-te bine. Noi doi trebuie să mai muncim foarte mult, spuse ea sărutându-l pe frunte.

Afară, pe coridor, o întâlni pe Nancy, care o îmbrățișă.

— Îți mulțumesc, Cat.

— Pentru ce? Din cauza mea a fost împușcat Bill. Nancy o privi, comunicându-i mult mai multe.

— Mi-a spus totul. L-am iertat, dar tu mă poți ierta pe mine? Te-am... te-am jignit foarte mult bănuind...

— N-are importanță, o întrerupse Cat. Prietenia ta are o foarte mare valoare pentru mine. Îți admir talentul de a organiza petreceri pentru adunări de fonduri. Pot să contez pe tine mai departe?

— Imediat ce eu și Bill o să ne mai revenim.

Dean o readuse la realitate întrerupându-i șirul gândurilor.

— Webster și Pierce par să se admire reciproc. Ea râse.

— Ceea ce e foarte ciudat ținând cont că nu s-au plăcut deloc când s-au văzut prima oară. Alex s-a simțit groaznic pentru faptul că l-a lăsat pe Jeff să pună mâna pe pistol în timpul încăierării. Bill nici n-a vrut să-i asculte scuzele. Dacă ar fi rămas la bucătărie, așa cum îl sfătuisese Alex, n-ar fi intrat în bătaia focului.

— Și Doyle ce-o să pățească?

Ea îl văzuse pe Jeff încătușat și împins pe bancheta din spate a unei mașini de poliție. Încă îi era greu să facă legătura între tânărul sensibiăcare lucrase cu atâta sârg la program și ucigașul plin de cruzime. Când i-au făcut

percheziție acasă, au găsit albume cu tăieturi din ziare și ziare vechi care făceau ca cercetările lui Alex să pară neînsemnate. Era clar că a fost obsedat după moartea lui Judy Reyes.

— Alex spune că, în final, va fi acuzat de trei crime și două tentative de crimă. Dar sunt implicate patru state. Extrădare. Amânări. E o întreagă aiureală juridică. Indiferent cum s-ar rezolva totul, o să-și petreacă restul vieții în spatele gratiilor, zise ea după care căzu pe gânduri. Asta înseamnă trei.

— Trei ce?

— Trei oameni care se află în spatele gratiilor. Jeff, Paul Reyes și George Murphy.

— Ciclopul. Nu-mi vine să cred că a fost prins doar la câteva blocuri distanță de locuința ta. Mă-ntreb ce-o fi avut de gând?

— Nu ceva bun, spuse ea. S-a împotrivit cu violență arestării și a rănit un polițist. Viitorul scumpului George nu-i prea roz.

Zâmbi încântată.

— Slavă Domnului că Patricia și Michael nu trebuie să se mai teamă de el. Știi, Patricia lucrează deja ca ucenic la o firmă de bijuterii. Astfel, poate să-și câștige existența și să-și dezvolte talentul, în același timp”. Un psihiatru pentru copii lucrează cu Michael.” Acum, că nu mai trăiește cu frica Ciclopului, iese din găoace ca un pui de găină.

— Și Reyes? Zâmbetul ei se stinse.

— Îmi pare rău pentru el și familia lui. Sora lui a fost extrem de recunoscătoare când am sunat-o să-i spun că nu el îi ucisese pe cei trei. Când am fost la spital, nu m-a amenințat, ci m-a prevenit. Potrivit declarației pe care a dat-o Jeff la poliție, el îi trimisese tăieturile din ziare lui Reyes, ca să știe că descoperise un mod foarte ingenios de a scăpa de pedeapsa lui. Jeff nu și-a închipuit niciodată că articolele acelea or să ajungă în cutia mea de scrisori ca un avertisment. În ciuda instabilității lui mintale, Reyes le-a înțeles semnificația. La un moment dat, trebuie să fi ajuns la concluzia că actrița de televiziune Cat Delaney primise inima soției lui. Odată ce a priceput cum aveau loc crimele și-a dat seama că eu sunt la rând, exact cum a făcut” și Alex. Și el mă urmărea – în speranța de a-mi salva viața. Reyes se gândea, mai mult sau mai puțin, la același lucru. A venit la San Antonio ca să mă țină sub observație. Bănuiesc că a aflat unde locuiesc urmărindu-mă de la televiziune până acasă.

— Nu putea să te sune, pur și simplu, să se prezinte și să-ți spună ce bănuia?

— Chiar dacă a fost achitat, el și-a ucis cu brutalitate soția într-un moment de gelozie. Se știe că e bolnav mintal. L-ar fi crezut cineva?

— Ai dreptate!

— Pe măsură ce data aniversării se apropia, a devenit atât de nervos, încât s-a întors la locul crimei, într-un fel. Cel puțin, așa a presupus sora lui. Ieri i-am scris o scrisoare în care i-am explicat tot ce s-a întâmplat. I-am mulțumit

pentru faptul că a încercat să mă prevină. Nu sunt sigură că o să înțeleagă tot, dar mă simt mai bine acum, că i-am scris.

Amestecă gheața în paharul cu sifon de care nici nu se atinsese.

— Atâta tragedie a rezultat din acea zi de acum patru ani.

— Și atâta bine, spuse el cu blândețe, luându-i mâna.

— Oamenii ăia au murit degeaba, Dean.

— Dar au și trăit prin noile lor inimi. Transplanturile lor au meritat. Dacă ar trebui să alegă, ar face același lucru. Viețile lor au fost prelungite. Asta încercăm să facem – să-i dăm pacientului mai mult timp. După aceea, destinul preia controlul. Nimeni nu poate să prevadă ce se va întâmpla.

— E foarte adevărat. Aici o știi, spuse ea arătând spre tâmplă. Mai trebuie s-o asimilez și aici, adăugă ea ducându-și mâna la piept.

— Și unde ai putea s-o faci mai bine decât pe plaja ta? spuse el mângâindu-i dosul palmei cu degetul mare. Mă bucur atât de mult că o să fii din nou aproape. Mi-a fost atât de dor de tine.

— O să mă-ntorc, Dean. Copiii lui Cat a fost întrerupt până voi găsi alți oameni, dar nu-i o chestiune încheiată. Nici pe departe. Discutăm posibilitatea de a-l transmite în mai multe orașe. Ar fi o sarcină imensă. Dar gândește-te la numărul de copii pe care i-am putea ajuta, spuse ea cu înflăcărare. O să stau să mă odihnesc doar câteva săptămâni, după care mă-ntorc.

— Și el? Unde e locul lui?

— Alex?

Mumele îi scăpă de pe buze fără să-și dea seama măcar. O dorință puternică o străbătu deodată. Își riscase viața ca să o salveze pe ea și nu avea să uite niciodată acest lucru.

Dar nu va uita nici faptul că o mințise.

Întreaga lor relație era întemeiată pe o minciună. Oare o mințise și când îi spusese că o iubește? Într-un singur mod mai putea alunga orice îndoială.

— Trebuie să faci ceva pentru mine, Dean.

— Orice dorință a ta e ordin pentru mine, spuse el râzând.

— Nu glumi, pentru că n-o să-ți placă.

Trase adânc aer în piept, întrebându-se dacă, în ciuda hotărârii ei, putea să-și ducă până la capăt rugămintea.

— Aș vrea să știu dacă am inima Amandei. El era uluit.

— Știu că am spus mereu că nu vreau să știu nimic despre donatorul meu. Și nu vreau. Doar dacă a fost Amanda. În cazul ăsta trebuie să știu.

— Cat...

Ea își ridică amândouă mâinile, stăvilindu-i protestele.

— Nu-mi pasă cum o să procedezi. Cere favoruri, joacă murdar, încalcă orice etică medicală, minți, mituiește, fură. Ai relațiile necesare și posibilitatea de a afla răspunsul.

El o străpunse cu privirea.

— Îți dai seama, cred, că ar fi în interesul meu să refuz, nu?

— Dar n-o să refuzi.

— De asemenea, aș putea minți în legătură cu informațiile primite ca să te scutesc de mai multă durere. Asta tot în interesul meu ar fi.

— Dar n-o să faci nici asta. O să-mi spui adevărul.

— Cum poți fi atât de sigură?

— Pentru că acum patru ani, ai avut curajul să mă privești în ochi și să-mi spui că s-ar putea să nu trăiesc foarte mult.

imaginea lui era neclară din cauza lacrimilor. Îi atinse obrazul ușor.

— Niciodată nu ai ocolit adevărul, indiferent cât de neplăcut sau dureros ar fi fost. Am nevoie să fii din nou prietenul de atunci, Dean. Am nevoie să fii la fel de brutal de sincer ca atunci când mi-ai spus că eram pe moarte.

— Compari viața fără el cu moartea?

— Singurul lucru mai rău decât asta ar fi să trăiesc cu el și să mă întreb în permanență dacă mă iubește pe mine sau pe altcineva.

— Ai luă mâna și i-o strânse cu putere. – Află dacă am inima Amandei. Te rog.

Ceva o făcu pe Cat să-și ridice privirea spre casă exact în clipa în care Dean ieși pe terasă și îi făcu cu mâna. Îi făcu și ea cu mâna și tocmai se pregătea să-și îndrepte privirea din nou spre ocean când alături de el mai apărură o siluetă.

Vântul îi flutura borurile largi ale pălăriei. Și-o ținu cu o mână, în timp ce cu cealaltă ținea borul în așa fel încât să nu-i acopere vederea.

— Ai recunoscu trupul înalt și zvelt, forma capului, statura. Se întoarse să-i spună ceva lui Dean; amândoi își strânseseră mâinile.

Dean se uită la ea și îi făcu semn din nou, după care dispărură în casă.

Ea ar fi vrut să alerge spre el, dar rămase ținută de locul ei, privind-l cum cobora panta abruptă.

Capitolul cincizeci și șapte.

Când călca pe nisip, cizmele lui de cowboy se afundară până la glezne, dar părea să nu bage de seamă. Atenția îi era ațintită asupra ei, la fel cum nici ea nu își putea lua ochii de la el.

— Bună.

— Bună.

— Îmi place pălăria.

— Mulțumesc.

Se priviră cu lăcomie multă vreme. În cele din urmă, ea rupse vraja spunând:

— Zona asta e interzisă celor care nu locuiesc aici. Cum ai intrat?

— Mi-am folosit puterea de convingere.

— A dat rezultate.

— Cu succes.

— Și, iată-te.

— Iată-mă. Și îngrozitor de supărat pentru că Spicer a fost cel care mi-a deschis ușa locuinței tale.

— Stă aici cu mine. Doar ca prieten.

— Așa a zis și el.

— Ași roti umerii și spuse apoi cu un aer arogant:

— E un tip de treabă.

— A pierdut ceva?

— Da. Privilegiul de a mai „dormi aici. Și-a petrecut ultima noapte cu tine - ca prieten chiar. Din seara asta, voi dormi eu aici. Și va fi prima dintr-un număr de mii.

— Zău?

— Zău. N-o să accept nici un refuz, Cat. Ți-am lăsat timp să te gândești. Am stat departe trei săptămâni și fiecare din aceste douăzeci și una de zile a fost un adevărat iad.

— Ai putut să scrii?

— Am scris ca un dement. Zi și noapte. Non stop. Până am terminat.

— Ai terminat toată cartea?

— Toate cele șase sute treizeci și două de pagini, i-am trimis manuscrisul lui Arnîe, care m-a sunat ieri și mi-a spus că e excelent, cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. Scrie „bestseller” pe el.

— Ai prins o șuviță de păr care îi scăpase de sub pălărie și o studie cu atenție în timp ce o freca între degete.

— Arnîe a fost curios să afle de ce am făcut unele modificări ca să strecur o poveste de dragoste.

— La care tu i-ai spus...?

— Că am avut inspirație, spuse el mutându-și privirea asupra ei. N-aș fi putut să scriu o poveste de dragoste înainte să te cunosc pe tine, Cat. Credeam că acea parte din mine a murit odată cu Amanda. Dar m-am înșelat.

— Ași lăsa mâinile să alunece pe după gâtul ei, împreunându-și degetele pe ceafa ei.

— O să te urmăresc până o să obosești, dacă va fi cazul. Vreau să fiu cu Cat Delaney astăzi, mâine, patruzeci de ani de acum încolo. Vreau să-ți văd părul roșu răsfirat pe pernă lângă al meu în fiecare dimineață a vieții mele. Te iubesc. Și, în legătură cu ce am făcut... adăugă el și, întorcând capul, se uită la mare câteva clipe înainte de a o privi din nou. Nu a existat nici o încheiere a vieții mele cu Amanda. N-am apucat niciodată să-mi cer scuze pentru că am fost atât de ticălos și nu m-am însurat cu ea. N-am apucat niciodată să-i mulțumesc că m-a ascultat de atâtea ori când vorbeam de necazurile mele. N-am apucat să plâng alături de ea pierderea fiului nostru.

— Închise ochii, parcă dorindu-și ca ea să înțeleagă. După aceea o privi trist, fără urmă de înfumurare și siguranță de sine.

— N-am apucat niciodată să-i spun adio, Cat. Aș fi vrut să-i spun adio.

— Înțeleg, spuse ea cu un glas răgușit. De fapt, cred că sunt foarte norocoasă să fiu iubită de un bărbat care a iubit atât de mult înainte.

— Ai lua mâinile într-ale sale și le duse la buze.

— Mă ierți?

— Te iubesc.

— Ași lăsa capul în jos pentru a o săruta, dar zări o mișcare cu coada ochiului și văzu o tânără care se apropia.

— Ah, Sarah, te-ai întors, spuse Cat. Ți-a plăcut plimbarea?

— Foarte mult. E superb aici.

Femeia aceea subțire îl privi pe Alex cu sfială pe sub borurile pălăriei. Purta o pereche de blugi, teniși și un tricou Bruins. Mânele îi acopereau mâinile până la încheieturi. Părul îi era negru și drept. Avea ochi mari de culoarea cafelei.

— Sarah Choate, spuse Cat, luând-o de braț și trăgând-o în față. El este Alex Pierce. Alex, Sarah e o admiratoare devotată a ta.

— Întotdeauna îmi face plăcere să cunosc un admirator. Bună, Sarah. Încântat.

— Asemenea, răspunse ea cu răsuflarea întretăiată. El o întrebă atunci, arătând spre tricou:

— Ești studentă la UCLA?

— Da, domnule. La engleză.

— Grozav. În ce an?

— Doi.

— Sarah e prea modestă ca să-ți spună, zise Cat. A scris câteva povestiri cu care a câștigat premii și le-a și publicat.

— Sunt impresionat, spuse el. Felicitări. Ea roși până în vârful urechilor.

— Mulțumesc. Dar n-o să fiu niciodată la fel de bună ca dumneavoastră.

— Scrii ficțiune?

— Nonficțiune, în mare parte.

— De fapt, a scris câteva articole bine primite de critică despre experiența ei ca persoană căreia i s-a făcut un transplant de inimă.

Alex, care era vădit încântat de venerația fetei, se încordă, deodată. Se uită la Sarah, la Cat și apoi din nou la Sarah, care îl privea acum printr-un văl de lacrimi.

— Vă mulțumesc atât de mult.

Zgomotul valurilor și al vântului îi acoperea cuvintele, dar Cat și Alex îi puteau citi cu ușurință pe buze, ca și în ochii extrem de expresivi. Îi luă mâna lui Alex și i-o strânse cu putere.

— Îmi pare rău de Amanda și de copilăș. Cat mi-a spus cât de mult ați suferit când i-ați pierdut. Dar vă mulțumesc că ați luat acea hotărâre. Adică, știu că Amanda menționase pe carnetul de conducere că dorea să devină donatoare

de organe, dar dumneavoastră i-ați respectat intenția. Fără inima ei, aș fi murit. Vă datorez viața mea și niciodată n-o să vă pot mulțumi îndeajuns. Absolut niciodată.

Cat își ținu răsuflarea, neștiind care avea să fie răspunsul lui.

El privi fata în ochi o clipă, după care își lipi mâna de pieptul ei. Ea nu tresări. Ba zâmbi chiar.

Atunci, el o îmbrățișă și rămaseră astfel minute în șir, legănându-se înaintea „și înapoi, bătută de vânt. Când îi dădu drumul, în cele din urmă vocea lui era răgușită și ochii ciudat de umezi.

— Amanda ar fi foarte încântată de tine. Extrem de încântată.

— Mulțumesc, spuse ea lingându-și lacrimile de pe buze. Multă vreme n-am vrut să știu nimic despre donatorul meu sau despre familia acestuia. Am simțit exact ceea ce a simțit și Cat. Ea nici acum nu știe și nici nu vrea. Dar, nu cu prea mult timp în urmă, m-am răzgândit. Nu pot explica de ce. Deodată, am simțit foarte mult că ar trebui să caut persoana grație căreia am o inimă nouă și să-i mulțumesc. Așa că am cerut informația respectivă băncii de organe. Tocmai așteptam răspunsul când doctorul Spicer a luat legătura cu mine. Mi-a explicat că situația e puțin cam neobișnuită, dar m-a întrebat dacă aș vrea să vorbesc cu Cat înainte de a cunoaște familia donatorului meu. Bineînțeles că știam cine este. Am spus, sigur că voiam să o cunosc! Am rămas extrem de uimită când mi-au spus că scriitorul meu preferat era... ei bine... știți dumneavoastră. Cat m-a rugat să rămân câteva zile cu ea. Am stat mult de vorbă. Mi-a explicat tot ce s-a întâmplat. A zis că nu crede că vă supărați dacă-mi povestește despre dumneavoastră și Amanda.

— Nu, zise el. Nu mă supăr. De fapt mă bucur foarte mult că team găsit, Sarah, Acest lucru are mai multă însemnătate decâtăți închipui.

Se uită la Cat într-un mod care o făcu să i se taie respirația. O luă pe după umeri și o trase lângă el.

Sarah trebuia să fi simțit că era în plus.

— Eh, cred că ar fi timpul să plec, spuse ea zâmbind. Doctorul Spicer mi-a promis că mă duce înapoi la campus înainte de a merge la serviciu.

Îl privi pe Alex cu timiditate.

— Cred că trebuia neapărat să ne întâlnim, nu?

— Așa e.

— Vă supărați dacă vă mai scriu din când în când? Nu o să vă bat la cap, promit. Mă gândeam doar...

— Dacă nu păstrezi legătura cu noi, mă dezamăgești foarte mult, să știi. Și pe Amanda. i-ar face mare plăcere să știe că suntem prieteni.

Zâmbetul fericit al lui Sarah pornea drept din inimă. O priviră cum urcă treptele spre verandă, unde se opri puțin pentru a le face cu mâna înainte de a intra în casă.

— E minunată, spuse el.

- Mi-am închipuit că o să-ți placă.
- Pare o nebunie, dar aş vrea să o fi cunoscut şi Amanda.
- Nu pare chiar o nebunie.

Se întoarse spre ea şi o apucă de umeri.

- Îţi mulţumesc.
- Am făcut-o şi pentru mine, Alex. Trebuia să ştiu pe cine iubeşti, de fapt.
- Ştii foarte bine pe cine iubesc, îi şopti el.

O sărută, cu gura deschisă şi caldă, primind şi dăruind, plină de promisiuni şi speranţe.

Când, în cele din urmă, se desprinseră unul de celălalt şi înainte de un alt sărut, ea zăbovi o clipă adorându-i forma feţei, neorânduiala părului său negru, neregularitatea sprâncenei lui. Şi, în ochii lui, văzu dragoste.

— Îi sunt recunoscătoare Amandei, spuse ea, iar el înclină capul, nedumerit.

- Dar n-a avut nici o legătură cu inima ta.
- A avut, în schimb, o foarte mare legătură cu a ta.

SFÂRŞIT